

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 64
ΑΡΧ. 5

Αισθηματική διαθήκη

ΛΑΪΝ ΝΤΕΜΠΕΡ

Κάθε φορά που άργογλυστρά το δειλινό εδώ πέρα
δέν είναι το βασίλειμα που με γλυκομεθα,
δέν είναι ή χώρα ή μαγική, χτισμένη σ'τόν αέρα
από τὰ νέφη, από τὸ φῶς κι' από τὰ ξωτικά.

Δέν είναι τ' άνθια που ξυπνοῦν καί μεταξύ του
(λένε
τούς πόνους τούς ανάκουστους, τις άφραστες χαρές,
δέν είναι ή ώρα ή μουσική που ρυθμικά άργοκλαίνε

μπροστά μας χίλιοι θάνατοι, πίσω χίλιες ζωές.

Στήν άκρη από τὸ τρίς τραπο, στοῦ πεύκου τις
(χλωράδες
εἶν' ένας φτερωτός λαός που με γλυκομεθα...
Παρηγορήστε έσείς, πουλιά, κι' έσείς, κελαϊδι-
(στάδες
τὰ κιτρινοφυλλιάσματα καί τὰ ψαρά μαλλιά.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Θησαυρός

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

≡ ΕΤΟΣ Β' ΤΕΥΧΟΣ 64 ≡ ΑΘΗΝΑΙ 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1939 ≡ Γραφεία: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19 ≡

Τὰ ἀνεπικάιρα ΖΟΥΡΝΑΛ

Ἡ Μαδρίτη... πολιορκεῖται ἀκόμη καὶ
ἡ διάσκεψις τοῦ Μονάχου συνεχίζεται

ΚΥΝΗΓΟΥΜΕ ἀσθμαίνοντας τὴν ἐπικαιρότητα. Ἀνοίγουμε μὲ λαχτάρα τὴν ἐφημερίδα νὰ δοῦμε τὰ νεώτερα. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἱκανοποιούμεθα. Θὰ ἠθέλαμε νὰ ἐξώμε ὁ καθένας. Ἰδιαίτερη τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία μὲ τὴν Κυβερνήσει τῶν μεγάλων Κρατῶν καὶ νὰ ρωτοῦμε κάθε στιγμή:

— Τί νέα, κύριε Νταλαντιέ;

— Τί ἔχομε, κύριε Χάλλιφαξ;

Ἄλλ' οὔτε καὶ αὐτὸ θὰ μᾶς ἀρκοῦσε. Θὰ ἠθέλαμε νὰ ξέρουμε καὶ τὰ νέα, πού δὲν... συνέβησαν ἀκόμη. Μᾶς ἔλκει πάντοτε τὸ νέο. Τὸ γεγονός τῆς στιγμῆς. Τὸ ἐπικάιρο.

Καὶ ὅμως ξέρω ἓνα μακάριον τέταρτον τῆς ὥρας, πού ἡ ἐπικαιρότης παθαίνει πανωλεθρία. Τὸ νέον καταργεῖται. Καὶ θριαμβεύει τὸ παλαιόν. Βασιλεύει τὸ ἀνεπικάιρον. Αὐτὸ συμβαίνει τὴν ὥραν, πού προβάλλονται τὰ ζουρνάλ στοὺς θερινοὺς κινηματογράφους.

Ὡρα μακαριότητος. Οἱ καρέκλες κύπτουν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς νωχελείας μας. Τὸ τραπέζι διπλά ἔχει μεταβληθῇ εἰς ὑποζύγιον τῆς Οὐλέν, εἶναι δηλαδὴ φορτωμένο νερά. Ἡ ὀθόνη, σὰν ἱστίον καρδιῶν, κολυπώται στὴς πνοὲς θραδυνῆς αὔρας, λὲς καὶ ἀνυπομονεῖ νὰ μᾶς μεταφέρῃ σὲ χῶρες μακρινές.

Αἰσθανόμεθα ἤδη καὶ τὴν ἀλμυρὴ γεῦσι τοῦ θαλασσίου ταξιδίου. Μᾶς τὴν δίνει ὁ πασσατέμπος.

Ἡ ὑποχρεωτικὴ διεύθυνσις τοῦ σινεμά ἐννοεῖ, πρὸ τοῦ φίλμ, νὰ μᾶς ἐνημερώσῃ ἐπὶ τῶν διεθνῶν γεγονότων. Καὶ προβάλλει τὸ ζουρνάλ. Ὅποτε τί βλέπομε; «Τὰ τελευταῖα γεγονότα ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον», μᾶς βεβαιώνει ὁ σπῆκερ τοῦ φός. μούβιτον, ὅτι θὰ δοῦμε. Καὶ βλέπομε:

Τοὺς στρατιώτες τοῦ Φράνκο νὰ περικυκλώνουν τὴν Μαδρίτην! Δηλαδὴ, σύμφωνα μὲ τὴν πληροφορίαν τοῦ Μούβιτον, στὴν Ἰ-

Χιουμοριστικὴ ἐπικαιρότης τοῦ συνεργάτου μας **ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ**

σπανία πολεμοῦν ἀκόμη. Ἄλλη ὁμιλοῦσα εἰκὼν. Αὐτὴ ἀφορᾷ τὴν γυναικεία μόδα. «Ὁ χειμὼν, λέγει ὁ σπῆκερ, δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη καὶ οἱ παρινοὶ οἰκοὶ μόδας ἐτοιμάζουν τὰ ἀνοὶ ἐξάτικα μοντέλα». Καὶ μᾶς δείχνει τὴν τελευταίαν ἀνοὶξιάτικη κρεασιόν. Τελευταία, ὑπὸ τὴν προῦποθεσιν ὅτι... ὁ χειμὼν δὲν ὤγηκε ἀκόμη. Τί περιφρονησι πρὸς τὸ παρόν! Βεβαιώνει μὲ τόσην κατηγορηματικὴν τὸ ζουρνάλ ὅτι ἔχομε ἀκόμη χειμῶνα, ὥστε πρὸς στιγμὴν παρασύρομαι ἀπὸ τὴν σκέψιν, ὅτι ἔκαμα ἄσχημα πού ὤγῃ κα ἀπὸ τὸ σπῆκερ... χωρὶς πανωφόρι.

ΑΚΙΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΤΑ παλαιὰ αὐτὰ ζουρνάλ, τὰ ὁποῖα προβάλλονται στοὺς θερινοὺς κινηματογράφους ἔλκει νῆαν, ἐπιτυγχάνουν κατὰ τὸ ἀπίστευτον: Καταδικάζουν τὸν χρόνον εἰς ἀκίνησιν. Ὁ ροὺς τῆς ζωῆς σταματᾷ.

Οἱ Σουδιταὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ζητοῦν... τὴν ἐνωσίν των μὲ τὴν Γερμανίαν. Ἡ Διάσκεψις τῶν τεσσάρων πρωθυπουργῶν εἰς τὸ Μόναχον συνεχίζεται. Τὸ ταξίδι τοῦ Γάλλου πρωθυπουργοῦ εἰς τὴν Τύνιδα δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Καὶ ὁ ἀποθανὼν πρὸ μηνῶν Πάπας εἶναι ἀκόμη ἐκτεθειμένος εἰς λαϊκὸν προσκύνημα.

Μὲ λίγα λόγια, τὸ παρελθὸν ἐκτοπίζει τὸ παρόν καὶ παίρνει τὴν θέσιν του. Τὸ ἀνεπικάιρον παρουσιάζεται ὡς «τελευταῖον γεγονός». Καὶ ἔτσι, μ' αὐτὴς τὴς ἀνακολουθίας, δημιουργεῖται ἓνα διασκεδαστικὸ, πνευματικὸ παίγνδι.

Ὁ φίλος μου, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχαμε πᾶσι ἐκεῖνο τὸ θράδυ στὸ σινεμά, ἐπηρεάσθη σοβαρῶς ἀπὸ αὐτὸ τὸ χρονολογικὸν ἀνακάτωμα, ἀπὸ αὐτὴς τὴς ἀνεπικαιρότητος τῆς... τελευταίας ὥρας, ὥστε εἰς μίαν σι-

γμὴν σκύβει στὸ αὐτί μου καὶ μοῦ λέει:

— Ξέρεις τὸ νέο;

— Τί;

— Ἡ Ἰαπωνία πρόκειται ν' ἀρχίσῃ πόλεμον μὲ τὴν Κίνα.

— Σοβαρῶς;

— Ναι. Τὸ ἔμαθα ἐμπιστευτικῶς ἀπὸ ἓνα γνωστό μου διπλωμάτη.

— Ἐμαθα κι' ἐγὼ ἓνα σπουδαῖο νέο, λέω στὸν φίλον μου.

Χιουμοριστικὴ ἐπικαιρότης τοῦ συνεργάτου μας **ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ**

— Τί;

— Στὴν Ἰταλία ὁ Μουσολίνι μὲ τοὺς μελανοχίτωνας κατέλαβε τὴν ἐξουσίαν.

— Ἀλήθεια;

— Ναι. Τὸ ἔμαθα ἀπὸ μερικοὺς ταξιδιώτας πού ἦλθαν ἀπὸ τὸ Μιλάνο.

Νά, μὴ πρῶτότυπη ιδέα: Νὰ ἐγάλη κανεὶς μὴ ἐφημερίδα πού νὰ γράφῃ τέτοιον εἶδους νέα. Νομίζετε ὅτι δὲν θὰ εἶχε ἀναγνωστὴς; Θὰ εἶχε ἀρκετοὺς. Δὲν εἶνε λίγοι οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν κολλήσει εἰς τὸ παρελθόν, πού ἀγνοοῦν κάθε τὶ πού δὲν εἶναι παρελθόν.

Εὐκόλο νὰ τοὺς διακρίνετε. Τὸ ντύσιμό τους ἀκολουθεῖ κάποια μόδα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ τρέχοντος. Ἄν ἀρχίσετε μαζὶ τοὺς κουδέντα περὶ πολιτικῆς, περὶ ἄξονος, περὶ μετώπου εἰρήνης, περὶ Ντάντσιγκ καὶ λοιπὰ, θὰ σὰς ποῦν:

— Αὐτὰ πού μοῦ λές, ἐσύ δὲν τὰ παραδέχομαι. Ἐγὼ ξέρω νὰ σοῦ πῶ ὅτι ὁ Τρικούπης τοὺς τὰ εἶπε περὶ φημα στὴ Βουλὴ.

Μιλᾶτε γιὰ θέατρο, γιὰ ἔργα, γιὰ ἡθοισμούς. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ παρελθόντος σὰς λέει:

— Τί σπουδαῖο εἶναι ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι τοῦ Κοτοπούλη! Μεγάλη καλλιτέχνης;

— Ποιὸ κοριτσάκι; ρωτᾷτε.

— Δὲν ξέρω καλὰ πῶς τὸ λένε. Μαρίκα, θαρρῶ.

— Γιὰ τὴν Μαρίκα Κοτοπούλη λέτε;

— Ναι, ἀδερφέ. Ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος ἔχει σφηνωμένην στὸ μυαλό του τὴν εἰκὼν τῆς Μαρίκας μὲ κοντὰ φουστανάκια καὶ κοτσιδίτσα.

ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΑΥΤΟΣ ὁ ἔμμονος παρελθοντολογισμὸς εἶναι τὸ μόνο ὄπλο πού διαθέτει ὁ ἄνθρωπος κατὰ

τοῦ χρόνου. Ὁ χρόνος ρεεῖ, διαβαίνει συνεχῶς. Ἐμεῖς θέλομε νὰ ἀγνοοῦμε πολλὰς φορές τὸν ροὺν του. Περιφρονοῦμε τὴν ὅλη θρίαν διαβάσειν του. Καὶ κολλᾶμε μὲ τὴ μνήμη μας σὲ μίαν ὀρισμένη ἐποχὴ τοῦ παρελθόντος. Καὶ ἔτσι μέσσα στὸ μυαλό μας ἀκίνηται ὁ χρόνος.

Τί ὅμως θὰ συνέβαινε, ἂν μπορούσαμε νὰ τὸν καταργήσωμε τὸν χρόνον ἐντελῶς; Δὲν θὰ εἶχαμε ἡλικίαν. Δὲν θὰ ἐλέγαμε ὅτι μᾶς πῆραν τὰ χρόνια. Τυπικῶς δὲν θὰ γερνούσαμε. Μονάχα οἱ γυναῖκες δὲν θὰ εἶχαν σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν καταργήσιν τοῦ χρόνου, διότι αὐτὲς καὶ τώρα, πού ὑπάρχει χρόνος, διατηροῦν τὴν ἡλικίαν τῆς νεότητος μέχρι τῶν βαθειῶν γηρατειῶν τους.

Θὰ συνέβαιναν ἐπίσης ἀναριθμητὰ ἄλλα τραγελαφικὰ πράγματα. Τὰ γεγονότα θὰ ἔχαν τὸν ἱστορικὸν εἰρμόν τους. Ἡ ἱστορία θ' ἀνεστατάωντο. Ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος θὰ ἐπῆφτε πιθανῶς μετὰ τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ. Ἡ ὁλοστρατιῶτα τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος θὰ εἶχαν σταλῇ ἐβελονταὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἵνα ὑπηρετήσουν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο.

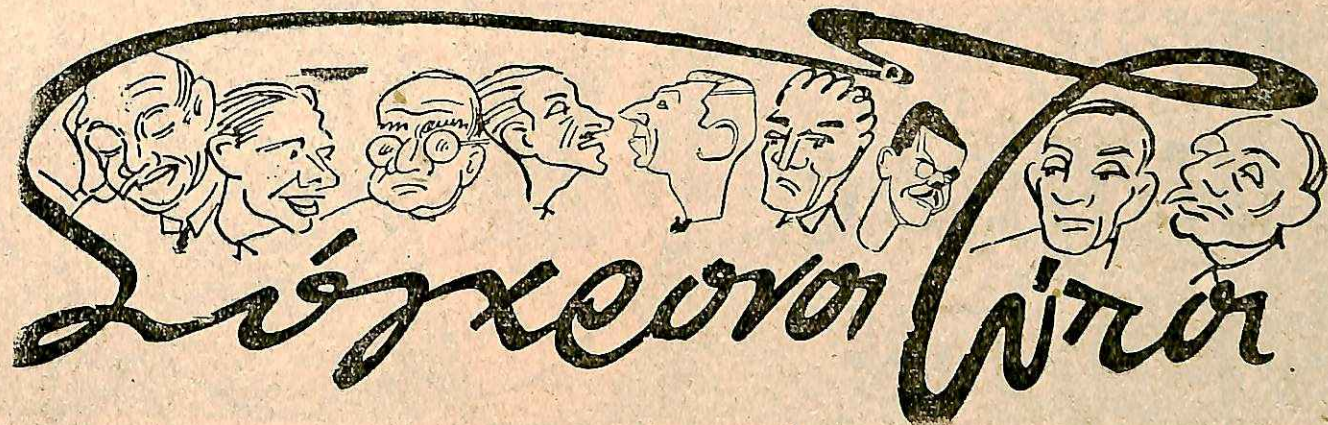
Θὰ ἐστέλλοντο ἀνταποκριταὶ ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων στὴν Ἐκθεσὶ τῆς Νέας Ὑόρκης. Καὶ θὰ ἀρχίζαν νὰ στέλλουν περιγραφάς. Σαφινικά, ἓνας ἀνταποκριτὴς θὰ ἔστειλε τὸ ἐξῆς ἐπείγον τηλεγράφημα:

«Μὴ δημοσιεύετε καμμὴν περιγραφὴν τῆς Ἐκθέσεως Νέας Ὑόρκης. Ἐπάσαμε γκάφα. Ἡ Ἀμερικὴ δὲν ἀνεκαλύφθη ἀκόμη.»

Ἡ ἐκστρατεία τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα θὰ ἐλάμβανε ἴσως ἄλλην μορφήν. Διότι θὰ μπορούσε νὰ εἶχε κατασκευάσει ἐν τῷ μεταξύ ἡ Οὐλέν εἰς τὸν Μαράθωνα τὴν λίμνην, ὅποτε ἡ ἐν Μαράθωνι μάχη θὰ μετεβάλλετο εἰς... ναυμαχίαν.

Ναι, ἀλλ' ἂν συνέβαιναν κατ' αὐτὸν τὸν μπερδεμένον τρόπον τὰ πράγματα, τί θὰ ἐγίνοντο ἐγὼ, ἐφ' ὅσον τὴν θέσιν μου στὸ «Θησαυρὸ» θὰ τὴν ἐπαίρνε ἴσως ὁ... Ἡρόδοτος ἢ ὁ Θουκυδίδης;

ΑΣΗΜ ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Μία ἔμμετρη σειρὰ τοῦ συνεργάτου μας **Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ**

ΧΥΜ. Ο ΚΑΤΑΦΕΡΤΖΗΣ

Αὐτὸς, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος, τὰ συνδυάζει ὅλα: ἔχει τὸ ὕψος δικαστοῦ, μιλεῖ σὰν κουτσομπόλα, φαίνεται καλοκάγαθος, ζῇ πάντα μὲ τὸ δόλο, εἶναι κι' ἀρνάκι ἄκακο καὶ φίδι ἰοδόλο... Σὲ ὅλα ἐπιτήδειος κι' ἐξησκημένος λίαν, περίφημος καὶ πρόσωπα καὶ πράγματα τὰ ξέρει καὶ συνεπῶς, δὲν συναντᾷ καμμίαν δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ καταφέρῃ δουλειὰς πού θὰ ἐφαίνονταν σ' ὅλους ἐμᾶς τοῦς ἄλλους ἀθλοὶ ἀπείρως δύσκολοι, ἀπὸ τοὺς πῖο μεγάλους...

★

Ἄν ἀποτύχη μὴ φορὰ καθόλου δὲν πτοεῖται, καὶ εἴτε τὸν προγίξουν οἱ πιστωταὶ του, εἴτε τὸν θρίσει ἱταμῶτατα ὁ προϊστάμενός του, αὐτὸς μὲ τὸ τρισμέγιστον προσὸν τοῦ παντογνώστου πού τῆς ζωῆς τὰ μυστικὰ θαυμάσια γνωρίζει, δὲν ἀπαντᾷ στοὺς ὕβριστάς, οὔτε καὶ φοβερίζει ἐκείνους πού τὸν ἀπειλοῦν μὲ ἀπειλὰς παντοίας. Αὐτὸς, ἀπεναντίας, δέχεται τὴν ἐπίθεσιν μὲ συντριβὴ μεγάλη καὶ σκύβει τὸ κεφάλι. σὰν ἄνθρωπος δεχόμενος δικαίαν τιμωρίαν ὡς διαπράξας φοβεράν εἰς ἑκτασιν μωρίαν...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐδῶ, τελειώνουν, φίλτατοι, οἱ Σύγχρονοί μου (τύποι, μὲ τοὺς ὁποίους, κάλλιστα μπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ, πῶς γίνεταὶ συμπλήρωσις τῶν παλαιῶν τῶν τύπων. Ἀπὸ τὸν θαλερώτατον κοινωνικὸν μας κῆπον τοὺς ἐσταχυολόγησα, καὶ τοὺς ἐκακολόγησα. Ἄς μὴν τὸ θεωρήσωμε αὐτὸ ὡς ἀδικία. Καμμιά δολία πρόθεσις οὔτε καμμιά κακία σὲ τοῦτο δὲν μὲ κίνησαν. Ἀπλῶς, μὲ συνεκίνησαν τὰ ἔργα, ἡ ἐμφάνισις καὶ τὰ φερίματά των τὰ... φρέσκα προτερήματα καὶ ἐλαττώματά των καὶ στὸ μελάνι μ' ἔκαναν τὴν πέννα μου νὰ βάψω μὲ τὸν σκοπὸν νὰ γράψω τὰ ὅσα θὰ ἐδιάβασεν ὁ ἀναγνώστης ἤδη.

Ὅμως, αὐτὸς, τὸ δίκην του τὸ ἔχει ὀχυρώσει! Τὰ νεῦρα πούχει ὑποστήθῃ τὰ... ἐξαργυρώσῃ, ὑπομνήσκων, ἐν καιρῷ, σ' ὅποιον τὸν ἔχει θρίσει «ὅτι τὸ ἐπείσοδιον τὸν εἶχεν ἐκνευρίσει, »ἀλλὰ τ' ἀντιμετώπισε μεθ' ὕψους γλυκυτάτου λόγου τοῦ θαυτάτου, »τοῦ... ντὲ προφούντις σεβασμοῦ πού τρέφει καὶ (ὀφείλει...)

Ἐδῶ, καλοὶ μου φίλοι, ἀκολουθεῖ μία σειρὰ ἀπὸ εὐφημισμούς, κοσμητικὰ ἐπίθετα καὶ κλασσαυχετισμούς, μεθ' ὧ, ὁ δυσπερίγραπτος, πού περιγράφω, τύπος θὰ ἐρωτήσῃ «μήπως, »ἐναντι τοῦ μεγάλου του θαθέος σεβασμοῦ »νὰ τύχη δὲν θὰ ἔπρεπε κι' αὐτὸς προβιβασμοῦ, »ἐνὸς δανείου ἄτοκου ἢ μίαν μικρὴν ἀδείας...» Κάτοχος, ὁ καταφερτζής, μεγίστης εὐφραδείας, σπανίως, σπανιώτατα σ' αὐτὰ ἀποτυχάνει. Καὶ ἂν φανῇ πῶς μὴ δουλειά, γιὰ μὴ στιγμή, (τὴν χάνει, τὴν ἄλλη τὴ στιγμή, μὲ κλάψες, μὲ τρεξίματα, μὲ βία, μὲ πυγμὴ, τὴν ξαναπαίρνει πάλι. Καὶ εἶναι μέγιστον προσὸν αὐτὸ στὴν εἰσπᾶλη...

Ἄρα, τὸ κάθε σχετικὸν εἰς ἑαυτὸν μου θρίσῃ, ἀπ' ὅσους περιγράψα ἐνδιαφερομένους θὰ ἦταν μὴ ἐνδείξις μίσους, ὀργῆς ἢ μόνους, μὲ ἐντελῶς καμμίαν ἐνώσιμον δικαίωσιν ἢ δικαιολογίαν...

★

Ἐδῶ καὶ ὁ Ἐπίλογος, ἀγαπητοί μου, λήγει κι' ἐλπίζω πῶς μὲ λίγη προσπάθεια καὶ διάβασμα (γιὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸ) ὅλοι θὰ κατολᾶτε τί ἤθελα νὰ πῶ εἰς τὰς γραμμὰς πού ἔγραψα με... τέχνη ὅπωςδήποτε καὶ πού — μαζὶ σὰς συμφωνῶ — ὅτι δὲν λένε... (τίποτε!...)

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Μελαξί Ιστορίας και Θρύλου

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ο Άγαμέμνων, ο βασιλιάς των Μυκηνών, την ίδια μέρα που γύρισε από την Τροία, στο σπίτι του, ύστερα από άπουσία δέκα χρόνων, σκοτώθηκε μέσα στο λουτρό από την γυναίκα του Κλυταιμνήστρα και τον έραστή της τόν Αίγισθο. Άλλα κι αυτόν κι εκείνη, λίγα χρόνια αργότερα τους σκότωσε ο Όρεστής, ο γιός του Άγαμέμνονα, που γύρισε από τη Φανασία της Φωκίδος, όπου κρυβότανε στα ανάκτορα του Σπρόφιου, του ανδρός της Άνας, ξιδίας, αδελφής του πατέρα του. Και το κατώρθωσε, έχοντας βοηθούς την αδελφή του Ηλέκτρα και τον φίλο και ξαδελφό του Πυλάδην, τον γιό του Σπρόφιου.

Τις πρώτες ημέρες ο λαός πανηγύρισε τόν φόνου του Αίγισθου, άλλ' οι διαθέσεις του όμως δεν άργησαν ν' αλλάξουν σέ λίγο. Οι φίλοι του σκοτωμένου έραστου της βασιλίσσας, πήγαν σ'ό Άργος και άρχισαν νά προπαγανδίζουν έναντιόν εκείνου που σκότωσε την μητέρα του.

Η μητροκτονία έθεωρείτο τό έδελυρότερο έγκλημα και ο Όρεστής είχε σκοτώσει την μάνα του. Ο μητροκτόνος ήταν καταραμένος από τους θεούς και μία τιμωρία ύπρχε γι' αυτόν: ο θάνατος. Οι πολίτες άρχισαν νά κατακρίνουν τό έγκλημα, ύστερα νά ζητούν την έξάγισή του.

Άλλά και ο Όρεστής έπίσης, άρχισε νά ταράσσεται από την ανάμνησι εκείνου του φόνου, και νά αισθάνεται βασανιστικές τύψεις, που μάταια προσπα-

θούσε νά αποδιώξη με τη σκέψι ότι εκείνο που έκανε, ήταν υποχρέωσι που είχε πρὸς τόν άδικοσκοτωμένο πατέρα του.

Από τη στιγμή που τό κορμί της σφαγμένης μάνας του εξαγνίσθηκε στή φωτιά ο Όρεστής, μαζεύοντας την ίδια νύκτα με τόν Πυλάδην, τά κόκκαλά της, έπεσε σέ μία θαθεία συλλογή, που τόν έκανε νά θγάξη τρομαγμένες φωνές, νά πετάγεται όρθος με άγριεμένα τά μάτια και νά συμμαζεύεται έπειτα σάν γιά ν' αποφύγη κάποιον φρικτόν έχθρο που πήγαινε κατεπάνω του.

Συνερχόταν τέλος, αλλά ξαναταράσσετο πάλι κι' αυτό, όσο πήγαινε, γινόταν πιδό συχνό.

Θεότητες που έξεδικούντο τόν φόνου ήταν οι Έρινύες, άπαίσια όντα της νύχτας με μορφή σκύλου, που είχαν στό κεφάλι τους αντί γιά τρίχες φίδια, κι' ο Όρεστής νόμιζε πώς τις είχε διαρκώς μπροστά του.

Πήγαινε στόν καθρέπτη νά χτενισθή και αντί νά ιδή τό πρόσωπό του, αντίκρυζε Έρινύες. Σήκωνε τά μάτια του πρὸς τόν ήλιο και ξεπρόβαλλαν τά φρικτά πρόσωπά τους και τ'ό βαζε στά πόδια, άλλ' εκείνες τόν κυνηγούσαν σφυρίζοντας στόν άέρα, άνηλεείς και άδυσώπητες. Οταν έσκυβε στό νερό νά λουσθή τις έδλεπε μέσα και έφευγε θγάζοντας μουγγρητά προμερά. Και έτσι ούτε λουζόταν, ούτε κτενιζόταν.

Από εκείνη τη νύκτα τό λογικό του σαλεύθηκε κι' έδλεπε διαρκώς φάσματα. Οι διακοπές της μανίας του ήταν μικρές. Συνερχόταν τότε και έκλαιε και άναστέναζε, κουρέλι

σαστό ο άμορφος νέος που, λίγο καιρό πρὶν είχε καταπληξει στούς άγώνες τών Δελφών με την καταπληκτική δύναμή του.

Δέν εύρισκε ανάκούφισι παρά μονάχα στόν ύπνο. Χωρίς νά κάνει λουτρό, ούτε νά τρώη, τυλιγμένος στά σκεπάσματά του καθόταν διαρκώς στό κρεβάτι του. Όταν ήταν ήσυχος, έκλαιε. Όταν τόν έπιανε πάλι ή τρέλλα, πηδούσε κάτω και φώναζε και άγωνιζόταν προσπαθώντας νά νικήση τά φάσματα.

Στό μεταξύ οι φίλοι του Αίγισθου εξακολουθούσαν τό έργο τους και όλος ο λαός ήταν τώρα έναντιόν τών παιδιών του Άγαμέμνονος. Ο μητροκτόνος ήταν μίσμα και έφερνε συμφορά. Γι' αυτό φρόντιζαν νά μη τούς μιλάνε και στέκονταν μακριά.

Εκείνοι, που λίγο πρὶν, γιόρταζαν γιά τόν έρχομό του έλευθερωτή και τό σκοτωμό του Αίγισθου, ζητούσαν τώρα την καταδίκη του, και οι άρχοντες τέλος απέφασαν νά καλέσουν τόν Άργιακό λαό σέ συνέλευσι, γιά ν' αποφασίσουν αν έπρεπε νά σκοτώσουν την Ηλέκτρα και τόν Όρεστή με πέτρες, ή νά τούς άποκεφαλίσουν με κοφτερό σπαθί. Γιατί, όσο γιά την ποινή, δέν είχε κανείς αντίρρηση ή κοινή συνείδησι τούς είχε ήδη καταδικάσει σέ θάνατο.

Ο Όρεστής, θυσιζόμενος στή νάρκη, ή στή μανία του, πολύ λίγο καταλάβαινε τόν κίνδυνο που τόν απειλούσε. Άλλά τόν έδλεπε τρομερό ή Ηλέκτρα ή ύποια όμως δέν μπορούσε νά κάνει τίποτα, και ήσχυλείτο μονάχα νά περιποιήται τόν αδελφό της.

Άλλά μία μέρα έφθασε

στις Μυκήνες ή Έρμιόνη, ή κόρη της Ελένης του Μενελάου, και της άνήγειλε την είδησι ότι θα έρχόταν σέ λίγο ή μητέρα της πρώτα και ο πατέρας της έπειτα, και αυτό γέννησε στήν ψυχή της άπελπισμένης Ηλέκτρας την έλπίδα της σωτηρίας: Δέν θα ήταν μοναχή τώρα και άπροστάτευη. Ο αδελφός του πατέρα της, ο ήρωϊκός Μενέλαος θα τούς υπέ-ρήσπιζε και θα τούς έσωζε και γι' αυτό υποδέχθηκε με χαρά τη μισητή εκείνη ώραία, που με τόν έρωτα και την άπιστία της, έγινε ή άφορμή της δικής της δυστυχίας και πόσων άλλων.

Η έρωμένη του Πάρι έγκατεστάθηκε στά ανάκτορα τών Μυκηνών σάν βασίλισσα. Ο Μενέλαος, που την είχε πάρει από την Τροία γιά νά την σκοτώσει, όπως είπε, δέν κατώρθωσε νά τό κάνει. Όταν τράβηξε τό σπαθί του, ή Ελένη γύμνωσε τό θείο κορμί της και αυτός, θαμπωμένος και πάλι και πνιγμένος με πόθους, αντί νά την σφάξη, την φίλησε. Μέσα στήν παραφορά ενός άσυγκράτητου πόθου, λησμονήθηκαν όλα! Η άπιστία της, ή προσβολή του, ο πόλεμος δέκα χρόνων κι' ο θάνατος τώσων ήρώων σβύσθηκαν μέσα στήν τρέλλα ενός σαρκικού έρωτα και ο Μενέλαος την συγχώρησε. Έπειδή όμως ντρεπόταν νά την πάη άπ' εύθείας στήν Σπάρτη, απέφασε νά την παρουσιάσει στις Μυκήνες πρώτα και την έστειλε πρὶν άπ' αυτόν, άφού είδοποίησε με άπεισταλμένους την Έρμιόνη, την κόρη του, νά πάη νά τούς περιμένη σ' ανάκτορα του αδελφού του.

Έμαθε ή Ελένη τί είχε συμβεί: Τό Μαντείο τών Δελφών είχε διατάξει τόν Όρεστή νά σκοτώσει την μάνα του, άλλ' όταν εκείνος τό έκανε, τρελλάθηκε. Έλεινό συντρίμμι τώρα κοιτόταν στήν κλίνη του. Ξάγρυπνη τόσα μερόνυχτα ή Ηλέκτρα στεκόταν δίπλα του. Και ο αντίλαλος του θυμού του λαού, έφθανε ως αυτή γιά νά της μεγαλώνη την άγωνία της και νά κάνει τά δάκρυά της άστείρευτα.

Δυό πιστές της υπηρέτριες την συνώδευαν πάντα. Η Ελένη που φρόντιζε γιά την όμορφιά της μονάχα, καθόλου δέν ένδιδε φέρεση γι' αυτός. Και ή Ηλέκτρα, καθισμένη δίπλα στό κρεβάτι του Όρεστή, θρηνεί σιγαλά γιά τη δυστυχία τους και τό θάνατο που φτερούγιζε δίπλα της, ίκετεύοντας τούς άλλους νά μην κάνουν θόρυβο και τόν έυπνίσουνε.

— Ω σεβάσμια Νύχτα — ψιθύρισε ή μία υπηρέτρια — θεά που χαρίζεις τόν ύπνο στούς κουρασμένους, έλα από τό Έρεβος, ώ, φερωτή, στό σπίτι του Άγαμέμνονος, γιάτι από τις θλίψεις χανόμαστε. — Μη θορυβήτε! Ψιθύρισε ή Ηλέκτρα. Άφήστε τον καλές μου στού ύπνου την γλύκα...

Άλλ' ο Όρεστής έύπνησε και κύτταξε γύρω του και φαινόταν σάν νά προσπαθούσε νά θυμηθί που έβρισκόταν και πώς ήλθε. Πήγε νά σηκωθή, μά σωριάστηκε και πάλι άδύναμος. Όταν δέν τόν έπιανε ή τρέλλα, δέν μπορούσε νά σηκώσει τό χέρι του. Η Ηλέκτρα του άνήγγειλε ότι έρχόταν ο Μενέλαος και αυτό τόν ευχαρίστησε, άλλ' ή τρέλλα του ξανάκοψε πάλι τόν ελπίδα τών ήσυχων συλλογισμών του.

Ξαφνικά τά μάτια του άγρίεψαν. Συμμαζεώθηκε στή θέσι του και άπλώνοντας τά χέρια, με φωνή ύπόκοψη, τρέμοντας, ψέλλιζε: — Ω, μάνα! Σε ίκετεύω, μην ξαναστέλνης επάνω μου τις κόρες που χουνε πρόσωπα ματωμένα και μαλλιά από φίδια. Νά... έρχονται... ά... πέφτουν επάνω μου...

Έκρυψε τό πρόσωπό του μέσα στά ρούχα του ξεφωνίζοντας.

— Ω, Φοίβε, οι φοβερές αυτές θεές, οι σκυλομούρες, τών νεκρών οι φόνισσες, θα με σκοτώσουνε...

Θέλησε νά τόν άγκαλιάσει ή Ηλέκτρα γιά νά τού δώσει θάρρος και εκείνος την έσπρωξε.

— Αφ'ησέ με! ούρλια-

σε, Είσαι και σύ Έρινύνα και με άρπάξεις από τη μέση νά με ρίξεις στά Τάρταρα.

Πετάχθηκε όρθιος. — Δός μου αυτό τό κεράτινο τόξο, έξηκολούθησε με σηκωμένα τά μπροδμένα μαλλιά του, που είναι του Απολλώνα δώρο και μ' έπρόσταζε νά κυνηγήσω μ' αυτό τις θεές που με σκιάζουν...

Προσπαθώντας νά τόν καθουχάσει, ή Ηλέκτρα γλυκά του ψιθύρισε.

— Μπορεί νά λάβωθι θεός από χέρι άνθρωπου; — Ναι, αν μείνη μπροστά μου. Σ'υ δέν άκούς, ούτε βλέπεις τά φτερωτά βέλη που φεύγουν άπ' τό τόξο. Τι καρτεράτε; Πεταχτε, σεις Έρινύες, ως την κορυφή του Αϊθουρα, και άδικο δώστε στούς χρησμούς του Απολλώνα...

Στάθηκε άσθμαίνοντας και κρατώντας τό στήθος του. Φαινόταν ήσυχώτερος και προσπαθούσε νά θυμηθί τί συνέβαινε. Είδε την Ηλέκτρα νά κλαίη άρχή από τόν φόβο και την εξαγρύπνια και τρυφερά τώρα την ίκετεύε νά πάη νά ησυχάση γιά νά μην άρρωστήση, ενώ ή γιγραιά ύπηρέτρια, πνίγοντας τούς λυγμούς, προσευχότανε: — Αλλοίμονο! Ω γοργές φτερωτές μανιωμένες θεές, που μέσα στά δάκρυα και στούς στεναγμούς ξεφαντώνετε μεθυμένους γιορτές, στυγνές Εύμενίδες, που πετάτε στά ύψη του πολυτάραχου αιθέρα και ζητάτε τούς καθαρ-

μούς τών αιμάτων, έκδικήτριες του φόνου, δέομαί σας εγώ, παρατάτε από τό θυμό σας τόν γιό του Άγαμέμνονα και λύστε τον από την τρέλλα του...

Η έλπίδα τους όμως ότι θα τούς έσωζε ο Μενέλαος δέν άργησε νά διαψευσθή. Ο βασιλιάς της Σπάρτης που έμαθε όταν αποδίδασζόταν στό Ναύπλιο τό σκοτωμό της Κλυταιμνήστρας, άκουσε από τό στόμα του Όρεστή τί είχε συμβή, αλλά δέν τόλμησε νά ταχθί με τό μέρος του, γιάτι λίγο αργότερα έφθασε ο πεθερός του Άγαμέμνονος, Τινδάρεως, ο πατέρας της Κλυταιμνήστρας και τόν άπειλήσε πώς δέν θα γινόταν δεκτός στή Σπάρτη, αν πήγαινε με τό μέρος του μητροκτόνου.

Ο Όρεστής θέλησε νά δικαιολογήση τό έγκλημά του. Τού είχε δώσει γρηγόρη ο Απολλώνας και ήταν υποχρεωμένος νά έκδικήγη γιά τόν σκοτωμό του πατέρα του. Αν ένας έφταιγε γιά όλα, αυτός ήταν ο Τινδάρεως που γέννησε την Ελένη και την Κλυταιμνήστρα, δυό κορίτσια που έφεραν στήν Ελλάδα τη συμφορά.

Περισσότερο θυμωμένος τώρα εκείνος έφυγε λέγοντας πώς θα ζητούσε από τό λαό τόν λιθοβολισμό του και ο Μενέλαος πτοημένος έφυγε, άφού δήλωσε πώς δέν έννοούσε νά έπέμβη γιά ένα έγκλημα, που ούτε αυτός έπεδοκίμαζε.

— Άνθρωπος που δέν εί-

ναι γιά τίποτα ίκανός, παρά μόνο γιά νά πολεμήση γιά χάρι μιάς γυναίκας! Ψιθύρισε κουνώντας τό κεφάλι του ο Όρεστής. Δειλέ που λησμόνησες όλες τις εύεργεσίες του Άγαμέμνονα... Προδόθηκες πιά και δέν έχω φίλους...

Ξαναγύρισε όμως από τη Φθιώτιδα, όπου είχε πάει ο Πυλάδης, και άνήσυχος τόν έπληροφόρησε ότι στό Άργος είχε γίνει συγκέντρωση και είχε άποφασίσει τό θάνατό του και της Ηλέκτρας, που τόν βοήθησε νά σκοτώσει την μάνα του. Τόν συνέβουλεψε νά πάη ν' άπολογηθί και οι δυό φίλοι έφυγαν άμέσως και έφθασαν στή συνέλευσι πρὶν εκείνη νά έκδώση την άπόφασι.

Όταν κηρύχθηκε ή έναρξίς της συνεδρίασεως, ο κήρυκας φώνηξε:

— Ποιός θέλει νά μιλήση; Θα ληφθί άπόφασις αν πρέπει νά πεθάνη ή όχι ο μητροκτόνος Όρεστής.

Πρώτος μίλησε ο Ταλθύβιος, φίλος του Άγαμέμνονος, ο όποιος λέγοντας επαινετικά τάχα λόγια γιά εκείνον, ύπεστήριξε με ύπολο τρόπο όσα έλεγαν οι φίλοι του Αίγισθου. Οι κριτές έδixάσθησαν, αλλά ένας άλλος επιτήδειος δημαγωγός, έπεισε τόν κόσμο ότι έπρεπε νά εφαρμόσουν τούς νόμους και νά λιθοβολήσουν τόν Όρεστή και την Ηλέκτρα. Έπειτα πήρε τό λόγο ένας άμορφος νέος που δικαιολόγησε τόν Όρεστή και τέλος

μίλησε ο ίδιος και εξίστο-
ρησε τα όσα έγιναν. "Αν
δεν τιμωρούσε την άπιστη
ποιός θα ήταν βέβαιος πιά
πως γυρίζοντας σπίτι του,
δεν θα σκοτωνόταν από
την άπιστη γυναίκα και
τον δόλιο έραστή της; Και
πώς θα θέσπιζαν την νομι-
μότητα της άτιμίας της;

"Ο λαός όμως δεν έπει-
σθηκε και τους κατεδίκασε
σε θάνατον, την 'Ηλέκτρα
και αυτόν, και μόλις μετά
βίας μπόρεσε ο Ευστυχι-
σιμένος 'Ορέστης να πετύ-
χη να μην τους λιθοβολή-
σουν — γιατί ήταν άτιμο-
τικός ένας τέτοιος θάνα-
τος — αλλά να τους αφή-
σουν να σφαγούν με το
σπαθί μοναχοί τους. Και
γύρισε στις Μυκήνες να έ-
τοιμασθή για το θάνατό
του.

— 'Αλλοίμονο, αδελφέ
μου, φώναξε μόλις τον εί-
δε η 'Ηλέκτρα, που είχε
στο μεταξύ πληροφορηθή
όσα συνέβησαν, θρηνηλο-
γώ βλέποντάς σε στο χει-
λος του τάφου και κοντά
στην πυράτου ένταφιασμού
και θρηνηώντας σε για
στερήν φορά χάνω το νού
μου...

— Δεν θα δεχθής σιω-
πηλά και χωρίς γυναικεία
μοιρολογία εκείνο που εί-
νε αναπόφευκτο; ρώτησε ο
'Ορέστης. Για όνομα των
θεών, μη μου κόβης τα ή-
πατα, κάνοντας με να κλά-
ψω θυμούμενος τις συμφο-
ρές μας... Μέσα στη σημει-
ρινή ημέρα πρέπει να πε-
θάνουμε και ως ετοιμάσω-
με λοιπόν τα μαχαίρια, ή
ως άκονίσουμε το σπαθί!
πρόσθεσε παίρνοντάς το
και δοκιμάζοντας την αι-
χμή του.

Συγκρατώντας τους λυ-
γμούς της η 'Ηλέκτρα, το
ζήτησε να την σκοτώσει ο
ίδιος, άλλ' εκείνος δεν θέ-
λησε να προσθέσει στο φό-
νο της αδελφής του. Και
αυτή τον άγκάλιασε και
τον έσφιξε για τελευταία
φορά λέγοντάς του λό-
για γεμάτα στοργή και ά-
γάπη.

— Θα με κάνης να κλά-
ψω! ψιθύρισε εκείνος. Ναι,
θέλω στα δικά σου τα χέ-
δια ν' αποκριθώ. Γιατί τά-
χα να ντρέπωμαι ο άμοι-
ρος; 'Αγαπημένα μου άγ-
καλιάσματα. Στους δυστυ-
χημένους έμάς της παρη-
γοριάς τα λόγια έμειναν
άντι για κρεβάτι γαμή-
λιο.

— Συμφορά μου! "Αν
μπορούσε να μάς θανατώ-
ση το ίδιο σπαθί και να
δεχθώ τα κορμιά μας το ι-
διο κηδούρι.

— Κι ήταν γλυκό, μα
βλέπεις δεν έχουμε φίλους

που να μάς θάλουνε στο ι-
διο μνημούρι. "Ο δειλός ο
Μενέλαος, το πατέρα προ-
δότης, δεν είπε τίποτα για
να μην σκοτώσουν τουλά-
χιστον σένα, κι ούτε φά-
νηκε στο "Αργος, από φό-
βο μη χάση το σκήπτρο
του. Μπρός, 'Ηλέκτρα, θαρ-
ρετά ως πεθάνουμε και τ'
'Αγαμέμνωνος άξια, "Όσο
για μένα, θα δείξω στην
πόλι της γενιάς μου το
θάρρος, το σπαθί μέσ' στην
κοιλιά μου μπηγόντας.
Πρέπει την ίδια τομή να-
χης και σύ. Και σύ παρα-
στέκα στη σφαγή μας, Πυ-
λάδη. "Επείτα, θάψε μας,
όπως μάς ταιριάζει στού
πατέρα τον τάφο. "Εχε
γεια. "Όπως θέλεις, ο ι-
διος θα έκτελέσω την απο-
φάσι που κείνοι πήρανε.

Και σήκωσε το σπαθί να
το μπηξή στην κοιλιά του,
άλλ' ο Πυλάδης τον κράτη-
σε. "Όχι, δεν μπορούσε να
πεθάνουνε μόνοι τους. Θα
σκοτωνόταν κι 'εκείνος,
Μήπως μαζί δεν έσκότω-
σαν την Κλυταιμνήστρα
και δεν είχαν όρκισθή φι-
λία αιώνια; 'Αλλά πριν
απ' αυτό, δεν θάπρεπε να
σκοτώσουν την αθλία 'Ελέ-
νη που καθόταν στολισμέ-
νη μέσα στο σπίτι τους,
αυτή που ήταν η αίτία ό-
λων των συμφορών τους;

"Ο 'Ορέστης το δέχθηκε
με ένθουσιασμό και η 'Η-
λέκτρα πρότεινε να κάνουν
έπειτα κάτι καλύτερο: Να
πάσουν την 'Ερμιόνη, όταν
θα γύριζε που ήταν σταλ-
μένη από τη μάνα της να

πάη στον τάφο της Κλυτα-
μνήστρας χόες, κι' άπει-
λώντας ότι θα την σκοτώ-
σουν, ν' αναγκάσουν τον
Μενέλαο ν' απομακρύνει
τους ενόπλιους που είχαν
περικυκλώσει τις Μυκήνες
και να τους κάνη πλάτες
να φύγουν.

Το σχέδιο που ένέπνευσε
ή άπελπισία τους το έπε-
κρότησαν και οι δυο με έν-
θουσιασμό και το έβαλαν
άμέσως σ' ένεργεια. Η 'Η-
λέκτρα με τις πιστές δου-
λες της θα φύλαγε μήπως
έλθη κανείς, ή μήπως πλη-
σιάζουν οι ένοπλοι που ή-
ταν σταλμένοι να φυλάνε
μη δραπετεύσουν οι κατά-
δικοι και θα ύποδεχόταν
την 'Ερμιόνη μόλις θα γύ-
ριζε. Και οι δυο άνδρες,
κρύβοντας τα σπαθιά τους
κάτω από τους μανδύες
τους μπηγανε στα ανά-
κτορα.

Στολισμένη και μυρωμέ-
νη η 'Ελένη, όμορφη πάν-
τοτε σαν τότε που ξετρίλ-
λωνε τον νεαρό Πάρι, κα-
θόταν και κυτταζόταν
στον καθρέφτη, όταν είδε
να μπαίνουν οι δυο νέοι.
Τράβηξε το σπαθί ο Πυλά-
δης και άνάγκασε τους
σκληρούς που της έκαναν
άερα να φύγουν έντρομοι
όσοι δεν σκοτώθηκαν ή δεν
έπληγώθηκαν, ενώ ο 'Ορέ-
στης ρίχθηκε να σφάξη τη
γυναίκα που είχε σκορπί-
σει τη συμφορά. 'Αλλά η
'Ελένη, ώφηνοντας άπε-
γνωσμένη φωνή, πήδησε ά-
πό το παράθυρο και έγινε
άφαντη. "Ο 'Ορέστης βέ-

βαιος πώς σκοτώθηκε, κα-
τέβηκε στην πόρτα, όπου
είχε πλησιάσει η 'Ερμιόνη
και ζητούσε από την 'Ηλέκ-
τρα πληροφορίες για την
έντρομη φωνή που άκού-
σθηκε.

Την έπληραν και άνέβη-
καν. 'Αμπάρωσαν τις γε-
ρές πόρτες και έστειλαν
μία υπηρέτρια να είδοποι-
ήση τον Μενέλαο, πώς σκό-
τωσαν την 'Ελένη και θα
σκοτώναν και την κόρη
του, αν δεν απομάκρυνε ά-
πό κεί τους φρουρούς και
δεν τους βοηθούσε να φύ-
γουν.

"Όταν έφθασε σε λίγο έ-
κείνος, αντίκρυσε τρομερό
θέαμα. 'Επάνω στο ψηλότε-
ρο παράθυρο είχαν αφή-
σει δεμένη την 'Ερμιόνη. Ο
Πυλάδης της τέντωνε τον
λαιμό κρατώντας το κορμί
της ακίνητο και ο τρελλός
άνηψιός του, με το άστρα-
φερό του σπαθί σηκωμέ-
νο, στεκόταν έτοιμος να
της κόψη τον ωραίο λαιμό.

"Αφησε τρομερό μουγ-
ρητό ο Μενέλαος και ρί-
χτηκε σαν τρελλός να μπη
στα άνακτορα.

— "Ε, σύ, βρυχήθηκε ο
'Ορέστης. Μην έγγιζής τις
κλειστές πόρτες, εμένα στο
λέω, έλσεινέ Μενέλαε, είδ'
άλλοιώς το κεφάλι θα σου
σπάσω με την κορνίζα του
τοίχου. Κι' αν δεν κάνης
αυτό που χρωστάς — τ' ά-
δελφού σου προδότη — το
κεφάλι της 'Ερμιόνης θα
κυλήση σε λίγο στα πόδια
σου.

Τα τρελλαμένα του μά-
τια έδειχναν την φρικτή
του απόφασι και ο Μενέ-
λαος έφυγε άπελπισμένος
να ικετεύσει τα πλήθη ν'
άλλάξουν απόφασι.

Και είτε γιατί εκείνα φο-
βήθηκαν την άπελπισία έ-
νός πατέρα ή και γιατί
θήκανε τώρα πώς ήταν έ-
ξαιρετικά σκληρό να πε-
θάνουν δυο παιδιά, έπειδή
έξεδικήθηκαν τον σκοτωμό
του πατέρα τους, είτε ακό-
μα γιατί τους το ζητούσε
ο Τυνδάρεως, που φερόθη-
κε μη χάση την έγγονή
του, έδωσαν διαταγή ν' ά-
ποσυρθούν οι φρουροί και
ο Μενέλαος ύποσχέθηκε να
τους αφήση να πάνε να ζή-
σουν στην έξορία τους.

Και λίγο αργότερα, ενώ
η 'Ερμιόνη σαν τρομαγμέ-
νο πουλάκι έφευγε στην
άγκαλιά του πατέρα της,
τα δυο άγαπημένα αδέλ-
φια έφευγαν μακριά από
την πατρίδα τους μαζί με
τον ήρωικό Πυλάδη, ενώ η
τρέλλα, ξαναγκάλιαζε πάλι
το μυαλό του 'Ορέστη
και τα φρικτά όράματα
της φαντασίας του ξαναρ-
χόνταν να τον παραδώσουν
στις τύψεις του...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Απομνημονεύματα "Θησαυρού")

ΤΟ «ΡΕΤΙΡΕ»

ΥΣΤΕΡΑ από τα τε-
λευταία γεγονότα που
συνέβησαν στην ένδο-
ξη συνοικία του Μπύθου-
λα, η Σουσου έσκέφθη ότι
δεν ήταν πλέον δυνατόν να
έξακολουθή να μένη εκεί.
Το όνομά της, το κύρος
της, ή αξιοπρέπεία της
είχαν διακυρθεί κατά τον
χειρότερο τρόπο. "Ο σεβα-
σμός που άξιούσε από
τους γείτονες δεν ύπήρχε
πιά, ούτε κατά τύπους. Αύ-
τά τα άναιδέστατα ύπο-
κείμενα, οι γειτόνισσές
της, την έπληραν πλέον στο
σορόλοπ και η Σουσου έ-
μείνετο:

— Παναγιώτη!
— Τι θές πάλι;
— Θα φύγουμε από δω.
— Και πού θα πάμε;
— Θ' αλλάξουμε σπίτι.
Δεν μπορώ πλέον να κά-
θωμαι εδώ κάτω. "Ο κό-
σμος είναι πολύ άναιδής
και παραγνωριστήκαμε...
'Επληραν πολύ θάρρος αυ-
τοί οι γείτονες!
— Λοιπόν;
— Σου είπα.
— Σουσου μου, δεν μπο-
ρώ να φύγω έχω από το
Μπύθουλα. "Αμα με θγά-
λης από δω είναι σαν να
θγάλλης το ψάρι απ' το νε-
ρό!

Η Σουσου έσέκωσε τα
μάτια της και το έβριξε
ένα βλέμμα γεμάτο περι-
φρόνησιν:

— Λοικέ άνθρωπε!
— Τι είπες, γυναίκα;
— Σαχλέ!
— "Ορεξι έχεις, Σου-
σου!
— 'Εσύ έχεις όρεξι, γε-
λοίο! Σου άρέσει να κάθε

Βίος και Πτωχικεία ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΟΥΣΟΥ

σαι εδώ κάτω και να ά-
νακατεύεσαι με τα πίτου-
ρα. 'Αλλά τί να σου κά-
νω; 'Αλήτης έγεννήθηκες,
αλήτης θα πεθάνης.
— Σουσου, θ' αρπαχτού.
με!

— Χαμάλη!
— Σουσου, θα τις φας!
— Ζητιάνε!
— Σουσου, κόφτο!
— Κακοαναθρεμμένε!...
"Αν θέλεις κάθισε έσύ.
Μέσ' στα κατσικάρικα που
μ' έφερες, γελοίο, να γίνω
ένα με όλους τους λαϊκούς
άνθρώπους, ίσα κι' όμοια,
ανάισθητε!

— Και πού καθόσουν
πρώτα μωρή;
— Δεν ξέρω.
— Στα Πυθαράδικα!
— Πάψε, σαχλέ! Πάψε!
Πάψε, γελοίο! "Αρχισες
πάλι τις εξυπνάδες! Τα ά-
στεία σου! Βλάξι!

Μια έδομάδα το άνδρό-
γυνο έδέρνετο. Και η γει-
τονιά έκανε χάζι. "Ως πού
στο τέλος ο Παναγιωτά-
κης, για να ήσυχάση πιά,
ύπεχώρησε. "Ετσι γινόταν
πάντα. Γιατί ο σύζυγος κα-
τά βάθος ήταν ένας πολύ
άγαθός άνθρωπος που δεν
μπορούσε να καυγαδίξη
νυχθημερόν.

"Όπως δὴποτε ο ίδιος έ-
δήλωσε ότι δεν ήθελε να
είχε καμμιάν άνάμειν.
Της έδωκε ένα χιλιάρικο,
και πολλές συμβουλές.

— "Αντε.
— Πηγαίνω.
— Να θρής ένα σπίτι οι.
κοινομικό και καλό. Να
κυτάξεις να δώσης ένα
νοίκι και ν' αποφύγης τις
προκαταβολές. "Αλλο χιλί-
άρικο δεν έχω.
— 'Αστείο πράγμα.
— 'Ακούε πού σου μιλώ;
— "Αντίο.
— Το πολύ-πολύ το νοίκι
έξακόσες, θία έφτακόσες
δραχμές. Να οίκονομήσης
από το χιλιάρικο και τα
μεταφορικά. Κυτάξε εκεί
στο Θησείο, στον λόφο του
Σκουζέ, στο Γκάτζι, θα
θρής κανένα φτηνό σπιτά-
κι.

— 'Ωρεβουάρ.
— "Αϊ στο καλό.
— Θα θρής τί 'έξιζω.
— "Αϊ, άϊ ξεφορτώσου με,
— Χωλέ! 'Αλήτη!
Σειστή και κουνιστή έ-
γνηκε η Σουσου και τρά-
βηξε κατ' εθείαν στο Κο-
λωνάκι. "Εψαξε δεξιά - ά-
ριστερά και θρήκε ένα με

σιτικό γραφείο. Είχε το
σχεδίο της, ή Σουσου. Τον
τελευταίο καιρό την είχαν
φάει με τα «ρετιρέ». Και
έγινε πιά μονία της.

Με το ρετιρέ κοιμόταν,
με το ρετιρέ ξύπναγε. "Α-
κριβώς, δηλαδή, δεν ήξε-
ρε περί τίνος έπρόκειτο.
'Εφαναζόταν μάλλον ότι
ρετιρέ έλέγοντο κάτι ώ-
ραία ύπόγεια πολυκατοικι-
ών, που τα έβλεπε κι' έ-
τρελλανόταν. Παραπάνω
δεν πήγαινε το μυαλό της.
— Καλημέρα σας, κύριε
μεσίτη.

— Καλημέρα, κυρία μου.
— Θέλω ένα σπίτι.
— 'Εδώ στο Κολωνάκι;
— 'Ασφαλώς.
"Ο μεσίτης την κύτταξε
από πάνω ως κάτω, έσκυ-
ψε στο βιβλίο του, την ξα-
νακούτταξε και ύστερα με
πολύ μεγάλους διστα-
γμούς της είπε:

— Μά νομίζω δεν έχω.
— Πώς!
— Δεν έχω, κυρία μου.
— Κανένα;
— Κανένα. "Ενα ρετιρέ
μοναχά, άλλα.

Η Σουσου άνεπήδησε:
— Κρετιρέ; Μά ακριβώς
κύριε μεσίτη. Κρετιρέ ζη-
τάω. Καθόμαστε σε ένα άλ-
λο και δεν μάς άρεσε κα-
θότι πολύ θαθύ. Για κυτ-
τάξετε!

— Μμμμ.
— Τι συμβαίνει;
— Είναι λιγάκι ακριβό.
— 'Ακριβό; 'Αστείο πρᾶ-
γμα!

— Δεν σάς πειράζει;
— Περί το νοίκι; Ποσώς!
"Ο μεσίτης ένόμιζε ότι έ-
πρόκειτο για καμμιά νεό-
πλουτη. "Αλλη έξηγησι
δεν χωρούσε το μυαλό του.
"Υπέθεσε, λοιπόν, πώς ή-
ταν μοναδική εύκαιρία να
νοικιάση το διαθέσιμο ρε-
τιρέ και τα γύρισε:

— Θέλετε να το δήτε;
— Πώς! Βεβαίως!
— Είναι ακριβώς ό,τι
σάς χρειάζεται. "Εφ' όσον
και έστε άνθρωποι καθώς
πρέπει σάς κάνει. "Εχει
δυο δωμάτια, χώλλ, ήλεκ-
τρική κουζίνα, μπάνιο...

Ξέκίνησαν μαζί. Μπο-
στά ο μεσίτης, πίσω ή Σου-
σου. Τσαντάκι στο άριστε-
ρό, κεφάλι ψηλά, τα φα-
σαμάνι στο δεξί. "Υστερα
από μικρή πορεία έφτασαν
μπροστά σε μία πολυκα-
τοικία, που ήταν θαύμα
κομψότητος. Η Σουσου,

καθώς την είδε κατεγοη-
τεύθη. Για να μη φανή ξι-
πασμένη όμως συνεκρατή-
θη, έσέκωσε τα φασαμάνι,
έκούτταξε καλά - καλά το
σπίτι και ύστερα έπροχώ-
ρησε προς το ύπόγειο.

— 'Από εδώ, κυρία.
— Πού;
— 'Από την κεντρική εί-
σοδο.

— Μά αυτό, γλέπω, ένοι-
κιάζεται.

— Αυτό είναι ύπόγειο.
Ρετιρέ δεν ζητάτε;

— 'Αστείο πράγμα. Και
βέβαια!

— Λοιπόν. 'Ορίστε!
Και την έπέρασε στο άσ-
σανσέρ.

"Όταν βγήκε από το άσ-
σανσέρ, ή Σουσου, και
μπήκε στο διαμέρισμα που
νοικιάζόταν τα έχασε. "Ω,
Μπύθουλα! Μπύθουλα! Πο-
τέ πιά! Ποτέ! Ουδέποτε
θα έπίστρεφε στα κατσι-
κάδικα! Αυτά ήτανε σπι-
τια για ανθρώπους καθώς
πρέπει!

Για πρώτη φορά στη ζωή
της ή Σουσου τα είχε χά-
σει. Τις πολυκατοικίες τις
έβλεπε απ' έξω πάντα. Δεν
φανταζόταν ποτέ πώς ή-
σαν τόσο κομψές και από
μέσα.

— 'Από εδώ ή κουζίνα.
— Με γκάτζι, ή;
— "Όχι, μαντάμ! Δεν βλέ-
πετε;

— Μπαρδόν;
— 'Ηλεκτρική.
— Πώς! Πώς!
— 'Ορίστε το μπάνιο!
— "Εκτακτά!

— Παίρνετε το ντους, το
λουτρό σας και βλέπετε ό-
λη την 'Αθήνα.

— Μερσί!
— 'Από εδώ το σαλονάκι
σας.

— Μάλιστα.

Η Σουσου ήταν κατα-
συγκινημένη. Είχε κοπή ή
μιλιά της. "Ο μεσίτης της
μιλούσε και εκείνη συλλο-
γιζόταν τα «τάγια» που
θα έδινε εκεί, τις δεξιώ-
σεις, την μεγάλη ζωή που
θ' άρχιζε στ' αλήθεια. Θυ-
μόταν το σπίτι της κι' ά-
πέστρεφε με φρίκη το κε-
φάλι. Ήταν ζαλισμένη ά-
πό τον ένθουσιασμό της.
"Ανοιξε το τσαντάκι, έ-
βγαλε το χιλιάρικο, κι' άλ-
λο ένα πεντακοσάριο που
είχε και τ' άπλωσε στον

μεσίτη.
— Όρίστε.
— Τό πιάνετε;
— Από αυτή τη στιγμή.
Μήπως υπάρχει φόβος να
το πιάσει κανείς άλλος;
— Πώς! Τό ζητάνε πέν-
τε.

— Πέντε;
— Καί μιά πρεσβευτίνα.
— Να μου κάνη τη χάρη
η κυρία πρεσβευτίνα και
πρώτη τὸ εἶδα ἐγώ. Όρί-
στε μας! Θ' ἀνακατευό-
νται κι' οἱ πρεσβετινές στις
δουλειές μας. Οἱ σαχλές!
— Ο μεσίτης νομίζοντας
πάντα πὼς ἐπρόκειτο περὶ
φοβερῆς σουρλουτούς νεο-
πλούτου, ὑπέθεσε πὼς τὸ
νοῖκι δὲν τὴν ἐνδιέφερε πο-
σῶς, ἐτσέπως τὰ λεφτά
καὶ τῆς ἔκανε μιά ἀπόδει-
ξι:

— Πότε θὰ ξανάρθετε;
— Τ' ἀπόγεμα με τὸν σύ-
ζυξ μου.
— Νὰ κάμω με τὸ συμφω-
νητικό;
— Μάλιστα! Μάλιστα.

★
— Παναγιώτη!
— Τελείωσε.
— Βρήκες σπίτι;
— Τρέλλα! Τρέλλα!
— Ποῦ;
— Στὸ Κολωνάκι. Ἐτοι-
μάσου γρήγορα νὰ κουβα-
λήσουμε, γιατί τὸ ἐποφθαλ-
μῶ μιά πρεσβευτίνα.

— Ο Παναγιώτης ἀνοίξε τὸ
στόμα:
— Τί λές, μωρή;
— Δὲν ἀκούς πού σοῦ
μιλῶ; Γελοίε!

— Πόσο νοῖκι, μωρή;
— Ἡ Σουσοῦ γιὰ πρώτη
φορὰ σκέφθηκε τὸ νοῖκι.
Ἀνοίξε τὴν τσάντα της κι'
ἐβγάλε τὴν ἀπόδειξι. Ὁ
Παναγιωτάκης τὴν διάβα-
σε τρέμων:

«Απόδειξις δρχ. 1.500
Ἐλαβὼν παρὰ τῆς Κας
Σουσοῦς Χ. δραχμὰς χιλί-
ας πεντακοσίας ὡς προ-
καταβόλην διὰ τὸ ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ
ρετιρέ, ἐνοικιαζόμενον ἀν-
τὶ δραχμῶν τριῶν χιλιά-
δων τριακοσίων μηνιαίως.
Ὁ λαβὼν μεσίτης
Χ.»

Ἐγοῦρλωσε τὰ μάτια:
— Τρεῖς τριακόσιες, μω-
ρή;

— Πῶς;
— Σοῦστριψε, μωρή ζαρ-
γανά;

— Τρεῖς τριακόσιες, Πα-
ναγιώτη;

— Τί λέει ἐδῶ, μωρή!...

Ἀλλὰ ὡς πού νὰ διαβά-
σῃ τὴν ἀπόδειξι ἡ Σου-
σοῦ, ὁ Παναγιώτης εἶχε
ἀρπάξει τὸ σκουπόξυλο.
Καὶ θρηνῶν τις 1500 πού
ἐπήγαιναν χαμένες, γιὰ
πρώτη φορά ἐτάραξε στὸ
εὐλο τὴν δυστυχῆ, συμπα-
θῆ, καὶ λαμπρὴ κατὰ τὰ
ἀλλὰ πυργωδέσποινα τοῦ
Μπύθουλα!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Οἱ περίεργες κυψέλες

ΤΙΣ ἀκούγα πού μι-
λούσαν τόση ὥρα, μὰ
δὲν καταλάβαινα τί-
ποτε ἀπὸ ὅ,τι ἔλεγαν. Μὲ
καρφωμένα τὰ βλέμματα
στὸ ἄθος τοῦ φακοῦ τῆς
«Μηχανῆς πού τρέχει στὸ
χρόνο», παρακολουθοῦσα,
μὲ περιέργεια τις ζωηρῆς
χειρονομίες τους, μὰ οὔτε
κι' ἀπ' αὐτὲς μπόρεσα νὰ
μαντεύσω τί συζητοῦσαν
σὲ τόσο ζωηρὸ τόνο οἱ δυὸ
ἐκεῖνες νέες.

Πόση διαφορὰ ὅμως εἴ-
χαν ἡ μιά ἀπὸ τὴν ἄλλη!
Ἡ μιά, αὐτὴ πού εἶχε γυ-
ρισμένη τὴν πλάτη της σὲ
μένα, ἀναστήματος κανο-
νικοῦ καὶ ντυμένη μὲ μιά
γυαλιστερὴ φόρμα, κολλη-
μένη σχεδὸν στὸ σφιχτοδε-
μένο κορμί της, ἔδειχνε συ-
νηθισμένο τύπο γυναικός,
πού ἀσφαλῶς τὴν ἐνδιέφε-
ραν περισσότερο τὰ σπορ
παρὰ οἱ γυναικεῖες ἀσχολ-
ίες. Ἡ ἄλλη, πού ἔβλεπα
καθαρὰ τὸ πρόσωπό της —
ἕνα πρόσωπο παχουλό, ρο-
δοκόκκινο, μὲ παιδιάτικα
χαρακτηριστικά, πού δὲν
τῆς ἔδιδε περισσότερα ἀ-
πὸ δεκαοχτὼ χρόνια — ἀ-
ναστήματος δυὸ φορές σχε-
δὸν ὑψηλότερο τῆς συνομι-
λητρίας της καὶ ντυμένη
μὲ μιὰν ἰδιότροπὴ φόρμα,
πού ἀλοῦ ἄφηνε νὰ δια-
γράφονται οἱ γραμμὲς τοῦ
πελωρίου σώματός της, κι'
ἀλλοῦ τις ἐσκέπαζε βα-
ρεῖα, ἔδειχνε μιά ὑ-
περκόσμια γυναικὶα ἐμπρός
στὴν ὁποία δὲν μπορούσε
νὰ νοιώθῃ κανεὶς παρὰ
δέος καὶ θαυμασμὸ μαζί.

Ἡ ἀκατανόητη γιὰ μένα
συζητήσις των ἐξακολου-
θῆσε ὡστόσο καὶ κάποια
στιγμὴ εἶδα αὐτὴν πού ἐ-
ξακολουθοῦσε νάχη ἐ-
στραμμένα τὰ νῶτα σὲ μέ-
να, νὰ ὑποκλίνεται ἐμπρός
στὴν ἄλλη, πού μὲ λίγα
γιγαντιαία βήματα ἐχά-
θηκε ἀπὸ μπροστά μου.
Τότε, καὶ καθὼς ἐπρόσεξα
καλύτερα, διέκρινα ἐκεῖ
στὸ βάθος κάτι σὰν κυψέ-
λες, μαθηματικὰ τοποθετη-
μένες σὲ τετράγωνο σχή-
μα, μ' ἕναν μακρόστενο
σωλήνα στὸ πλάι πού ὕψω
ἴσταν σὰν κερατὶα ραδιο-
φώνου. Γιὰ τίς περίεργες
αὐτὲς κυψέλες νὰ συζητοῦ
σαν τάχα οἱ δυὸ ἀνόμιες
ἐκεῖνες νέες;

— Πῶς; Ἐσεῖς ἐδῶ; δια-
κόπτετε ξαφνικὰ τοὺς συλ-
λογισμούς μου, μιά πολὺ
γνωστὴ μου πιά φωνὴ καὶ
καθὼς ἐκύτταξα τώρα σ'
αὐτὴν πού μου μιλοῦσε, ἀ-
νεγνώρισα μὲ χαρὰ μου τὴ
γνωστὴ μου... ἀπόγονο.
— Ἐρετε πού ἐρίσκεσθε,
ἡ καλύτερα πού ἐρισκό-
μαστε τώρα; μὲ ρώτησε.
Καὶ καθὼς μηχανικὰ κοῦ-
νησα ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι
μου:

— Στὸν Κρόνο! ἐπρόσθε-
σε.

Καὶ δείχνοντας μὲ τὸ χέ-
ρι της τις ἀτέλειωτες ἐκεῖ-
νες κυψέλες, συνέχισε:

— Βλέπετε τί ἰδιότροπες
κατοικίες πού ἔχουν οἱ
Κρόνοι; Θεωροῦνται ὡς
οἱ πῶς ἐξελιγμένοι κάτοι-
κοὶ τοῦ πλανητικοῦ μας
συγκροτήματος καὶ ὑπερ-
φυεύνονται πάντοτε γιὰ
τὴν λαμπρότητα καὶ τὸν πο-
λιτισμὸ τοῦ πλανήτου των.

Δὲν ἔχουν ὅμως καὶ ἄδικο.
Γιὰ φαντασθῆτε ὅτι ὁ πλα-
νήτης τους — τὸ ἄστρο δη-
λαδὴ μὲ τὸ θαυμασιώτερο
δαχτυλίδι τοῦ κόσμου, ἕνα
δαχτυλίδι πού δὲν εἶναι
τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας κό-
σμος μικροσκοπικῶν ἄ-
στρων πού ἐκπέμπουν ἕνα
θαυμάσιον φῶς — κανονί-
ζει τὸν ρυθμὸ τῆς ζωῆς σ'
ὅλους τοὺς ἄλλους κό-
σμους τοῦ σύμπαντος.

Στάθηκε λίγες στιγμὲς,
ἔρριξε μιά ματιά πρὸς τὸ
μέρος πού εἶχε χαθῇ πρὸ ἑ-
λίου ἡ γιγαντώσασα ἑ-
κείνη συνομιλήτριά της κι'
ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

— Εἶδατε τὴ νεαρὴ ἐκεῖ-
νη Κρονία φίλη μου, πού
ἦταν ἐδῶ πρὶν λίγες στι-
γμές; Ἐ, λοιπόν, ἀγαπη-
τέ, ἂν ἐρίσκωμαι τῇ στι-
γμῇ αὐτῇ στὸν Κρόνο, εἶνε
γιατί θέλησα νὰ τὴν συγ-
χαρῶ πρῶτα γιὰ τὴν ἐκα-
τοστή πέμπτη ἐπέτειο των
γενεθλίων της καὶ μετὰ
γιὰ τὴν συζητήσω μαζί της

— εἶναι ἡ ἀρχηγὸς τῆς
Κεντρικῆς Πολεοδομικῆς
Ὁμάδος τοῦ Κρόνου — τὸν
τρόπο πού θὰ μπορούσαμε
καὶ μεῖς, κάτω στὴ Γῆ, νὰ
οἰκοδομήσωμε ὅμοιες, σὰν
αὐτὲς ἐκεῖ τις κατοικίες
τους.

Ἐρριξα μιά ματιά πρὸς
τὸ βάθος, πού διακρίνον-
ταν οἱ περίεργες ἐκεῖνες

κυψέλες, πού ἡ ἀπόγονός
μας αὐτὴ ἐπέμενε νὰ τις
χαρακτηρίσῃ ὡς ἐξαιρετι-
κὲς κατοικίες καὶ φαίνεται
πὼς δὲν μπόρεσα νὰ μὴν
προδώσω τὴν ἀπογοήτευσί
μου γιὰ ὅ,τι ἐκείνη ἐξεθεῖα
ξε, γιατί τὴν ἄκουσα ἀμέ-
σως νὰ λέη:

— Τί; Δὲν σὰς κάλουν ἐν-
τύπως τὰ θαύματα αὐτὰ
τῆς οἰκοδομικῆς, ἔχῃς, πού
ζούσατε μέσα στις τρω-
γυλες ἐκεῖνες πού ἀνεμάζα-
τε μέγαρχα καὶ πολυκατοι-
κίες; Ἄ καταλαβαίνω!...
Ἐχάσα ὅτι ἐσεῖς δὲν εἶχα-
τε τὴν ὅρασι τῇ δικῇ μας
καὶ φυσικὰ δὲν μπορεῖτε
νὰ διακρίνετε ἀπὸ τόσο μα-
κριὰ. Ἐλάτε μιά στιγμὴ,
νὰ κάμωμε μιά βόλτα ἐπά-
νω ἀπὸ τὴν Πόλι πού βλέ-
πετε στὸ βάθος.

Τὴν ἐκύτταξα περίεργα.
Βόλτα ἐπάνω ἀπὸ τὴν Πό-
λι; Μὲ τί; Δὲν ἔβλεπα κα-
νένα πτητικὸ μηχανῆμα
κοντὰ της... Γρήγορα ὅμως
εἶδα δυὸ τεραστίαια διαφα-
νῆ φτερά νὰ ἀνοίγουνται
ξαφνικὰ ἀπὸ τὰ πλάγια
τῆς φόρμας της, ἐνῶ ἐκεῖ-
νη μοῦλεγε μὲ χαμόγελο:

— Ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀέ-
ρας ἐδῶ εἶναι πολὺ διαφο-
ρετικός ἀπὸ τὸν δικό μας
καὶ μὲ τὰ φτερά αὐτὰ, γιὰ
τὰ ὁποῖα δὲν χρειάζεται
παρὰ ἐλαχίστη μυσικὴ δύνα-
μις γιὰ νὰ κινηθοῦν, θὰ
πετάξωμε μιά χαρά...

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα,
ἡ χαριτωμένη ἀπόγονός
μας μὲ στριφογυρίε ἐπά-
νω ἀπὸ τὴν πόλι πού μου
εἶχε δείξει καὶ τότε μονά-
χα μπόρεσα νὰ διακρίνω
τί ἦταν τὸ περίεργο ἐ-
κείνου συγκροτήματός τῶν...

Κυψέλων πού ἐνόμιζα. Ἡ-
ταν μιά πόλις ἀπὸ κυλιν-
δρικές πανύψηλες καὶ πο-
λυώροφες οἰκοδομίες, σκε-
πασμένες μὲ θόλο καὶ κα-
τασκευασμένες ἀπὸ ἀγνώ-
στο σὲ μὰς μέταλλο, χωρὶς
ὅμως νάχουν κανένα ἀνοι-
γμα πρὸς τὰ ἔξω. Αὐτὸ
μοῦκανε ἐντύπως καὶ ἡ ὁ-
δηγός μου, πού παρακο-
λουθοῦσε τὴν περιέργειά
μου, μού ἐφώναξε δείχνον-
τάς μου τοὺς πανύψηλους
στενόμεκρους σωλήνες πού
ἐξέφυγαν ἀπὸ τις οἰκοδο-
μίες καὶ ὑψώνονταν στὸν οὐ-
ρανό.

— Ἀπὸ τοὺς σωλήνες αὗ-
τους, πού φθάνουν σὲ ὅ,τι
ὑψὸς τοὺς ἀρέσει, τροφο-
δοτοῦνται μὲ ἀέρα καθαρὸ
οἱ κάτοικοι τοῦ Κρόνου...
Ὅπως βλέπετε, δὲν ἔχουν
ἀνάγκη νὰ καταφύγουν σὲ
πανύψηλες κορυφές γιὰ νὰ
ἀναπνεύσουν τὸν ἀέρα πού
τονώνει τὸν ὀργανισμό
τους...

Νάταν τάχα αὐτὸ ἡ τοῦ-
λάχιστον κι' αὐτὸ τὸ μυστι-
κὸ τῆς μακροβιότητος των
Κρονίων;
— Ἄν, Γιαν.

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑ-
ΘΟΥΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ιουδαῖο

Ἡ ἀνέραδην κόρη
τῆς Βεθούλης

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—
Ὅλοι ἐξυμνοῦσαν τὴν ὁμορφίαν τῆς κόρης τοῦ
ἀρχόντος τῆς Βεθούλης, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἤξε-
ραν ὅτι ἡ Ιουδαῖα δὲν ἀγαποῦσε κανένα. Ἐ-
νὰ ἀπομνησμένο τοῦ Μαῖου, ἡ νέα ἐτραγου-
δοῦσε στὸν κῆπο τοῦ ἀνακτόρου τοῦ πατέρα
της καὶ ἀποκοιμήθηκε ἐπάνω σ' ἕνα μαρμά-
ρινο ἐδῶλιο. Σὲ μιά στιγμὴ, ἕνα μικρὸ ἐρ-
πετὸ ἀνέβηκε στὸ θροῦλον της καὶ τὴν ἐ-
δάγκασε. Ὅλοι οἱ γιατροὶ καὶ οἱ μάγοι τοῦ
παλατιοῦ δὲν ἤξεραν κανένα φάρμακο γιὰ
νὰ γιαιτρέψουν αὐτὴ τὴ θανατηφόρο πληγὴ
καὶ τὸ κατὰφερε μόνο ὁ Χάν ὁ ἐρημίτης,
φέρνοντας ἕνα βοτάνι πού ἐλάστανε ἐπάνω
στὸν τάφο τῆς πεθαμένης κόρης τοῦ. Ὁ ἀρ-
χὼν Μανασῆς παρέθεσε ἕνα πλούσιο γεῦμα
γιὰ τὴν σωτηρία τῆς κόρης τοῦ καὶ ὁ Χάν
κατόπιν τῆς ἐπιμονῆς τῆς Ιουδαῖας ἀναγκά-
σθηκε νὰ παρακαθῇ κι' αὐτός. Κατὰ τὴ
διάρκειαν τοῦ συμποσίου φθάνει στὰ ἀνά-
κτορα ὁ Ὀλοφέρνης ὁ ἐνδοξὸς στρατηγὸς
τοῦ βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων Ναβουχοδονό-
σορος καὶ θέλγεται τόσο ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν
τῆς νέας, ὥστε δὲν διατάζει νὰ τῇ ἐκφράσῃ
τὸ θαυμασμὸ τοῦ. Τὸ γεγονός αὐτὸ φαίνεται
ὅτι δυσχερεῖ τὸν Χάν, πού ζητεῖ νὰ φύγῃ,
ἐνῶ ἡ Ιουδαῖα, πού τὸν ἀγαπᾷ ἀπὸ τὴν πρῶ-
τὴν στιγμὴν πού τὸν ἀντίκρισε, προσπαθεῖ νὰ
τὸν συγκρατήσῃ. Ὁ Χάν πείθεται τέλος καὶ
κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἀγρυπνία καὶ τις συγ-
κινήσεις, ἀποκοιμᾶται σ' ἕνα θάλαμο ὅπου
τὸν ἀδύχησεν).

5ον

Λέγοντας αὐτὰ ὁ Εὐφραίμ, ἐπροχώρησε
πρὸς τὴν πόρτα καὶ ἀφοῦ ἐβγήκε τὴν ἐ-
κλείσε σιγὰ πίσω του.

Τότε ὁ Χάν ἄφησε τὸ τόξο νὰ πέσῃ
ἀπὸ τὰ χεῖρα του καὶ ἔπεσε βαρὺς ἐπάνω
στὴ μαλακὴ στρωμνὴ πού τοῦ εἶχαν ἐτοι-
μάσει.

Τὰ δάκρυα, πού ἐπὶ τόση ὥρα εἶχε κα-
τορθώσει νὰ τὰ συγκρατήσῃ, ἐκύλησαν μὲ
ὀρμὴ ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ ἐβρέξαν τὸ
προσκέφαλό του.

Ἐνοῶντε ἕνα μεγάλο σπαραγμὸ μέσα
στὴν ψυχὴ του καὶ ἔκλαψε ἐπὶ ὥρα πλῆ-
λῃ, ὅπως ἕνα μικρὸ παιδί.

Τὰ δάκρυα αὐτὰ τὸν ἀνεκούφισαν.
Σιγὰ - σιγὰ, τώρα, μιά γλυκεῖα νύκτα
ἀπλάνοταν ἐπάνω στὴν ψυχὴ του. Καὶ σὲ
λίγο ὁ ὕπνος ἐβάθυνε τὰ βλέφαρά του
καὶ ἐκλείσε τὰ κουρασμένα μάτια του.

Ὁ Χάν εἶχε ἀποκοιμηθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Ἡ αἰτήσις τοῦ Ὀλοφέρνη

Ὅταν, μετὰ τὸ μεσημέρι, ἡ κίνησις
ἐπαναλήφθηκε στὸ ἀνάκτορο τοῦ Μανα-
σῆ, ὁ Ὀλοφέρνης ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν ἀρ-
χὼνα τῆς Βεθούλης.

Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἦταν ἐπίσημος. Ὁ
στρατηγὸς τοῦ Ναβουχοδονόσορος θὰ τοῦ
ἀνγγέλλε το Νοσὸ καὶ τοὺς λόγους τῆς
ἐπισκέψεώς του.

Ὁ ἀρχὼν Μανασῆς τὸν ἐδέχθηκε στὴ
σιδηρὰ αἴθουσα, πού ἦταν γεμάτη ἀπὸ
λάφυρα πολέμων καὶ ὅπλα στρατῶν, πού
εἶχαν νικηθῇ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους.

Στὴν αἴθουσα αὐτὴ ἐδεχόταν τοὺς ξέ-
νους καὶ τοὺς ὑπερέτους του, ὅταν τοὺς
μὲν πρώτους ἤθελε νὰ καταπλήξῃ, τοὺς
δὲ ἄλλους νὰ δικάσῃ.

Στὸ βάθος ὑπῆρχε ἕνας μεγάλος θρό-
νος μὲ χάλκινες βάσεις καὶ χάλκινες θα-
μίδες.

Στὸ θρόνο αὐτὸ ἦταν καθισμένος ὁ ἀρ-
χὼν τῆς Βεθούλης, ὅταν ὁ Ὀλοφέρνης
ἐμπήκε στὴν αἴθουσα.

Ὁ στρατηγὸς τοῦ Ναβουχοδονόσορος
ἐκάθησε σ' ἕνα πολυτελὲς ἐδῶλιο πού ἦ-
ταν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ θρόνο.

Γενναίε στρατηγέ, εἶπε πρὸς τὸν Ὀ-
λοφέρνην ὁ ἀρχὼν Μανασῆς, ὅταν οἱ ἀ-
κολουθῆς καὶ τῶν δύο ἀπεχώρησαν καὶ
ἔμειναν ἐντελῶς μόνοι, περιμένω νὰ ἀ-
κούσω ἀπὸ τὰ χεῖλιά σου τὰ μηνύματα τοῦ
ἐνδόξου βασιλέως τῆς Νινευί.

— Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων καὶ κύ-
ριός μου, ἀπήγγεψε ὁ Ὀλοφέρνης, ἀγνοεῖ
ὅτι θρίσσομαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴ Βε-
θούλη.

— Ἐρχεσαι λοιπὸν ἀπὸ δικὴ σου προ-
τοβουλία, στρατηγέ;

— Ἡ ἐντολὴ τοῦ βασιλέως μου δὲν εἴ-
ναι νὰ κάμω φιλικὲς ἐπισκέψεις. Ὅταν
ἐφύγα ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ἔλαβα μιά
μόνο ἐντολή. Νὰ ὑποτάξω τὴ Συρία καὶ
τὴν Ἰουδαία.

Ὁ ἀρχὼν ἀνεκίνησε ἐπάνω στὸ χάλ-
κινο θρόνο του.

— Ἡ ἀπάντησί σου μὲ καταπλήσσει,
στρατηγέ, εἶπε. Σὲ εἶχα ὑποδεχθῇ ὡς φί-
λον, ἀλλ' ὅπως βλέπω σὺ ἔρχεσαι ὡς
ἐχθρός.

— Ἐὰν ἐρχόμουν ὡς ἐχθρός, δὲν θὰ ἐ-
ζητοῦσα φιλοξενία στὸν οἶκόν σου. Οἱ νι-
κηφόροι στρατοὶ μου δὲν θὰ ἔμεναν πέρα
ἀπὸ τὴ λίμνη τῆς Γεννησαρέτ, ἀλλὰ θὰ ἐ-
στρατοπέδευαν ἔξω ἀπὸ τις πόλεις τῆς
Βεθούλης. Ἦλθα μόνος ἐπειδὴ ἐρχομαι
ὡς φίλος. Ἡ Συρία ὑπετάχθη, ἀρχὼν,
στὸ κράτος τῶν Ἀσσυρίων. Οἱ στρατιῶ-
ται τῆς προέβαλαν ἡρώδη ἀντίστασι,
ἀλλ' ὑπέκυψαν στὸ τέλος ἐμπρὸς στὴν ἀ-
κατάβλητη δύναμίν μας. Κατὰ τὴν τελευ-
ταία μάχη οἱ Μήδοι ἔχασαν τὸν βασιλέ-
αυτούς.

— Ἐφανευθῇ ὁ βασιλεὺς τῶν Μήδων;
— Ὁ Ἀφραξάθ ἐσφάγη ἀπὸ τὰ χεῖρα
τοῦ ἰδικοῦ μου κυρίου καὶ βασιλέως.

— Ἡ ἐντολὴ τοῦ βασιλέως μου δὲν εἶναι νὰ κάμω φιλικὲς ἐπισκέψεις.

ΑΝ. ΓΙΑΝ.

—Υπετάχθη λοιπόν η Μηδία;
—Από τη μια άκρη ως την άλλη. Οι Μηδοί ανεγνώρισαν ως βασίλεια των τὸν Ναβουχοδονόσορα.
Ο Μανασῆς ἐνοιωσε τὸ πρόσωπό του νὰ ὑψαίνεται ἀπὸ τὸν ἰδρώτα. Ἦταν μὴπως τὸ βάρος τοῦ στέμματος ποὺ ἐπίεζε τὸ κεφάλι του ἢ τὰ ἀγγέλματα τοῦ στρατηγού;
Ἀλλὰ συνήλθε γρήγορα ἀπὸ τὴν ταραχή του καὶ, διατηρώντας ὅλη του τὴν αξιοπρέπεια, εἶπε:
—Ἀνυπομονῶ νὰ μάθω, στρατηγέ, τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤλθε νὰ μοῦ ζητήσης.
—Ἀντιλαμβάνομαι τὴν ἀνυπομονησίαν σου, ἀπῆντησε ὁ Ὀλοφέρνης καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ τὴν ικανοποιήσω...
Ἐδίστασε γιὰ μερικὲς στιγμὲς σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τὰ λόγια μὲ τὰ ὁποῖα ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ καὶ ἔπειτα εἶπε:
—Ἦρθε ἐδῶ, ἄρχων Μανασῆ, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ συνεννοηθοῦμε καὶ νὰ ἀποχωρισθοῦμε ἔπειτα σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι.
—Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ δικός μου πόθος.
—Ἐὰν αὐτὸς εἶναι ὁ πόθος σου, ἄρχων Μανασῆ, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ δεχθῇς τὴν πρότασιν ποὺ ἐρχομαι νὰ σοῦ κάμω. Σὲ προειδοποιῶ μόνο ὅτι δὲν ἀναλαμβάνω καμμιὰ εὐθύνη γιὰ τὸ τί μπορεί νὰ συμβῇ, ἂν δὲν δεχθῇς τὴν πρότασίν μου.
Ο Μανασῆς ἀνεκίνησε ἐπάνω στὸ θρόνον του.
—Περιμένω ν' ἀκούσω τὴν πρότασίν σου, στρατηγέ, εἶπε.
—Ἀκουσε λοιπόν, ἄρχων Μανασῆ. Μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Μηδίας ἀπὸ τὰ στρατεύματά μου καὶ τὴν ὑποταγὴ τῆς Συρίας, τὸ κράτος τῶν Ἀσσυρίων ἐγένετο ἱσχυρότερο ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα κράτη τῆς Ἀσίας. Τὰ ἔθνη αὐτά, κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τῆς σπάθης μας, θὰ ῥοῦν τὴ δικαιοσύνη, τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν εὐνομίαν. Δὲν κατέκτησαμε λαοὺς γιὰ νὰ τοὺς ὑποδουλώσωμε ἀπλῶς καὶ νὰ ἀπορροφήσωμε βάρεις φόρους ἀπὸ τὸ αἷμα των, χάριν τῆς δικῆς μας εὐσυνείας. Τοὺς ὑπετάξαμε ἐπειδὴ αὐτοὶ ἦσαν ἀνίκαντοι νὰ ζήσουν καὶ νὰ εὐμερῆσουν μόνοι των καὶ ἐπειδὴ ἐκινδύνευον νὰ πέσουν ὑπὸ τὸ δόρυ ξένου κατακτητοῦ, ποῦ γι' αὐτοὺς μὲν θὰ ἦταν τύραννος, γιὰ μᾶς δὲ κίνδυνος καὶ ἀπειλὴ διαρκῆς. Κάτω ἀπὸ τὸ σκήπτρο τοῦ Ναβουχοδονόσορος, θὰ ἀσφαλισθοῦν καὶ θὰ αἰσθανθοῦν τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀληθινῆς ἐλευθερίας.
Κρύως ἰδρὸς περιέλουσε τὸ μέτωπο τοῦ Μανασῆ, ποὺ δὲν ἤξερε ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ὁ Ὀλοφέρνης.
—Στρατηγέ, εἶπε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά, τὰ λόγια σου φαίνονται πολὺ περὶεργα καὶ εἰς μάτην προσπαθῶ νὰ θρῶ μέσα στὸ μυαλό μου τὴν ἐννοίαν ποὺ περικλείουν.
—Θὰ με ἀντιληφθῇς σὲ λίγο, ἀπῆντησε ὁ Ὀλοφέρνης, ἐνῷ ἕνα πονηρὸ χαμόγελο διεγράφετο στὰ χεῖλη του.
Ἐσταμάτησε ἐπὶ μερικὰ λεπτά, σὰν νὰ ἤθελε ἐν προθέσει νὰ παρατείνῃ τὴν ἀγωνίαν τοῦ συνομιλητοῦ του καὶ ἔπειτα εἶπε:
—Ἀρχὼν τῆς Βεθούλης, ἡ σκιά τὴν ὁποῖαν οἱ Μηδοὶ καὶ οἱ Σύροι βλέπουν στὸν ἵπνον τους δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Ἰουδαία!
Ο Μανασῆς ἀνεσκήρτισε ἐπάνω στὸ θρόνον του καὶ ἦταν φανερό ὅτι ἐπῆλθε τὸν ἐκείνῳ τοῦ γιὰ νὰ μὴν ἐκδηλώσῃ μὲ τρόπο ἄσχημο τὴν ἐκπλήξιν καὶ τὴν ἀγανάκτησίν του.
—Ἡ Ἰουδαία!.. ἐπανελάβε μηχανικὰ, σὰν νὰ ἐξητοῦσε μιὰ ἐπιβεβαίωσιν τῶν ὁσων εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν Ὀλοφέρνην.
—Ἀκριβῶς! ἀπῆντησε ὁ στρατηγὸς τοῦ

Ναβουχοδονόσορος. Αὐτὴ εἶναι ὁ ἱσχυρὸς προστατής, ὁ ἐλευθερωτής, τὸν ὁποῖον ἀναμνησκον οἱ λαοὶ ποὺ κατεκτήσαμε.
Ο Μανασῆς εἶχε ἀνακτήσει τώρα τὴν ψυχραιμίαν του καὶ ἐπερίμενε ν' ἀκούσῃ τὴν συνέχειαν τῶν λόγων τοῦ στρατηγού.
—Λοιπὸν νᾶ, ποῖα εἶναι ἡ πρότασίς μου, ἐξηκολούθησε ὁ Ὀλοφέρνης. Ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῆς Ἰουδαίας καὶ μαζί μ' αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ θὰ μᾶς ὑποσχεθῶν ὅτι δὲν θὰ κινηθοῦν στὴν περίπτωσιν ποὺ οἱ δοῦλοι μᾶς θὰ τοὺς ἐζητοῦσαν τὴν συνδρομὴ των. Αὐτοὶ εἶναι ὁ λόγος τῆς περιδείας μου. Θὰ ἐπισκεφθῶ ὅλες τῖς ἐπαρχίας τῆς Ἰουδαίας, γιὰ νὰ πάρω αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσιν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ χώρα σου εἶναι πρὸς τὰ νοτιὰ στὰ σύνορά μας, ἀρχίσα πρώτα ἀπὸ σένα, ὃ ἄρχων τῆς Βεθούλης.
Ο Μανασῆς ἀνεβάρησε.
—Εἶναι περιττό, στρατηγέ, νὰ μᾶς ζητῇς μιὰ ὑπόσχεσιν, ποὺ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ τὴν δώσωμε ὁποιαδήποτε στιγμῇ. Δὲν μπορούμε νὰ κάμωμε παρὰ ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ὑπεγορεύει τὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ μας καὶ τὸ συμφέρον τοῦ εἶναι νὰ μὴν ἀναμνησκῶμε σὲ καμμιὰ κίνησιν ποὺ θὰ ἔφευγε ἀνταραχὴ στὰ πράγματα τῆς Ἀσίας. Δὲν μπορεί ὁ λαός μου νὰ κινδυνεύσῃ τὰ πάντα χάριν τῶν ἄλλων, χωρὶς ἰσῶς τὴν ἐλπίδα νὰ ἐπιτύχῃ τίποτε. Γι' αὐτό, στρατηγέ, σοῦ δίδω πρόθυμα τὴν διαβεβαίωσιν ποὺ ζητᾷς. Ὅτι, ὅποτε καὶ ἂν συμβῇ, ἡ χώρα μου θὰ παραμείνῃ ἀμέτοχος.
—Συνετὴ καὶ σώφρων ἡ ἀπάντησίς σου, ἀπῆντησε ὁ Ὀλοφέρνης.
Τὸ βλέμμα τοῦ εἶχε γίνῃ τώρα βλοσυρὸ καὶ ἐκνέταζε τὸν Μανασῆν, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐξανακρίβωσιν τὴν ἀντίστασιν ποὺ μπορούσε νὰ προβάλλῃ σὲ ὅτι θὰ τοῦ ἔλεγε ἀκόμη.
—Δὲν σὲ εὐχαριστεῖ ἡ ἀπάντησίς μου, στρατηγέ; ἐρώτησε ἐκπληκτὸς ὁ Μανασῆς.
—Πῶς ὄχι! Ἀλλά...
—Ἀλλά, στρατηγέ;
—Χρειάζομεθα μιὰ ἀσφάλειαν ὅτι θὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσί σου, ἀπῆντησε ὁ Ὀλοφέρνης.
—Μιὰ ἀσφάλεια... Δὲν καταλαβαίνω, στρατηγέ, γιατί ζητᾷτε ἀσφάλειαν γιὰ μιὰ ὑπόσχεσιν ποὺ τόσο πρόθυμα σὰς τὴν δίδωμε καὶ ποὺ τὸ συμφέρον τῆς χώρας μας μᾶς ὑπεγορεύει νὰ τὴν ἐκπληρώσωμε.
—Ἡ ἀσφάλεια ποὺ ζητοῦμε, ἐξηκολούθησε ὁ Ὀλοφέρνης, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν στὰ λόγια τοῦ συνομιλητοῦ του, θὰ εἶναι γιὰ μιὰ πεντεετία.
—Καὶ τί εἶδους θὰ εἶναι αὕτη ἡ ἀσφάλεια;
—Θὰ μοῦ παραδώσῃς ὡς ἐγγύησι χίλια νομίσματα χρυσοῦ, ἑκατὸ καμήλους ἢ τὸ ἀντίτιμὸν χρυσῶν, δέκα χιλιάδες τόξων καὶ πενήντα ἐφ' ἑβδόμους, υἱοὺς εὐπατριδῶν, ποὺ θὰ τοὺς κρατήσω ὡς ὁμήρους.
Ο Μανασῆς ἐκατέβηκε ἀπὸ τὸ θρόνον του καὶ μετὰ, ποὺ ματαίως προσπαθοῦσε νὰ τὸ κάμῃ σταθερό, ἐπλησίασε τὸν Ὀλοφέρνην.
—Δὲν φαντάζομαι, στρατηγέ, εἶπε, νὰ μοῦ ζητῇς σοβαρῶς ὅλα αὐτά.
Ο Ὀλοφέρνης δὲν ἀπῆντησε.
Ο Μανασῆς ὀπισθοχώρησε τότε ἔντρομος.
—Ὅστε εἶναι σοβαρὰ ἡ πρότασίς σου; εἶπε.
Καὶ σὰν νὰ μονολογοῦσε, ἐξηκολούθησε:
—Χίλια χρυσοῦ, ἑκατὸ καμήλους, δέκα χιλιάδες τόξα καὶ πενήντα καὶ πενήντα νέους. Μὰ τοὺς προφῆτας, αὐτὸ εἶναι ἄδύνατον νὰ γίνῃ!
—Ἀρχὼν τῆς Βεθούλης, εἰσαι πλούσιος, ἐφώνησεν ὁ Ὀλοφέρνης. Δὲν πρό-

πει νὰ σκέπτεσαι καὶ νὰ διστάζῃς γιὰ ποσὰ τόσο μικρά.
—Καὶ μὴπως πρόκειται γιὰ τὸ ποσόν; ἀπῆντησε ὁ Μανασῆς. Γιατί δὲν μοῦ λέγεις καθαρά ὅτι ἤθελες νὰ μοῦ ζητήσης ὑποταγὴν; Τέτοια πράγματα δὲν θὰ τὰ ἐζητοῦσες οὔτε ἀπὸ πόλιν, ποὺ εἶχες ὑποτάξει μὲ τὸ ἔξωφρος σου. Μὲ ἐξέλαβες λοιπὸν ὡς δοῦλον σου καὶ μοῦ ζητᾷς αὐτοὺς τοὺς φόρους; Ἀ! στρατηγέ τῶν Ἀσσυρίων, ἐνδομῆκα ὅτι εἶσαι περὶ σὺς ὁ περὶ φανός, ὅπως σὲ παρίστανε ἡ φήμη.
—Εἰμὶ ἐκεῖνο ποὺ εἰμαι! ἀπῆντησε μὲ πείσμα ὁ Ὀλοφέρνης.
—Ἦλθες, λοιπόν, γιὰ νὰ μὲ προκαλέσῃς σὲ πόλεμον, στρατηγέ; Ἐπρεπε τότε νὰ εἶχες τὸ θάρρος σου πρὸς τὰς ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμῇ. Τί ἐχρειάζοντο τὰ τόσα λόγια σου; Γιατί, ἂν σὲ καταλαβαίνω καλά, ἐρχομαι νὰ μοῦ πῇς τοῦτο: «ὑποτάξου, Μανασῆ, ἡ πολέμησε!»
—Καὶ ἂν τὸ ἔλεγα;
—Θὰ ἐπρωτιοῦσαι τὸν πόλεμον ἀπὸ μιὰ ἐπαισχυντὸν ὑποταγῇ.
Ο Ὀλοφέρνης ἐκάγχασε.
—Λησμονεῖς, ἄρχων, εἶπε, ὅτι πέρα ἀπὸ τὴν Μινην τῆς Γεννασαρέτ περιμένουν τὸ σύνθημά μου γιὰ νὰ προχωρήσουν ἐκατὸν σαράντα καὶ τρεῖς χιλιάδες ἀνδρῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι, μεθυμένοι ἀπὸ τὴν νίκην των καὶ μὲ κλονητὸ τὸ θάρρος των κοιμούνται καὶ ἀφροντίζονται μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ὀρμήσουν τέλος ἐναντίον τῆς πλουσίας Ἰουδαίας καὶ θὰ πληρώσουν τὰ ὑπολγία των μὲ λάφυρα καὶ τὶς ἐστίες των μὲ τὶς μελανόφθαλμες κόρες σου;
—Θὰ τοὺς περιμένωμε, στρατηγέ, ἀπῆντησε μὲ αξιοπρέπεια ὁ Μανασῆς. Εἶναι μυριάδες προτιμότερο νὰ μᾶς ὑποτάξουν καὶ νὰ μᾶς θανατώσουν, παρὰ νὰ παραδοθῶμε μόνοι μας ὡς δοῦλοι. Ἐάν κομπάζεις σήμερον γιὰ τὴν νίκην σου, μὴ λησμονεῖς ὅτι καὶ ἡ Ἰουδαία κατέκτησε ἄλλοτε τὴ δόξα τῆς μὲ τὰ ὅπλα καὶ τὸ αἷμα τῶν τέκνων τῆς. Εἰλικρινῶς, στρατηγέ, τὸ θάρρος σου μὲ καταλήσσει. Μιλάτε ὅπως θὰ τὸ ἐκάνετε πρὸς δοῦλους καὶ ὄχι πρὸς ἕνα μεγάλο ἔθνος, ποὺ ἐζήσῃ πάντοτε μὲ τὴν δάφνην τῆς νίκης γύρω ἀπὸ τοὺς κροτάφους τῆς.
—Ἐπαινῶ τὸν πατριωτισμό σου, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴ σωφροσύνη σου, ἀπῆντησε ἔντρομος ὁ Ὀλοφέρνης.
—Ἐγὼ ἀδιαφορῶ γιὰ τοὺς ἐπαίνους σου, στρατηγέ. Τοῦτο μόνο θέλω νὰ μάθῃς ἀπὸ τὸ στόμα μου. Ὅτι τὸ πλῆθος τῶν νικῶν σου δὲν με τροπάζει, καθὼς δὲν με τροπάζει οὔτε τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν σου.
Ο Ὀλοφέρνης ἔμεινε σιωπηλὸς ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς.
Ἐφαίνονταν σὰν νὰ διστάζῃ γιὰ τὴν στάσιν ποὺ ἔπρεπε νὰ τηρήσῃ. Θὰ ἦτο προτιμότερο νὰ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα στὰ ἄκρα ἢ μήπως θὰ ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ νὰ βρῇ μιὰ συμβιβαστικὴ λύσιν;
Ἡ δεύτερη αὐτὴ σκέψιν φαίνεται ὅτι ἐπερίσχυσε.
—Ἀρχὼν Μανασῆ, εἶπε σὲ τόνο ἡρεμότερο, σοῦ ὑπενηθμίζω ὅτι ἤρθε σὸ ἀνέκδοτό σου ὡς φίλος καὶ ὄχι ὡς ἐχθρὸς.
—Εἶναι περιττὸ νὰ μετανεύριξαι γνώσεις λέξεις, ἀπῆντησε ὁ Μανασῆς, γιὰ νὰ κρύψῃς τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς σου. Ἐνας στρατηγὸς γενναῖος ὅπως ἐσύ, εἶναι προτιμότερο νὰ λέγῃ πάντα ὁμῆ τὴν ἀλήθειαν.
—Ἀρχὼν, μὲ ἀδικεῖς, ἔκαμε ὁ Ὀλοφέρνης. Πρέπει νὰ ἀντιληφθῇς ὅτι, ἂν σοῦ ἐξήγησα τὰ ὅσα σοῦ ἐξήγησα τὸ ἔκαμα ἐκτελώντας τὴν ἐντολὴν ἄλλου καὶ ὄχι τὴ δική μου ἐπιθυμίαν.
—Νομίζω ὅτι πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα μοῦ ἐδήλωσες τὸ ἀντίθετον, παρετήρησε ὁ Μανασῆς.

ναῖς.
—Πλανᾶσαι, ἄρχων. Πρὸ ὀλίγου εἶπα ὅτι ὁ βασιλεὺς μου μὲ ἔστειλε γιὰ νὰ ὑποτάξω τὴν Ἰουδαίαν. Ἀλλ' ἐγὼ ἀντὶ τοῦ λέμου προτείνω συμβιβασμό.
—Χίλιοι πόλεμοι εἶναι προτιμότεροι ἀπὸ ἕνα παρόμοιον συμβιβασμό.
—Ὅχι... πιστεύσέ με ὅτι ἔχεις λάθος, ἄρχων Μανασῆ. Σοῦ μιλῶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος σου.
—Τώρα, μὲ τοὺς προφῆτας, δὲν σὲ ἐννοῶ;
Ο Ὀλοφέρνης ἐφαίνονταν νὰ διστάζῃ. Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ὅλο του τὸ θάρρος τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει τώρα.
Ο γέρον Μανασῆς, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἔκαμε μεγάλα θήματα μέσα στὴν αἵθουσαν, μὴ μπορώντας νὰ κρύψῃ τὴν ἀγωνίαν ποὺ τὸν εἶχε καταλάβει.
Ο Ὀλοφέρνης εἶπε τέλος:
—Ἀρχὼν Μανασῆ, θὰ σοῦ μιλήσω μὲ εἰλικρινεῖαν. Ὅταν χθὲς τὴ νύκτα ἐφθάσα στὸ παλάτι σου καὶ εἶδα τὶς κατάφωτες αἰθούσες σου καὶ ἄκουσα τὸν ὀρυζοῦ καὶ τὶς φωνὰς τῆς εὐθυμίας σου, ὅταν τέλος ἔμαθα ὅτι εἶδες μεγάλο συμπόσιο, σὲ ὁποῖον εἶχες καλέσει ὅλους τοὺς εὐπατρίδας τῆς Βεθούλης, ἡ καρδιά μου ἐλημύρισε ἀπὸ χαρὰ, γιατί ἐσκέφθηκα: Νὰ ποιοὺς ἀνθρώπους ἐρχόμεθα νὰ κατακτήσωμε! Αὐτοὶ συμποσιάζουν τὴν ὥραν ποὺ ὁ ἐχθρὸς βαλεται ἐξω ἀπὸ τὶς πύλες τῆς πόλεως των. Γι' αὐτὸ ἐμπήξα περιχαρῆς στὸ ἀνέκδοτό σου καὶ ἡ πρώτη μου σκέψιν ἦταν νὰ ἔρθω στὴν αἵθουσαν ὅπου συμποσιάζατε καὶ νὰ σὰς ἀναγγείλω ὅτι εἶσθε δοῦλοι μου. Ἡ πράξις αὕτη θὰ ἦταν πολὺ λογικὴ. Δὲν τὴν ἔκαμα ὁμως...
Ο Μανασῆς τὸν ἐκνέταξε μὲ ἐρωτηματικὸ βλέμμα.
—Μεταβάλλονται, γέρον, αἱ σκέψεις τοῦ ἀνθρώπου πολὺ γρήγορα, ἐσυνέχισε ὁ Ὀλοφέρνης. Σὺ ἐν τῇ ηλικίᾳ σου πρέπει νὰ τὸ γνωρίζῃς καλύτερα ἀπὸ μένα.
—Καὶ ποῖα ἦταν ἡ μεταβολὴ ποὺ ἐγένετο στὴν σκέψιν σου; ἐρώτησε ὁ Μανασῆς.
—Μὲ ἄλλο πρόγραμμα εἶχα ἔλθῃ ἐδῶ καὶ ἄλλο ἐξετέλεσα. Ἡ σκέψιν μου ἦταν νὰ σοῦ προτείνω ὅρους τόσο βαρεῖς, ὥστε νὰ σὲ ἐξαναγκάσω σὲ πόλεμον. Ἐτσι θὰ εὐρίσκα τὸ πρόσχημα γιὰ νὰ ὑποτάξω τὴν χώρα σου.
—Καὶ τί ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μὲ ἐξαναγκάσῃς σὲ πόλεμον ἔκαμες; ἐρώτησε καὶ πάλιν ὁ Μανασῆς.
Ο Ὀλοφέρνης ταράχθηκε.
—Δὲν ἀπαντᾷ; εἶπεν ὁ Μανασῆς.
Ἡ φωνὴ τοῦ στρατηγού τοῦ Ναβουχοδονόσορος εἶχε γίνῃ ὑπόκοφον καὶ ἕνα σύννεφο μελαγχολίας ἐσκίαζε τὸ πρόσωπό του.
—Ἀρχὼν Μανασῆ, εἶπε, πιστεύε στὸ λόγο μου: Ο Ὀλοφέρνης εἶναι εἰλικρινὴς φίλος σου.
—Φίλος δικός μου; ἔκαμε Μανασῆς, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ ἀντιληφθῇ τί ἐσήμαιναν τὰ λόγια αὐτά τοῦ στρατηγού.
—Καὶ ὁμως, αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀπῆντησε ὁ Ὀλοφέρνης. Οἱ σκέψεις καὶ τὰ σκεδῆματά μου μετεβλήθησαν ἀπὸ τὴν χθεσινὴ νύκτα. Ὅσα ἐγίναν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συμποσίου ἐφεραν μιὰ ἀναστάτωση μέσα στὴν ψυχὴν μου καὶ ἡ ἀναστάτωση ἐκείνη κατέληξε σὲ μεταβολή.
—Δὲν σὲ ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Μανασῆς, καθήμενος καὶ πάλιν στὸ θρόνον του.
—Ἀλλοῖμονο! ἔκαμε ὁ Ὀλοφέρνης. Ἀρχίσα νὰ μιλάω ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀσσυρίων καὶ καταλήγω τώρα σὲ παιδικὰς φλυαρίας...
—Μίλησε λοιπόν. Ἀγωνιῶ νὰ σὲ ἀκούσω.
—Μποροῦμε νὰ κάμωμε μιὰ συμφωνίαν μεταξὺ μας...

—Εἶπες συμφωνία, στρατηγέ;
—Ναί. Ὁ πόλεμος μπορεί νὰ ἀποσβεθῇ, ἂν κλείσωμε μιὰ συνθήκη συμμοχίας.
—Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συμβαλῇσιν οἱ Ἰουδαῖοι μὲ τοὺς Ἀσσυρίους; ἐρώτησεν ὁ Μανασῆς.
—Ἐγὼ ἐγὼ τὸν τρόπο. Ἡ ὥραία Ἰουδαία...
Ο Ὀλοφέρνης ἐσταμάτησε.
Τὸν νικητὴ στρατηλάτη ἐγκατέλειπε ἀμέσως τὸ θάρρος του, μόλις ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς νέας.
—Τί θέλεις νὰ πῇς γιὰ τὴν θυγατέρα μου; ἐρώτησε μὲ ἀγωνίαν ὁ Μανασῆς.
Μὲ καταφανὴ σύγχυσιν, ὁ Ὀλοφέρνης ἀπῆντησε:
—Εἶναι πολὺ ὥραία, ἄρχων... Εἶναι ἡ ὡραιότερη ἀπ' ὅλες τῖς γυναῖκες ποὺ ἐγνώρισαν...
—Λοιπὸν;
—Ὁ, σὲ παρακαλῶ, ἔκαμε ταραγμένος ὁ Ὀλοφέρνης, βοήθησέ με νὰ τελειώσω...
—Ἐννοῶ, στρατηγέ!
—Αὐτός, λοιπόν, εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον θὰ μπορέσωμε νὰ ἀποφύγωμε τὸν πόλεμον.
Ο ἄρχων τῆς Βεθούλης ἐγένετο ἀμέσως κάτωχρος καὶ τὰ χεῖρα του ἐκινήθησαν σπασμωδικὰ.
—Ἐχεις, λοιπόν, τὸ θάρρος, εἶπε, νὰ μοῦ ζητῇς νὰ σοῦ παραδώσω τὴν θυγατέρα μου;
Ο Ὀλοφέρνης ἀνατινάχθηκε ἀπὸ τὴν θέσιν του.
—Ὅχι! ἀπῆντησε. Τὸ ὀρκίζομαι στὸ μεγάλο Θεό μου, ποὺ προστατεῖ πάντοτε τοὺς Ἀσσυρίους. Ποτὲ δὲν ἐπέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου παρόμοια σκέψιν. Ζητῶ τὴν Ἰουδαίαν γιὰ νὰ τὴν κάμω σύντροφο τοῦ βίου μου... Ντρέπομαι, ἄρχων, νὰ μιλῶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀλλά...
—Ντρέπομαι, εἶπες; Ἀλλ' αὐτὸ μὲ προσβάλλει, στρατηγέ...
—Ντρέπομαι ὡς στρατιώτης νὰ μιλῶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο γιὰ μιὰ γυναῖκα.
—Ἀλλ' ἂν εἶσαι στρατιώτης εἶσαι καὶ ἄνθρωπος, στρατηγέ. Καὶ τὰ εὐγενεῖα αἰσθήματα ἐπλάσθησαν ἀκριβῶς γιὰ τοὺς εὐγενικοὺς ἀνθρώπους.
—Αὐτὰ εἶχα νὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ, κατέληξε ὁ Ὀλοφέρνης.
Τὸ πρόσωπο τοῦ γέροντος ἐφωτίσθηκε ἀπὸ χαρὰ.
—Θέλεις τὴν Ἰουδαίαν ὡς σύντροφο τῆς ζωῆς σου; ἐρώτησε.
—Ὡς σύντροφο νόμιμο, ἀπῆντησε ὁ Ὀλοφέρνης, γιὰ νὰ τὴν κάμω ἀρχόντισσαν τῶν τόπων ποὺ ὑπέταξα καὶ δέσποινα τῶν λογισμῶν μου.
Καί, ἀφοῦ κατέλθε ἀπὸ τὸ θρόνον του, ἀγκάλιασε τὸν Ὀλοφέρνην καὶ ἀντήλλαξε ἕνα θερμὸ ἀσπασμὸν μαζί του.
Ἐπειτα, ἐπλησίασε στὴ θύραν καὶ ἐφώνησε:
—Δοῦλοι, καλέστε ἐδῶ τὴν θυγατέρα μου.
Οἱ δοῦλοι ἔσπευσαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν διαταγὴν καὶ λίγα λεπτά ἀργότερα, ἡ Ἰουδαία ἐνεφανίσθη στὴν αἵθουσαν.
Τὰ μάτια τῆς ἀσπαρταν ἀπὸ χαρὰ. Τὴν χαρὰ ποὺ τῆς ἔδινε ἡ νίκη τῆς ἐπὶ τοῦ Χάν, τὸν ὁποῖον εἶχε κατορθώσει νὰ πείσῃ νὰ μὴν φύγῃ.
Κάπως ἀτημέλητη, γιατί μόλις εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὴν κλινὴν τῆς, ἦταν ὁμως περισσότερο ὥραία καὶ γοητευτικὴ.
Ο Ὀλοφέρνης τὴν ἐκνέταξε μὲ θαυμασμό.
Ἀλλὰ συγχρόνως τὸ βλέμμα τοῦ νικητοῦ στρατηγού, ποὺ μόνο θριαμβοῦς εἶχε γνωρίσει ὡς ἐκείνη τὴν στιγμῇ, εἶχε μὲ ἐκφρασίαν ἀγωνίας, γιατί δὲν ἤξερε ποῖα θὰ ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς περὶ τῆς νέας.

Ἡ Ἰουδαία ἔκαμε μιὰ θαθεῖα ὑπόκλισιν ἐμπρὸς τὸν πατέρα τῆς καὶ ἔπειτα ἐχαιρέτησε τὸν στρατηγόν.
—Μὲ ἐκαλέσατε; ἐρώτησε μὲ σιγανὴ φωνή.
—Ναί, κόρη μου, ἀπῆντησε ὁ γέρον Μανασῆς. Καὶ γιὰ ὑπόθεσιν πολὺ σοβαρῆς τερετῆ ἀπὸ ὅ,τι θὰ μπορούσες νὰ φαντασθῇς...
—Δὲν εἶμαι κατάλληλη γιὰ νὰ ἀναμνησκῶμαι σὲ σοβαρὰς ὑποθέσεις, ἔκαμε ἡ νέα, γελώντας.
—Ἀκουσε, καλὴ μου Ἰουδαία, εἶπε ὁ γέρον, θαυμάζω καὶ αὐτὸς τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν δροσερότητα τῆς κόρης σου. Ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀσσυρίων εἶναι γοητευμένος μὲ τὸ κάλλος σου...
—Μοῦ τὸ εἶπε καὶ ὁ ἴδιος χθὲς, ἔκαμεν ἡ Ἰουδαία.
—Ἦλθε ἐδῶ μὲ ἄλλες προθέσεις, κόρη μου, ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμῇ ποὺ σὲ ἀντίκρουσε μετέβαλε τὰ σχέδιά του.
—Τί κρίμα! ἔκαμεν ἡ Ἰουδαία, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ στρατηγού.
—Γιατί, κόρη μου; ἐρώτησε ταραγμένος ὁ Μανασῆς.
—Ο στρατηγὸς τῶν Ἀσσυρίων δὲν γνωρίζει νὰ ἀγαπᾷ! εἶπεν ἐμφαντικὰ ἡ νέα.
—Δὲν ἐγνώριζα ὡς χθὲς, ὥραία μου, ἀπῆντησε ὁ Ὀλοφέρνης. Ἀλλ' ἡ θέα τῶν ὀλόμαυρων ματιῶν σου μὲ ἔκαμε ν' ἀντιληφθῶ τὴ δύναμιν καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ἀγάπης.
—Στρατηγέ, εἶπε ἡ Ἰουδαία, χθὲς ἄκουσα ἀπὸ τὰ χεῖλη σου ὅτι δὲν ἀγάπησες ποτὲ στὴ ζωὴ σου.
—Καὶ αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ὥραία Ἰουδαία. Ἀλλὰ τί καλύτερο μπορεί νὰ ποθῇσιν μιὰ νέα ἀπὸ τὸ νὰ βρῇ σύζυγον ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ἀγαπήσει ποτέ;
—Σύζυγον!.. ἔκαμε ἡ Ἰουδαία.
Τὸ χαμόγελο ἐδόθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς νέας καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἐγένετο ὡχρό. Πραγματικὰ ὁ πατέρας τῆς εἶχε δίκην, ὅταν τῆς εἶπε ὅτι ἡ ὑπόθεσις γιὰ τὴν ὁποία ἤθελε νὰ τῆς μιλήσῃ ἦταν πολὺ σοβαρὰ.
—Ο στρατηγὸς τῶν Ἀσσυρίων, εἶπε ὁ γέρον Μανασῆς, κάνοντας ἕνα δῆμα πρὸς τὸ μέρος τῆς κόρης του, ὁ νικητὴς τῶσων λαῶν καὶ ὁ κατακτητὴς τῶσων χωρῶν ἐρχεται νὰ καταβῇ τὶς δάφνες τοῦ ἐμπρός στα πόδια σου...
—Μὴν ἀρνηθῇς, ὥραία Ἰουδαία, ἔκαμε ὁ Ὀλοφέρνης, μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησιν.
—Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λέγεις, στρατηγέ; ἐκράνασε ὁ γέρον. Φοβεῖσαι μήπως ἀρνηθῇ ἡ Ἰουδαία τὴν πρότασίν σου; Ἀγνοεῖς, φαίνεται, τοὺς νόμους καὶ τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος μας. Οἱ θυγατέρες τῆς Ἰουδαίας γνωρίζουν νὰ ὑπακούουν στὴ θέλησιν τῶν γονέων των καὶ ποτὲ μιὰ νέα δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκορύσῃ ἐκείνον, ποὺ ὁ πατέρας τῆς θὰ τῆς παρουσιάσει ὡς σύζυγον. Εἶναι περιττὸν λοιπὸν νὰ φροβῇσαι καὶ νὰ ἀγωνιάς. Ἡ κόρη μου δὲν θὰ κάμῃ ποτὲ τίποτε ποὺ νὰ ἀντιβαίνει στὴ θέλησίν μου, γιατί ἡ θέλησίς μου εἶναι νόμος γι' αὐτήν.
Ἡ Ἰουδαία ἀκούει μὲ τρόμον τὸν πατέρα τῆς καὶ ὁ Ὀλοφέρνης μὲ ἐλπίδα.
Βαθεῖα σιγὴ ἀπλώθηκε ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς, μέσα στὴ μεγάλη αἵθουσαν.
Ἡ ἀτασφαρία εἶχε γίνῃ ξαφνικὰ βαρεῖα, σὰν νὰ ἦταν ἠλεκτρισμένη.
Ἡ Ἰουδαία εἶχε καταθεσμένα τὰ μάτια τῆς, ἐνῷ οἱ δυὸ ἄνδρες ἐπερίμεναν ν' ἀκούσουν τὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς.
(Ἀκολουθεῖ)

13

δύλλιο της Σάσας, η οποία είχε κα-
τακτήσει όχι απλώς παράθυρο του
Υπουργείου, αλλά την καρδιά κά-
ποιου παλαιού υπουργού των Οικο-
νομικών και του φιλάθλου γενικού
γραμματέως του. Με το γοβάκι της
Σάσας έπινε σαμπάνια ο υπουργός
και φαρμάκια ο γενικός, ως πού άλ-
λαξε τότε η Κυβέρνησης και η ήρωας
του Υπουργείου των Οικονομικών με-
τεπήδησε στο θέατρο.

Ο νέος υπουργός των Οικονομι-
κών, για εξαγνισμόν του κτιρίου, επέ-
βαλε στο θηλυκό προσωπικό του αυ-
στηρόν ήθικόν περιορισμούς. Πρώ-
τον πρώτα προσεπάθησε να χωρίση τὰ
πρόβατα από τὰ ερίφια. Ύστερα α-
παγόρευσε τὰ κοντά μανίκια, τὰ α-
νοιχτά καρρέ και τὰ κοντά φορέματα
σ' όλες τις δακτυλογράφους και τις
άλλες δεσποινίδες και κυρίες υπαλ-
λήλους. Γιατί με τις προκλητικές έμ-
φανίσεις παρεκωλύετο η εργασία, έ-
χαναν τὰ νούμερα οί άρρενες υπάλ-
ληλοι και διέτρεχαν κινδύνους γὰ οί-
κονομικά του Κράτους. Και γιά τήν
ομοιόμορφη... έφαρμογή του μέτρου
επεβλήθη να φορούν όλες τους μα-
κρυσ μαύρη ποδιά — μακρὰ ώστε
να μη φαίνωνται τὰ γοβάκια, πού
μπορούσαν να θυμίζουν τὸ γοβάκι
της Σάσας — με ψηλά κλειστό λαι-
μό, σαν τὸ περιλαίμιο του Γενήσαρ-
λη και με μακρὰ μανίκια σαν τις
καλόγριες!

Η έπιβολή του ήθικου και οίκο-
μολογικοῦ μέτρου άνεστάωσε όλες
τις ένδιαφερόμενες, έπροκάλεσε τις
διαμαρτυρίες των, τὰ δάκρυα, τούς
λυγμούς και τις ίκεσίες των πρὸς
τὸν ὑπουργὸν των Οικονομικών, άλ-
λά χωρίς άλλο αποτέλεσμα, παρὰ οί
επισμηρυόμενες να γίνουν νούμερα
στis θεατρικές έπιθεωρήσεις, ὑπὸ
μορφήν μαύρης ποδιάς πού έτραγου-
δούσε.

Εμείς τήν εργασία
καλά τή φτιάναμε,
καυμένη Μιλτιάδη
τί σου κλάμας;
Γιατί Μιλτιάδης έλεγόταν ὁ ὑπουρ-
γὸς εκείνος των Οικονομικών!

ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΟΠΙΚΟΣ ΑΜΒΩΝ

Αλλά είπαμε ὅτι τὸ «ερείπιον» έ-
χρησίμευσε και γιά δημοκοπικός αμ-
βών, ίδίως του μακαρίτη Δεληγιάννη.
Γνωστότερος γιά τήν Ιστορία έμεινε
ένας πατριωτικός του λόγος κατά τὸ
1897. Έπινε τότε σφοδρὸς πολεμικός
άνεμος. Η Κοινή Γνώμη έξεδήλωνε
τὰ φρονήματα και τὰ αίσθήματα της
με ζητωκραυγές ὑπὲρ του πολέμου.
Ο «δημοφίλης» πρωθυπουργὸς έπλειο-
δοτοῦσε στis εκδήλώσεις του πλή-
θους.

Κάποιον ήμέραν, τότε, έβγῆκε ὁ Δε-
ληγιάννης σὸ μεσαίον παράθυρο του
Υπουργείου των Οικονομικών γιά να
χαίρει τὴν μιά μεγάλη διαδήλωση πού
παρήλαυνε στὴν ὁδὸν Σταδίου. Αφού
συνεχάρη τὰ πλήθη γιά τὸν πατριω-
τισμό τους, άρχισε να μιλά και γιά
τήν επέκτασιν της έπιστρατεύσεως.

Και αν παραστή ανάγκη να κα-
λέσωμεν — έλεγεν — ὑπὸ τὰς ση-
μαίας μίαν εισέτι έφεδρικὴν ήλι-
κίαν...

Δ υ ὅ, κύριε Πρόεδρε, τὸν διέκο-
ψε με δυνατὴ φωνή ένας λουστρεὸς α-
νεβασμένος σὸ πὸ ψηλά κλαδιά
μιάς πιπεριάς του δρόμου.

Δ υ ὅ, αγαπητὲ συμπολίτα. Ὁρ-

θῶς είπατε!, άπαντὰ στὴν χαριτωμέ-
νῃ αὐτῇ Κοινοβουλευτικῇ διακοπῇ ὁ
Δεληγιάννης και συνεχίζει: ... Λοιπὸν
αν παραστή ανάγκη να κληθοῦν δύο
ήλικιαί, ὡς είπεν ὁ αγαπητὸς συμπο-
λίτης.

Και έδειξε με τὸ χέρι τὸ λουστρό
πού ήταν σὸ δένδρο...

— ... Τρεῖς, κύριε Πρόεδρε, φωνά-
ζει κείνος.

— Τρεῖς, αγαπητὲ συμπολίτα. Τὰ
οικονομικά της χώρας, δύναμαι να
θεβαιώσω ὅμας ἀπὸ τοῦ τεμένους
τούτου....

Και τὸ τέμενος έδονήθη ἀπὸ μίαν
παρταταμένην ζητωκραυγὴν τοῦ
πλήθους: Καὶ δὲν ήταν μικρὸ πρῶ-
μα: «Τὸ είπε ὁ Γέρος!» Καὶ τὸ είπε
ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ πὸ ἐπιβλητικοῦ κτι-
ρίου των Αθηνῶν. Γιατί τὸ Υπουρ-
γεῖον των Οικονομικών δὲν ήταν μό-
νον ἡ καρδιά του Κράτους ἀπὸ τήν
ὁποίαν ἐγινόταν ἡ κυκλοφορία τοῦ
αἵματος της δημοσίας οικονομίας.
Ήταν και ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπιβλητικώτε-
ρα παλιὰ κτίρια των Αθηνῶν. Έμ-
πρὸς του ἦσαν ὅλα χαμόσινα. Η οί-
κία Ράλλη στὴν ἄλλη γωνία της ὁ-
δοῦ Κοραῆ, πού ήταν και αὐτὴ ὀγκώ-
δης γιά τήν ἐποχὴ της ήταν νάνος ἐμ-
πρὸς του. Μόνον τὸ κατανικρὸ του
κτίριο του Πανεπιστημίου ήταν ἰκα-
νὸν να ὑπόστη τήν σύγκρισιν.

Μουρμούρηδες!

Εἶδατε; Σὲ μιά ἄλλη στήλη του
περιοδικοῦ μας δημοσιεύεται ἡ
εἰδήσις, ὅτι με κάποιον άγγλικὸν
πόλι, κάποιος ζητεῖ διαζύγιο, γὰτί ἡ
γυναίκα του πετοῦσε τὰ κεφάλια ἀπὸ
τὰ σπαράγγια!! Ὅριστε κατάστασις!
Σοβαρὸς λόγος διαζυγίου, μὰ τήν α-
λήθειαν!...

Γιατί πετοῦσε λέει, τὰ κεφάλια ἀ-
πὸ τὰ σπαράγγια, αὐτὸ ήταν μιά έν-
δειξις κακοκοικοκυρασμένης! Σαν δὲν
ντρέπονται.

Μποροῦσε, δηλαδή, αὐτῆς της γυ-
ναίκας να μὴν τῆς άρεσαν τὰ κεφά-
λια και τὰ πετούσε. Αὐτὸ σημαίνει
πὸς ήταν κακοκοικοκυρά!

Αν ήταν απλὸς ἰδιοτροπία της,
μήπως κι' αὐτὴ σαν ἄνθρωπος, δὲν
μπορεῖ νάχη και μιά αδυναμία; Πό-
σες ἰδιοτροπίες θάχε ασφαλῶς ἐκεῖ-
νος και ὅμως αὐτὴ ἡ καυμένη θὰ τις
ἀνεχόταν.

Έστω ὅμως, ὅτι δὲν ἤξερε πὸς δὲν
πετιοῦνται τὰ κεφάλια των σπαραγγι-
ῶν, γιατί δὲν είχε φάει ὡς τότε ἄ-
κόμη σπαράγγια. Ο αὐτοῦνος ὤφειλε
να τῆς τὸ ἐξηγήσῃ. Ὁχι να τὸ προ-
βάλῃ ὡς τὸν ἰσχυρότερο λόγο διαζυ-
γίου. Γιατί, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τήν
κατάθεσιν του ἐνώπιον των δικαστῶν,
αὐτὸν τὸ λόγο έφερε ὡς τὸ σοβαρώτε-
ρο ἐπιχείρημα γιά να καταρρακώ-
σῃ τήν καυμένην τῇ γυναίκα του.

Απ' αὐτὸ μποροῦμε να συμπεράνω-
με τί «μουρμούρα» θάταν ὁ προκομ-
μένος. Καὶ θάταν πολὺ κουτὴ ἐκείνη
ἀν λυπηθῇ στὴν περίπτωσιν πού του
δοθῇ τὸ διαζύγιο. Θὰ ἡσυχάσῃ...

Αλήθεια, σὺ εἶνε κατὰ μουρμούρη-
δες αὐτοί οί άνδρες! Θὰ μὰς ποῦν

Τὸ «Ιστορικὸν ερείπιον» της ὁδοῦ
Σταδίου διέτρεξε κάποιον κίνδυνον
δταν πρὸ 40 περίπου ἐτῶν ἐγινε σκέ-
ψις να ἀνεγερθῇ νέον κτίριον γιά τὸ
Υπουργεῖον Οικονομικών σὸ γήπεδο
του παλαιοῦ Ἑθνικοῦ Τυπογραφείου,
δηλαδή σὸ τετράγωνον ὅπου εἶναι
σήμερα τὰ Δικαστήρια — Σταδίου,
Σανταρόζα, Πανεπιστημίου και Ἀρσά-
κη. Ὁ ἀρχιτέκτων Ἀλ. Νικολοῦδης
ἐφιλοτέχνησε και τὸ σχετικὸ σχέδιο,
τὸ ὁποῖον και ἐθραβέυθη. Ἀλλὰ και
τὸ σχέδιο ἐκεῖνο ἔμεινε σὸ χρονο-
ντούλοπο τοῦ παλαιοῦ Υπουργείου
των Οικονομικών. Τὸ αἰωνόβιον αὐτὸ
κτίριον εἶδε και φιλολογικὲς δόξες
κατὰ τὰ 1919, δταν ἐστεγάσθη ἐκεῖ
τὸ Γραφεῖον φιλολογικῶν διαφημι-
σεων γιά τὰ Ἔντοκα Γραμμάτια. Ἐ-
κεῖ ἐγράψαμε πολλοὶ τότε νέοι δη-
μοσιογράφοι και λόγιοι ἄρθρα, καμ-
πάνιες και διηγήματα σχετικὰ, πού
ἐδημοσιεύσαμε σὲ τῶνους, σὲ ἐφημερί-
δες, σὲ περιοδικὰ. Αὐτὴ ήταν ἡ τελευ-
ταία του δόξα του «ερείπιου», ἡ ὁ-
ποία ἀργότερα μετεβιβάσθη στὴν Ἀ'
καδημία!

Και σήμερα τὸ ἱστορικὸ κτίριο με
τις ἀμαρτίες, τις δόξες και τὰ ἀνέκδο-
τα ἐνὸς αἰῶνος, ἀνακαινίζεται ριζι-
κὰ ἐπὶ τέλους. Γίνεται πλάτεια.

Δεῦτε τελευταῖον χαιρετισμόν!
ΔΗΜ. ΛΑΜΠΙΚΗΣ

θέβαια: «Αὐτὰ συμβαίνουν στὴν Ἀγ-
γλία».

Ἐδὼ εἶναι πολὺ χειρότεροι! Γιατί
ἐκεῖ τοῦλάχιστον, ὁ νόμος ἐννοεῖ πε-
ρισσότερο τῆς ὑπόφλεις μας ἀπὸ τοὺς
ἄνδρες. Καὶ θὰ τις φοβούνται. Ἐνῶ
ἐμεῖς τί δὲν τραβάμε, με τῇ γκρίνια
τους!...

Μὲ τὸ ψῆλλον πῆδημα, ἀρχίζουν και
μουρμουρίζουν σαν ζουζούνια... Καὶ
να μουρμουρίζουν μόνάχα, κατὶ πάει
κι' ἔρχεται. Μὰ αὐτὸ ἀρχίζουν ἀπὸ
τῇ μουρμούρα, γιά να καταλήξουν
στὴν ἀκατάσχετη γκρίνια...

— Ἀκόμη δὲν εἶν' ἔτοιμο τὸ φαί,
Εὐτέρπη;... Πεινάω.

— Ὁχι, ἀγάπη μου... Θέλει ἀκόμη
ἕνα τέταρτο.

— Μὰ πεινάω... Δὲν εἶναι κατάστα-
σις αὕτη!

Ἡ μουρμούρα ἀρχίζει και βαδίζει
αἰσίως πρὸς τῇ γκρίνια.

Και μήπως φταίει ἡ καυμένη ἡ Εὐ-
τέρπη... Ἐκεῖνος φταίει... Γιατί; Ἀ-
πλούστατα δὲν τήν ἄφησε να ὀάλη
στὴν ὥρα τὸ φαί, γιατί τοῦ χρειάζο-
τανε τὸ γκάζι. Τοῦ μῆκε σὸ νοῦ να
κολλήσῃ κάτι. Ἐβαλε, λοιπὸν, τήν
ψαρόκολλα να βράση και ἔτσι ἀπη-
σχόλησε τὸ γκάζι ἐπὶ τρία τέταρτα.

Τὸ φαί μῆκε ἀργότερα στὴ φωτιά.
Ἡ Εὐτέρπη ἔβαλε ὅλα της τὰ δυνα-
τὰ να κάμῃ γρήγορα. Δὲν μποροῦσε
ὅμως να μῆ και μέσ' στὴν κατσα-
ρόλα...

Ἡ γυναίκα του τολμάει να διαμαρ-
τυρηθῇ:

— Μὰ, χρυσέ μου, τί φταίω ἐγώ;
Ἀφού εἶμὲ μὲ καθυστέρησης.

Ἐκεῖνος, πού ποτὲ δὲν παραδέχε-
ται τὸ ἄδικό του και πού ἡ ἐμφύτη
διάθεσις της γκρίνιας πούχει, τὸν ὠ-
θεῖ να γκρινιάσῃ, θὰ ἔρῃ πὸς ἡ Εὐ-
τέρπη, αν ήταν καλὴ νοικοκυρά, ἔπρε-
πε να σκεφθῇ να μαγειρέψῃ ἀπὸ τήν
προηγούμενην, ἡ πὸς τὸ κρέας ήταν
γέρικο και γι' αὐτὸ ἀργεῖ να ψηθῇ.

— Ἐμ' ἐθέβαια, δὲν ἔμαθες ἀκόμη
να ψωνίζεις... Σὺ ποῦλανε ὅτι να
μαί... Ποῖος ἔρει πόσων χρονῶν ὀδοῖ

νάταν...

Καὶ ἔπειτα συνεχίει...

Ἀπὸ κατὶ τέτοια ἔβγαλε και τ' ὀ-
νομα της δύστυχης της Εὐτέρπης, πὸς
εἶναι κακοκοικοκυρά!...

Πόση ὑπομονὴ δὲν ἔχομε ἐμεῖς οί
καυμένες. Τσακίζομαστε να τακτο-
ποιήσωμε τὸ σπιτικό μας, γιά να εἰ-
μαστε ἐν τάξει τὸ μεσημέρι πού θάρ-
θῃ ὁ ἀντροῦλης μας.

Ἐκεῖνος, αν δὲν μῆ με μούτρα,
πρᾶγμα σύνηθες, θὰ τὰ κατεβάσῃ σὰ
λιγάκι και θ' ἀρχίσῃ:

— Ποῦ εἶν' ἡ ἄλλη παντούφλα μου,
Καλλιόπη;

— Μὰ, Θεωράκη μου, δὲν εἶναι σὸ
κρεβάτι ἀπὸ κάτω;

— Ὁχι, δὲν εἶναι.

— Πὸς; Δὲν εἶναι δυνατόν...

— Ἀφού σου λέω δὲν εἶναι... Μὰ
και πότε εἶναι τίποτε στὴ θέσιν του ἔ-
δω μέσῃ! Ἡ ἀκαταστασία πού βασι-
λεύει σ' αὐτὸ τὸ σπιτί εἶναι φρικώ-
δης.

Ἡ Καλλιόπη τρέχει και ψάχνει, να
βρῇ τήν παντούφλα. Δὲν τὴν βρίσκει
ὅμως. Ὁ Θεωράκης συνεχίζει:

— Να πάρῃ ὁ διάολος... να πάρ-
ῃ!.. Δὲν ὑποφέρεσαι... Τί θὰ φορέσω
ἐγὼ τώρα; Γυναικα πού σὲ πέτυχα!

Κι' ἔτσι τὸ πινάκιον φτάνει σὸ
κρεβάτιον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Καλλιόπη ξεγο-
φιάζεται γιά να βρῇ τήν παντούφλα,
ἡ ὁποία θρίσκεται ἐπὶ τέλους. Πού ὀ-
μως; Στὸ θάθος κάτω ἀπὸ τὸ κρεβ-
βάτι, κολλημένη στὸν τοῖχο. Πὸς βρέ-
θηκε ἐκεῖ; Πολὺ ἀπλό: Ὁ Θεωρά-
κης συνηθίζει, δταν βγάξῃ τις παν-
τούφλες του, τῇ μιά να τὴν βγάξῃ...
κλωτσώντας. Με τῇ φόρᾳ, λοιπὸν, πού
ἔδωσε τὸ πρῶτ, δταν τὴν ἔβγαζε, ἡ
παντούφλα ἐπῆγε και κόλλησε στὸν
τοῖχο. Ἡ Καλλιόπη δὲν τὴν ἀντελή-
φθη τὸ πρῶτ, δταν συνόριζε — πολὺ
ἀνθρώπινο — γιατί εἶχε κι' ἄλλες δου-
λειές σὸ κεφάλι της. Ὁ Θεωράκης
τάβαλε με τῇ γυναίκα του. Ἐκεῖνη ἔ-
φταιγε...

Ξεκινάει ὁ Σωτηράκης με τῇ γυναι-
κα του, να πᾶνε ἐκδρομὴ. Θέλει, βλέ-
πετε, να τὴν περιποιηθῇ.

Μόλις φθάσουν στὰ λεωφορεῖα της
Πεντέλης, θὰ ἔρῃ πὸς εἶναι πολὺς ὁ
κόσμος πού περιμένει και θ' ἀργή-
σουν να πάρουν σειρά. Φταίει γι' αὐ-
τὸ ἡ Κατίνα.

— Ἐμ, ἐθέβαια... Σοῦ φώναζα τόση
ὥρα να κάνῃς γρήγορα... Ὅριστε τᾶ-
ρα... Θὰ ξεκινῶμε καλὲς ἐννῆα...

Ἡ Κατίνα, πού είχε σηκωθῇ ἀπὸ
τις ἔξη, διαμαρτύρεται:

— Μὰ, Σωτηράκη μου, σηκώθηκα
ἀπὸ τις ἔξη.

— Καὶ πὸς σηκώθηκες; Ἐπρεπε
νάμαστε ἐδὼ στίς ἑπτὰ... Δὲν βλέπεις
τί γίνεται;

Δὲν συλλογίζεται ὅμως διόλου, ὅτι
ἀπὸ τις ἔξη ὡς τις ἑπτὰ ἡ Κατίνα ἐ-
περιποιεῖτο τὴν ἀφεντίαν του. Τὰ θέ-
λει, ἔλεπτε, ὅλα σὸ χέρι: τὸ που-
κάμισο, τὸ πανταλόνι, τῇ γραβάτα
κ.τ.λ. Ἐπειτα ὁ καφὲς, πού τοῦψησε,
εἶχε μιὸ δρᾶμι ζάχαρι περισσύτερο
ἀπὸ κείνη πού θέλει αὐτὸς. Ὁ καφὲς
χύθηκε και ψήθηκε καινούργιος...

Ἀλλὰ είχε και φαγοῦρα στὴν πλά-
τη λόγῳ της ζέστης. Καὶ ἡ Κατίνα ἔ-
πρεπε να τοῦ ἔσῃ τὴν πλάτη, γεγο-
νὸς πού θάστηξε δέκα λεπτά.

Ξεκινοῦν. Ἀν δὲν τὰ θάλλῃ με τὸν
εἰσπράκτορα, γιατί τὰ ρέστα πού τοῦ-
δωσε ήταν ὅλο φιλά, θὰ βρῇ πὸς ἡ
γυναίκα του δὲν φορεῖ κατάλληλο φό-
ρεμα γιά τὴν ἐκδρομὴ.

ΙΒ'

Ο σὲς φορές ἀναφέρω τὸ «Μα-
μούθ», τὸ περιστροφικὸ πιεστή-
ριο της «Ἀκροπόλεως», πού ήταν
ὅπως εἶπα και ἄλλοτε, τὸ πρῶτο τοῦ
εἶδους του στὴν Ἑλλάδα, θυμοῦμαι
τὴν τυπογραφικὴ ἀπεργία τοῦ 1900.
Ἴσως γιατί γιά πρώτη τότε φορὰ
στὴν ζωῇ μου ἐγγνώριζα αὐτοῦ τοῦ εἶ-
δους τὸ φροῦτο, πού στὰ χρόνια τὰ
κατοπινὰ, τὸ είχαν μεταβάλει σὲ φω-
μὶ και τυρὶ τους οί ἐργάτες και ὀχι
πάντοτε κινούμενοι, ἐδὼ τοῦλάχιστον
στὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὴν λεγομένη πα-
λῇ των τάξεων. Ἴσως γιατί ήταν ἡ
πρῶτη διαταραχὴ πού ἀντίκρυζα
στὴν ἐξάσκησιν τοῦ δημοσιογραφικοῦ
ἐπαγγέλματος. Γιατί στὰ μετέπειτα
χρόνια, ἀπὸ τὸ 1912 και ὕστερα, ὅλοι
μας, ὅσοι τόσα χρόνια ἀναπνεύσαμε
τὸ ἀντιμῶνιο μέσα στὰ τυπογραφεῖα
δόξα τῷ Θεῷ, ἀντιμετωπίσαμε ἀπερ-
γίες πού πολλὰς φορές μὰς ἔκοβαν
χρόνια ὁλόκληρα της ζωῆς μας, ὅσο
να τελειώσουν.

Ὅπωςδήποτε αὐτὴ ἡ ἀπεργία πού
ἔμεινε στὴν Ιστορία των ἀθηναϊκῶν
ἐφημερίδων με τὸν τίτλο «ἡ ἀπεργία
τοῦ Χρυσαῖτη» δὲν είχε ἀφορμὴ και
ἐλαττήρια τὴν καλλιτέρευσιν της θέ-
σεως των ἐργατῶν τυπογράφων. Ἐ-
στρέφετο κυρίως κατὰ τοῦ Πρακτορεῖ

— Τί σοῦρθε, καυμένη, και φόρεσες
αὐτὸ τὸ φουστάνι; Δὲν ἔβρισκες τί-
ποτ' ἄλλο να φορέσῃς; Δὲν ἔμαθες ἄ-
κόμη τί πρέπει να φορέσῃς σὲ μιά
ἐκδρομὴ.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Κατίνα ἔρει να
ντυθῇ. Ἐκεῖνος ὅμως θέλει να κάνῃ
τὸν πολὺέρο και τὴν βγάξῃ σκάρτη.
Φτάνουν στὴν Πεντέλη. Ὁ Σωτηρά-
κης εἶνε πεζοπόρος.

— Ἐ, πᾶμε τώρα να περπατήσωμε
λιγάκι.

— Πᾶμε, Σωτηράκη μου.

Ἡ πεζοπορία, στὰ κατσαράχα, βα-
σταῖε τρεῖς ὥρες. Ἡ Κατίνα κουρά-
στηκε.

Τολμάει να πῇ:

— Κουράστηκα... δὲν καθόμαστε λί-
γο;

— Ἦρθαμε ἐκδρομὴ γιά να κάτσω-
με; Τότε καθόμαστε και σὸ σπιτί
μας.

Ἡ Κατίνα σωπαίνει και καταβάλ-
λει τις ὑσπατες προσπάθειες γιά να
τὸν εὐχαριστήσῃ. Περπατοῦν ἄλλη
μισὴ ὥρα. Δὲν ἀντέχει πιά. Πολὺ φο-
σικό, ἄλλωστε. Κάθεται σὲ μιά πέ-
τρα, χωρίς να ρωτήσῃ αὐτὴ τὴ φορὰ.

ου των Ἐφημερίδων, κατὰ τοῦ Σπύ-
ρου Τσαγγάρη δηλ. Ἐνας σπεκουλα-
τόρος, Χρυσαῖτης ὀνομαζόμενος (τὸ
μικρὸ του ὄνομα δὲν τὸ θυμοῦμαι),
πού παρακολουθοῦσε τὴν ἀνάπτυξιν
των κερδῶν τοῦ Τσαγγάρη, ἐσκέφθη-
κε, ὅτι θὰ μπορούσε με λίγα κεφά-
λαια να γίνῃ μέτοχος κι' αὐτός. Καὶ
ἀφού ἀντελήφθη, πὸς δὲν ήταν δυνα-
τὸν να γίνῃ συνετάιρος στὴν ἐπιχεί-
ρησιν τοῦ Κεντρικοῦ, ἐσκέφθηκε να
προσεταιρισθῇ τοὺς ἐργάτες τυπογρά-
φους και με τὴν βοήθειά τους να ἐπι-
τύχῃ και ἐκβιαστικῶς ἔστω, ὅτι ἐπέ-
ξίωκε.

Γιατί, ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἐκεῖνα
τὰ χρόνια οί τυπογράφοι ἦσαν σκλά-
βοι ἀλευθέρωτοι. Ἐπιαναν δουλειὰ
— των πρωινῶν ἐφημερίδων — στίς
δύο τὸ μεσημέρι. Καὶ ἔκαναν διὰ-
λυσι (διέλυαν δηλαδή στίς τυπο-
γραφικὲς κάσες τὰ στοιχεῖα τοῦ
προηγούμενου φύλλου), μέχρι τις ἔ-
ξη τὸ απόγευμα. Διακοπὴ ἔπειτα δύο
ὥρων και κατόπιν συνθετήριο γιά τὸ
φύλλο της ήμέρας, μέχρι της 4ης
πρωινῆς. Νωρίτερα δὲν ἔπρεπε να
ογολάσουν, γιατί ἀν ἐτύχαινε να
κλείσουν πρὶν τις τέσσερις οί σελί-
δες, ὁ ἀρχιεργάτης διέτασσε συνέ-
χεια της διαλύσεως. Μεροκάματο δὲ
δύο ἔως τρεῖς δραχμὲς τὸ μεγαλεί-
τερο και πέντε τὸ πολὺ τὸ ἔκτακτο.

Ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως, ὀγαί-
νει ἀπὸ τὰ στήθη της.

— Ἀ...

Ὁ Σωτηράκης, γυρίζει, τὴν βλέπει
και γίνεται ἔξω φρενῶν.

— Τι, ἔκατσε;

— Λιγάκι, Σωτηράκη μου, να ἔξ-
κουρασθῶ.

— Ἀλλῇ φορὰ θὰ κάτσης σπιτί. Δὲν
σὲ ξανατάλαινα μαζί μου... Δὲν μπο-
ρεῖς να με παρακολουθήσῃς... Εἶσαι
φοβῆμι!

Ἡ γκρίνια δὲν σταματᾷ ἐκεῖ. Ὁ
Σωτηράκης συνεχίζει και σ' ὅλο τὸν
γυρισμὸ ὡς πού να γυρίσουν και να
καθίσουν σὸ ἐξοχικὸ εστιατόριο πού
θὰ φάνε, τὴν ψέλνει σ' ὅλο τὸ δρόμο.

Ἡ ἐκδρομὴ της Κατίνας της βγῆκε
ἀπὸ τὴ μύτη.

Σαν τούτῃ παραπάνω θὰ εἶναι αἰ-
γουρα κι' ὁ Ἑγγλέζος, πού ζητάει
διαζύγιο και ὀρθε πὸς τοῦ φταίει ἡ
γυναίκα του γιατί πετοῦσε τὰ κεφάλια
των σπαραγγιῶν...

— Βεῖ! Μουρμούρηδες!

ΕΥΑ

Και αυτά όλα μέσα σε τυπογραφεία ύγρα και άνθρακα. Δουλειά σκυλιά με άλλα λόγια, με όρους τρομερά ανθυγιεινούς. Και γι' αυτό οι τυπογράφοι της εποχής εκείνης καταντούσαν οι περισσότεροι φθισικοί.

Ήλθε λοιπόν ο Χρυσάιτης, που τα ήξερε αυτά όλα και τους υποσχέθηκε λαγούς με πετραχείλια. Τους είπε δηλαδή, ότι, αν τον έβοθούσαν να πάρη το Πρακτορείο, θα τους έκανε συνεταίρους κατά το ήμισυ στα κέρδη και θα έκαλλιτέρευε την θέσι τους από όλες τις πλευρές. Και όταν έπηρε την συγκατάθεσί τους και υπεγράφησαν τα σχετικά «πρωτόκολλα μής», ξεκίνησε για τον άγωνα.

Έτσι μια νύχτα έκρηξε η άπεργία. Αντιμέτωποι της, όμως είχε τον Σπύρο Τσαγγάρη. Και μαζί του όλους τους διευθυντές των εφημερίδων. Αγαπητός, όπως ήταν, ο διευθυντής του Κεντρικού Πρακτορείου, συνεκέντρωσε την εμπιστοσύνη όλου του τότε δημοσιογραφικού κόσμου που σύσσωμος έπάλευε κατά της άπεργίας. Πληρώνόμενοι τα μεροκάματα τους από τον Χρυσάιτη, οι εργάτες τυπογράφοι και πιεστή, απήργησαν. Η προσωπικότητα, όμως, του Τσαγγάρη και των διευθυντών, αλλά και το χρήμα, που σκορπιζόταν αλύπητα, δημιούργησε άπεργοπάστες και οι εφημερίδες τις πρώτες τρεις ημέρες έβγαζαν άνετα. Την τετάρτη, όμως ημέρα ο Χρυσάιτης έκαμε το μεγάλο κόλπο. Έναύλωσε δηλαδή ένα βάπορι, έφόρτωσε σ' αυτό τυπογράφους και πιεστής, τους πιεστάς από πάντων, και τους έστειλε στην Αίγινα.

Η έκδοση των εφημερίδων εκείνο το βράδυ έγινε προβληματική. Ο καθενας μας έκανε ό,τι μπορούσε. Θυμώμαι τον Άδωνι Κύριο, με το συνθετήριο στο χέρι να στοιχειοθετεί, τον Χαϊρόπουλο σκυμμένο στα κασόνια των κεφαλαίων να φτιάχνει τίτλους, τον Κουσουλάκο να προσπαθεί να μοντάρη το ντουμπλέ πιεστήριό του για να τυπωση το «Σκρίπ». Μάλιστα, όμως, γιατί άσπρο έμπαινε το χαρτί στο καζάνι και άσπρο έβγαине από την άλλη μεριά, άφοι κανείς από μας δεν ήξερε να κανονίση την πίεσι. Έως ότου, το πρωί πιά, άπελπισθέντες, επήραμε επ' ώμου τις φόρμες του «Σκρίπ» και τις μετεφέραμε στο υπόγειο τυπογραφείο του Ντελήγιαννη, που βρισκόταν στην γωνία των όδων Ζήνωνος και Πειραιώς. Εκεί υπήρχε ένα παλιοπιεστήριο της κακής ώρας, επάνω σ' αυτό δε καταρβώσαμε μέχρι το μεσημέρι να τυπώσουμε δυο χιλιάδες περίπου φύλλα.

Και τότε, την στιγμή της μεγάλης άπελπισίας, ένεφανίσθη ο από μηχανής θεός. Το «Μαμούθ» της «Ακροπόλεως», το όποιον ο Γαβριηλίδης έθεσε στην διάθεσι του Τσαγγάρη. Είχαν άπεργήσει βέβαια και αυτοί οι πιεστοί και βρισκόταν μαζί με τους άλλους στην Αίγινα. Έξέχασαν, όμως, να πάρουν μαζί τους έναν μικρό, που τον είχαν για να καθαρίζη και να σκουπίζη το πιεστήριο. Τον έθεώρησαν άμελητέαν ποσότητα. Και αυτός ο μικρός, που δεν ήταν άλλος από τον Ήλια Παπαδόπουλο, τον περίφημο κατόπιν και πασίγνωστο στους παλαιότερους πιεστή, αυτός ο σπιθα-

μιατός, ο «σπιθολιόντας», όπως τον έλεγε κατόπιν ο Γαβριηλίδης, τους έφαγε το μάτι. Αυτός έσπασε την άπεργία.

Μόνος του άνελαβε και μόνος του κατάρβωσε να τυπώνη επί όκτώ ημέρες στο «Μαμούθ», όλες τις εφημερίδες των Αθηνών. Τις έβαζε από δύο στο πιεστήριο και τις τύπωνε μία χαρά, διαβίβει, όμως, πιά, όπως καταβαίνετε.

Και έτσι η άπεργία εξέφυλλίσθη. Τα λεπτά του Χρυσάιτη έτελείωσαν και οι εργάτες που δεν έπαιρναν πιά το μεροκάματο, έπανήλθον στη δουλειά τους, χωρίς όμως να έξευτελισθούν ή να ταπεινωθούν. Έπληρώθηκαν μάλιστα και όσα ήμερομίσθια τους καθυστερούσε ο Χρυσάιτης, χωρίς στην γενναιοδωρία του Σπύρου Τσαγγάρη, που του έστοίχισε η υπόθεσις αυτή άνω από πενήντα χιλιάδες δραχμές της εποχής εκείνης.

Λίγους μήνες άργότερα και συγκεκριμένα τον Ιανουάριο του 1901, έγκατέλειπα το «Σκρίπ», για να μεταβώ στην Κρήτη. Ο μεγαλύτερος άδελφος μου, δημοσιογράφος και αυτός και από τους πιο καλούς, όπως ανέφερα και άλλοτε, είχε κατέβει στην λευθεραμένη τέλος πατρίδα μας και είχε βγάλει στα Χανιά την «Πατρίδα» διςεβδομαδιαία. Επομένως με ζητούσε να πάω να τον βοηθήσω. Δεν μπορούσα ν' άρνηθώ τους έστίους μου θεούς. Και ένα άπόγευμα, έφυγα για τα Χανιά, άφ' ου άποχαρήτησα τον Κουσουλάκο, που δεν έπρόκειτο να τον ξαναβδω στη ζωή, κι' εφίλησα μ' εύγνωμοσύνη το χέρι του δασκάλου και προστάτου μου στα πρώτα μου βήματα Κωστή Χαϊροπούλου, που είχε άποχωρήσει κι' αυτός από την άρχισυνταξία του «Σκρίπ» και ήσυχολετο μαζί με τον Άριστέδη Κυριακό σε βιβλιοεκδοτικές έργασίες. Για την ιστορία, είχαν βγάλει εκείνες τις ημέρες τα «Κατά συνθήκη ψεύδη» του Μάξ Νορντάου και έμελετούσαν να βγάλουν εφημερίδα. Δεν άργησαν δε να πραγματοποιήσουν το σχέδιό τους, γιατί λίγους μήνες κατόπιν έξεδόθη ο «Χρόνος», η εφημερίς, που τόσο μεγάλο ρόλο έπαιξε στα κοσμοϊστορικά γεγονότα που εξετυλίχθησαν στην Ελλάδα μέχρι του 1915. Με τον «Χρόνον» θ' άσυχοληθώ παρακάτω, πάντοτε όμως μέσα στα πλαίσια, τα καθαρώς δημοσιογραφικά και στον τύπο που έχουν αυτά που γράφω, τον τύπο δηλ. των «άπλων δημοσιογραφικών άναμνήσεων». Γιατί εκείνος που θα δοκιμάση να καταπισθώ με την ιστορία του «Χρόνου», μοιραίως θα βρεθώ στην άνάγκη να εξιστορήση πολιτικά γεγονότα δευτάτης μάλιστα μορφής. Κι' εγώ ούτε θέσιν, άλλ' ούτε και διάθεσιν έχω ν' άνακατευθώ σε τέτοιου είδους θέματα, που το κάτω-κάτω δεν έχουν να προσθέσουν τίποτε σ' αυτές έδώ τις σελίδες.

Γι' αυτόν τον ίδιο λόγο, δεν θ' άσυχολήσω πολύ τους άναγνώστες μου με τα τέσσερα δημοσιογραφικά μου χρόνια της Κρήτης. Η ιστορία της εφημερίδος μας, της «Πατρίδος», έκει κάτω, συνδέεται στενά, στενότερα με τα γεγονότα που διεδραματίστησαν στην μεγαλόνησο επί της Άρμουςείας του πρίγκηπος Γεωργίου. Υπήρξε πρωτοπόρος σε πολιτικούς και κομματικούς άγώνες, που

παρ' όλιγο να κυλίσουν το ήρωικό νησί στο ίδιο του το αίμα. Καλά ή κακά, άδιάφορο,, έπολέμησεν η εφημερίς μας, ήρωικά, άνένδοτα, άκλόνητα, χωρίς κανένα κέρδος και καμμιάν άπόλαυση για τις ιδέες, τις άρχές, τους σκοπούς που επρέσβευε, για τα πρόσωπα που έλάτρευε, που έπίστευε ως μεγάλους πατριώτες. Και όταν έπεσαν τα είδωλά της, το 1905, έπεσε κι' αυτή. Έσταμάτησε άδιαμορφύρητα τη ζωή της και έστειλε με το θάνατό της, εκείνους που την δημιούργησαν, που την έγραφαν, που την είχαν μεταβάλει σε σύμβολο μιάς ιδέας, να κυνηγήσουν νέους επαγγελματικούς άγώνες στην ξενιτιά. Έμένα μ' έστειλε άναυλα (είναι η κυριολεξία) στην Αίγυπτο. Άγωνα στος μεταξύ άγνώστων, χωρίς χήματα, χωρίς κανέναν που να με ξέρη και να μου πη καλημέρα, έφθασα ένα πρωί, άληθινά έρείπιο, ήθικώς και ήλικώς, στο λιμάνι της Αλεξανδρείας. Η πτώσις μου υπήρξε τραγική εκείνη την περίοδο. Μά δεν παραπονήθηκα έναντίον κανενός. Ούτε και τώρα, ύστερ' όπό τόσα χρόνια, παραπονούμαι. Έχασα κι' επλήρωσα σάν καλός παίκτης. Τίποτε το φυσικότερο στη ζωή. Γι' αυτό και τότε δεν έχασα το θάρρος μου.

Λίγες, πολύ λίγες ημέρες επέρασαν και προσελήφθη συντάκτης στον «Ταχυδρόμο» Αλεξανδρείας, που τότε διηύθυνε τότε ο άείμνηστος μεγάλος Έλλην δημοσιογράφος του έξωτερικού Σωτήρης Λιάτσης.

Ας μου συγχωρηθούν λίγα λόγια γι' αυτόν τον άξέχαστον άνδρα, που άφησε πέρυσιν την τελευταία του πνοή σ' ένα σπιτάκι της Κηφισιάς. Ήταν δημοσιογράφος μεγάλος, ο Λιάτσης. Άλλά και άνθρωπος. Κατ' έξοχήν Άνθρωπος. Πατριώτης άγνός και τίμιος, με θερμή, με ψυχή, με ιδανικά, με άλτρουισμόν, άφάνταστο. Όσοι τον έγνώρισαν, φτώχοι και πλούσιοι, δεν θά έχασουν ποτέ το μεγαλείο της ψυχής του, το άγαθό του μειδιάμα, τον τρόπο που άνακούφιζε και έρχόταν άρωγός στις ήθικες και ήλικές δυστυχίες γνωστών και άγνωστων του. Υπήρξε το άνφάν-γκατέ όλων των πλουσίων και ίσχυρών Έλλήνων της Αίγυπτου, από του Άβέρωφ μέχρι του Μπενάκη. Και όμως πέθανε φτωχός. Το χρήμα υπήρξε πάντοτε γι' αυτόν μέσον άγαθοεργίας και χιλιάδες θά είναι τα μάτια που έδάκρυσαν όταν έγνώσθη ο θάνατός του.

Εάν η εύθανσσία άποτελή άγαθόν, ή μνήμη του Λιάτση έλαχίστους θά έχη συμμετόχους στο άγαθόν αυτό. Δεν θ' άσυχολήσω βέβαια τους άναγνώστες μου με τα χρόνια της δημοσιογραφικής μου δράσεως στην Αίγυπτο. Δεν αξίζει τον κόπο. Άλλωστε, μόνον προσωπικά γεγονότα θά έχω ν' άφηγηθώ, χωρίς αυτά να έχουν το γενικό, το πλατύ ενδιαφέρον που ζητώ να κινήσω με την εξιστορήσι μιάς μακράς δημοσιογραφικής ζωής με γεγονότα ιστορικά, με άνέκδοτα, με έπεισόδια.

Γι' αυτό κι' έγκαταλείπω επί του παρόντος τον έαυτό μου, για να γυρίσω σε άλλα γενικότερα και μάλλον ενδιαφέροντα θέματα.

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

(Αποκλειστικότητα «Θησαυρού» Άπαγορεύεται η άναδημοσίευσις).

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΟΧΩΝ

ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.— Μέσα σ' εκείνη τη σπηλιά όπου ήταν το στρατηγείο των όρειών επαναστατών, ο λοχαγός Λακουζόν άποκολύπει εις τους παρισταμένους ότι ο κερε- λασμένος γέρος τον όποιον είχε φέρει μαζί του άλλος δεν ήταν από τον θάρονον Τρισάγον ντε Σάμ ντ' Ιζέρ, τον όποιον όλοι έθεωρούσαν πεθαμένον από τόσα χρόνια. Έπαιτα μέσα στη γενική κατάπληξη ο Λακουζόν ρίχνει τον νεαρόν Ρολάνδον στην άγκαλιά του πατέρα του. Η σκηνή που επακολουθεί είναι πολύ συγκινητική. Έπειτα σκέφτονται τον εφημέριον Μαρκίς που έχει πέσει αιχμάλωτος στα χέρια των Πρασίνων και προσπαθούν να βρουν ένα μέσον για να τον άπελευθερώσουν. Άποφασίζουν λοιπόν να πάη ο Λακουζόν με άρκετους άντα με στρατιώτες, του κόμητος ντε Μπαφρεμόν όπου κρατείται ο Μαρκίς. Έν τώ μεταξύ ο εφημέριος με άρκετη συνοδεία μεταφέρεται στον πύργο που έπαισε Σ το δρόμο η συνοδεία συναντά με στρατιώτες του κόμητος Βέρζ που έινε πιστός στους επαναστάτες και παρ' όλιγο να γίνει μάχη μεταξύ τους. Οι Πράσινοι όμως το κατάλαβαν και άπέληξαν τον Μαρκίς με φόνον αν έτλούσε να κάνει την παραμικρή κίνηση άναγνώρισεως).

21ον

Ο Πράσινος, είτε γιατί δεν εκατάλαβε καλά τον σκοπό αυτής της κινήσεως, είτε επειδή ήθελε να δυναμώση την άπειλή του, έπίεσε το μαχαίρι.

Το άσάκι του σιλιέτου έμπηκε δυο δάχτυλα στη σάρκα του κληρικού, και το αίμα πετάχτηκε.

—Μ' έχτύπησες... Έκανε ο Μαρκίς μ' ένα χαμόγελο.

Ο δήμιος θά ντροπιάστηκε άσφαλώς για την κτηνωδία του γιατί έτράβηξε άμέσως το μαχαίρι και τόβαλε στη θήκη του.

Ο κληρικός ξαναβρήκε τη σωϊκή του γαλήνη, και οι μισθοφόροι του κόμητος ντε Βέρζ μη μπορώντας να υποπτευθούν ότι η συνοδεία εκείνη ώδηγοΐσε έναν αιχμάλωτον, και μη θέλοντας ν' άρχίσουν μιάν άσκοπη μάχη, ξαναγύρισαν στον πύργο.

Ο δρόμος ήταν πιά έλεύθερος.

Οι Πράσινοι έσυνέχισαν την πορεία τους, μακραινοντας το βήμα.

Κατά τις ένδεκα έκαναν μιά μικρή στάσι και λίγα λεπτά πριν από τις δύο έφθασαν στον πύργο του Πλατεράν, όπου βρισκόταν το γενικό στρατηγείο του γαλλικού στρατού.

Ο στρατός εκείνος ήταν κατασκηνωμένος λίγο πάρα πέρα, σε μιάν έκτασι από μιάμιση λέγχα, σιμά σ' έναν πύργο που είχε κατεδαφισθή από

τον Έρρίκον Δ' 43 χρόνια προτού συμβούν τα γεγονότα που άφηγηθήκαμε.

Η συνοδεία επέρασε από τις τελευταίες σιγνές του γαλλικού στρατοπέδου και διέσχισε ένα μέρος άνοιχτό σάν πλατεία χωρίς νά συναντήση άλλους από μερικούς άξιωματικούς και στρατιώτες που επήγαιναν από τον πύργο στο στρατόπεδο.

Καθώς όμως η συνοδεία έπροχωρούσε προς το γενικό στρατηγείο άρχισαν να μαζεύονται γύρω τους άρκετοί άνδρες, που είχαν το ύφος της χαρής και του θριάμβου.

Ο πύργος του Μπλατεράν, από στρατηγικής άπόψεως, μπορούσε να θεωρηθί σάν το κλειδί της περιφερείας του Άβέλ.

Καθώς ήταν κτισμένος κοντά στις όχθες του ποταμού δεν ήταν παρά ένας όρημτικός χειμαρρος, υπεράσπιζε από το μέρος της Μαρές την Έλεΰθερη Κομητεία.

Επειδή λοιπόν η Μαρές άνηκε στη Γαλλία, οι Γάλλοι στρατηγοί κατέλαβαν το Μπλατεράν από την άρχή του πολέμου. Και ήταν γι' αυτούς ένα φρούριο σπουδαιότατο, ένα κέντρο στρατιωτικών επικήρεισεων, τόσο για νά υποστηρίξουν τις επιθέσεις, όσο και για νά προστατεύουν τις υποχωρήσεις.

Το Μπλατεράν ήταν μάλλον ένα ώχυρωμένο χωριό παρά ένας πύργος. Κα' στο βορειότερο σημείο των όχυρών ήταν το φρούριο.

Το φρούριο αυτό, στη μέση μιάς πεδιάδας που δεν είχε γύρω κανένα ύψωμα, τριγυρισμένο σχεδόν άπ' όλα τα σημεία από τον ποταμό, τα βαθιά νερά του όποιου άποτελούσαν ένα φυσικό όχύρωμα, είχε θεωρηθί για πολλν καιρό σάν άπόρητο.

Οι Γάλλοι λοιπόν το κατέλαβαν έπειτα από μακρούς και αίματηρούς άγώνες και η σημαία του ήρωικού φρουρίου

ΤΟΝ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ

ΜΟΝΤΕΠΕΝ

υχε πνιγή μέσα στο αίμα των γενναίων υπερασπιστών του.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Η κρεμαστή γέφυρα του φρουρίου κατεβάστηκε για νά περάση ο εφημέριος Μαρκίς με τη συνοδεία του.

Ενώ οι Πράσινοι διέσχισαν τις πλατείες και τις αλές του φρουρίου με βήμα άργό, η περιέργεια των στρατιωτών και όλων των άθλιων εκείνων υποκειμένων που άκούλουθον πάντα τον στρατό στους πολέμους, συγκεντρώθηκε επάνω στον εφημέριο.

Τα κυνικά πειράγματα, οι προσβολές και οι σαρκασμοί, άρχισαν να πέφτουν σάν βο-

Έξαντλημένος από την κόπωση, ο Μαρκίς έκάθισε σ' ένα σκαμνί

χή επάνω του.

—Για δέστε αυτόν τον πα-
κά που ήθελε να κάνει τον παλ-
ληκαρά και τον σπουδαίο πο-
λεμιστή! Έλεγαν μερικοί.

—Παπά ! έφώναζαν άλλοι.
Ήθελε ή ώρα για να ψάλλει
την κηδεία σου! Θέλεις και
κανέναν να σε βοηθήσει;

—Παπά, πού είναι ή σούβλα
που είχες για σπαθί;

—Παπά, γιατί δεν έμεινες
στην ένορία σου με τις προ-
σευχές σου και τη δούλα σου;

—Για δέστε αυτόν τον πα-
λλόπαπα που είναι ντυμένος
στα κόκκινα!..

—Δεν ξέρετε λοιπόν πως έ-
γινε καρδινάλιος και ότι γι'
αυτό φοράει κόκκινα;

—Καλέ δεν είναι γι' αυτό...

—Γιατί λοιπόν;

—Για να τρομάξει τα παι-
διά.

—Τότε αυτός δεν είναι πα-
κάς αλλά δράκοντας!..

—Ακριβώς.

—Εγώ σ'ας λέω πως ήθελε
να ξεπεράσει την Αιτού 'Α-
γιότητα τον καρδινάλιο Ρισ-
λιέ.

—Και το κατάφερε. Σε λι-
γάκι θα βρίσκεται πιά ψηλά
έπ'αυτόν.

—Αηλαδή πως το ένοιες ;
—Όπως είναι : ένας πα-
κάς κρεμασμένος βρίσκεται
πιά ψηλά από έναν καρδινά-
λιο καθισμένον.

Και ο ήλιος όλος γελού-
σε και χειρονομούσε άκούον-
τας αυτά τα χυδαία άστεία.

Ο έφημέριος Μαρκίς, άπα-
θέστατος και καρτερικός σαν
τόν Χριστό όταν έφερε τον
σταυρό του, είχε θυιστή σε
σκέψεις και φαινόταν ότι δεν
άκουγε τίποτε.

Όστόσο, μιá καταιγίδα συγ-
κρατημένου θυμού έμονοκρίζε
μέσα στην ψυχή του και θυμό-
ταν πόσες φορές είχε ιδή στο
πέδιον της μάχης να σκορπάνε
και να τρέπονται εις φυγήν
μυλίες άντίκρουζαν το κόκκινο
πουνάμισό που όλοι εκείνοι
που τον έβριζαν κατά τόν χυ-
δαίστερον τρόπο τώρα που ή-
ταν αιχμάλωτος, τώρα που τα
δεμένα χέρια του δεν κρατού-
σαν πιά ένα σπαθί.

Επ'ι τέλους, το μαρτύριο έ-
κείνο έσταμάτησε. Η συνο-
δεία έφθασε στην πύλη απ'
την όποιαν έμπαιναν στο έσω-
τερικό του φρουρίου.

Ο έπι κεφαλής τών Πρασί-
νων έπήγε να ζητήσει οδηγίες
καί κατά την διάρκεια της ά-
πουσίας του οι φρουροί του
αιχμάλωτον τόν ώδήγησαν σ'
ένα δωμάτιο του Ισογείου ό-
που τούς έφεραν φαγητό και
κρασί.

Τό σχολινιά που κρατούσαν
δεμένα τα χέρια του Μαρκίς
έσφιγγαν τόσο πολύ τις άρ-
μες του, που είχαν μελανιά-
σει. Τό πλήρωμένο χέρι του
έξακολουθούσε να τρέχει αίμα
και τόν πονούσε φοβερά.

Μισοπεθαμένος από τήν κού-
ρασι, ο Μαρκίς εκάθησε σ' έ-

να σκαμνί. Άλλά τα χείλη του
δεν έμυρμούριζαν ούτε ένα
παράπονο, ούτε έξήγησε να τόν
άνακουφίσουν λιγάκι λύνοντας
τα δεσμά του.

Δεν ήθελε να ζητήσει τόν οι-
κτο τών δημίων του. Άλλω-
στε, ήταν σχεδόν βέβαιος ότι
ή παράκλησίς του θα προκα-
λούσε νέες δρισιές και ειρω-
νείες εις μέρους των.

Ο μεγάλος αυτός άνδρας, ό
άγνος εκείνος Ιερωμένος έπρο-
σπάθησε και κατόρθωσε ν' ά-
ποσπάσει τήν ψυχή του απ'
τη βασανισμένη σάρκα, να τήν
άνυψωση ψηλά, πολύ ψηλά,
κοντά στο Θεό, και να τού
ζητήσει για τελευταία χάρη τη
δύναμη να πεθάνει σαν ήρωας,
όπως είχε ζήσει.

★
'Ας αφήσουμε το Ισόγειο έ-
κείνο δωμάτιο όπου οι Πρά-
σινοι, όργιάζοντας κοντά στον
αιχμάλωτον, έλεγαν άσμενα
τραγουδία και θλαστήμιες, και
ας περάσουμε σ' ένα άλλο μέ-
ρος του πύργου.

Ας περάσουμε το κατώφλι
ένος δωματίου τεραστίου δια-
στάσεων, που ήταν ή αίθουσα
τών τελετών όπου ο διοικητής
του φρουρίου, σε ήμέρες έορ-
τών, έκαλούσε όλους τούς εύ-
γενείς της περιφερείας.

Η άπέραντη εκείνη αίθου-
σα, που δεν είχε σχεδόν καμ-
μιάν επίπλωσι, παρουσίαζε ά-
κόμη τα ίχνη της τελευταίας
πολιορκίας του πύργου.

Πολλά τζάκια από τα πελώ-
ρια παράθυρα ήταν θρυμματι-
σμένα από τις σφαίρες. Και
είχαν άντικαταστή από χον-
δρά λαδομένα χαρτιά, που ά-
φηναν λιγοστό το φώς να
μπαίνει εκεί μέσα.

Οι σφαίρες και οι δόμβες
είχαν κατακυρτέλλήσει τα πορ-
τραίτα τών διασημότερων πο-
λεμιστών της επαρχίας, οι ό-
ποιοι μετά θάνατον βρέθηκαν
πιά άκρωτηριασμένοι παρα ό-
σον ήταν στη ζωή.

Μιά μεγάλη σιδερένια θερ-
μάστρα ήταν τόσο γεμάτη ά-
ναμμένα κάρβουνα που είχε
γίνει κατακόκκινη, και όμως
δεν μπορούσε να καταπολεμή-
ση όλο εκείνο το κρύο που έμ-
παινε από τις χαρμάδες ό-
λων τών παραθύρων.

Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο ή-
ταν συγκεντρωμένα έξη άτομα.

Ο ένας απ' αυτούς ήταν
καθισμένος ή μάλλον ξαπλω-
μένος σε μιá μεγάλη πολυθρό-
να από σκαλιστό ξύλο ντυμένη
με κόκκινο βελούδο και γαρ-
μυρισμένη με χρυσά κρόσια.
Ήταν ένα έπιπλο πολυτελεί-
ας που άσφαλώς δεν άποτε-
λούσε μέρος της επίπλωσεως
του πύργου, που είχε τελείως
καταστραφεί κατά την διάρ-
κεια της πολιορκίας.

Τά πέντε άλλα άτομα έπέ-
κοντο όρθά, σε στάσι σεβα-
σμού, γύρω από τόν καθισμέ-
νον άνθραπον.

Και με τόν τελευταίον αυ-
τόν θ' άσχοληθούμε πρό παν-
τός.

Τό πρόσωπό του είναι τόσο
τυπικό, ό Ιστορική φυσιογνω-

μία του τόσο γνωστή, ώστε
μιá σύντομη περιγραφή θα έί-
ναι ίσως άρκετή για να τόν
άναγνωρίσουν άμέσως οι ά-
ναγνώστες.

Τό όστεώδες και στενόμα-
κρο πρόσωπό του ήταν μελα-
χροινό και κατάχλωμο. Τά μά-
τια του υπερβολικά μεγάλα,
είχαν παράξενη λάμψη και τό
δiléμμα τούς έξαιρετικά στα-
θερό, είχε μιá τέτοιαν έκφρα-
σι, που ήταν άδύνατο να τό
ξεχάσει κανείς όταν τό αντί-
κρυζε έστω και μιá μόνη φορά.

Αυό χείλη λεπτά, κατάχλω-
μα, πολύ ευκίνητα, που έκα-
ναν συνεχείς μορφασμούς, κά-
τι σαν γέλιο σαρκαστικό, έ-
διναν στο πρόσωπο μιάν έκφρα-
σι πονηρίας, σκληρότητας και
αυτοπεποιθήσεως μαζί.

Ένα μακρύ, λεπτό γκριζό
μουσάκι, κατά τη μόδα της
εποχής, τό έστόλιζε τό πη-
γούνι. Τό μουστάκι του ήταν
έπίσης λεπτό και καλοστριμ-
μένο, και έφανερώσε κάποιον
τυχοδιωκτισμό στον χαρακτή-
ρα του άνθρώπου, που ήταν
ώστόσο λεπτότατος στους τρό-
πους.

Παρ' όλα ταύτα, από την
έξαιρετική άδυναμία του σώ-
ματός του και την χλωμάδα
του προσώπου, φαινόταν άν-
θρωπος πολύ καταβεβλημένος.
Μόνο τό βλέμμα και τό χα-
μόγελο διέφενυδαν αυτή την έ-
ξάντλησι.

Τό σώμα υπέφερε, γιατί έ-
πήγανε δολαχώς προς τόν
τάφο. Άλλά ή ψυχή, ή διά-
νοια, τό πνεύμα, ήταν δυνατά
τετα, φρονιμότερα, ζωηρότε-
ρα από όσο μπορούσε κανείς
να φαντασθή.

Η άφιέσις αυτού του άν-
θρώπου, παρ' όλην την άπλό-
τητά της, προκάλυψε άμέσως
τήν προσοχή.

Φορούσε ένα μεγάλο ράσο
από κόκκινο ύφασμα που έτύ-
λιγε τό λεπτό του κορμί σε
άναρίθμητες διπλές. Και στο
κεφάλι είχε ένα σκούφο από
τό ίδιο ύφασμα και τό ίδιο
χρώμα.

Επάνω στην πορφύρα έξε-
χώριζαν τα χέρια, μακριά και
λεπτά, κατάχλωμα όπως και τό
πρόσωπο, που θύμιζαν τα χέ-
ρια μιáς δονκίσης.

Αυό από τα πρόσωπα που έ-
στέκοντο όρθά γύρω του, τά
γνωρίζομε : ήταν ό κόμης ντε
Γκεμπριάν και ό κόμης Άντίντ
ντε Μοντεγκιού, άρχων του
'Αετού.

Οι άλλοι τρεις ήταν στρα-
τηγοί του Γαλλικού στρατού:
ό δούξ του Λογκεβίλ, ό μαρ-
κήσιος Βιλλερεσά και ό μαρκή-
σιος ντε Φουκίερ.

Τή στιγμή που μπαίνομε
στην αίθουσα, ό άνθραπος με
τά κόκκινα άκουγε με προσο-
χή τόν κόμητα ντε Μοντεγ-
κιού.

Ο τελευταίος αυτός, που μό-
λις είχε φθάσει στο Μπλατε-
ράν, κατόπιν προσκλήσεως
του Γκεμπριάν, έλεγε στον κα-
θισμένον άνθραπον ότι ό έφη-
μέριος Μαρκίς που είχαν αιχ-
μαλωτισθή την περασμένη νύ-

χτα, έπρόκειτο να φθάσει στον
πύργο με καλή συνοδεία και
να παραδοθή κατά διαταγήν
του εις τόν άνώτατον άρχη-
γόν του γαλλικού στρατού, ως
πρώτον δείγμα της άφοσίωσε-
ώς του προς τήν Γαλλίαν.

Ο άνθραπος με τό κόκκινο
ράσο έκανε μιάν έλαφρά κλί-
σι της κεφαλής. Ο άλλος έ-
ξηκολούθησε:

Εξέθετε τό σχέδιό του και
άνέφερε λεπτομερώς τα μέσα
που ήθελε να εφαρμόσει για
να αιχμαλωτίσει και τούς δύο
άλλους άρχηγούς τών άνταγ-
τών, τόν Λακουζόν και τόν Βα-
ρόξ, ώστε να μη δυσκολευθούν
πιά οι Γάλλοι να καταλάβουν
ολόκληρη την επαρχία.

Τέλος, ύποκλίθηκε, μουρ-
μουρίζοντας:

—Εκλαμπρότατε, έτελείωσα.
Ο άνθραπος με τό κόκκι-
να, που τότε είχε άκούσει χω-
ρίς να τόν διακόψει ούτε μιá
φορά, έσήκωσε τότε τα μάτια
κι' έκάρφωσε τό διαπεραστι-
κό του βλέμμα στο πρόσωπο
του Μοντεγκιού.

Επειτα άπήντησε με χαμη-
λή και άργη φωνή:

—Καλά, κύριε... Έκάματε ό-
πως μπορούσατε καλύτερα και
τό σχέδιό σας μάς φαίνεται
άρκετά έξυπνα... Πιστεύομε
λοιπόν στην έπιτυχία τους.

Όταν φθάσαμε στο τέλος της
μακράς αυτής έκστρατείας, ό-
ταν έβρεθ ή ώρα που θα κανο-
νίσωμε τούς λογαριασμούς μας
και να δώσωμε του καθενός
τήν άνταποδότη για τούς κό-
πους και τις ύπηρεσίες του να
είστε βέβαιος ότι δεν θα σ'α
ξεχάσωμε... Σας δίνωμε τό λό-
γο μας γι' αυτό...

Ο Μοντεγκιού ύποκλίθηκε
άλλη μιá φορά.

Και όταν σγκώθηκε είχε στο
πρόσωπο την έκφρασι του Ι-
κανοποιημένου έγωισμού, της
φιλοδοξίας που θριαμβεύει.

—Εκλαμπρότατε..., έτραύ-
λισε.

—Καλά, καλά, είπε ό άνθρα-
πος με τό κόκκινα, διακόπτον-
τας τις ευχαριστίες που ήταν
έτοιμες ν' άρχίσουν ό Μοντεγ-
κιού.

★

Εκείνη τη στιγμή μιá από
τις πόρτες της μεγάλης αίθού-
σης άνοιξε και παρουσιάστη-
κε ένας άξιωματικός, που έ-
προχώρησε προς τόν καθισμέ-
νον και στάθηκε εις προσοχήν
μπροστά του.

—Τί συμβαίνει; Τί θέλετε;
τόν έρώτησε ό άνθραπος με
τήν πορφύρα.

—Εκλαμπρότατε, άπήντησε
ό άξιωματικός, μόλις έφεραν έ-
ναν πολύ σπουδαίον αιχμάλω-
τον.

—Ποιόν;

—Τόν έφημέριο Μαρκίς.

—Τόν περιμένουμε. Πού έί-
ναι ;

—Σ' ένα δωμάτιο του Ισο-
γείου, Εκλαμπρότατε.

—Νά τόν άνεδάσετε επάνω
και μετά πέντε λεπτά να τόν
δδηγήσετε έμπρός μου.

Ο άξιωματικός έχαιρέτησε
και έφυγε.

—Θέλω να μιλήσω μ' αυ-
τόν τόν αιχμάλωτον, είπε ό
άνθραπος με τήν πορφύρα. Θέ-
λω να πεισθώ με τα μάτια μου
ότι βρίσκειται πραγματικά στο
ύψος της φήμης του. Θέλω
να ιδώ ποιá στάσι θα τηρήσει
όταν βρεθή μπροστά μου και
όταν μάθω ποιός είναι. Μόνον
σε τέτοιες περιστάσεις μπορεί
κανείς να κρίνει έναν άνθρα-
πον...

Επειτα από λίγες στιγμές
σιωπής, ό άνθραπος υπ' την
πορφύρα έξηκολούθησε, άπο-
τείνόμενος στον μαρκήσιον ντε
Φουκίερ:

—Φροντίστε, σ'ας παρακα-
λώ στρατηγέ, να μην άναφερθή
καθόλου τό όνομά μου μπροστά
στον αιχμάλωτον. Δεν θέλω να
μάθω ότι βρίσκεται επί παρου-
σία μου. Και διατάχτε πενήν-
τα από τούς φρουρούς μου να
τοποθετηθούν πίσω από τήν
πολυθρόνα μου...

Και χαμογελώντας μ' ένα
παράξενο χαμόγελο, έπρόσθε-
σεν :

—Αφού ό έφημέριος Μαρ-
κίς είναι ένας από τούς άρ-
χηγούς τών όρεινων, ήά τόν
υποδεχούμε όπως τόν αξίζει.

—Εκλαμπρότατε, είπε ό
Μοντεγκιού.

—Τί θέλετε, κύριε;

—Πρώτ' ό'ι σμυρόμεν της ύ-
ποθέσεως εις τήν όποιαν άρρί-
ψαν, θέλοντας να κάμει ένα εί-
δος άναγνωρίσεως του έδά-
φους, να μ'ήρη δηλαδή τί έ-
πρεπε να φοβάται και τί να
έλπιζε.

Τό βλέμμα του έστάθηκε
πρώτα στο κυριώτερο πρόσω-
πο αυτής της σκηνής, εκείνον
που θα έπαιζε άσφαλώς τόν
σπουδαιότερο ρόλο, στον ή-
ρωαπο δηλαδή με τό κόκκινο
ράσο.

Η έντύπωσι που του έκανε
ή θέα αυτή ήταν πάλι μεγάλη.

Άλλά καμμιá ταραχή, καμμιá
συγκίνησι δεν φάνηκε στο πρό-
σωπό του. Δεν μπορούσε κα-
νείς να διακρίνει παρά μονά-
χα έκπληξι, περίεργεια και κά-
ποια ίκανοποίησι. Ένα έλα-
φρό χαμόγελο έσήκωσε τό ά-
νω γέιλος του και μιá
στιγμή τό βλέμμα του έλαμψε
ζωποότερο.

Αυτό όμως δεν έκράτησε
παρά μονάχα λίγα δευτερόλε-
πτα.

Ο άνθραπος με τό κόκκινο
ράσο είδε αυτή την άστραπή
στο βλέμμα του άλλου και τό
μέτωπό του έξάωσε.

Άλλά ό Μαρκίς δεν τόν κυ-
τούσε πιά. Τό βλέμμα του
είχε άκουμπήσει επάνω στον
άνθραπο με τη μαύρη μάσκα.

Ο Ιερωμένος — στρατιώτης
άνατρίγισσε από κεφαλής μέ-
χρι ποδών σαν να είχε πατή-
σει ένα φίδι ή σαν να τόν έ-
φρόντισι που τού δείχνετε τό-
ρα !

Και όμως, παρ' όλην τη βου-
δή αυτή περιφρόνησι, μιá πί-
κρα του δηλητηρίασε τήν ψυχή
όταν είδε τούς άλλους να φέ-
ρουνται έχθρικά μαζί του.

—Στρατηγέ, είπε τότε ό άν-
θραπος με τό κόκκινα, φέρτε
τόν αιχμάλωτο.

Μιά μεγάλη πλήρα άνοιξε

και στο κατώφλι παρουσιάστη-
κε ό έφημέριος Μαρκίς, συνο-
δεύόμενος από καμμιá δεκα-
ριά στρατιώτες, τα γυνά στα-
θιά τών όποιων τόν έξωναν
σαν χαλύβδινο τείχος.

Τού είχαν λύσει τα χέρια,
παράνα που τού έφερε μεγά-
λη άνακούφισι στο βασανισμέ-
νο του κορμί. Όστόσο, ήταν
πολύ χλωμός και τα μάτια του
είχαν γύρω έναν κατάμυρσο
κύκλο.

Μόλις επάτησε τό πόδι του
στο άπέραντο εκείνο διαμάτιο
που δεν ήταν γι' αυτόν παρά
ή αθούσα άναμονής του θανά-
του, ένας είδος αντίβαλμου
του Ικρίωματος, έμεινε κατά-
πληκτος με τις προετοιμασίες
που είχαν κάμει για να τόν
υποδεχθούν.

Αυτό τό θέαμα της μεγα-
λοπρεπούς στρατιωτικής συγ-
κεντρώσεως, τού έδωσε τήν ά-
πόδειξι ότι δεν ήταν μεγάλος
μονάχα για τούς χωρικούς και
τούς άντάρτες, αλλά και για
τούς φοβερούς έχθρούς του,
τούς Γάλλους. Και έκρίμασε
ένα αίσθημα κρυφής χαρής
και δικαιολογημένης ύπερηφ-
νείας.

Τό ήρεμο καί σταθερό βλέ-
μα του έπλανήθηκε στο πρόσω-
πα εκείνων που τόν τριγύρι-
ζαν, θέλοντας να κάμει ένα εί-
δος άναγνωρίσεως του έδά-
φους, να μ'ήρη δηλαδή τί έ-
πρεπε να φοβάται και τί να
έλπιζε.

Τό βλέμμα του έστάθηκε
πρώτα στο κυριώτερο πρόσω-
πο αυτής της σκηνής, εκείνον
που θα έπαιζε άσφαλώς τόν
σπουδαιότερο ρόλο, στον ή-
ρωαπο δηλαδή με τό κόκκινο
ράσο.

Η έντύπωσι που του έκανε
ή θέα αυτή ήταν πάλι μεγάλη.
Άλλά καμμιá ταραχή, καμμιá
συγκίνησι δεν φάνηκε στο πρό-
σωπό του. Δεν μπορούσε κα-
νείς να διακρίνει παρά μονά-
χα έκπληξι, περίεργεια και κά-
ποια ίκανοποίησι. Ένα έλα-
φρό χαμόγελο έσήκωσε τό ά-
νω γέιλος του και μιá
στιγμή τό βλέμμα του έλαμψε
ζωποότερο.

Αυτό όμως δεν έκράτησε
παρά μονάχα λίγα δευτερόλε-
πτα.

Ο άνθραπος με τό κόκκινο
ράσο είδε αυτή την άστραπή
στο βλέμμα του άλλου και τό
μέτωπό του έξάωσε.

Άλλά ό Μαρκίς δεν τόν κυ-
τούσε πιά. Τό βλέμμα του
είχε άκουμπήσει επάνω στον
άνθραπο με τη μαύρη μάσκα.

Ο Ιερωμένος — στρατιώτης
άνατρίγισσε από κεφαλής μέ-
χρι ποδών σαν να είχε πατή-
σει ένα φίδι ή σαν να τόν έ-
φρόντισι που τού δείχνετε τό-
ρα !

Και όμως, παρ' όλην τη βου-
δή αυτή περιφρόνησι, μιá πί-
κρα του δηλητηρίασε τήν ψυχή
όταν είδε τούς άλλους να φέ-
ρουνται έχθρικά μαζί του.

—Στρατηγέ, είπε τότε ό άν-
θραπος με τό κόκκινα, φέρτε
τόν αιχμάλωτο.

Μιά μεγάλη πλήρα άνοιξε

διαφορία, είδε έναν προς έ-
ναν όλους τούς Γάλλους άξιω-
ματικούς που ήταν συγκεντρω-
μένοι εκεί μέσα.

Τέλος τα μάτια του, ύπα-
κούοντας άσφαλώς σε μιάν ά-
κατανίκητη έλπι, άκούμπησαν
πάλι στον άνθραπο με τό κόκ-
κινο ράσο.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ

Ο άνθραπος με τό κόκκινο
ράσο, τόν όποιον οι άλλοι
προσπαρούσαν Έκλαμπρότατον
και που έμενε διαρκώς καθι-
σμένος ένφ οι άλλοι στέκον-
ταν γύρω του όρθιοι, έκαμε μιá
χειρονομία για να διατάξει
τούς στρατιώτες που είχαν ό-
δηγήσει τόν Μαρκίς να μείνουν
στη θέσι τους, κι έπειτα έ-
νευσε τού έφημερίου:

—Πλησιάζετε.

Ο Μαρκίς έπροχώρησε με
δύνα σταθερό, κι' έστάθηκε
μπροστά στον άνθραπο με τό
κόκκινο ράσο, με τα χέρια
σταυρωμένα έμπρός, χωρίς
καμμιάν έπαρσι άλλα ούτε και
ταπεινώσι.

Ο Έκλαμπρότατος έκύταξε
κάμψες στιγμές τόν έφημέ-
ριο Μαρκίς με προσοχή με-
γάλη.

Από τα μισόκλειστα μάτια
του έβγαίνει τό διαπεραστικό
και μαγνητικό εκείνο βλέμμα
που έμπαινε βαθειά στις ψυ-
χές και στις συνειδήσεις έ-
κείνων τούς όποιους αντί-
κρυζε.

Όταν με τη βουδή εκείνη
έξέτασε έμαθε αυτό που ήθε-
λε να μάθω, ό άνθραπος με τό
κόκκινο ράσο διέκρινε τη σιγή
και είπε με τήν άργη του φω-
νή που έπρόφερε τα λόγια έ-
να προς ένα:

—Σεις είσθε ό έφημέριος
Μαρκίς;

—Μάλιστα.

—Είστε σεις, έξηκολούθησε
ό κόκκινος άνθραπος, μαζί ιε-
ρωμένους και στρατιώτες; Εί-
πατε σεις που πλένεται τό σπα-
θί και τό τουφέκι με τήν ίδια
ένκολλα που κρατάτε και τό
Σταυρό;

—Εγώ είμαι άπήντησε και
πάλι ό Μαρκίς.

—Εξήλαστε, λοιπόν, τα
λόγια του Χριστού: «Μάχα-
ραν έδωκες, μάχαιραν θα λά-
βης»;

—Δεν έξέλασα τίποτε. Τού-
ναντίον μάλιστα τα θυράμαι
πολύ καλά. Για να δείξει τούς
εμπόρους από τόν Ναό ό Χρι-
στός έπήρε ένα θούρδουλα.

Άλλά κατά της επίδοσης,
τών έμπρησμών, των δολοφο-
νιών και της έρημώσεως γριά
ζωνταί άλλα μέσα πιά άποτε-
λεσματικά.

—Καθώς βλέπετε όμως, ό
Θεός δεν είναι μαζί σας, γιατί
αυτά τα όπλα νικήθηκαν.

—Νικήθηκαν ! έφώναξε ό
Μαρκίς μ' ένα περήφανο χα-
μόγελο. Ποιός σας τό είπε;

—Δεν είσαστε αιχμάλωτος;
—Εγώ, ναι..., αλλά τί ση-
μασίαν έχει; Δεν είμαι τό μό-
νο τέκνον της άρχαίας και εύ-

γενεστάτης αυτής επαρχίας ?
—Είσαστε όμως ένας από
τούς ένθεμεριώτους ύπερασπι-
στάς της.

—Υπάρχουν άλλοι που αξί-
ζουν πολύ περισσότερο από
μένα. Υπάρχουν άλλοι, πρό-
θυμοι σαν και μένα να δώσουν
τη ζωή τους για τήν έλευθε-
ρία!.. Τό κεφάλι μου θα πέ-
ση, τό ξέρω. Άλλά τί πειρά-
ζει; Η έλευθερία είναι ένα
δένδρο που μεγαλώνει όταν
ποτίζεται με αίμα!..

Όταν πεθάνω έγώ ή έλευθερία θα
ζωντανέψη πιά πολύ!..

—Η έλευθερία! επανέλαβε
ό κόκκινος άνθραπος. Μιλάτε
σεις για έλευθερία!.. Άλλά
μήπως είσαστε έλευθεροί;

—Ασφαλώς, είμαστε!..

—Αυτό που λέτε είναι έξω-
φρενικό.

—Γιατί;

—Αποκρούετε τα κυριαρχί-
κά δικαιώματα του βασιλέως
της Γαλλίας και είσαστε ύπό-
δουλοι του βασιλέως της Ι-
σπανίας.

—Υπόδουλοι του βασιλέως
της Ισπανίας έμεις !.. Δεν
είμαστε κανενός υπόδουλοι.
Άπλοστατα άναγνωρίζομε τόν
Φίλιππον Δ' ως βασιλέα μας,
του πληρώνομε μιάν άσμενα
τη φορολογία και τού στέλ-
νομε μερικούς άνδρες για τό
στράτο. Τήν λέτε δουλείαν αυ-
τήν; Και όμως ό βασιλέας της
Ισπανίας δεν μπορεί ν' άπαι-
τήσει από μας τίποτε παρα-
πάνω απ' ότι είμαστε εις θέ-
σιν να τού δώσωμε.

—Γιατί δεν μπορεί να ζη-
τήσει περισσότερα;

—Επειδή έχομε δικαιώμα-
τα, άδιαφιλονίκητα και άπα-
ράρτατα, τα όποια πρέπει να
σεβαστή, και επειδή για να τα
ύπερασπισθούμε είμαστε πρό-
θυμοι να δώσωμε και τήν τε-

Για να μαθαίνετε

Με την μέθοδο του Όλλενδόρφου

★ Τα έν λειτουργία εργοστάσια των Ηνωμένων Πολιτειών, πόσα αεροπλάνα μπορούν να κατασκευάσουν την ημέρα;

— Έβδομηντα πέντε.

★ Τα αλλογο, χωρίς να τρώη και να πίνη μόνο νερό, πόσες μέρες μπορεί να ζήση, και πόσες να τρώη χωρίς να πίνη νερό;

— Χωρίς να τρώη πίνοντας μόνο νερό, μπορεί να ζήση επί 25 ημέρες, χωρίς να πίνη όμως νερό και να τρώη μόνο δεν μπορεί να ζήση περισσότερο από πέντε μέρες.

★ Ποιά χώρα έχει τους περισσότερους μύσους και γιατί;

— Η Έλβετία. Αιτία δέ της μυωπίας των Έλβετών είναι τα χιόνια που, ως γνωστόν, βλέπουν στην άρσσι.

★ Σε πόσες μέρες διαίρον οι κάτοικοι του Θιέτ την έβδομάδα;

— Σε πέντε. Την ημέρα του Σιδήρου, του Ξύλου, του Υδάτος, των Φύλλων

και της Γης.

★ Έπί ενός εκατομμυρίου ανθρώπων, πόσοι γεννιούνται τυφλοί;

— Οι εξήντα.

★ Πρό πόσων έτών ιδρύθη η Έθνική Τράπεζα της Αγγλίας;

— Πρό 239.

★ Πόσα διπλώματα ευρεσιτεχνίας έξεδόθησαν στις Ηνωμένες Πολιτείες, κατά το παρελθόν έτος και πόσα έξ αυτών αναφέρονταν στα αυτοκίνητα;

— Έξεδόθησαν έν όλω 43.000 διπλώματα, ένά δέ έπί των πέντε αναφερόταν κατά τον ένά ή τον άλλον τρόπο σέ μία θελήτωση του αυτοκινήτου.

★ Σε ποιά χώρα δαπανώνται 4.000 περίπου δραχμές το λεπτό για την εκπαίδευσι;

— Στο Μεξικό. 36 δολάρια το λεπτό.

★ Πόσα πρόσωπα, στη Νέα Υόρκη, μπορεί να διαβάσουν σέ 35 διάφορες γλώσσες;

— Οκτακόσιες χιλιάδες.

κοροάδου, κατέλαβε τα όρεινά μέρη του κράτους που άρρησε ο Μπονόν στον κληρονόμο του.

»Τότε το βασίλειο της Βουργουνδίας χωρίστηκε σέ δύο, έντελως ανεξάρτητο το ένά άπό το άλλο.

»Έπειτα ο Ροδόλφος Β' ένωσε τα δύο βασίλεια σέ ένά, και αυτό εκράτησε έως τα 1126.

»Εκείνη την έποχή η Βουργουνδία κυβερνάτο άπό τον Ρινάλδον Β'. Έν τώ μεταξύ είχε γίνει κομητεία. Ο Ρινάλδος Β' άρνήθηκε ν' αναγνωρίση τον αυτοκράτορα ως κύριο του και έπροτίμησε την έμφύβωλη σύχη του πολέμου άπό την υποδούλωσι.

»Ο άγώνας άρχισε σκληρότατος, και ο Ρινάλδος άφού απέκρουσε όλες τις επιθέσεις των αντιπάλων, διετήρησε την ανεξαρτησία του κράτους του.

»Έπειδή δέν έξαρτώνταν άπό κανέναν, αλλά είχε δημιουργηθή μέ μόνη τη θέλησι και τη δύναμή του άρχοντας ανεξάρτητος, έπήρε τον τίτλο του Έλευθέρου Κόμητος, ή δέ επαρχία την όποιαν είχεν υπερασπισθή μέ τόσο σθένος όνομάστηκε Έλευθήρη Κομητεία!

»Εμείς λοιπόν δέν θα φανούμε μικρότεροι άπό τους προγόνους μας! Ός την τελευταία πνοή του τελευταίου άπό μάς θα διατηρήσωμε την κληρονομία της έλευθερίας που μάς άφησαν!..»

Λέγοντας αυτά ο έφημέριος Μαρκίς είχε σιγά - σιγά έξαφθ.

Η φωνή του άντηχούσε τώρα σάν πολεμική σάλπιγγα, και ένω έβγαζε την κραυγή εκείνη της έλευθερίας τα μάτια του έλαμποκοπούσαν και το πρόσωπό του έπαιρνε μιάν έκφρασι υπεργηφαιίας και ένθουσια σμού.

Ο άνθρωπος μέ το κόκκινο ράσο τον είχε άκούσει μέ προσοχή και τον κυττούσε τώρα μέ θαυμασμό.

Νά, λοιπόν, πούδς ήταν ο Ιερωμένος εκείνος και στρατιώτης, που του τον είχαν παραστήσει για άξεστον χωρικό, σάν τυφλωμένον άπό υπερβολικό φανατισμό!

Και ο άνθρωπος αυτός ήταν ένas σοφός, ένas άπόστολος! Έπροχωρούσε κατ' ευθείαν πρός τον σκοπό, μέ το έμβλημα μιās Ιερής και μεγάλης ιδέας. Είχε την εύγλωττία του λόγου, της χειρονομίας και του βλέμματος!..

Ο έφημέριος Μαρκίς διέκρινε στα πρόσωπα όλων την βαθύτατη έντύπωσι που είχε προκαλέσει.

Δέν θέλησε λοιπόν ν' άφήση ήμιτελή αυτή την έντύπωσι, κι' έξηκολούθησε:

—Ναί, ή κομητεία είναι έλευθήρη! Άπό πηνήνια χρόνια τώρα, ή έλευθερία είναι ο μόνος σκοπός των προσπαθειών της, που στάθηκαν κάποτε τόσο αίματηρές!

»Μήπως ξεχάσατε τους μεγάλους άγώνες της Βουργουν-

δίας κατά της αυτοκρατορικής υποδούλωσης, κατά του Φρειδερίκου Μπαρμπαρόσα; Δέν θυμάσαστε ότι την έποχή του Φιλίππου του Ορλίου υποχρεώθηκαν οι άρχοντες του τόπου ν' αναγνωρίσουν και να δεχθούν τις αποφάσεις της Βουλής του Ντόλ;

»Η ύπαρξις της Βουλής δέν είναι μήπως ή πιο τρανή απόδειξις της έλευθερίας μας; Οι νόμοι της άποτελούν την πιο μεγάλη ήθική δύναμή μας, γι' αυτό και θα την υπερασπίσωμε μέχρι θανάτου, όπως έκάναμε και στα περασμένα.

»Στα 1336 οι ευγενείς ήθελαν να ύπαγορεύουν νόμους στή Βουλή, αντί να ύποταχούν στους δικούς της, και το αποτέλεσμα ήταν να θούν ζημιωμένοι άπό τις απαιτήσεις των. Το δικαστήριο στάθηκε πιο δυνατό άπό τα γυμνωμένα σπαθιά. Ο Ζάν ντε Σαλόν στερήθηκε άπ' όλα τα υπάρχοντά του και διώχθηκε άπό την Έλευθήρη Κομητεία, ο Ζάν ντε Γκρανσόν κρεμάστηκε σάν ληστής και άλλοι άκόμη έπλήρωσαν πολύ άκριβά την άπειρία τους στους νόμους της πατρίδος.

»Τώρα, πούδς ξέρει μήπως οι τιμωρίες αυτές δέν πρόκεινται να επιβληθούν και πάλι; Πούδς ξέρει μήπως ίδούμε τώρα σύντομα κάποιο κεφάλι να πέφτη, άφού του αφαιρέσουν προηγούμενος το προσώτειο που το σκεπάζει;»

Τα τελευταία αυτά λόγια, συνοδευόμενα άπό ένά βλέμμα περιφρονητικό και άπειλητικό μαζί, έμπτραν σάν άκονισμένο μαχαίρι στην καρδιά του Μοντεγκιού, που έγινε κατάχλω-

μος κάτω άπό τη βελουδένια του μάσκα.

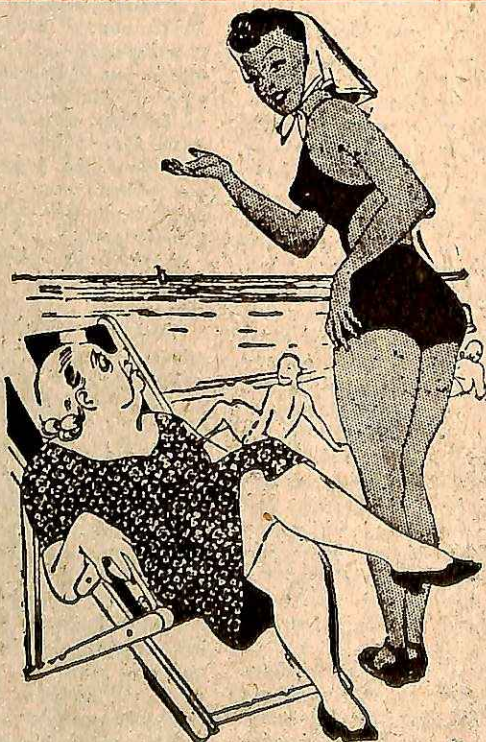
Άφού έμεινε λίγο σιωπηλός, ο έφημέριος Μαρκίς άρχισε πάλι, άποτεινόμενος στον άνθρωπο μέ το κόκκινο ράσο:

—Μήπως πρέπει να σας υπενθυμίσω τα όσα έκανε ή Βουλή για την επαρχία; Είναι άνάγκη να σας υπενθυμίσω ότι σέ κάθε έποχή, ή Βουλή έφάνηκε άνταξία της άφοσιώσεως και της εύγνωμοσύνης της χώρας;

»Όταν μέ το ζήτημα της διαδοχής του αυστριακού θρόνου ή Βουλή πήρε στα χέρια της την άπόλυτη πολιτική έξουσία, έξηκολούθησε την παντοδυναμία αυτή για να κινή την άνετη και πιο εύτυχημένη την ζωή των άστών και των πληθείων. Άγωνίστηκε μέ την ίδια δύναμη τόσο κατά των τερατωδών κληρονομών της μεταρρυθμίσεως, όσο και κατά του άνυποφόρου φανατισμού του Φιλίππου Β'....

»Η Βουλή του Ντόλ είναι για μάς συγχρόνως ή κυδέρνησις, οι νόμοι και ή δικαιοσύνη μας! Υπερασπίζεται τον λαό έναντίον των εύπατριδών και τους εύπατρίδες κατά των μεγάλων άρχόντων! Ο λαός είναι μέ το μέρος της, οι ευγενείς έπίσης και όλες αυτές οι μάξες άποτελούν ένά σύνολον που καμμία ανθρώπινη δύναμις δέν μπορεί να διασπάση!

»Είμαστε ύπόδουλοι της Ισπανίας, είπατε πρό όλίγων. Άλλά μήπως άνήκουμε στην Ισπανία, μήπως είμαστε Ισπανοί; Η μήπως υιοθετήσαμε τα ήθη, τα έθιμα, τη γλώσσα και τους νόμους της Ισπανίας; (Ακολουθεί)

Η μητέρα: —Είναι αλήθεια ότι σχετίζεσαι μ' έναν παντρεμένο;

Η κόρη: —Βέβαια... Έσείς δέν μουχάτε πη, άν σχετισθώ, να σχετισθώ μ' έναν άποκατεστημένο;

ΟΙ ΚΟΜΗΤΕΣ ΚΑΙ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Κινδυνεύει άρα γε ο γηραιός πλανήτης μας;

ΟΙ άστρονόμοι και πάλι γελάστηκαν. Το τέλος του κόσμου δέν ήρθε όπως έπερίμεναν όλοι, έπειτα άπό τα τελευταία ούράνια φαινόμενα,

Την πρώτη φορά έπρόκειτο να χαθούμε στις 27 Ιουλίου, όταν ή Γη θα συνεκρούετο μέ τον Άρη και ύστερα άπό λίγες ημέρες στις 5 Αύγουστου έπρόκειτο να μπουμε στην δηλητηριώδη ούρα ενός μεγάλου κομήτου που θα μάς έσκότωνεν όλους.

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ

ΣΤΗΝ τρομερή σύγκρουσι μέ τον Άρη οι δύο πλανήτες θα έβγαιναν άπό την τροχιά τους, θα έπεφταν έξω άπό το πλανητικό τους σύστημα και θα έπήγαιναν να χαθούν έλεεινά συντρίμια στας άβύσσους του άπειρου.

Στη δεύτερη περίπτωση της συναντήσεώς μας μέ την ούρα του κομήτη, κάθε ζωντανή ύπαρξις θα έπείθαινε άπό άσφυξία στην έπιφάνεια της Γης. Έτσι

για μιá στιγμή, όλες οι χαρές μας και οι λύπες θα έπαιρναν τέλος για πάντα. Άλλά και τη φορά αυτή, όπως σέ τόσες άλλες παρόμοιες περιπτώσεις, τίποτε δέν έγινε. Ο ήλιος έξακολουθεί να μάς φωτίζει, άδιαφορώντας για τις τόσες φήμες που κυκλοφορούν οι άνθρωποι για την τύχη του δορυφόρου των.

Άλλως τε, κανένας άληθινός άστρονόμος δέν έπροφήτεψε ποτέ ότι θα έρχόταν το τέλος του κόσμου για τέτοια αιτία. Ο κίνδυνος αυτός δέν ύπάρχει, ή τουλάχιστον έχει τέτοια μικρή πιθανότητα, ώστε άποκλείεται να συμβή αυτό σ' έμάς.

Η άρχιτεκτονική του σύμπαντος είναι τελεία άπό πάσης άπόψεως. Δισεκατομμύρια ούράνια σώματα τρέχουν μέ ίλιγγιώδη ταχύτητα στο άπειρον, αλλά το καθένα ακολουθεί την τροχιά του που δέν του επιτρέπει να συγκρουσθή μέ κανένα άλλο. Και πραγματικά, μιá τέτοια σύγκρουσις δέν συνέβη ποτέ...

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΚΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΡΧΟΥΝ όμως και οι κομήτες, και αυτούς ο κόσμος φοβάται πιο πολύ, ίσως λόγω της φοβεράς εκείνης ούρας που έχουν οι περισσό-

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΘΥΛΟΥ

Η ΠΕΠΟΙΘΗΣΙΣ αυτή του κόσμου, ότι μέ την εμφάνισι ενός κομήτη πρόκειται να χλη-

τεροι.

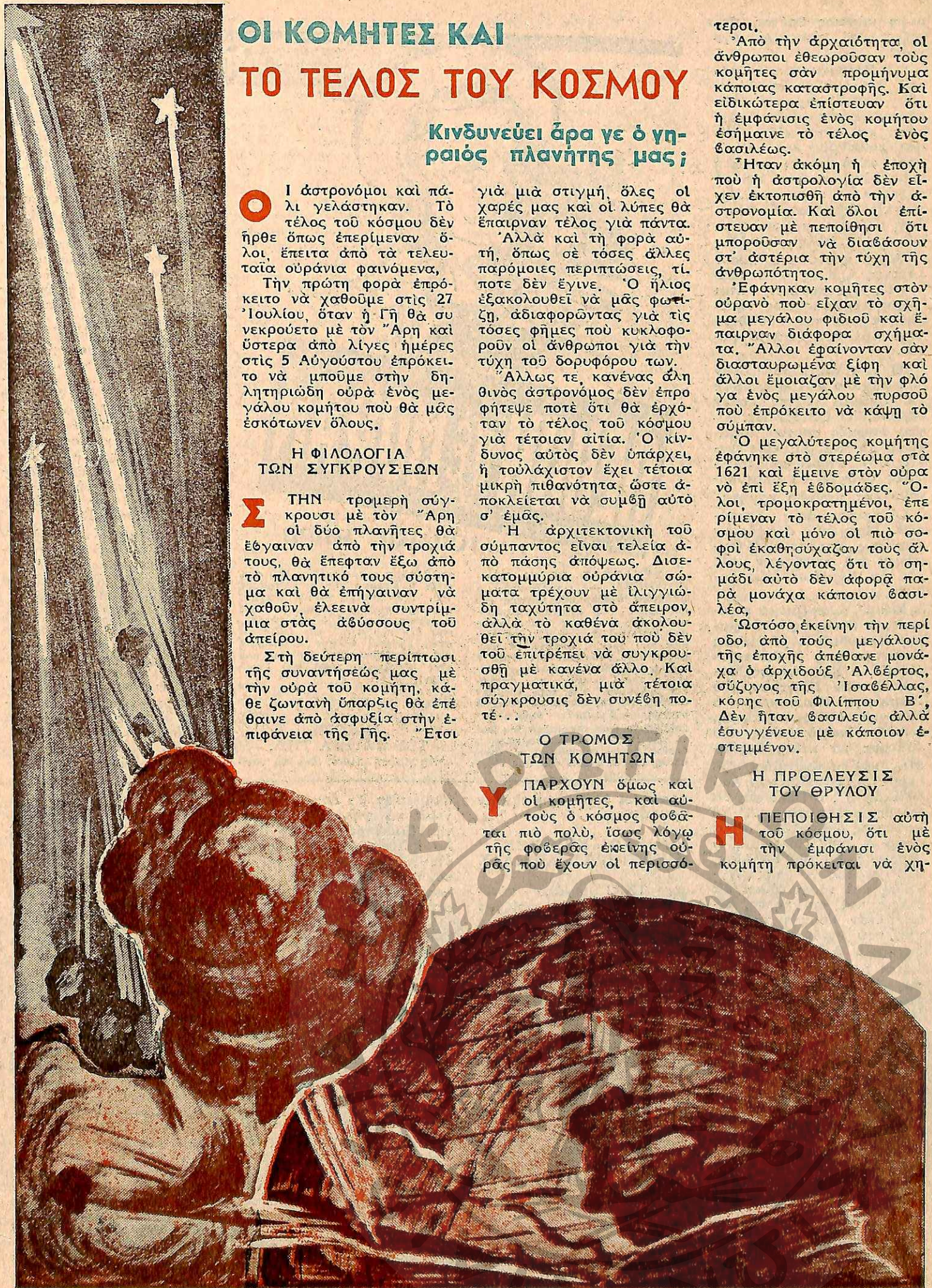
Άπό την αρχαιότητα, οι άνθρωποι έθεωρούσαν τους κομήτες σάν προμήνυμα κάποιας καταστροφής. Και ειδικώτερα έπίστευαν ότι ή εμφάνισις ενός κομήτου έσήμαινε το τέλος ενός βασιλείας.

Ήταν άκόμη ή έποχή που ή άστρολογία δέν είχε έκτοπισθή άπό την άστρονομία. Και όλοι έπίστευαν μέ πεποίθησι ότι μπορούσαν να διαβάσουν σ' άστέρια την τύχη της ανθρώπινης ζωής.

Έφάνηκαν κομήτες στον ούρανο που είχαν το σχήμα μεγάλου φιδιού και έπαιρναν διάφορα σχήματα. Άλλοι έφαινανταν σάν διασταυρωμένα ξίφη και άλλοι έμοιαζαν μέ την φλόγα ενός μεγάλου πυρσού που έπρόκειτο να κάψη το σύμπαν.

Ο μεγαλύτερος κομήτης έφάνηκε στο στερέωμα στα 1621 και έμεινε στον ούρα νό επί έξι έβδομάδες. Όλοι, τρομοκρατημένοι, έπερίμεναν το τέλος του κόσμου και μόνο οι πιο σοφοί έκασθούχαζαν τους άλλους, λέγοντας ότι το σημάδι αυτό δέν άφορα παρά μονάχα κάποιον βασιλέα.

Όστόσο, εκείνη την περίοδο, άπό τους μεγάλους της έποχής απέθανε μονάχα ο άρχιδούξ Άλβέρτος, σύζυγος της Ισαβέλλας, κόρης του Φιλίππου Β'. Δέν ήταν βασιλεύς αλλά έσυγγένευε μέ κάποιον έστεμμένον.

ρέψη κάποιος θρόνος, θα σίξεται σε ιστορικά γεγονότα.

Ο Βεσπασιανός, όταν του ανήγγειλαν οι μάγοι ότι παρυσίασθηκε στον ούρανο ένας κομήτης, έγελασε και είπε: «Εγώ είμαι φαλακρός και το άστρο αυτό με τη μεγάλη κόμη δεν μπορεί να άφορξέ με. Θά είναι μάλλον για τον βασιλέα των Πάρθων, που έχει μακρυά μαλλιά και μεγάλη γενειάδα».

Ό Αττίλας πέθανε όταν ένα μεγάλο άστρο έλαμψε επί τριάντα ώρες στον ούρανο. Ο Θεοδόσιος, λίγες στιγμές προτού παραδώσει το πνεύμα, είδε ψηλά στο στερέωμα τεράστιες φλόγες να πλαισιώνουν ένα μεγάλο κομήτη.

Οι χρονογράφοι διαφόρων εποχών αναφέρουν απείρους θανάτους έστεμμένων που συνέβησαν μαζί με την εμφάνισι ενός κομήτη.

Για ν' αναφέρουμε μερικούς, ο Ρωμαίος αυτοκράτωρ Κλαύδιος Α', ο Μέγας Κωνσταντίνος, ο Βαλεντιανός Γ', ο Καλπέρικος, βασιλεύς των Γαλατών, ο Ρωμαίος Μαυρίκιος, ο Μωάμεθ, ο Καρλομάγνος, ο Λουδοβίκος ο Καλός, που έσπευσε να κτίσει έκκλησιές και μοναστήρια, ο Γερμανός αυτοκράτωρ Λουδοβίκος Β', ο Πολωνός βασιλεύς Βολέσλαος Α', ο Ροβέρτος ο Εύσεβης, ο Καζίμιρ Α' της Πολωνίας, ο Έρρίκος Α' της Γαλλίας, ο Ριχάρδος Α' της Αγγλίας και τόσο άλλοι βασιλείς και πρίγκιπες, είδαν έναν κομήτη τη στιγμή που επρόκειτο να ξεψυχήσουν ή λίγο πριν.

Και δεν ήσαν μόνον αυτοί. Ο Φίλιππος Αύγουστος, ο Φρειδερίκος Β' της Γερμανίας, ο Κάρολος Ε', ο Φερδινάνδος ο Καθολικός, ο Φραγκίσκος Β', ο Φίλιππος Γ' της Ισπανίας, είδαν και αυτοί τον κομήτη τους.

Ένας άλλος παρουσιάσθηκε που ανήγγειλε τον θάνατο του Μαζαρίνου, ένας άλλος έλαμψε όταν γεννήθηκε ο Ναπολέων. Και ο Λεοπόλδος Β' του Βελγίου διέκρινε το τέλος του με την εμφάνισι του φοβερού εκείνου κομήτη του 1910 που είχε προμολύσει.

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Πηγαίνοντας ο μπάρμπα Βιστέρ στο μέγαρο του Γκοντράν, ώς εργάτης κλειροποιός για ν' ανοίξη κάποιον κλειστό κιβώτιο, αναγνωρίζει τα έπιπλα που έλπει, ανακτά το μνημονικό του, θυμάται ότι ήταν ο κομής ντε Μοράν κι' όταν αντικρύσει τον Γκοντράν τον αποκαλεί δολοφόνο και προς στιγμήν απειλεί να τον σκοτώσει. Κάποιον στιγμής ο Γκοντράν θυμάται ένα πολύκροτο από την τσέπη του και το προτείνει κατά τον κομήτη, ο οποίος όμως κατορθώνει ν' αποφύγει τον αντίπαλό του και ν' ακρατήσσει ολόκληρη την ανθρωπότητα.

ΜΙΚΡΟΙ ΚΟΜΗΤΕΣ, ΜΙΚΡΟΤΕΡΕΣ ΑΠΕΙΛΕΣ

ΕΙΝΑΙ μεγάλο εύτοχημα ότι γνωρίζουμε μόνο τους κομήτες πρώτου μεγέθους, γιατί οι άλλοι δεν φαίνονται ούτε με ισχυρό τηλεσκόπιο. Φαντασθήτε τί θα γινόταν αν υπήρχε τρόπος να τους έβλεπαμε όλους! Κάθε άνθρωπος θα έβλεπε το τέλος του στην εμφάνισι ενός κομήτη. Άλλα, καθώς ξέρετε, ο κίνδυνος τον οποίον αγνοούμε είναι σαν να μην υπάρχει. Υπάρχουν και κομήτες, η παρουσία των οποίων δεν άφορξέ μονάχα έναν άνθρωπο, έστω και αν είναι έστεμμένος, αλλά ολόκληρη την ανθρωπότητα, ή μέρος αυτής. Στα 1832, όλος ο κόσμος έπίστευε ότι ένας μεγάλος κομήτης θα προκαλούσε την καταστροφή της μισής υδρογείου. Μια μεγάλη

πειλή τώρα αυτός εκείνος που σκόπευε ή άφορμή της καταστροφής του. Την κρίσιμη εκείνη στιγμή, ή Λευκή παρουσιάζεται ξαφνικά μπροστά τους κι' ο ντε Μοράν, που δεν περίμενε την έπείθεσι αυτή, κάνει κίνημα έκπληξης και κατεβάζει το όπλο του που είχε στραμμένο κατά του Γκοντράν).

21ος Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ... Κρυμμένη πίσω από το πα-

πλήμυρα θα έσκέπαζε με νερά τα ψηλότερα βουνά της Ευρώπης, ενώ το άλλο ήμισυαίριο θα έμενε στεγνό. Οι Καζαίμια της έποχής ανέφεραν και τις λεπτομέρειες της καταστροφής αυτής. Ακόμη και ο τελευταίος ρήθηκε από μερικούς ως ο ευρωπαϊκός πόλεμος έθωφούμενος στην έπίδρασι του μεγάλου κομήτου του 1914. Άλλα οι περισσότεροι ήσαν τόσο πολύ απησυχολημένοι με τον πόλεμο, ώστε κανείς δεν έδωσε προσοχή στον κομήτη! Άλλοι κομήτες, που παρουσιάσθηκαν κατά καιρούς, έδωσαν τα πιο περίεργα και άπίστευτα αποτελέσματα. Έτσι ο κομήτης του 1532 έπροκάλεσε μια βροχή αίματος, ο κομήτης του 1664 έγινε αίτια να χάρισουν άπειρα ανθρώπινα και ο κομήτης του 1811 έδωσε τόσο καλά σταφύλια, ώστε το κρασί τους υνομάσθηκε «δάκρυ του κομήτη!» Έτσι όμως έγινε αλήθεια

Όχι! Το κορίτσι αυτό δεν δοκίμασε ούτε το ελάχιστο ανασφάλτημα, ούτε την ελαχίστη ταραχή, ακούοντας τη φοβερή αφήγησι του κομήτου... Η καρδιά της έμεινε ψυχρή, όταν το θύμα έλεγε στον δολοφόνο ότι τον ακολουθούσε ως αυτή την κούνια του παιδιού του για να τον πυροβολήσει!... Η Λευκή ντ' Μοράν δεν σκεπτόταν παρά μονάχα ένα πράγμα: ότι ο κομής ζούσε, ότι είχε διασωθεί ως εκ θαύματος, και ότι τώρα ή καταστροφή ήταν αναπόφευκτη, αν ο κό-

δλα αυτός, ότι ή εμφάνισις ενός κομήτη συνοδεύεται πάντα από καταστροφές και σημαντικά γεγονότα, είτε αυτό βρίσκεται μόνο στη φαντασία του λαού, είναι γεγονός ότι πολλοί τρομοκρατούνται από την εμφάνισι ενός κομήτη. Και το σχετικό ανέκδοτο που αφιέρεται για τον άδελφό του Λουδοβίκου ΙΔ' είναι αρκετά χαρακτηριστικό. Οι αύλικοι τον πείραζαν για το μεγάλο φόβο που έδειχνε όταν παρουσιάσθηκε ο κομήτης του 1680. Τότε ο πρίγκιψ, τρομοκρατημένος, έφριξε μια φοβισμένη ματιά στον ούρανο, όπου έλαμπε το άπειλητικό άστρο και τους είπε: — Έσείς μπορείτε να κοροϊδεύετε όσο θέλετε. Δεν είσατε ούτε θασιλείς ούτε πρίγκιπες και δεν έχετε τίποτε να φοβηθήτε από τον κομήτη. Άλλοίμονον όμως στην οικογένειά μας!...

Α. ΒΕΡΑΝΣ

μης ντε Μοράν, ο γέρο κλειδαράς αυτός που είχε μπουστά της, δεν βέβαιε! Και ή κόρη του αθλίου περιέμενε με αγωνία να δη τον πατέρα της ν' απαλλάσσεται του αντιπαλού του. Βλέποντας λοιπόν τη φάσι που έπαιρνε ή σφοδρή σκηνη σκέφθηκε να βοηθήσει τον πατέρα της. Και ήταν ακριβώς ή στιγμή που ο Γκοντράν ανέληφθη ότι βρισκόταν εκεί και φώναζε δυνατά το όνομα του κομήτη για να καταλάβη ή κόρη του. Και ή Λευκή πράγματι κατέλαβε. Στο έπιφώνημα του Γκοντράν ή νέα παραμέρισε ξαφνικά το παραπέτασμα σαν πρόσωπο που μπαίνει στη σκηνή, για να μεταβάλει την κατάσταση των πραγμάτων. Γελάστηκε όμως ως προς το μέγεθος της έντυπώσεως που θα προξενούσε στον κομήτη. Ο ντε Μοράν ξεπλήγη μόν για μια στιγμή, συνήλθε όμως άμέσως. Προχώρησε και πάλιν έναν τόν του Γκοντράν, με τη σταθερή απόφασι να καταβάλει τον αθλιο. — Πίσω! φώναξε στη νέα που ριχνόταν στη μέση. Η Λευκή όμως που άρπαξε ένα βλέμμα του πατέρα της, δεν έβλεπε παρά μονάχα τον κίνδυνο που διέτρεχε εκείνος και ώρμησε εις βοήθειάν του. Γλύστρησε ζωηρά μεταξύ του κομήτη ντε Μοράν και του ντ' Μοράν και έμεινε ακίνητη. Τώρα ο Γκοντράν είχε ως προμαχόνα το σώμα της κόρης του, που γυρίζοντας προς τον κομήτη ντε Μοράν: — Δεν θα τον σκοτώσετε! φώναξε. Δεν θα τον σκοτώσετε, έφ' όσον είμαι εδώ, υποθέτω!... Ο κομής θέλησε να την παραμερίσει. Εκείνη κρεμάσθηκε τότε με τα δυό της χέρια στο λαιμό του Γκοντράν, φωνάζοντας: — Πατέρα!... Πατέρα!... Τί έκαμες στον άνθρωπο αυτόν και γιατί σε μισεί; — Ο άνθρωπος αυτός, επενέβη εξαγριωμένος ο κομής ντε Μοράν, ανήκει στη δικαιοσύνη. Τραβήχθηκε έσεις απ' εδώ... Και καθώς ή Λευκή, αντί να υπακούση στην έπιτακτική εκείνη διαταγή, προσπαθούσε να σκεπάσει περισσότερο με το σώμα της τον πατέρα της που τρεμε σύγχρομος: — Αθλιε, του φώναξε, τρέμεις, έλπίζεις ότι θα σε λυπηθώ και ότι ή εκδίκησίς μου θ' άφοπλισθή μπρος σ' εκείνη που ζητεί να σε σώσει... Όχι! Μην το έλπίζεις!... Μήπως, τάχα, μ' έλυπήθηκες έσύ, όταν σε έκτενα, εν δυνάμει του παιδιού μου, της κόρης μου; Ποιό είναι;... Τί την έκαμες; Ο ντε Μοράν ήταν τώρα φοβερός την όψη. Τα χαρακτηριστικά του τα συνεσπασμένα έ-

πο την αγωνία που κατείχε την ψυχή του, είχαν μια έκφρασι που έκαμε να διατρέξει ρίγος τα μέλη της Λευκής. Έτρεμε τώρα καθώς το χέρι του κομήτη έπεσε βαρύ επάνω στο μπράτσο της. Θέλησε ν' αντισταθί, να παλαίψη κι' ο κομής αναγκάσθηκε να την άποσπάσει κυριολεκτικά από την άγκαλιά του Γκοντράν. Την έσπρωξε βιαίως. Και πριν εκείνη προλάβη να συγκεντρωθή στον έαυτό της και να κάμει την παραμικρότερη κίνησι, ο κομής ώρμησε επάνω στον Γκοντράν, τον άρπαξε από τον λαιμό και τον κρατούσε ακίνητο, σαν να είχε κεραυνοβοληθή. Η Λευκή έμεινε με τα μάτια δρθάνοιχτα από τον τρόμο. Το βλέμμα του πατέρα της της έλεγε να μην κινήθι πιά. Ο αθλιος είχε φαντασθή ένα σχέδιο πραγματικά παράτολμο... Άν έπετύγχανε, σκεπτόταν, ήταν σωμένος... «Η ΚΟΡΗ ΣΑΣ ΖΗ!» Από τη στιγμή πιά αυτή ο Γκοντράν ντ' Μοράν δεν ζήτησε να ξεφύγη από την πείσι του αντιπαλού του, του οποίου ή μανία διπλασίαζε την μυϊκή του δύναμι. Ούτε καν σκέφθηκε να καλέσει σε βοήθεια. Φάνηκε, αντίθετα, πως ύπεκυπτε δρστικα στην πάλη εκείνη και, με σκυρμένο το κεφάλι, με τα γόνата λυγισμένα, σαν συντριμμένος κάτω από το τρομερό βλέμμα του κομήτη, έμεινε για λίγες στιγμές σιωπηλός σαν να συγκεντρωνόταν στον έαυτό του. Από την έκφρασι που κα-

τώρθωσε να δώση στο πρόσωπό του, μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι, επί τέλους, ξαναρχόταν πάλι στον έαυτό του και ότι πάλευε με τη συνείδησί του. Έπειτα, σηκώνοντας τα μάτια επάνω στον κομήτη, έλεπε με φωνή που τρεμε: — Ναί, το άναγνωρίζω, είσθε πραγματικά ο κομής ντε Μοράν! Όλα όσα είπατε προδίου είναι αληθινά. Η κατηγορία που μ' άπαγγείλατε είναι δικαία!... Το όμολογώ! Και προσποιούμενος σφοδρό ψυχικό σπαραγμό: — Ναί, έξηκολούθησε, ύπηρξα άνανδρος! Είχα προμελετήσει τον φόνο σας και τίποτε δεν κατώρθωσε να με σταματήσει στην εκτέλεσι του εγκλήματος αυτού... Είχα όμως μια δικαιολογία. Σας μισούσα!... Ο ντε Μοράν θέλησε να τον διακόψι. Εκείνος όμως που είχε κατατρωσθή πιά το σχέδιό του έξηκολούθησε με μεγαλύτερη παραφορά: — Σας μισούσα μ' όλη τη δύναμι της ψυχής μου! Τυφλωμένος από το μίσος αυτό έκαμα ακριβώς αυτά για τα οποία με κατηγορείτε... Έξετέλεσα μ' ακλόνητη απόφασι το εγκλημα που είχα προμελετήσει. Ναί, είναι αλήθεια, φάνηκα λυσσώδης και σκληρός άγριος, αλλά σας μισούσα!... Σας μισούσα γιατί, ένφ είμυσταν αντίζηλοι, ένφ αγαπούσαμε το αυτό πρόσωπο, κατωρθώσατε να με συντρίψετε στην πάλη αυτή από την οποίαν έχαριζόταν ή εύτυχία μου!... Καί νικημένος, συντριμμένος, έκημδενισμένος θέλησα να εκδικηθώ! Και έπεδίωξα την εκδίκησι αυτή μ' απόφασι να

φθάσω μέχρι εγκλήματος! Ο ντε Μοράν ύψιστο τώρα όδυνηρή δοκιμασία. Μέσα του είχαν ξεπνήσει άναμνήσεις που μόνο ή διανοητική κατάσταση του κομήτη είχε κατορθώσει ν' άποκοιμίση επί σειράν ολόκληρων ετών. Και τότε ο Γκοντράν βρήκε εύνοική τη στιγμή για να καταφέρει το με γ α λ ο κ τ υ π η μ α που, κατά την πεποίθησί του, θα κατώρθωνε ν' άφοπλίση τον αντίπαλό του. Στο μεταξύ ή Λευκή που έδειχνε τώρα μια φανερή ήθικη κατάπτωσι, πήγε και κάθισε σε μια πολυθρόνα και έκρυψε το πρόσωπο μέσα στα χέρια της, σαν να λύγιζε από το βάρος της λύπης που ούτε να συγκρατήσει, ούτε να κρύψει μπορούσε. Στην πραγματικότητα όμως τα βλέμματά της περνούσαν άνάμεσα από τα διανοιγμένα δάκτυλά της, και δεν έχανε χαμιά από τις κινήσεις του πατέρα της, όπως δεν έχανε επίσης ούτε λέξι από τον παραδόξο ρόλο που έπαιζε εκείνος σαν έμπειρος θεατρίνος που ήταν. Η Λευκή περιέμενε με ζωηρή άδημονία τη λύσι της άπορόπου εκείνης σκηνης που παιζόταν μεταξύ των δύο προσώπων. Και τη σιωπή που επέκράτησε για λίγες στιγμές διέκοψε πάλι ο Γκοντράν άποτεινόμενος προς τον κομήτη ντε Μοράν: — Κόριε κομή, του έλεπε, σας όμολόγησα την αλήθεια. Έκείνο όμως που υπολείπεται άκόμα να σας πω είναι έπίσης σπουδαίο. Εάν ύπηρξα ένοχος άλλοτε, έχω έως το δικηθώ! Και έπεδίωξα την εκδίκησι αυτή μ' απόφασι να — Έσύ; έκαμε με ύπόκωφη φωνή ο κομής. Μα αυτό πιά καταντά θρασύτης. — Ναί, επανέλαβε ο Γκοντράν, καρφώνοντας τώρα τα βλέμματά του επάνω στο πρόσωπο του συνοιλιτού του, ναί, μπορώ να κρατώ ψηλά το μέτωπό γιατί, μετά το μίσος που μου είχε έμπνεύσει το εγκλημα, ήλθε ή μεταμέλεια. — Η μεταμέλεια; επανέλαβε ο κομής. — Η μεταμέλεια που έλκυει τον οίκτο, που επιβάλλει την έπιείκεια! έλεπε ο Γκοντράν χαμηλώνοντας τη φωνή, σαν να δοκίμαζε πραγματική συγκίνησι. ★ Ο κομής ντε Μοράν ύψωσε περιφρονητικά τους ώμους του. Αφού πέρασε ή πρώτη κατάντηξι ένοιωσε πάλι όλη του τη μανία, όλη του την έχθρότητα προς τον ένοχο. Η σκέψις του παιδιού του, του οποίου άγνοούσε την τύχη, κατέβλωκε το πνεύμα του και του ένεβάλλα την ταραχή και την άπελπισία. Και τώρα που ξανάβρισκε ύλως του τις άναμνήσεις, στα-

ματούσε αγωνιώντας σ' εκείνη που αναπαριστούσε το προσφιλέ μικρό που κοιμόταν στην κούνια τρυ, τη στιγμή που αυτός απουσίαζε μαζί με τη Φραγκίσκη Μπερέν, την παρμαμένα, κάτω στο υπόγειο.

Θυμόταν επίσης την δδύνη του, τον τρόμο του, την απελπισία του, όταν άντελήφθη ότι το βρέφος δεν βρισκόταν πια στην κούνια του...

Τότε ο Γκοντράν είχε αδειάσει το πιστόλι επάνω του...

Κι' από τη στιγμή εκείνη, δεν θυμόταν πια τίποτε!...

Τι είχε συμβεί;

Ο κόμης ντε Μοράν φοβόταν τώρα να ρωτήσει τον άνθρωπον εκείνον. Φοβόταν μήπως μάθει ότι το παιδί για το όποιον θα τον ρωτούσε, δεν βρισκόταν πια στον κόσμο αυτόν.

Η πατρική του καρδιά συντριβόταν στη σκέψη ότι έπρόκειτο να του αναγγείλουν συμφορά, πού, ένοιωθε καλά, δεν θα μπορούσε να υπομείνει.

Ο Γκοντράν, που διάβαζε τώρα επάνω στο αλλοιωμένο πρόσωπο του κόμητος, την πάλη που γινόταν στην ψυχή του δυστυχισμένου πατέρα, σκέφθηκε ότι ήταν καριός να έπωφεληθώ από το συναίσθημα αυτό που μπορούσε να παραλύσει την ψυχή του αντιπάλου του και:

—Μπορείτε να με πιστέψετε, κύριε, είπε. Θέλησα να έπαυσα τον πόνο μου όταν ήμουν δυνάστην του κακού που έκαμα...

—Αθλίε!...

—Πέστε με μάλλον δυστυχισμένο! απάντησε ο Γκοντράν. Ναι, δυστυχισμένο που δεν μπορούσε, μετά το άνοστούργημά του, να καταπραΰνει την ταραχή της συνειδήσεώς του!

—Αθλίε! επανέλαβε ο κόμης.

Ο Γκοντράν όμως έκαμε πως δεν πρόσεξε αυτή τη φορά και ξεπληρώθηκε με φωνή που φανέρωνε τη συγκίνησή του:

—Δεν είχα πια ανάπαυσι ούτε μέρα, ούτε νύχτα! Μια διαρκής αγωνία μ' έβασάνιζε στην ανάμνησι του μυσταμού μου εγκλήματος κι' ένοιωθα ότι θα τρελλαινόνουν στην ιδέα ότι σ' ασκότωσα, ότι έστέργησα ένα άθωο πλάσμα από τον πατέρα του!

Ο κόμης ντε Μοράν έφερε πυρετωδώς το χέρι στο μέτωπό του. Οι κρόταφοί του χτυπούσαν. Βρισκόταν προφανώς κάτω από τον έρεθισμό που μπορούσε να του επιφέρει νέα προσβολή διανοητικής διαταραχής.

Ο Γκοντράν όμως δεν τον άφησε να σκεφθώ. Είχε φθάσει πια η στιγμή που έπρόκειτο να παύει μέσα σ' όλα και να σπρώξει την πόρτη του σ' άπιστευτο βαθμό.

—Λοιπόν, κύριε κόμης, σφύριζε, όφείλω να σας όμολογήσω ότι η Πρόνοια με άμνηστευσε, αφού έχω σήμερα την

εύτυχία να ιδώ πραγματοποιημένη την ελπίδα που από τόσα χρόνια είχα, ότι θα μπορούσα δηλαδή να εξιλεωθώ απέναντι της συνειδήσεώς μου...

—Να εξιλεωθής!... ψιθύρισε ο κόμης σαν να μιλούσε στον εαυτό του.

—Η κόρη σας, που τήν νομίζετε νεκρή...

—Η κόρη μου;

Ο Γκοντράν όμως, που έξακολουθούσε να προσποιείται τον χαρούμενο, κτύπησε τον κόμητα κατάματα και φώναξε με δυνατή φωνή:

—Η κόρη σας ξη, κύριε κόμης!...

Ο ντε Μοράν κλονίστηκε σαν να έπρόκειτο να πέσει νεκρός την ίδια στιγμή.

Επειτα, κατορθώνοντας να σταθεί στα πόδια του, προχώρησε προς τον Γκοντράν με τις γροθιές σφιγμένες, και με φωνή που πνιγόταν στον λάρυγγά του:

—Λες ψέματα!... ψέματα!...

—Αθλίε!... του είπε.

Ο ντε Μοράν χωρίς να χάσει καθόλου την ψυχραιμία του από την απότομη αυτή μεταλλαγή του κόμητος:

—Σας λέγω την αλήθειά, κύριε κόμης! απάντησε.

—Όχι! Λες ψέματα! έφώναξε ο ντε Μοράν, προσπαθώντας να καταστείλει την άπειρη δδύνη που τον έσπάρασε... Ψεύδεις!... Ψεύδεις!...

Τα μάτια του πετούσαν αστραπές. Τα μάγουλά του φλέγονταν. Όλο του το είναι φαινόταν να συνταράσσεται από νευρικό σπασμό, ενώ ούτε στιγμή δεν έπαυσε να επαναλαμβάνει:

—Λες ψέματα!... Ψέματα!... Ψέματα!...

Απαθής ο Γκοντράν στην ύβρι αυτή, έδωσε στη φυσιογνωμία του έκφρασι βαθειάς συμπαθείας, για τον πόνο που δέχθεν του προξενούσε το συγκινητικό θέαμα του απελπισμένου πατέρα, ενώ συγχρόνως έριχνε στη Λευκή κρυφές ματιές για να την προπαρσκευάσει να μη, με τη σειρά της στη σκηνή. Γυρίζοντας έπειτα στον κόμητα:

—Η κόρη σας ξη, σας λέγω. Την ανέθρεψα εγώ ο ίδιος!

—Εσύ;

—Ναι, είχα την πεποίθησι ότι την έκαμα όρφανή και θέλησα ν' αντικαταστήσω κοντά της, τον πατέρα που δεν είχε πια...

—Λες ψέματα! φώναξε με περισσότερο τώρα πείσμα ο ντε Μοράν, που κατάλαβε ότι ο άθλιος προσπαθούσε να κερδίσει καιρό, με την ελπίδα να καταπραΰνει την όργη του αντιπάλου του και να διαφύγει την τιμωρία με την όποια τον απειλούσε.

—Όχι, αθλίε, επανέλαβε έξαλλος ο κόμης προτείνοντας το πολύκροτο κατά του Γκοντράν, δε θα μου ξεφύγεις τη

φορά αυτή, ότι κι' αν πής, ότι κι' αν κάνεις.

Ο Γκοντράν κατάλαβε ότι ο κίνδυνος ήταν άμεσος πιά.

—Με σκοτώνετε αργότερα, είπτε, αν έχετε ακόμη τη θέλησι και το θάρρος να το κάμετε. Αφήστε όμως να ξήσω τουλάχιστον ώσπου να σας υποδώσω την κόρη σας...

—Λες ψέματα, ψέματα, θρυλήθηκε ο ντε Μοράν τρελλός από λύπη. Ψεύδεις! Δεν λυπήθηκες την κόρη μου περισσότερο απ' όσο λυπήθηκες τον πατέρα της...

—Εσωσα την κόρη σας, σας λέγω.

—Ψεύδεις!...

—Την ανέθρεψα, την περιποιήθηκα...

—Ψεύδεις!... Ψεύδεις!...

—Θέλω να σας την αποδώσω, κύριε κόμης, φώναξε ο Γκοντράν τρελλός και καταδικωμένος τώρα από τον αντίπαλό του, που δεν άκουγε πια, δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε.

—Λες ψέματα και θα πεθάνεις!

Και με ζωηρή χειρονομία ύψωσε το πολύκροτό του και σημάδεψε τον Γκοντράν...

ΤΟ ΜΕΝΤΑΓΙΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΗΣ ΝΤΕ ΜΟΡΑΝ

Ταχύς όμως ο ντε Μοράν έτρεξε προς το μέρος της κόρης του, που παρακολουθούσε μ' αγωνία τη σκηνή, την άρπαξε από το χέρι και σπρώχνοντας την προς τον κόμη, φώναξε με πνιγμένη φωνή:

—Νά την!... Νά η κόρη σας!

...Δεν έπεσε έξω στους ύπολογισμούς του ο Γκοντράν. Στο άκουσμα της αναπάντεχης αυτής φράσεως ο ντε Μοράν κλονίστηκε σαν να χτυπήθηκε απόροπτα... Φαινόταν ότι ήταν έτοιμος να σωριασθώ και για μια στιγμή ο Γκοντράν νόμισε πως ο θάνατος θα τον απήλλαζε, επί τέλους, από τον αντίπαλό του.

Σιγά - σιγά όμως ο κόμης συνήλθε και τα βλέμματά του έπεσαν επάνω στη νέα. Η Λευκή κατάλαβε τότε ότι ήταν καριός να βοηθήσει τον πατέρα της να βγεί από την πραγματικά τρομερή εκείνη θέσι. Και όρμώντας προς το στήθος του κόμητος τον άγκάλιασε άσθμαίνοντας σαν ή συγκίνησις και ή εκπλήξις να είχαν παραλύσει, προς στιγμή, όλες της τις ψυχικές δυνάμεις.

Α! ήταν πραγματικά άξια κόρη του Γκοντράν, η Λευκή. Γρήγορα όμως κατάλαβε ότι δεν έφθανε η υιθύρημη αυτή θεατρική κίνησις της και θέλωντας να δώσει περισσότερα στοιχεία στον κόμητα ότι ο Γκοντράν δεν τόν γέλασε, σήκωσε επιδεικτικά το μπράτσο της για ν' ανακαλύψει το λαιμό του κόμητος.

Με την κίνησή της αυτή, όμως το περίμενε, το μενταγίδιον και ή χρυσή άλυσίδα —που

είχε κλέψει ο παλαιοπόλης Μπρικού από τη Τζέννη και τα παρέδωσε στον Γκοντράν— με τα όποια είχε φτιάσει τόβρα χιόλι που έφερε πάντα στο μπράτσο της, άστραψαν για μια στιγμή μπρος στα μάτια του κόμητος που, άναγνώριζον τάς τα, άφησε ροδερή κραυγή.

Ο δόλος είχε επιτύχει εντελώς και ή Λευκή που έκρινε ότι δεν έπρεπε να έπιμείνη πολύ στην απόδειξι αυτή, που ήθελε να δώσει για την ταυτότητά της, έκαμε να χαμηλώσει το χέρι της.

Το χτύπημα όμως είχε δοθώ κι' ο ντε Μοράν άρπάχοντας το μπράτσο της νέας έβγαλε και πήρε το βραχιόλι στα γέγρια του.

Το κρατούσε τώρα σφιχτά, παρατηρώντας το με προσοχή σαν νόθελε να ρεβαιωθεί καλά ότι το νόσημα αυτό ήταν εκείνο, το ίδιο, με το όποιον ή παρμαμένα Φραγκίσκη Μπερέν είχε περιβάλλει μπροστά του, το λαιμό της μικρούλας Λευκής, την ήμερα που, ύστερα από παρακάλια της παραμάνας, έπρόκειτο να έγκαταλείψουν το μέγαρο της δδού 'Αγίου Δομνίνου και το έπαναστατημένο Παρίσι.

Ήταν πραγματικά ή ίδια χρυσή άλυσίδα, όπως και το μικρό μενταγίδιον ήταν το ίδιο εκείνο που είχε φορέσει ή κόμηςσα Λευκή στην πρώτη της κοινωνία και που αργότερα το είχε δώσει ως ένθύμιο στη Φραγκίσκα Μπερέν, που, με τη σειρά της πάλι, το είχε χαρίσει στη μικρούλα Λευκή, περνώντας το στο λαιμό της...

Ο ντε Μοράν αφού στριφογύρισε αρκετές φορές μέσα στα χέρια του τα αντικείμενα αυτά, τα έφερε ξαφνικά στο χέρι του... Ναι, τα είχε άναγνωρίσει και τώρα τα φιλούσε σαν ιερά κειμήλια...

Η Λευκή που παρακολουθούσε όλες αυτές τις κινήσεις, άφησε να ζωγραφισθώ ή ικανοποίησις στο πρόσωπό της, ρίχνοντας κρυφές ματιές στον πατέρα της...

Ο Γκοντράν την καθυσόχασε, δίνοντάς της με νοήματα να το καταλάβη.

Τί συνέβαινε όμως τη στιγμή αυτή στην ψυχή του κόμητος ντε Μοράν;

Ήταν τόσο άπρόοπτο το χτύπημα αυτό που ο δύστυχος είχε άναστατωθώ πολύ περισσότερο απ' ότι δεν είχε τολμήσει να έλπιση ο άθλιος που τόσο άριστοτεχνικά είχε προετοιμάσει τη δολοπλοκία αυτή.

Ο ντε Μοράν, με την γενναϊόφυχη φύσι του και το αθόρητο των καλών του αισθημάτων έμεινε περισσότερο από κατάπληκτος από το συμβάν αυτό. Και αφού φίλησε εύλαβικά το μικρό μενταγίδιον, όπως θάκανε για ένα ιερό λείψανο, δοκίμασε ένα άκαθόριστο συναίσθημα που πλημμύριζε το είναι του...

(Ακολουθεί)

Η ΘΑΛΑΣΣΑ υπήρχε από καταβολής κόσμου, άλλ' ή μόδα των θαλασσιών λουτρών φαίνεται ότι είχε πολύ πρόσφατη. Η κυρία ντε Σεβινιέ μας πληροφορεί ότι κατά τον δέκατο έβδομο και τον δέκατο όγδοο αιώνα έπήγαιναν στην θάλασσα μόνον εκείνοι που είχαν προσβληθώ από λύσσα.

Οι γιατροί της εποχής διεκήρυσσαν ότι τρία μισά στη θάλασσα έθεράπευαν όριστικά τη φοδερή αυτή ασθένεια.

Αλλά, σιγά - σιγά άρχισαν να βρίσκουν πως ένας άνθρωπος μπορούσε να μπη στην θάλασσα και χωρίς να είναι καθόλου λυσσασμένος. Οι τολμηροί που έκαινοτόμησαν, έστω, ρίσθησαν πολύ από τους συγχρόνους των. Αλλά όπωσδήποτε το πρώτο βήμα είχε γίνει.

Η ΠΡΩΤΗ

ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΙΣ

Η ΠΡΩΤΗ Εύρωπαϊκή λουτρόπολις φαίνεται ότι υπήρξεν ή Διέπτη. Η δούκισσα του Μπερρύ την μετέβλε σε μίαν αξιόλογη για την εποχή πλάξ. Αλλά και πάλι οι άνθρωποι, που δεν είχαν να παραπονεθούν τίποτε έναντιόν του Δημιουργού, έρχονταν πολύ λίγο εκεί.

Αντιθέτως, συνέρρεαν από παντού εκείνοι που είχαν κάποιο φυσικό ελάττωμα ή υπέφεραν από κάποια ασθένεια, για την όποια οι γιατροί, μη ξέροντας τίποτε καλύτερο να κάμουν, συνεβούλευαν τα

θαλάσσια λουτρά. Αλλά, οι κακές γλώσσες της εποχής έλεγαν πως πολλές κυρίες της άριστοκρατίας έπωφελούντο από την εύκολία με την όποιαν οι γιατροί παρέιχαν τη συμβουλή των θαλασσιών λουτρών, για να ξεφύγουν από τα στίπια των και να συναντήσουν τους έραστές των.

Εκείνο πάντως που είνε βέβαιον είναι ότι οι πλάξ ευνόησαν πάντοτε τον έρωτα και ή μεγάλη άκμή που γνώρισαν και γνωρίζουν πάντα δεν είναι άσχετη προς αυτόν.

ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΩΤΑ

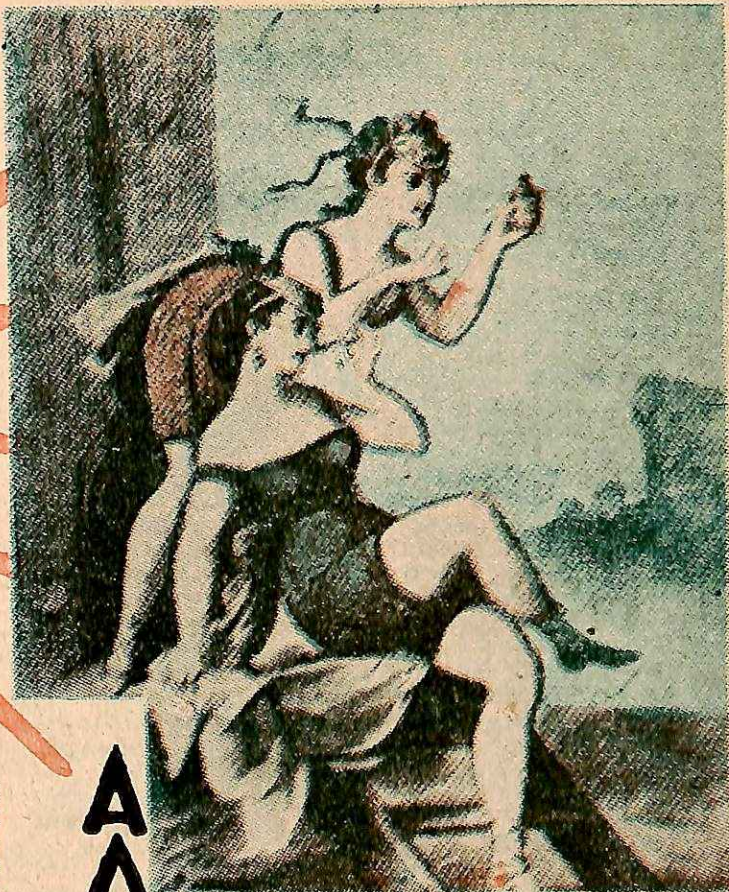
ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Σ ΤΗΝ Διέπτη ιδρύθησαν επίσης τα πρώτα ξενοδοχεία, που θα μπορούσαμε να τ' αποκαλέσωμε μοντέρνα. Είχαν όλα τα κομφορ της εποχής και παρέιχαν μια ζωή σχετικώς άνετη και πολυτελή. Οι σύγχρονοι τα εύρισκαν πανάκριβα, μολονότι το δωμάτιο του ξενοδοχείου, μαζί με πρόγευμα, γεύμα και δείπνον έστοιχίζε 350 φράγκα την ήμερα μόνο!

Πλάϊ στα ξενοδοχεία αυτά, εξέφύτρωσαν συγχρόνως μερικά καζίνα γιατί φαίνεται ότι το χαρτοπαιγνιο ήκμασε πάντοτε στις λουτρόπολεις.

Ένας χρονογράφος της εποχής άναφέρει ότι οι γυναικες έκαναν την εμφάνισι τους στις λουτρόπολεις ντυμένες με πολυτελείς άμφιέσεις και ότι έφορούσαν στο κεφάλι μεγάλους σκούφους με δαν

ΑΛΛΟΤΕ
ΚΑΙ
ΣΗΜΕΡΑ

τέλλες, που έπεφταν ως τους ώμους των και τους έσκέπαζαν το πρόσωπο. Μια χρυσή αλυσίδα περιέβαλλε τον λαιμό τους και στα πόδια έφορούσαν πολυτελή σανδάλια από μεταξωτό ύφασμα με μεγάλους φιόγκους,

ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ ΜΑΓΙΟ

ΜΕ την ίδια πολυτέλεια ήσαν ντυμένες, όταν έμπαιναν μέσα στη θάλασσα. Το μαγικό, με την άπειρή των παραλλαγών του, φαίνεται ότι είχε πολύ νεότερη έφευρεσις. Το πρώτο ένδυμα λουτρού ήταν ένας μεταξωτός χιτώνας, που χωριζόταν στο κάτω μέρος στα δύο, σχηματίζοντας ένα φαρδύ πανταλόνι, που έσφίγγετο στους αστραγάλους. Για να μαντευθή κανείς το γυναικείο κορμί, που κρυβόταν κάτω απ' αυτό, χρειαζόταν πολύ μεγάλη φαντασία!

Σιγά - σιγά όμως το παντολόνι άρχισε να στενεύει και να μικραίνει ολοένα, ως που έφθασε στο σημείο να κολλάει επάνω στο σώμα.

Οι ήθικολόγοι διεμαρτυρήθηκαν, έφώναξαν, έρριξαν το ανάθεμα έναντιον των καινοτόμων. Αυτό όμως δεν ήμποδισε το μαγικό να έμφανισθή και να επιβληθή τελικά,

ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΣΤΙΣ ΠΛΑΖ

ΜΕΤΑ τη Διέπνη, η δεύτερη λουτρόπολις της μόδας υπήρξε το Έρετρά.

Στη γοητευτική αυτή πλάζ συνέβη ένα ατυχισμένο έπεισόδιο επί της βασιλείας του Καρόλου του 10ου. Τρεις κυρίες της Αυλής έφυγαν μια μέρα από το Παρίσι προφασίζόμενες ότι τις είχε διαγκώσει ένα λυσσασμένο σκυλί. 'Αλλ' η παραμονή των παρτείνετο και δεν έδειχναν κάμμιιά διάθεσι για να έπιστρέψουν.

Οι σύζυγοι των απεφάσισαν τότε να έπιχειρήσουν το επίπνο για την έποχή ταξίδι ως τη μικρή λουτρόπολη. Όταν το θαρρύ άμαξί τους απέβιωσε εκεί, θρέθηκαν έμπρός σ' ένα θέαμα που τους κατέπληξε και τους έγέμισε από όργη. Γιατί βρήκαν τις γυναίκες τους με τη συντροφιά μερικων νέων και η οικειότητα που υπήρχε μεταξύ τους δεν τους άφησε καμμιιά άμφισβόλια για το είδος των σχέσεων που

τους συνέδεε.

Το σκάνδαλο έγινε γνωστό στο Παρίσι και από τότε οι σύζυγοι έδυσπιστούσαν στις γυναίκες τους όταν τους έλεγαν ότι είχαν διαγκωθεί από λυσσασμένο σκυλί!

ΞΕΦΥΤΡΩΝΕΙ ΤΟ ΜΠΙΑΡΡΙΤΣ

ΜΕΡΙΚΑ χρόνια άργότερα, δύο "Άγγλοι περιηγηται άνεκάλυψαν το Μπιαρρίτς.

Ήταν τότε ένα μικρό χωριουδάκι, που δεν παρείχε καμμιά άνεσι σχεδόν. 'Αλλά μερικοί έξυπνοι έπιχειρηματίαι άρχισαν να χτίζουν σιγά - σιγά μικρά σπιτάκια, που τα ένοίκιαζαν το καλοκαίρι στους παραθεριστάς.

Παρ' όλα αυτά, η μόδα του Μπιαρρίτς επέβληθη πολύ άργότερα. Και αυτό οφείλεται στην αυτοκράτειρα Εύγενία, σύζυγο του Ναπολέοντος Γ', που έπαιγανε κάθε χρόνο εκεί και έπαιρνε τα λουτρά της.

Μαζί με την Εύγενία, έξεστράτευε για το Μπιαρ-

ρίτς και δλόκληρη η Αυλή. Το Μπιαρρίτς έγινε έτσι η πλάζ της μόδας. Τα μικρά σπιτάκια τα άντικατέστησαν πολυτελέστατα ξενοδοχεία, που παρείχαν όλες τις άνέσεις και μεγάλα κέντρα, που έπαιρναν σιγά - σιγά τον κοσμοπολιτικό χαρακτήρα που έχουν σήμερα.

Έκείνο όμως που θα φανή παράδοξο είναι ότι τις περισσότερες πλάζ τις άνε κάλυψαν και τις επέβαλαν οι ποιηται και οι μυθιστοριογράφοι της έποχής.

Ο Εύγένιος Σαίη, ο 'Αλέξανδρος Δουμάς, ο 'Αλφόνσος Κάρ έστειλαν τους ρομαντικούς ήρωες και τις ήρωίδες των να παραθερίζουν στις άκτες της Νορμανδίας και της Βρετάνης. Δεν έχρειάζετο περισσότερο για να άκολουθήσουν το παράδειγμά τους και οι άνθρωποι της έποχής, που ήθελαν να ξεφύγουν από την τυραννία των πόλεων και να άναπνεύσουν τον ελεύθερο άέρα της έξοχης. Το θούνό έπροκόλουσε ακόμη φόβο

και τρόμο. 'Η θάλασσα φαινόταν πιο ήρεμη κοντά στις άκτες και ο φλοίσθος των κυμάτων της ένανούριζε τα ώραιότερα και γλυκύτερα όνειρα.

Η ΜΟΔΑ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΑΛΛΑ πόση θα ήταν η έκπληξις των ανθρώπων της έποχής, άν μπορούσαν να μεταφερθούν σε μια σύγχρονη λουτρόπολη! 'Η έπισημότητα δεν τους έγκατέλειπε ούτε στιγμή. Οι άνδρες έφορούσαν ακόμη τα ψηλά καπέλλα και ήσαν ντυμένοι με βαρειές ρεντιγκότες και ζακέττες. Μόνο το πανταλόνι μπορούσε να είναι πιο άνοικτόχρωμο.

Το ένδυμα των γυναικών ήταν κάπως πιο έλαφρό, αλλ' οι λαιμοί παρέμεναν πάντα πολύ ψηλοί και οι φούστες άφηναν μόλις να διαφαίνεται την άκρη των ποδιών τους. Τα καπέλλα ήσαν έπίσης πελώρια και άπεμιμόντο κάνιστρα με λουλούδια, φρεγάτες και άλλα περιέργα σχέδια που θα έπροκόλουσαν σήμερα το γέλιο.

Και άνάμεσα σ' όλο αυτό το πλήθος περιεφέροντο οι αξιωματικοί της Αυτοκρατορίας με τα μεγάλα λοφία των και τα βαρεία σπαθιά τους, σαν να έπήγαιναν σε καμμιά έορτή ή σε καμμιά παρέλασι.

Οι πλάζ είναι σήμερα η βασιλεία του γυμνού. 'Αλλά την έποχή εκείνη το γυμνό δεν το άντίκρυζε ούτε η θάλασσα. Γιατί και τα τολμηρότερα ακόμη μαγιά ήσαν πιο κλειστά και πιο μακριά από τα σημερινά φορέματα περιπάτου.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Τι γίνεται και τι διαβάζεται

Σ' ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ

— Στην Κίνα γεννιούνται τέσσερις άνθρωποι και πεθαίνουν τρεις από φυσικό θάνατο ή ασθένειες. 'Οχι, δηλαδή στον πόλεμο.

— 10.000 τηλεφωνικές συνεννοήσεις στην 'Ισπανία.

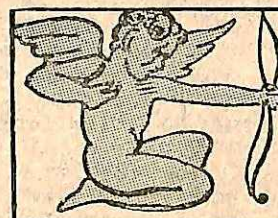
— Πωλούνται 95 έφημερίδες και περιοδικά στη Γαλλία.

— Ο κομήτης που ένεφανίσθη κατά το 1843 εξακολουθεί ακόμη να τρέχει με ταχύτητα 33.000 χιλιομέτρων κατά λεπτόν.

— Στην 'Αμερική παράγονται, άμπερέλιν, άξιας 15 δολλαρίων από τότε που η άμπρέλλα έγινε πάλι της μόδας χωρίς σ' εκείνη που φέρει διαρκώς μαζί του ο Τσάμπερλαιν.

— Από τη στιγμή που άρχισαν να διαβάσετε τη σπηλιά σου, τη, τα 'Αγγλικά ταχυδρομικά παρέλασαν 15.000 ταχυδρομικά δέματα.

— Εάν τα έδιαβάσατε αυτά γρηγορότερα ή άργότερα, από ένα λεπτό, σημαίνει ότι δεν διαβάσατε κανονικά. Διότι, το λεπτό της ώρας λήγει άκριβώς τώρα.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Μαρία Μαντσίνι, ή μικρή „Μαζαρινέττα"

Ο διάσημος ζωγράφος Μινιάρ μάς άφησε ένα περίφημο πορτραίτο της Μαρίας Μαντσίνι, της άνεψιάς του Μαζαρίνου που παρ' όλίγον να καθήση στο θρόνο της Γαλλίας.

'Αλλά οι σκευωρίες, τα κρατικά συμφέραντα, οι ζηλοτυπίες και οι φιλοδοξίες διαφόρων μεριστών, δεν επέτρεψαν στη Μαρία να φθάσει τόσο πολύ ψηλά. Το μόνο που κατώρθωσε ή νέα εκείνη, με την ύπερλαμπρή όμορφη, ήταν ν' άποκτήση την άγάπη του Λουδοβίκου ΙΔ' που την έλάτρευε και άπέθανε με το όνομά της στα χείλη.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ «ΜΑΖΑΡΙΝΕΤΤΕΣ»

Την πρώτη φορά, που η Μαρία παρουσιάστηκε μπροστά στον Λουδοβίκο, δεν του έκαμε καμμιάν έντύπωσι. Καθώς ήταν πολύ άδύνατη και μελαχρινή, δεν την έθεώρησε αξία προσοχής, ενώ η άδελφή της 'Ολυμπία και η εξαδέλφη της 'Ορτανσία είχαν όλα εκείνα τα πλεονεκτήματα, με τα όποια μπορούσαν να προκαλέσουν το βασιλικό ένδιαφέρον.

Τα κορίτσια αυτά, άφου εκλήθησαν στη γαλλική Αυλή από τον πονηρόν Μαζαρίνον, που είχε κατακτήσει εν τώ μεταξύ την άπόλυτη έμπιστοσύνη της 'Αννας της Αυστριακής, έπρόκειτο να παίξουν σπουδαιότατον ρόλο στην πολιτική ζωή της χώρας, πασπαθώντας να κατακτήσουν την καρδιά του νεαρού βασιλέως, ρυθμίζοντας έτσι τις τάσεις του και δημιουργώντας μιάν άτμόσφαιρα εύνοϊκή για τα σχέδια του καρδινάλιου.

Και αυτό ήταν τόσο φανερό για όλους, ώστε τα κορίτσια δεν άργησαν να πάρουν το παρατσούκλι «Μαζαρινέττες», από το όνομα του Καρδινάλιου.

Στην πρώτη δεξίωσι της Αυλής, η 'Ορτανσία και η 'Ολυμπία έσημείωσαν την πιο μεγάλη έπιτυχία. 'Ο Λουδοβίκος ήταν τότε δεκάοκτώ χρονών και ο έρωας δεν είχε χτυπήσει ακόμη στην πόρτα της καρδιάς του.

Η 'Ολυμπία του άρεσε πιο πολύ από την 'Ορτανσία, ενώ την Μαρία ούτε καν την άντελήφθη. 'Αλλά ή νέα είχε κάτι μάτια φωτεινά και έκφραστικώτατα, στο βάθος των οποίων έπλανώοντο όλα τα δημιουργήματα της φλογερής της φαντασίας. 'Αγαπούσε τα ήρωικά άναγνώσματα και ή γλώσσα που μεταχειριζόταν ήταν πάντα γεμάτη από μεγαλοπρεπείς εικόνες.

ΕΝΑΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Ο νεαρός βασιλεύς δεν άργησε να έναρξω έρωτή για την νέα και άρχισε να κόνη μαζί της μακρούς περιπάτους στο Φοντανεμπλώ, κατά την διάρκεια των οποίων εκείνη του μιλούσε με ά-ίστητη ειλκρίνεια.

Τού έλεγε πως ή μίσησε τον και ο θεός της καρδινάλιος έδιναν τα

πρωτεία στην 'Ολυμπία, που ήταν ή ωραιότερη και σ' αυτήν έστήριζαν όλες τας έλπίδας της οικογενείας. 'Οτι ή εξαδέλφη της 'Ορτανσία είχε μεγάλες φιλοδοξίες, τις όποιες ήθελε να πραγματοποιήση γρήγορα, ώστε δεν εύρισκε ποτέ καιρό να κουβεντιάση μαζί της. 'Ετσι αυτή ήταν μια φτωχή Σταχυοπούτα, παραμελημένη απ' όλους τους δικούς της.

Και χαμογελούσε ή άθωα Μαρία, καθώς τ' άφηγείτο αυτά στον ύψηλόν συνοδόν της, αλλά τα μάτια της ήταν πάντα θλιμμένα.

Η ποίησις και τα ήρωικά μυθιστορήματα άποτελούσαν τη μόνη παρηγοριά της εύαίσθητης ψυχής της. Οι τραγωδίες του Κορνηλιού την έκαναν πάντα να δακρύζει για την τραγική τύχη των δυστυχισμένων ήρωίδων.

Οι περίπατοι και αι συναντήσεις του Λουδοβίκου με την Μαρία, δεν άργησαν να προκαλέσουν κάποιαν άσκηνοθέτησε έναν άρραβώνα του Λουδοβίκου με μιάν Ιταλίδα πριγκήπισσα. 'Από τον φόβο, όμως, μήπως τα πράγματα προχωρήσουν πολύ, έστευε και την Μαρία μαζί του έως την Λωδωά.

Τα σχέδιά του επέτυχον. 'Ο γάμος του νεαρού βασιλέως με την Ιταλίδα πριγκήπισσα δεν έγινε, προς μεγάλην χαράν της Μαρίας, που δεν έγνώριζε ακόμη τας διαπραγματεύσεις μεταξύ Γαλλίας και 'Ισπανίας και άγνοούσε ότι ή παιδαγωγός της κυρία ντε Βενέλ ήταν κατάσκοπος του καρδινάλιου, στον όποιον άνέφεραν όλες τις πράξεις και τα λόγια της.

Το σχέδιο του καρδινάλιου

ΚΡΑΤΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ

Μια σοβαρή ασθένεια του Λουδοβίκου έδυνάμωσε ακόμη πιο πολύ αυτό το άίσθημα. 'Εκινούσε τόσο πολύ υπό την άρρώστεια, ώστε του έδωσαν και την θεία Μεταλήψι.

Οι όμορφες και νεαρές γυναίκες που τον τριγύριζαν πάντα, τον έγκατέλειψαν με την πεποίθησι, ότι δεν έπρόκειτο να ζήση ακόμη πολύ. Και αυτή ή 'Ολυμπία, με την όποιαν ο βασιλεύς είχε σχέσεις όχι και τόσοον πλατανικές, τον έγκατέλειψε για να βρής άλλον θαυμαστή.

Η Μαρία, όμως, έχυσε όλα της τα δάκρυα στον άντιθαλαμο του βασιλέως, έτοιμη να τοξέη στο προπύκτο. 'Οι μόλις θα της το επέτρεπαν. Και όταν εκείνος έγινε καλά, δεν έληγομένη τη γλυκειά του φωνή, που είχε δείξει τόσην άφροσύνη και όλη την ήμερα την είχε κοντά του, κοντά, μαζί της άτέλειωτους περπάτους, πότε με το άιμάξι και πότε με τ' άλογο, στα περίχωρα του Παρισιού.

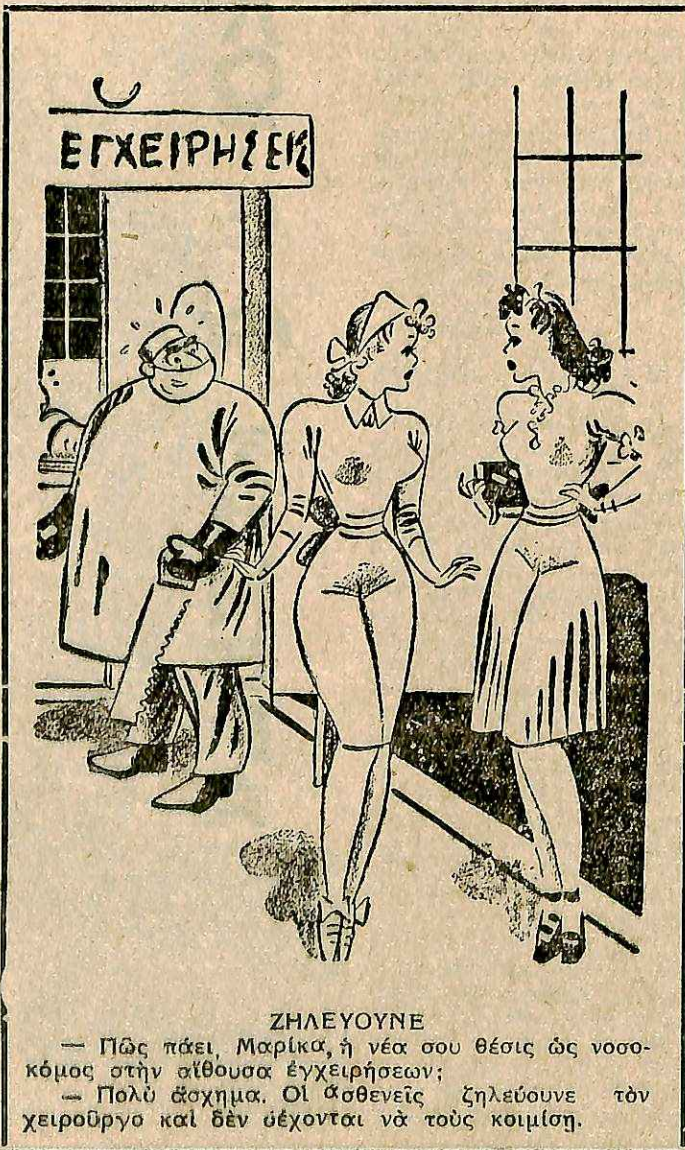
'Αλλά ο Μαζαρίνος τους παρακόλουθωσε. 'Η φιλοδοξία, ότι θα έβλεπε στο θρόνο μιάν άνεψιά του δεν τον έτύφλωσε. 'Εγνώριζε πολύ καλά, ότι ή 'Αννα ή Αυστριακή δεν θα έδινε ποτέ την συγκατάθεσί της γι' αυτόν τον γάμο, κι' έγνώριζε ακόμη, ότι άν εύνοούσε αυτός αυτήν την ένωση, θα έχανε όλη την δημοτικότητα του. 'Εξ άλλου, λόγος πολιτικοί επέβαλαν τους γάμους του Λουδοβίκου ΙΔ' με την 'Ινφάνταν της 'Ισπανίας, που ήταν το μόνο μέσον για να τερματισθή ο πόλεμος.

Από τη στιγμή εκείνη ή εύτυχία της Μαρίας θυσιάστηκε στα πολιτικά συμφέραντα. 'Ο Μαζαρίνος για να υποχρέωση την 'Ισπανία ν' άρχισή διαπραγματεύσεις για την ειρήνη, έσκηνοθέτησε έναν άρραβώνα του Λουδοβίκου με μιάν Ιταλίδα πριγκήπισσα. 'Από τον φόβο, όμως, μήπως τα πράγματα προχωρήσουν πολύ, έστευε και την Μαρία μαζί του έως την Λωδωά.

Τα σχέδιά του επέτυχον. 'Ο γάμος του νεαρού βασιλέως με την Ιταλίδα πριγκήπισσα δεν έγινε, προς μεγάλην χαράν της Μαρίας, που δεν έγνώριζε ακόμη τας διαπραγματεύσεις μεταξύ Γαλλίας και 'Ισπανίας και άγνοούσε ότι ή παιδαγωγός της κυρία ντε Βενέλ ήταν κατάσκοπος του καρδινάλιου, στον όποιον άνέφεραν όλες τις πράξεις και τα λόγια της.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΥ

Ο βασιλεύς δεν ήξερε και δεν έμάντευε τα σχέδια του ύπουργού του. 'Απόρρησε, λοιπόν, πολύ, όταν εκείνος του άρνήθηκε κατηγορηματικά την χείρα της άνεψιάς του. Τότε άποτάθηκε στην 'Αννα την

ΖΗΛΕΟΥΝΕ

— Πώς πάει, Μαρίκα, ή νέα σου θέσις ως νοσκόμος στην αίθουσα έγχειρήσεων;

— Πολύ άσχημα. Οι άσθενείς ζηλεύουν τον χειρουργό και δεν έχουνται να τους κοιμίσουν.

Αυστριακή. "Αλλά η μητέρα του ε-
μεινε σύμφωνη με την πολιτική του
Μαζαρίνου και αρνήθηκε να δώσει
την συγκατάθεσή της γι' αυτό το γά-
μο. Τού είπε μάλιστα καθαρά, ότι
είνε καθηκόν του βασιλέως να υπο-
τάξει τη φωνή της καρδιάς του στα
συμφέροντα της πατρίδος.

Ο Λουδοβίκος, τρελλά έρωτευμέ-
νος με την Μαρία, αρνήθηκε να υπα-
κούση. "Ήθελε να κάνει την Μαρία
γυναίκα του, άρνούμενος ν' άκούση
τις συμβουλές της μητέρας του και
του Μαζαρίνου. Ο τελευταίος αυτός,
κατά την διάρκεια μιας θυελλώδους
συζήτησής, τού είπε μάλιστα και τὰ
έξης:

—Εγώ έχω πατρικά δικαιώματα
στην άνεψιά μου. Προκειμένου, λοι-
πόν, να προδώσω τὸ "Έθνος, θὰ βά-
λω να την σκοτώσουν!...

"Επειτα επέβαλε στην Μαρία ν'
άναχωρήσει. Σε τίποτα δὲν ώφέλησαν
τὰ δάκρυα τῶν δύο έρωτευμένων νέ-
ων. Αφού έξωσε την Μαρία με κατα-
σκόπους και ανθρώπους άφωσιωμέ-
νους σ' αυτόν, ο Μαζαρίνος έσυνέχι-
σε τὰς διαπραγματεύσεις με την 'Ι-
σπανία και συνώδευσε τὸ Λουδοβίκο
στο Σάν-Χουάν και Λουζ, όπου ο γά-

μος με την 'Ισπανίδα 'Ινφάνταν έκα-
νονίστηκε σ' όλες του τις λεπτομέ-
ρειες.

Κατά την επιστροφή του, στην Μπα-
γιόν, ο Λουδοβίκος ξαναείδε την
Μαρία και οι δύο νέοι φαντάστηκαν
άκομη για μιὰ στιγμή, ότι δὲν είχαν
χωρίσει για πάντα. Έπενέβη άλλη
μιὰ φορά ο Μαζαρίνος, ο οποίος έ-
κάλεσε την άνεψιά του και της είπε
καθαρά, ότι έπρεπε να συμμορφωθῇ
με την κατάσταση.

"Όχι μονάχα έπρεπε να διακόψῃ
κάθε σχέση με τὸν βασιλέα και να
σταματήσει την άλληλογραφία που
είχε μαζί του, αλλά έπρεπε να φαί-
νεται εύθυμη και γελαστή, άνοιγον-
τας την καρδιά της σε άλλους έρω-
τες. "Ένας σύζυγος ήταν έτοιμος γι'
αὐτήν στην 'Ιταλία, ένας Ρωμαίος
εὐ-ατρίδης, που είχε την εύνοια του
Πάπα και μιὰ καλή θέσι σε όλες τις
Αγλές της 'Ιταλίας.

Η ΜΑΡΙΑ ΘΥΣΙΑΖΕΤΑΙ

Η Μαρία, με την καρδιά κομμα-
τιασμένη από τις δηλώσεις αὐ-
τῆς τοῦ θείου της, άναγκάστη-
κε να υποχωρήσει και να παντρευτῇ

τὸν πρίγκηπα Κολόννα. Ο γάμος
της, όμως, ήταν πολύ δυστυχισμένος.

Ο Μαζαρίνος δὲν άρκέστηκε στην
πραγματοποίηση τοῦ πολιτικοῦ του
σχεδίου, με τὸν γάμο τοῦ Λουδοβί-
κου και της 'Ισπανίδος 'Ινφάντας,
αλλά έπροσπάθησε με κάθε τρόπο να
ξεριζώσει την εικόνα της Μαρίας
ἀπ' την καρδιά τοῦ νεαροῦ μονάρ-
γου. Τὸν έκανε να πιστέψῃ πὼς ἡ νέα
τὸν είχε προδώσει, ότι ποτὲ δὲν τὸν
αγάπησε, ότι δέχτηκε με χαρά να
παντρευτῇ με τὸν Κολόννα και ότι
στή Ρώμη γλεντούσε κατά τρόπον
σχεδὸν όργιαστικόν.

Κανείς δὲν μπορεί να βεβαιώσῃ ἂν
τὰ γεγονότα της βασιλείας Λουδοβί-
κου ΙΔ' θὰ ήταν διαφορετικά, ἂν ἄ-
νέβαζε στὸν θρόνον της Γαλλίας την
άνεψιά του καρδινάλιου ύπουργοῦ
του. Γεγονός, όμως, εἶνε, ότι ο καρ-
δινάλιος έβγαλε κατά μέρος τὴ φιλο-
δοξία και τὰ προσωπικά του συμφέ-
ροντα, προκειμένου να εξυπηρετήσῃ
την πατρίδα του, δίνοντας έτσι και
ένα μάθημα στὸν νεαρὸν βασιλέα.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ

οι γυναίκες έχουν πάντα δίκιο!

**"Ετσι, τούλάχιστον, διακηρύττουν
οι "Αγγλοι δικασταί**

Κ αμία χώρα δὲν εὐνοεί τόσο τὰ
κορίτσια ὅσο ἡ "Αγγλία. Αρκεί
ένα κομπλιμέντο ἢ μιὰ στάσις
περισσότερο τοῦ δέοντος εὐγενική ἐκ
μέρους ἑνὸς νέου, γιὰ νὰ θεωρηθῇ ἄ-
μέσως ὡς πρότασις γάμου.

"Αν τὴν υποτιθεμένη αὐτὴ πρότασι,
δὲν ἀκολουθήσῃ ἡ ἐκτέλεσις, τότε ἡ
"Αγγλίς θὰ καταφύγῃ στὰ δικαστή-
ρια, γιὰ νὰ ζητήσῃ ἱκανοποίησι, διό-
τι ἔθιγῃ ἡ τιμὴ της, ἢ ἔδωσῃ ἡμι-
σθικῇ.

Οἱ δικασταί της δίνουν σχεδὸν πάν-
ποτε δίκιο, ὅπως θὰ ᾔητε.

Ο Μπόμπ Σλίγκτον, γιαντρός στο
Μπίρμινγχαμ, παρευρέθηκε στοὺς ἀρ-
ραβῶνες ἑνὸς φίλου του. Στὸ τραπέζι
καθόταν κοντά του ἡ Λίλιαν Σόου, ὁ-
νομαστή γιὰ τὰ καπρίτσια της και
τὴν ὁμορφιά της.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ήταν ἀκαταμάχη-
τη και ὁ Μπόμπ, σὲ μιὰ στιγμή, ἐ-
μυρμούρισε:

—Τί γοητευτικὴ πού θὰ εἴσατε ὡς
παντρεμένη!

Ἡ Λίλιαν ἐξέλαβε τὸ κομπλιμέντο
αὐτὸ ὡς μυστικὴν πρότασιν γάμου.
Ο Μπόμπ κατηγγέλη.

Δὲν μπόρεσε νὰ κάμῃ τίποτε. Ἡ

Λίλιαν ἐπέτυχε νὰ της ἐπιδίκασῃ τὸ
δικαστήριο τρεῖς χιλιάδες λίρες, ὡς
οποζημιώσι, γιὰ τὰ θερμὰ αὐτὰ λό-
για τοῦ νεαροῦ γιαντροῦ.

Ο Τζῳρτζ Μίλλ, ήταν ἀρραβωνια-
σμένος με τὴν χαριτωμένη 'Ισαβέλλα
Μάουθ. Πολλές φορές τὴν παρεκάλεσε
με εὐγένεια νὰ προσπαθήσῃ νὰ τελει-
οποιηθῇ στὴ μαγειρικὴ τέχνη.

Πρέπει νὰ ξέρετε, ότι ἡ 'Ισαβέλλα
δὲν ἤξερε νὰ βράσῃ οὐτ' ἓνα αὐγό.
Ἐπεριφρόνησε τὶς συμβουλές του και
ἐξαγριώθη ὅταν ἐκεῖνος της ἐμίλησε
περὶ διαλύσεως τῶν ἀρραβῶνων.

Ἡ διαφορά ἐκανοίσθηκε ἐνῶπιον
τῶν δικαστηρίων τοῦ Λονδίνου.

Ἡ 'Ισαβέλλα ἱσχυρίσθηκε, ότι, ἐλ-
λείπει χρόνον, δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ
μαγειρικήν.

Οἱ δικασταί κατεδίκασαν τὸν
Τζῳρτζ Μίλλ σὲ δύο χιλιάδες πεντα-
κόσιες λίρες ἀποζημιώσι.

Συνήθως λέγεται, ότι οἱ ἄνδρες εἶνε
λαίμαργοι. Ἡ διάλυσις τῶν ἀρραβῶ-
νων τοῦ Τζῳρτζ Μίλλ και της 'Ισα-
βέλλας τὸ ἀποδεικνύει κάπως. Ἡ πε-
ριπέτεια, όμως, ἑνὸς νεαροῦ ζεύγους
"Αγγλων, τοῦ ὁποῦ ἐκδικάζεται

κατ' αὐτὰς τὸ διαζύγιο, πὸ ἐπιβεβαι-
ώνει.

Νά, τί ἱσχυρίσθηκε ὁ καὺμένος ὁ
σύζυγος:

—Κύριε δικαστά! Σὰς λέω, ότι
μιὰ μέρα, ἔκοψε τὰ κεφάλια ἀπὸ τὰ
οπαράγγια και τὰ πέταξε στὰ σκου-
πίδια. Καὶ ὅταν της παρετήρησα, με
γλυκύτητα, ότι ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ μέ-
ρος τρώγεται μ' ἐκύτταξε κατὰπλη-
κτη. Απ' αὐτὸ καταλαβαίνετε, ἂν μιὰ
τέτοια γυναίκα, ξέρῃ νὰ μαγειρέψῃ! Παρ'
ὅλη τὴν ὑπομονή μου, μοῦ εἶναι
ἀδύνατον νὰ ζήσω πιά μαζί της. Γι'
αὐτὸ ζητῶ σήμερα τὸ διαζύγιο.

Ο δικαστής, μετὰ ἀπὸ πολλές συ-
ζητήσεις της περιέργης αὐτῆς δίκης,
ἐπέισθη, ότι εἶχε δίκιο ὁ σύζυγος.
Σκεφθῆτε, λοιπόν! Μιὰ γυναίκα πού
πετάει τὰ κεφάλια ἀπὸ τὰ οπαράγγια!
Μποροῦσε νὰναι πολὺ ὠραία.
Αὐτὸ, όμως, δὲν ἀρκοῦσε ὡς ἀντι-
στάθμισμα γιὰ τὴν τελεία ἑλλειψὶ
ἱκανοτήτων καλῆς νοικοκυράς.

"Αλλά πὼς νὰ ἐμπεδίσῃ τις γυναί-
κες αὐτὲς ἀπὸ τοῦ νὰ καταστρέφουν
τόσο κοντὰ τὸν ἑαυτὸ τους;

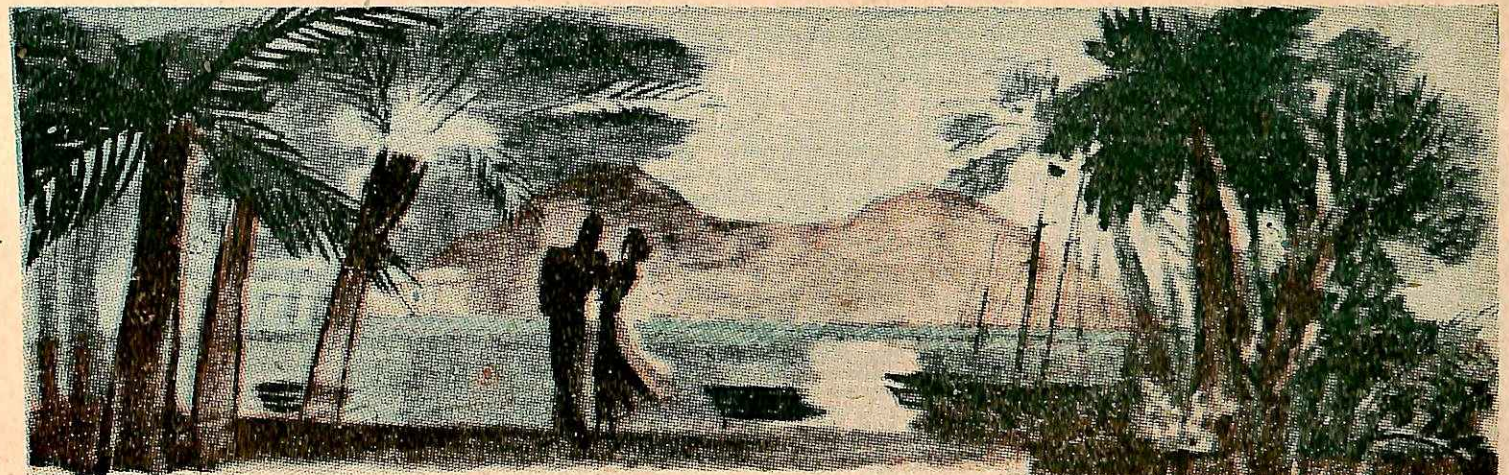
Ο δικαστής, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς τῶν
κυρίων καθηκόντων του, ἐκτελεῖ και
χρέη δημοτικοῦ συμβούλου στὴν μι-
κρὴ ἀγγλικὴ πόλι Μπούσεϋ. ἔσπαγε
γιὰ πολὺν καιρὸ τὸ κεφάλι του γιὰ
νὰ βρῇ μιὰ λύσι στὸ σοβαρὸ αὐτὸ ζή-
τημα. Τέλος, μιὰν ἡμέραν, ἐνῶ συνε-
δρίαζε τὸ δημοτικὸ συμβούλιο, εἶχε
τὴν ἐξῆς εὐτυχὴ ἐμπνευσι: "Επρότει-
νε, ὥστε σὲ κάθε ἀρραβωνιασμένη,
τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της, νὰ δίδεται
ὡς δῶρο ἐκ μέρους της κοινότητος ἓ-
νας ὁδηγὸς μαγειρικῆς.

Ἡ πρότασις αὐτὴ ἔγινε δεκτὴ παμ-
ψηφεί.

"Ετσι κάθε παντρεμένη τοῦ Μπού-
σεϋ, ἀφοῦ μουρμουρίσῃ τὸ στερεότυ-
πο «ναί», δέχεται, ἐκτοτε, ἀπὸ τὰ χέ-
ρια τοῦ δημάρχου, ἓναν χρυσόδετο ὁ-
δηγὸ μαγειρικῆς.

Πότε, ἄρα γε θὰ ἐφαρμοσθῇ και σ'
ἐμὰς αὐτὴ ἡ καινοτομία;

Χ. ΣΑΘΑΣ

ΤΟΝ ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΗΘΙΝΑ ἢ γελᾶτε τὸν ἑαυτὸ σας;

Κορίτσια!

Σ ἂς ἀρέσει ἓνας νέος και αἰσθά-
νεσθε, ότι σὰς τραβάει με τοὺς
τρόπους του ἢ και με τὸ πνεῦμα
του; Σὰς ἀρέσει νὰ βγαίνετε ἔξω
μαζί του και δοκιμάζετε μιὰ μεγάλη
συμπάθεια γι' αὐτόν; Εἶναι ἄρα γε
αὐτὸ ἓνας ἀληθινὸς έρως ἢ ἀπλῶς μιὰ
περαστικὴ ἑλξίς, πού θὰ ἐξοφανισθῇ
πολὺ σύντομα;

"Αν θέλετε νὰ γνωρίσετε τὸ πραγ-
ματικὸ βάθος τῶν αἰσθημάτων σας,
ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ νέου, ρωτήστε
τὸν ἑαυτὸ σας και ἀπαντήστε στις ἀ-
κόλουθες δεκαπέντε ἐρωτήσεις, ἀλλὰ
μὲ ἀπόλυτη εὐλικρίνεια:

1ον) Κατὰ τὴν ὥρα της ἐργασίας,
ἀντὶ νὰ εἰσθε ἀπορροφημένη ἐντελῶς
στὴ δουλειά σας, ἀποσπάτε τὸ μυαλό
σας, γιὰ νὰ σκεφθῆτε ἐκεῖνον;

2ον) Περιμένετε με ἀνυπομονήσῃ
τὴν Κυριακή, γιὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ
θὰ βγῆτε ἔξω μαζί του;

3ον) Ἐὰν ματαιώσῃ ἓνα ραντεβού
πού σὰς ἔδωσε, αἰσθάνεσθε μεγάλη
στενοχώρια;

4ον) Ἐχετε γίνεῖ κοκέττα περισ-
σότερο, ἀπὸ τότε πού τὸν ἐγνωρίσατε;

5ον) Ὅταν πᾶτε νὰ τὸν συναντή-
σετε, χτυπάει δυνατὰ ἡ καρδιά σας
μόλις τὸν ἴδητε;

6ον) Τὸν συγκρίνετε διαρκῶς με
άλλους νέους γνωστοὺς σας και βρί-
σκετε πάντοτε ότι ἐκεῖνος εἶναι ἀνώ-
τερος ἀπ' ὅλους;

7ον) Σὰς ἀρέσει νὰ μιλάτε γι' αὐ-
τὸν με τις φίλες σας;

8ον) Ἐτοποθετήσατε τὴ φωτογρα-
φία του στὸ κομοδίνο σας, γιὰ νὰ τὸν

κυττάζετε ἀκόμη μιὰ φορὰ προτοῦ
κοιμηθῆτε;

9ον) Ὅταν πᾶτε μαζί του στὸ θέα-
τρο ἢ στὸ σινεμά, θυσιάσθε τὴν ἄλλη
μέρα τὴν πλοκή ἢ τις περιπέτειες τοῦ
έργου;

10ον) Ἄν πηγαίνετε στὴν ἐξοχὴ
μαζί του, σὰς ἀρέσει, νὰ μένετε ὥρες
κοντά του, σιωπηλὴ και νὰ κυττάτε
ἓνα ὠραῖο τοπίο;

11ον) Ὅταν εἰσθε προσκεκλημένη
σὲ μιὰ διασκεδάσι, στὴν ὁποίαν ξέ-
ρετε ότι δὲν θὰ εἶναι κι' ἐκεῖνος, σὰς
γεννιέται ἡ σκέψις νὰ μπουρδύσατε ν'
ἀποφύγετε τὴν πρόσκλησι;

12ον) Ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν, κάθε ἄλ-
λος χορευτῆς σὰς εἶναι ἀδιάφορος;

13ον) Ἄν τὸν ἴδητε νὰ συνοδεύῃ
μιὰ ἄλλη ὁμορφὴ γυναίκα, αἰσθάνεσθε
ἀμέσως νὰ σὰς καταλαμβάνῃ μιὰ ἄ-
γανία πού νὰ σὰς πνίγῃ;

14ον) Σὰς φαίνεται ἡ ἑβδομάδα ἀ-
τελείωτη ἀπὸ τὴν μιὰ Κυριακή στὴν
ἄλλη;

15ον) Τοῦ δίνετε πάντα δίκιο ὅταν
συζητῆτε μαζί του, ἔστω και ἂν εἰσθε
βεβαία ότι ἔχει ἄδικο;

Σὲ κάθε ἐρώτημα ἀπὸ τὰ παρσπά-
νω θ' ἀπαντήσατε με ἓνα «ναί» ἢ με
ἓνα «ὄχι».

Κάθε «ναί», ὑπολογίζεται γιὰ 10.

"Αν τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν δὲν
ὑπερβαίνει τὰ 80, τότε πρόκειται περὶ
ἑνὸς ἀπλοῦ φλερτ.

"Αν φθάσῃ τὰ 100, τότε ἴσως εἶναι
ἡ ἀρχὴ ἑνὸς ἀληθινοῦ έρωτος.

"Αν ὑπερβαίνῃ τὰ 100, τότε τὸν ἀ-
γαπάτε ἀληθινά.

ΣΟΥΖΑΝΝΑ

χαρίζω ! Είναι όλα ψεύτικα. Βλέπετε, λοιπόν, πώς δεν κάνω λάθος αποκαλώντας σας συνάδελφό μου! Είμαστε και οι δυο κλέφτες! Με τη διαφορά ότι εσείς είσατε απελπιστικά απόροετος! Αφήσατε τα δακτυλικά σας αποτυπώματα σε δέκα μέρη του διαμετίου μου! Εύτυχως τα ανακάλυψα πριν από την αστυνομία και τα έσβισα. Τί με κυτάτε έτσι σαν απολιθωμένος; Αν ήθελα να σάς πιάσουν! Σας χρειάζομαι! Καταλάβατε, λοιπόν, την μαγούβρα μου; Έχοντας λόγους να πιστεύω ότι για ένα καλό κέρδος θα ριφονκιδυνάσατε μια διαρρηξούλα... Κάποτε... Πάνε χρόνια τώρα... Είχατε περδευτή σε μια μεγάλη διάρρηξη και θυμάστε λάδι... θυμάστε; Σας έστησα μια παγίδα, μόνο και μόνο για να συνεργασθώ με οι δυο μας μια μέρα! Έχω ανάγκη ενός ανθρώπου όπως εσείς, για να κάμω ένα μεγάλο κόλπο! Αυό κόλπο! Δέκα μεγάλα κόλπα! Καταλαβαίνετε; "Η μήπως έχετε την αφέλεια να πιστεύετε ότι ο Λωποδύτης - Φάντασμα εργάζεται για το γούστο του και για να γελοιοποιή τον άκακο Σούμερ! Επιστρέφει συνήθως τα κλοπιμαία γιατί του χρειάζεται ή συμπάθεια του κοινού! Κάνει όμως και κόλπα για τα όποια η Σκωτλαντ Γουάρδ δεν αναφέρει λέξη! Πρέπει να κερδίξη κι' αυτός τη μπάλα του κάνοντας για λογαριασμό του τότε - τότε κανένα μεγάλο κόλπο! Τώρα, χρειάζομαι την συνεργασία κάποιου για το πρώτο μου μεγάλο κόλπο και τον κάποιον αυτόν τον βρήκα στο πρόσωπό σας! Σας έστησα, λοιπόν, μια παγίδα. Ένψ έπαιρνατε το όρεκτικό σας στο μπάρ του ξενοδοχείου, άνοιξα μπροστά σας το βαλυσάκι μου και σάς έθαμψα... με ψεύτικα κοσμήματα! Ανέβηκα μαζί σας στο άσανσέρ, προπορεύθηκα στον διάδρομο... και σάς έδειξα το δωμάτιό μου! Την ώρα, λοιπόν, που εσείς παραβιάζατε την πόρτα μου, εγώ παρεβιάζα την δική σας! Εσείς μου πήρατε τα γυαλάκια κι' εγώ σάς πήρα τα διαμάντια. Νά τα όλα! "Αν ήθελα να σάς τα κλέψω πραγματικά, ήταν το μόνο εύκολο! Δεν είχα παρά να περιμένω την αναχώρησή σας από το ξενοδοχείο... και να ζητήσω το δωμάτιό σας! Εσείς τα γυαλάκια μου τα έφυγαδεύσατε κιόλας! Τα πετάξατε από το παρθέρο μου στο δρόμο και τα παρέλαβε ένας συνένοχός σας. Έτσι;

—Μά είσατε, λοιπόν, σατανάς;

—Έτσι λένε. Τί απόροετος αντιθέτως που είσατε εσείς! Πόσα πολλά δακτυλικά αποτυπώματα αφήσατε στο δωμάτιό μου! Θα σάς μάθω εγώ να εργάζεσθε χωρίς ν' αφήνετε ίχνη. Και τώρα, ως έρθωμε στη

μελλοντική συνεργασία μας. Πρέπει ναχετε απόλυτη επισημοσύνη σ' έμένα. Νά τα κοσμήματά σας όλα! Τέτοια κολπάκια ο Λωποδύτης - Φάντασμα δεν τα καταδέχεται! Όλα αυτά τα ένέχυρα, είναι ζητήματα αν αξίζουν 6.000 λίρες. Τί θα κέρδιζε ο κλεπταποδόχος και τί θα μούμενε έμένα; Θέλετε, λοιπόν, να με βοηθήσετε στο πρώτο μου μεγάλο κόλπο; Θα κερδίσουμε και οι δυο, μέσα σε μια μέρα..., από δέκα χιλιάδες λίρες!

—Διάβολε! "Αν το πράγμα δεν παρουσιάζει κινδύνους... —Ο Λωποδύτης - Φάντασμα δεν εργάζεται επιπόλαια. Τα σχέδιά μου γίνονται πάντοτε με μαθηματική ακρίβεια! Έχετε ούισκα; Γεμίστε δυο ποτηράκια να τα κουτοποίνουμε καθώς θα σάς εκθέτω το κόλπο...

—Μά την τιμή μου... νομίζω πως με κερδίσате κιόλας!

—Ας μη μιλάμε για τιμή. Είμαστε δυο μασκαράδες! Μικρός εσείς, μεγάλος εγώ! Θα σάς κάμω κι' εσάς μεγάλον!

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

ΣΤΗΝ Τράπεζα έχετε δέξαια καταθέσεις και είναι γνωστή ή ύπογραφή σας, συνέχισε μπαινώντας στο θέα του ο Λωποδύτης - Φάντασμα. —Βέβαια. Έχω καταθέσεις 22.000 λιρών, απήντησε ο Πάουντ.

—Θαυμάσια! Το παρολθόν σας λίγοι, ολίγοιστοι εύτυχως, το ξέρουν. Θα μιλήτε σ' ένα από τα μεγάλα κοσμηματοπωλεία και θα παρακαλέσετε να σάς φέρουν εδώ να διαλέξετε, κοσμήματα μεγάλης αξίας. Ο χρυσοχόος θα ζητήσει τηλεφωνικώς πληροφορίες για το άτομό σας, από τον διευθυντή του ξενοδοχείου. Φυσικά, θα λάβη καλές πληροφορίες και θα σάς στείλη τα καλύτερά του κοσμήματα με δυο υπαλλήλους του —δυο επισημοσ του υπαλλήλους, όπως συνήθως γίνεται σε τέτοιες περιστάσεις. Θα διαλέξετε κοσμήματα τόσης αξίας, όσες και οι καταθέσεις σας! Εκπαιδύο χιλιάδων λιρών! Κατόπιν θα ύπογράψετε ένα τσέκ 22.000 λιρών και θα το παροδώσετε στον ένα από τους υπαλλήλους. Φυσικά, οι υπάλληλοι δεν θα δεχθούν τσέκ. Θα επιμείνετε, και ένας από τους δυο θα πεταχθή ως το κατάστημα ή ως το τηλέφωνο, να ζητήσει από τον προϊστάμενό του οδηγίες. "Όπως γίνεται σε τέτοιες περιπτώσεις, ο κοσμηματοπώλης θα ζητήσει δείγμα της ύπογραφής σας. Θα το στείλετε το δείγμα με τον ένα από τους υπαλλήλους του και εκείνος θα το στείλη άμέσως στην Τράπεζα να βεβαιωθή αν πράγματι αυτή είναι ή ύπογραφη του Πάουλ Πάουντ και αν οι καταθέσεις του Πάουλ Πάουντ καλύπτουν ένα τσέκ 22.000 λιρών! Φυσικά, θα λάβη καταφατική απάντησι και θα δια

τάξη τοις υπαλλήλους του να δεχθούν το τσέκ! Θα παραλάβετε τότε τα κοσμήματα, θα δώσετε το τσέκ... και θα γίνετε άμέσως καπνός από το ξενοδοχείο!

—Και τί έκάμαμε μ' αυτό; Θα αγοράσω, απλούστατα, κοσμήματα αξίας 22.000 λιρών! —"Όχι! Θα κλέψωμε κοσμήματα αξίας 22.000 λιρών!

—Πώς; —Πέντε λεπτά μετά την αναχώρησι του υπαλλήλου από την Τράπεζα, θα παρουσιασθώ εγώ και θα άποσύρω, με ένα άλλο δικό σας τσέκ, και τις 22.000 λίρες σας! Εσείς, θα κρατήσετε όποσδήποτε με διάφορες συζητήσεις τοις υπαλλήλους εδώ, ώσπου να τελειώσουν στην Τράπεζα οι διατυπώσεις μαζί μου! Έτσι, όταν ο κοσμηματοπώλης θα παρουσιάση το τσέκ, εσείς θα βρίσκεσθε μακριά!

—Και αν εσείς πάρετε τις 22.000 λίρες και εξαφανισθήτε;

—Έχετε στα χέρια σας τα κοσμήματα. Και σάς είπα. Το κόλπο αυτό δεν θα είναι το τελευταίο! Με τον Λωποδύτη-Φάντασμα συνεταιριζέσθε και διατάξετε ακόμη;

—Υστερα από μικρή συζήτηση, ο θυλικός διαρρηκτης έπεισε τον άχορταγο τοκογλύφο και τα πράγματα έγιναν όπως ήθελε. Με τη διαφορά, ότι οι δυο υπάλληλοι του κοσμηματοπωλείου δεν ήσαν άλλοι από τους δυο πιστούς συνεργάτες του Λωποδύτη - Φάντασμα, τον Κινέζο Τσάο-Τσέν και τον σωφέρ Νίκολς! Το έπειδειξαν στην αρχή αληθινά κοσμήματα και τον άφρασαν να διαλέξη. Υστερα, σε μια στιγμή που εκείνος έπηγε στο τηλέφωνο που τον είχε πάρει ο...συνένοχός του Λωποδύτης-Φάντασμα, ο Κινέζος Τσάο-Τσέν άντικατέστησε τα αληθινά κοσμήματα με ψεύτικα! Τα αληθινά έπεστράφησαν στον κοσμηματοπώλη.

Πώς έγιναν όλα αυτά; "Ας παρακολούθώμε τον Σούμερ...

...Ο ΟΠΟΙΟΣ ΣΗΜΕΙΩΝΕΙ ΝΕΟΝ «ΘΡΙΑΜΒΟΝ»!

ΤΟ ίδιο βράδυ, ο Μάρτεν Ντάλ παρέδιδε στην χαριτωμένη Ίρεν Πάουντ 20.000 λίρες.

—Ίδοι, δεσποινίς, ή περιουσία σας...

—Αλλά είναι πολλά! Έγώ απαιτούσα 12.000 μόνο!

—Τα άλλα σάς τα δίνει ο θεός σας για ψυχικήν οδύνη! Επλήρωσε μάλιστα έν δλω 22.000, αλλά τις δύο χιλιάδες τις κράτησα για τα έξοδά μου.

—Τόσα πολλά χαρτόσημα;

—Είδατε! Καλύτερα να μη μπλέκη κανείς με δίκες! Τώρα περιμένω την άμοιδή μου.

—Είπαμε! Τα μισά είνε δικά σας!

—"Όχι! Υποσχεθήκατε να

με φιλήσετε αν κερδίσω την δική σας! Την έκέρδισα...χωρίς αυτή να έκδικασθή! Πληρώστε με, παρακαλώ!

Και ο Μάρτεν Ντάλ έπρότεινε γελώντας το μάγουλό του, έπάνω στο όποιον άφρασε προθύμα ή Ίρεν ένα ήχηρό φιλή πριν πέση συγκινημένη στην άγκαλιά της Κόρας.

Έκείνη την ίδια στιγμή έπρόβαλε στην πόρτα άσθμαίνοντας ένας άπροσδόκητος αλλά εύπρόδεκτος επισκέπτης.

—Αου! "Ο Σούμερ!, έκαμε χαρούμενα ή Κόρα.

—Γειά σου, Σούμερ! Τί νέα; φώναξε κι' ο Μάρτεν Ντάλ.

—Είμαι τσακισμένος από την κούρασι, αλλά χαρούμενος, έλεπε με μειλιχίότητα ο καλοκάγαθος άστυνομικός.

—Γιατί;

—Γιατί έπέρασα τις χειροπέδες σε έναν άπατεώνα με γάλης όλκης! Σε κάποιον Πάουλ Πάουντ! Μεγάλη ιστορία! Πάει για καμιά δεκαριά χρόνια μάσα! Είναι ξηντάρης και δεν πιστεύω να βη ζωντανός από τη φυλακή. Μεταξύ μας όμως! Είμαι βέβαιος πως τοι την έσκάρασε ο Λωποδύτης - Φάντασμα την βρωμοδουλειά! Τα άμολόγησε όλα! Κανείς άλλος από μένα δεν τον έπίστεψε! Οποσδήποτε, το γεγονός είναι ότι πάει για καλά μέσα! Ένα πράγμα όμως για μένα παραμένει σκοτεινό σ' αυτή την ύπόθεσι. Πώς τα κοσμήματα του κοσμηματοπώλου περιήλθον έτσι και για λίγες ώρες στα χέρια του Λωποδύτη - Φάντασμα, ο όποιος τα έπέστρεψε άφου έκαμε τη δουλειά του, μετά την καταγγελία της άπάτης και την σύλληψι του Πάουλ Πάουντ.

Φαντάζομαι όμως πως οι δυο υπάλληλοι, βγαίνοντας από το κοσμηματοπωλείο, μπήκαν κατ' άτυχην σε ένα ταξί... που το διηύθυνε κάποιος Νίκολς! Αιχμαλωτίσθηκαν και έτσι αυτοί και ο προϊστάμενός των έγιναν άθελά τους συνένοχοι του Λωποδύτη - Φάντασμα, ο όποιος τοις άπελευθέρωσε μετά την έπιτυχία του κόλπου του!

—Έχεις μεγάλη φαντασία, Σούμερ!, έκαμε χαμογελώντας ο Μάρτεν Ντάλ.

—Καμιά φορά... "Η μίς;

—Νά σου την συστήσωμε! "Η μίς Ίρεν Πάουντ! Είναι άπαρηγόρητη για την σύλληψι του θείου της κα' την έκρατήσαμε να φάμε μαζί, για να ξεχάση λίγο τον πόνο της.

—"Ο Σούμερ άνεπήδησε. Άλλά σχεδόν άμέσως άνέκτησε την ψυχραιμία του.

—Τα συλλυπητήριά μου, για τον θείο σας, μίς. "Ο Μάιλινγκ, ξέρετε, είναι πρώτης τάξεως μάγειρος! Θα δήτε σε λίγο!

ΤΑΣΟΣ ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ

Κάθε άνθρωπος είναι πολύμορφος. "Άλλη μορφή έχει μπροστά στον έναν κι' άλλη μπροστά στον άλλον.

ΙΔΟΥ ΤΙ ΜΟΡΦΗ
Έχει ένας κύριος
όταν βρίσκεται άπέναντι...

στην δακτυλογράφο του (πόζα)

στον άνώτερό του (ύποταγή)

στό παιδί του (εύθυμία)

στην παρέα του (οίκειότης)

στον ράφτη του (περίσκεψις)

στον σκύλο του ("Αζώρ, άπόρτι!)

στον έαυτό του (φυσικότης)

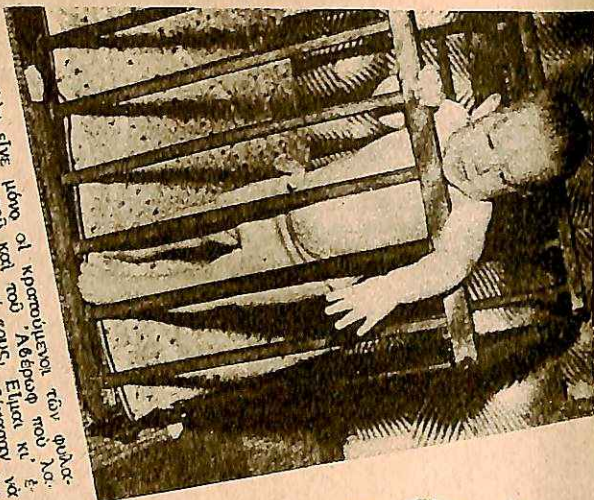
Ίρέν Ντάν

Φρέντ Μάκ- Μούρραϊ

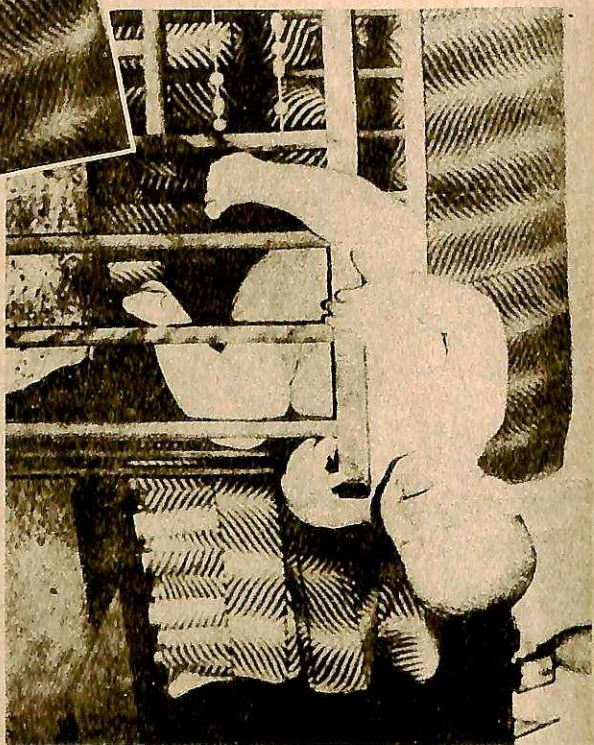

Άλλαν Τζόνς

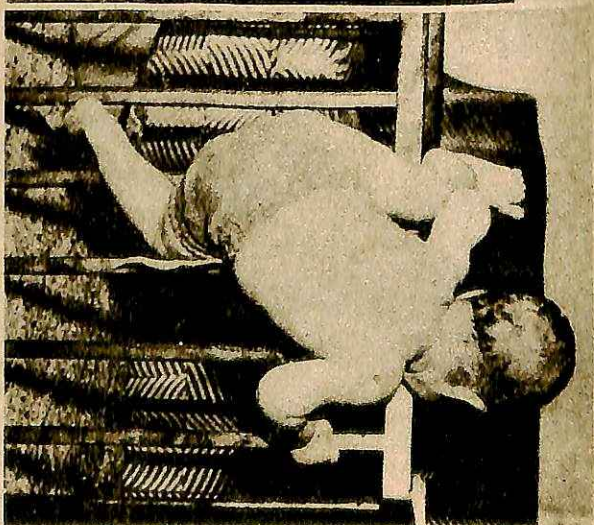
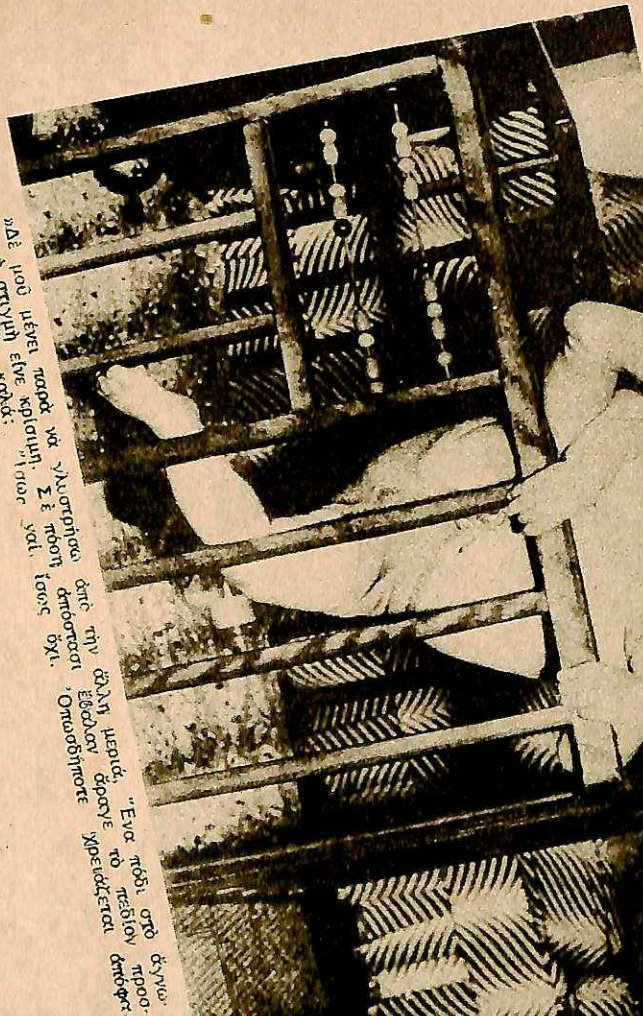
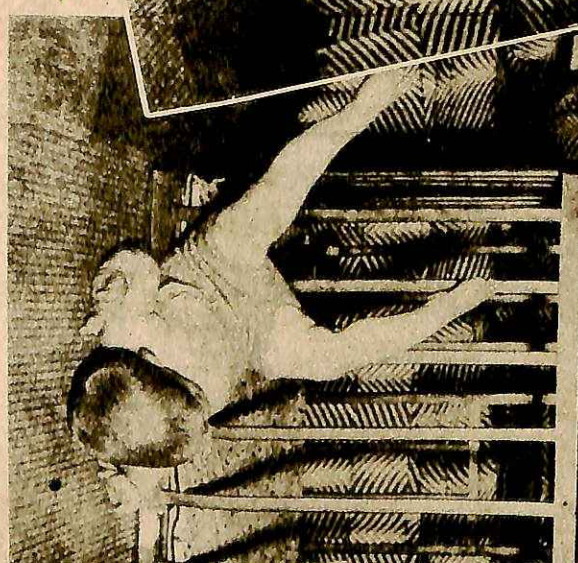
Τζάνετ Μακντόναλντ

[illegible]

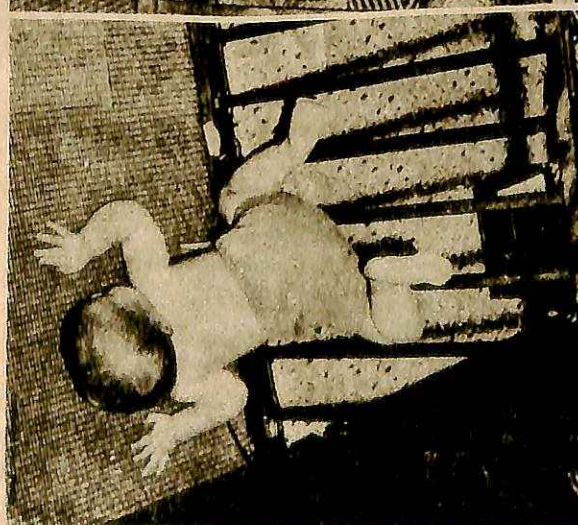
Ukrai
Evrai
doutzina

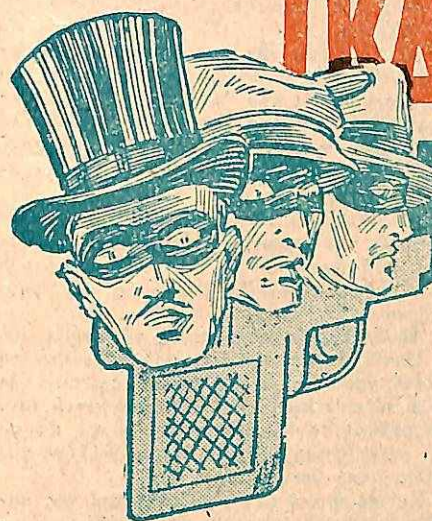
»Ευχαριστώ, λοιπόν, θεοποιοί! Αλίην προνομήσατε... Δὲν θέλω ὅτι καὶ τοῦτο σύμβολο νὰ σπορεύσῃ καὶ ἐξῆς τοῦτο. Ἀρκεῖ εἶναι καὶ καλὸν σύμβολον τοῦ καὶ κατὰ μεθοδικότητά καὶ πρῶτα-πρῶτα εἶναι σπικαλιὰ τοῦ τοῦτο.

[illegible][illegible]

«Κύριε, κύριε. Εἰς τὰ κατὰ-ἐπιτα ἀποστάλαξ μὴ χάρις δὲν ἔκαστα αὐτοῦ τὸ κοκκίον ὁμοίων/ἰσχυροῦς ἀδούμης...». Τροχίτηνα. Μὲτε δασύον διόλιν κωλύειν καὶ ἐπικυρῶσαν τὸ ἐπιδόμα μόν. Καὶ δοκίμαζα μὲ λυτὴν ἐφαρμ. προσάφειν...

²⁹ Ἐν τῷ δόξῳ, ἐκείθεν τὸ πλυνθί, Εἰμια εἰ
ἀνθρώπων καὶ εἰμια ἐργαστηρίων ἀπὸ τῶν ἐμπόρων
μου. Εἰμια ὅπως διαστήσῃ — ἐκτός, ἐμοιχείται, ἔστι
· ἡ μετὰ ἐλευθερίᾳ, λαμβάνειμπορὰ μου³⁰.

ΓΚΑΡΝΙΕ ΜΠΟΝΟ, ΚΑΡΟΥ & ΣΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΦΛΟΡΕΪΓ

Αριστουργηματικό αστυνομικό ανάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη και μίση.

φωνή πού μόλις ἀκούσαν:

—Εἶμαι ἀθῶος! Εἶμαι ἐντελῶς ἀθῶος
τοῦ ἐγκλήματος πού μ' ἀποδίδουν.

—Μήτρες στο γραφείο του πατέρα σου, του είπε ο πρόεδρος των συνεδρων. Βγῆ-
σε κρυφά. Ένας πυροβολισμός ἀντήχη-
σε ἐνῶ βρισκόσουν μέσα σ' αὐτό. Ἰχνη
τῶν δακτύλων σου βρέθηκαν ἐπάνω στο
χρηματοκιβώτιο κι' ο Λουδοβίκος Ντενέ,
ο πατέρας σου, σκοτώθηκε ἀπὸ μιὰ σφαί-
ρα τοῦ πιστολιού σου. Ἐπὶ πλεόν βρεθί-
κε ἕνα σημεῖωμα τοῦ πατέρα σου πὺν γε-
ναιοὶ δὲν τὸν ἐδολοφόνησες ἐσύ. Ὑστερα
ἀπ' ὅλ' αὐτά, πῶς μπορεῖς ν' ἀρνῆσαι τὴν
ἐνοχή σου;

—Μήτλη στο γραφείο του πατέρα μου, άπλητته ο Ζάκ, για να του ζητήσω χρη-
ματα. Δεν πούδιδε κι' αποπειράθηκα ν'
αυτοκτονήσω. Μου άρπαξε όμως το χέρι,
μ' έμπούδισε, μ' άφήρεσε στο πιστόλι και
με διάταξε ν' ανόξω το χρηματοκιβώτιο
και να πάρω τράντα χιλιόευρα.

— Έστοι, ἔκαμε χαμογελώντας ὁ πρόεδρος. Νομίζεις ὅμως ὅτι, ἓνας ἐτοιμοθάνατος, καὶ μάλιστα πατέρα, μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὸ παιδί του;

— Όχι! απήντησε χωρίς κανένα δι-
σταγμό ο Ζάκ.

— Ἀρνεῖσαι ὅτι τὸ σημεῖωμα ἐκεῖνο,

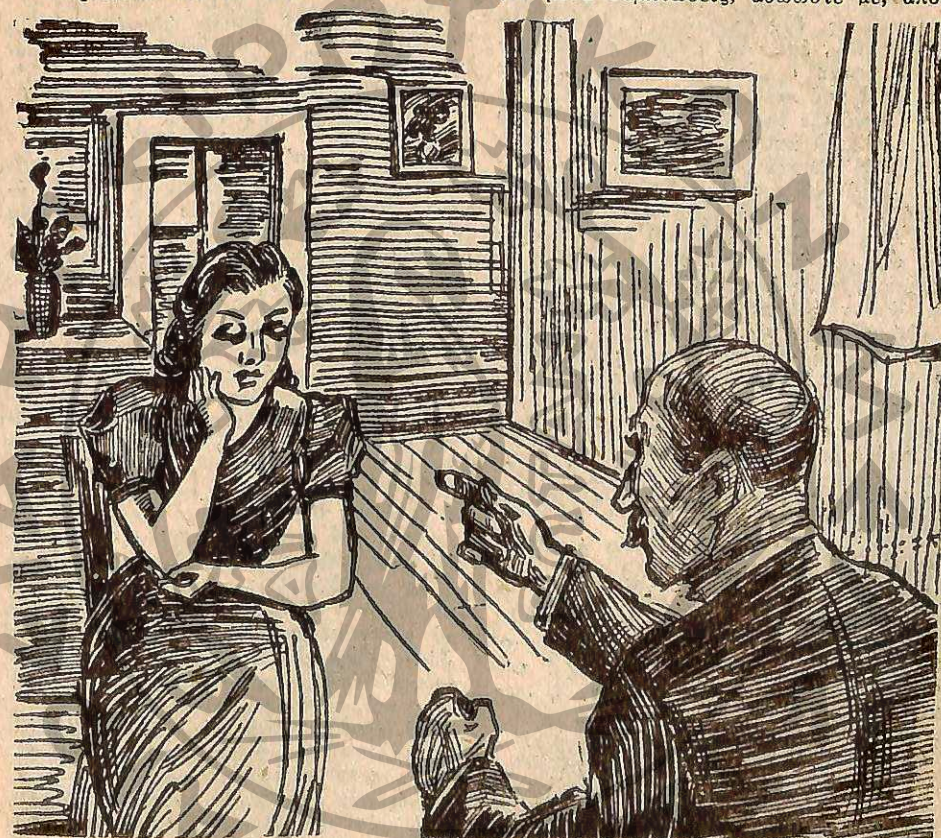
μή τὸ ὅποῖον πιστοποιεῖται ὅτι ἐδόλοφθῇ
νησες τὸν πατέρα σου, τῷ γράψῃ ὁ ἴδιος;
— Ἀναγνωρίζω τὸν γραφικὸ τοῦ χαρ-
κῆρα.

—Επομένως παραδέχεσαι ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ δράστης τῆς δολοφονίας.
Τὰ μάτια τοῦ Ζὰκ Ντενέ, ἄστραψαν.

—Ω! ὄχι! φώναξε με ὑπόκοψη φωνή. Τὸ σημεῖωμα ἐκεῖνον τὸ ἔγραψα βέβαια ὁ πατέρας μου, ὄχι ὁμως γιὰ νὰ με συκοφαντήσῃ, ἀλλὰ γιατί στήν ταραχή του, ὑπέθεσε ἴσως ὅτι ἐγὼ ἤμουνα ἐκεῖνος ποὺ τὸν χτύπησε.

Και για πρώτη φορά άνεσήκωσε άγέ-
ρωχα τὸ κεφάλι του ὁ Ζάκ Ντενὲ καὶ δὲν
φοβήθηκε νὰ προσβλεψῇ κατὰ πρόσωπο
τὴς αὐστηρῆς μορφῆς τῶν συνένδρων καὶ
τοὺς ψυχροὺς ἑνόρκους.

—Είμαι άθώος ! δρονοφώνησε. Δέν σκοτώσα τόν πατέρα μου καί δέν έβασα τά χέρια μου στο πατρικό αίμα. Όσο σκεπτόμαι τήν κατηγορία πού μ' αποδίδεται, όσο νοιώθω ότι τή στιγμή αύτή, όλος ο κόσμος μέ κυττάζει μ' άποστροφή γιατί μέ νομίζει πατροκτόνο, κινδυνεύω νά τρελλαθώ. Άπαλλάξτε μέ από κάθε κατηγορία, κύριοι ένορκoi, πιστέψτε ότι όλα, άνεξέλεγκτως όλα, είναι δυσμενείς γιά μένα συμπράξεις. Άθήνηστε μέ, άπο-

— Σου επαναλαμβάνω για δεύτερη φορά, έπόνισε ο Ριχάρδος Ντεβίλ, πόν δέχεσαι ως σύζυγό σου τόν κόμητα Βαρσύ. γαι η όχι;

καταστήσει την ύπληψη μου που κατε-
σπλώθη και σ' υπόσχεται αυτή την ι-
δια στιγμή να φυτέψει μια σφαίρα στο
μυαλό μου. Δεν είναι ο θάνατος εκείνος
που με τρομάζει και με κάνει ν' αγωνι-
ώ. Είναι η ατιμία που προσάπτεται στο τί-
μιό θανάτου μου, η ατιμία που κηλιδώνει
το ακηλιδωτό πρόσωπό μου.

Και πού έντονα αυτή τη φορά:
—Είμαι άθώος, εξηκολούθησε ο Ζάκ.
Είμαι άθώος και εκείνος που θα συμβά-
λη στην καταδίκη μου θα συνεργήσει, χω-
ρίς να θέλη, σ' ένα αδίκημα...

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Το άκροατήριο ήταν τώρα βαθειά συγ-
κινημένο. Οι ένορκοι, με τους σιγοψιθυ-
ρισμούς τους, άρχισαν να διατίθενται εύ-
νοϊκά προς αυτόν.

Κι' εκείνη τη στιγμή φάνηκε πώς ο
Ζάκ Ντενέ είχε κερδίσει το πλν με την
ειλικρινή εκείνη άπολογία του και οι έ-
νορκοι φαινονταν διατεθειμένοι να τον
άθωώσουν στηρίζόμενοι στο ότι κανείς
δεν είδε τον κατηγορούμενο να διαπαύ-
τη το έγκλημα για το όποιο κατηγορεί-
το, όταν ξαφνικά, σαν βόμβα καταστρε-
πτική των ελπίδων του Ζάκ, ρίχθηκε η έ-
ρώτησις του εισαγγελέως:

—Το γράμμα του Καρού που κατεσχέ-
θη στα χέρια σου, μήπως όλα τ' άλλα:

Ο Ζάκ Ντενέ κλονίστηκε σύσσωμος.
Είχε διακριθεί κι' αυτός την ευνόικη
πρός αυτόν μεταστρόφη των διαθέσεων
των ένόρκων, και ήλπισε πως θα του ά-
ποδιδόταν δικαιοσύνη.

Τώρα όμως;

Τί έπρεπε ν' άπαντήσει στο τρομερό,
πραγματικό, ερώτημα αυτό του εισαγγε-
λέως, που έρχόταν να μετατρέψει ολοκλη-
ρωτικά τα προς τον κατηγορούμενο αισθή-
ματα των δικαστών του;

Ο δικηγόρος του, στόν όποιο ο Ζάκ
είχε πη ότι δεν του κάτεχον στα χέ-
ρια του γράμμα εκ μέρους του Καρού,
άλλα κάποιο άλλο, το περιεχόμενο του ό-
ποιου όμως, δεν μπορούσε ν' αποκαλύψη
σε κανέναν, έστο κι' άν από την άποκά-
λυψη εκείνη σωζόταν, έσκυψε και είπε
στ' αυτό του πελάτου του:

—Απόδειξε ότι το γράμμα του Καρού
ήταν πλαστό και σώζεσαι.

Τί; Ν' αποκαλύψη, ο Ζάκ, την αλή-
θεια, για να σωθής; Μα ήταν σωτηρία
αυτή, το να καταστρέψης την άγαπημένη
του Μαθίλδη; Ήταν ποτέ δυνατόν, χά-
ριν της σωτηρίας του, να καταδικάσει σε
θάνατο σχεδόν εκείνη που τόσο άγαπούσε
και από την όποιαν τόσο άγαπιόταν;

Σκληρό, άπαισιο, άποτρόπαιο, ώρθωνό-
ταν μπροστά του το δίλημμα: Να κατα-
στρέψης τη Μαθίλδη ή να καταστραφής
αυτός; Ν' αποκρύψης την αλήθεια και να
χαθής ή να σιωπήσης και σώσης εκείνη που
τόσο έλάτρευε;

—Μιλήστε, λοιπόν, του ξανάπε ο συνή-
γορός του. Αποκάλυψε την αλήθεια και
σώζεσαι.

—Περιμένουμε! φώναξε τώρα ο εισαγ-
γελέως. Πήρατε, ή δεν πήρατε γράμμα εκ
μέρους του Καρού;

Τα βλέμματα όλων είχαν στραφή προς
τον κατηγορούμενο και όλοι έφαινονταν
πως πίστευαν ότι από την άπάντησή του
στην ερώτησι εκείνη, έξαρτιόταν η σω-
τηρία του.

—Ναί!... απήντησε συντριμμένος ο
Ζάκ Ντενέ. Πήρα ένα γράμμα.

—Από τον Καρού;

—Ναί!

Κι' ο Ζάκ Ντενέ μη μπορώντας πιά να
σταβή στα πόδια του, ρίχτηκε άπελπισμέ-

νος έπάνω στο έδάφιο του, ενώ τα δά-
κρυα πλημμύριζαν τα μάτια του και ένας
βαθύς στεναγμός δονούσε τα στήθη του.

—Είμαι χαμένος! Είμαι κατεστραμέ-
νος!...

Ο πρόεδρος έδωσε τον λόγο στόν ει-
σαγγελέα, κι' εκείνος, αφού εξιστόρησε
τά της πατροκτονίας, έπέτειθ όρμητικά
κατά του Ζάκ, και παρέστησε με τν με-
λανώτερα χρώματα την στυγερότητα του
διαπραχθέντος έγκλήματος, όμοιο με το
όποιο, πολύ όλίγα είπε, είχαν να επιδεί-
ξουν τα έγκληματικά χρονικά.

Με έπιχειρήματα άδρά, αδιάσειστα, ύ-
πεστήριξε την ένοχη του κατηγορουμένου
και κατέληξε ζητώντας την καταδίκη του
ένοχου, που δεν έδίστασε, τη ύποδειξει
άλλα, να δολοφονήση τον ίδιο τον πα-
τέρα του.

Τελευταίος έλαβε τον λόγο ο δικηγό-
ρος της υπερασπίσεως, ή άγόρευσις του
όποιο ήταν άληθινή έμπνευσμένη. Ύπε-
στήριξε την άθωότητα του πελάτου του
και τέλος, με λόγια που προκαλέσαν βα-
θεία συγκίνηση, έήτησε την έπείκεια
των ένόρκων, τους όποιους έξώρκιζε να
μη παρասυρθούν από τα άπατηλά φαινό-
μενα, και να μη καταδικάσουν τον άθώο
πελάτη του.

Οι σύνεδροι έθεσαν τα ερωτήματα και
οι ένορκοι, αφού έκλείσθηκαν άρκετή ώρα
στην αίθουσα διασκέψεων, έπέστρεψαν έ-
πειτα στην αίθουσα του δικαστηρίου. Και
τότε μέσα στην άπόλυτη σιγή, κι' ενώ
το στρατιωτικό άπόσπασμα παρουσίαζε ό-
πλα, ο πρόεδρος των ένόρκων διάβασε
την έτυμηγορία τους δια της όποιας έ-
κήρυσσαν ένοχο της δολοφονίας του Λου-
δοβίκου Ντενέ, τον γιό του Ζάκ.

Το δικαστήριο των συνέδρων, ύστερα
από λιγόστιγη συζήτησι, έπέδρασε στόν
κατηγορούμενο την έσχάτη των ποινών.

Ο Ζάκ Ντενέ, όταν του διάβασαν την
άπόφασι του δικαστηρίου, δια της όποιας
καταδικάζονταν σε θάνατο, έδάκρυσε.

—Κι' όμως! ψιθύρισε, είμαι άθώος!

Σιδηροδέσμιος έπειτα ώδηγήθηκε στis
φυλάκας και λίγο άργότερα άπομονώνον-
ταν στο κελλί του μελλοθανάτου.

Η τραγωδία πλησίαζε στη λύσι της...

Η ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ ΜΙΑΣ ΑΤΥΧΗΣ

Καθισμένη σ' ένα κάθισμα της κρεβ-
βατοκαμαράς της ή Μαθίλδη από την ό-
ποία δεν βγήκε καθόλου από την νύχτα
εκείνη που ο άστυνόμος του 4ου τμήμα-
τος, μετά την άποκαλύψη της ταυτότη-
τός της την ώδήγησε στο σπίτι του θείου
του, περίμενε με αγωνία να πληροφορηθής
την άπόφασι του δικαστηρίου, που πράγ-
ματι δεν άργησε να της άναγγελθής.

Ο άγαπημένος της Ζάκ Ντενέ, είχε
καταδικασθής σε θάνατο...

Το όμορφο του κεφάλι, σε λίγο, θα-
πεφτε κάτω από το κοφτερό μαχαίρι της
λαμνητόμου...

Τί θα γινόταν τότε, και ποιά θα ήταν
ή δική της θέσι;

Μέσα στο σπίτι του θείου της, κατα-
λάβαινε, πως δεν της ήταν δυνατό να
ζήση πιά. Σάν εκείνοι να την είχαν ύπο-
πτευθής, σάν να ήξεραν το σφάλμα της και
να είχαν μάθει ότι είχε παραδοθής στόν
Ζάκ και ότι είχε γεννήσει ένα παιδί μαζί
του, δεν της φέρονταν με την ίδια, ό-
πως και πρίν λεπτότητα.

Η εξαδέλφη της διαρκώς έπιζητούσε
άφορη με λογομαχή μαζί της και να της
ρίχνη κατά πρόσωπο προσβλητικούς ύ-
παινιγμούς. Τα βλέμματα του θείου της
ήσαν άυστηρά πάντοτε και γενικά, ή προς
αυτήν συμπεριφορά του, είχε μεταβληθής
όλοκληρωτικά.

Δεν ήπικείτο τώρα μόνον ο Ζάκ. Κι'

ο δικός της κίνδυνος ήταν μεγάλος και
ή δική της καταστροφή ήταν βεβαία και
έπιχειμένη.

Όταν, μετά την καρατόμησι του άγα-
πημένου της, ο θεός της, που δεν την
είχε πείσει ως την ήμερα εκείνη να παν-
τρευθής τον κόμητα Βαρσύ, της υπέβαλλε
και πάλι τη γνωστή πρότασι, τί θάκανε
τότε, και πως θα κατόρθωνε να μνη ά-
ποκαλυφθής;

Η Μαθίλδη, που κινδύνευε να τρελλα-
θής από την τρομερή είδησι της καταδί-
κης του άγαπημένου της Ζάκ, έτρόμαξε
στη σκέψι αυτή. Ο λάφυγγας της φλο-
γίζονταν...

Η άπελπισία της έπνιγε τα στήθη και
ή Μαθίλδη άρπαξε ένα μπουκάλι γεμάτο
άψεντ και τόφερε στα χείλη της, σάν να
θελε να πιη όλόκληρο το περιεχόμενό του,
να μεθύση, ν' άναίστηχθής, να μη μπορή
να σκεφθής και να μνη έχη συνείδησι της
αθλίας της θέσεως...

Κι' αυτή που δεν είχε πη ποτέ της κα-
νένα ποτό, άδειασε το μισό σχεδόν μπου-
κάλι και ψιθύρισε:

—Τα κτήνη! Μόνον εκείνα είναι εύτυ-
χημένα. Άς γίνω κτήνος λοιπόν κι' έ-
γώ, όχι για να εύτυχίσω, αλλά για να
μνη τρελλαθώ.

Ερώτησε.

—Μα τί λοιπόν; Μα τι περιμένω τώ-
ρα; ψιθύρισε...

Πρίν όμως προλάβη ν' άπαντήσει στην
ερώτησή της, το κεφάλι της έγειρε βαρύ,
το μυαλό της σκοτίσθηκε κι' ο έυεργετι-
κός ύπνος την έκαμε να ξεχάση την τρα-
γικότητα της θέσεώς της...

★

Την άλλη μέρα το πρσί ή Μαθίλδη ξύ-
πνησε πολύ ένωρίς. Το μυαλό της είχε
πιά ξεκαθαρίσει και ήταν ελεύθερο ν' ά-
ναμετρήση πάλι το μέγεθος της δυστυ-
χίας της και να την κάμη έτσι να σπα-
ράξη μια άκόμη φορά κατ' από τα νύχια
της άπελπιστικής άπογνώσεως...

Ο Ζάκ Ντενέ θ' άποκεφαλίζονταν.

Πότε;

Κανείς δεν το ήξερε, αλλά ή ήμερα της
έκτελέσεως της θανατικής ποινής, θα ή-
ταν πολύ κοντά.

Κι' έπειτα; Τί έπρόκειτο να συμβή έ-
πειτα;

Το παιδί της, παρ' όλες τις προσπά-
θειες που είχε καταβάλει ή άστυνομία, ύ-
στερα από την καταγγελία του Ρεμώ, δεν
άνευρεθής.

Ο πατέρας του παιδιού της θα πέ-
θαινε.

Αυτή, όταν άποκαλυπτόταν το σφάλμα
που είχε κάμη να συνδεθής έρωτικά με
τόν Ζάκ Ντενέ, θ' άποξενωνόταν τελείως
από την πατρική της κληρονομιά, και θα
είχνόταν φτωχή κι' άτιμασμένη στούς
δρόμους.

Και ή Μαθίλδη που δεν ένοιωθε τώ-
ρα την έπιθυμία να πιη για να μεθύση
και να ξεχάση, άπελπισμένη, πονεμένη,
τρομαγμένη, έσκέπασε το κεφάλι της με
τά δυο της χέρια κι' άνελόθηκε σε λυγ-
μούς...

★
Ο εισαγγελέως Ριχάρδος ντε Βιλ έξ
άλλου, δεν είχε παύσει κανόντας ότι του
έγγυώταν την έπιτυχία των κακούργων
σχεδίων του.

Το πρσί της ίδιας εκείνης ήμέρας, ξύ-
πνησε κι' αυτός ένωρίτερα.

Κι' όταν ή καμαριέρα μπήκε στο δω-
μάτιό του με το πρσί όρόφασί του.

—Εξύπνησε ή κυρία σου; την ερώ-
τησε.

—Η Σουζάνα;

—Όχι!

—Η δεσποινίς Μαθίλδη;

—Ναί.

—Εξύπνησε, μάλιστα.

—Πήγαινε τότε και πές της ότι σε λ-
γο θα την έπισκεφθώ.

Η καμαριέρα πήγε άμέσως στο δωμάτιο
της κυρίας της και την βρήκε να κλαίη.

—Κυρία μου! Τί σάς συμβαίνει; τη ρώ-
τησε.

Η Μαθίλδη έσήκωσε τα μάτια της
και κινάταξε την Βαλεντίνη. Στέναξε έ-
λαφρά, έσκυψε το κεφάλι της και ψιθύ-
ρισε:

—Τίποτε!

—Άλλά τα μάτια σας είναι κατακόκ-
κινα.

—Δεν κοιμήθηκα καλά.

—Οέε μου! Άλλά γιατί;

—Μου πόνεσε το κεφάλι ξαφνικά....

Ο θεός μου βγήκε;

—Τέτοια ώρα; Μα είναι πολύ πρσί ά-
κόμα, κυρία. Θα κοιμηθήκατε, φαίνεται.

πολύ και νομίζετε ότι είναι προχωρημέ-
νη ή ώρα.

—Όστε είναι εδώ άκόμη;

—Μάλιστα!

—Ο' άποφύγω τότε να με δη. Δεν θα
βγώ και σήμερα διόλου από το δωμάτιό
μου.

—Άλλά, κυρία μου, ο θεός σας θέλει
να σας δη.

Η νέα τινάχθηκε σάν να χτυπήθηκε
κατακέφαλα.

—Θέλει να δη έμένα; ρώτησε. Πότε;

—Αυτή τη στιγμή.

—Μήπως είναι έξω και περιμένει να
του δώσης την άπάντησί μου;

—Είναι στο δωμάτιό του.

—Και σ' έστειλε να με είδοποιήσης;

—Μάλιστα.

—Είναι και ή εξαδέλφη μου μαζί του,
καλή μου Βαλεντίνη;

—Όχι!

—Μόνος του είναι. ή με κανέναν έπι-
σκέπη του;

—Έντελώς μόνος.

Για μια στιγμή ή Μαθίλδη έκαμε τη
σκέψι να προσποιηθής την άρρωστη και να
μη δεχθής τον θείο της. Η περιέργεια
όμως του να μάθη τί την ήθελε εκείνος
την έκαμε ν' αλλάξη σκέψι.

—Πές του, απήντησε, ότι τον περι-
μένω.

—Άλλά, κυρία μου, είσθε κλαμένη.

Δεν νομίζετε ότι δεν πρέπει να σας δη
ο θεός σας με τα μάτια σας κατακόκκι-
να από τα δάκρυα και την άγρυπνία;

—Θα ξαναπληθώ, Βαλεντίνη. Θα προ-
σπαθίσω να μνη άντιληφθής τίποτε. Θα
δικαιολογήσω τέλος την κατάστασί μου
αυτή.

—Όστε να του πώ ότι τον περιμέ-
νετε;

—Ναί.

—Θα κάω όπω με διατάξετε, κυρία
μου. Καλά θα ήτο όμως να φροντίσετε να
μη σας δη στην κατάστασι αυτή ο θεός
σας...

«ΘΕΕ ΜΟΥ ! ΒΟΗΘΗΣΕ ΜΕ, ΤΗΝ
ΟΡΦΑΝΗ»

Μόλις πρόλαβε να ρίξη λίγο νερό στο
πρόσωπό της ή Μαθίλδη και να τακτο-
ποίησι βιαστικά τα μαλλιά της, όπότε
ο θεός της έμπαινε από την άνοιχτή πόρτα.

Ο εισαγγελέως ήταν κατσουφιασμένος
και σκεπτικός.

Δεν ύπηρχε άμφιβολία πως έρχόταν
να της άναγγείλη κάποια σοβαρή είδησι
ή κάποια άυστηρή άπόφασί του.

Η Μαθίλδη από την άυστηρότητα αυ-
τή του προσώπου του, που για πρώτη
φορά της άντίκρυζε, δεν άργησε να κα-
ταλάβη πως κάτι το πολύ σοβαρό έπρό-
κειτο ν' άκούσθής τη στιγμή εκείνη.

Τί τάχα;

Ο Ριχάρδος ντε Βιλ, που στάθηκε για

λίγες στιγμές άκίνητος στην είσοδο, άφού
της έρριξε ένα άυστηρό βλέμμα, έκλεισε
μετά την πόρτα, προχώρησε, πήρε ένα
κάθισμα, έδειξε ένα άλλο στην άνηψιά
του και της είπε:

—Κάθισε.

Η Μαθίλδη, που άνησύχησε από το
ύφος του θείου της, είχε ώχριασει.

Κάθισε στο κάθισμα που της υπέδει-
ξε εκείνος και, σιωπώντας, περίμενε ν'
άκούσθής τί θα της έλεγε ο θεός της.

Ο Ριχάρδος ντε Βιλ, για μια στιγμή
έμεινε σκεπτικός σάν να προσπαθούσε να
κανονίση από που και πως έπρεπε ν' άρ-
χίση και με ποιά τρόπο να δικαιολογήση
εκείνα που είχε σκοπό να άπαιτήση από
την άνηψιά του.

—Μαθίλδη, είπε έπειτα, τα γεγονότα
των τελευταίων ήμερών δεν είναι βέβαια
τιμητικά για σένα και για το όνομα που
φέρεις. Δυο φορές σ' άπήγαγαν και σε
παρέσυραν σε μέρη ύποπτα. Την μιά φο-
ρά σ' έσωσε ο κόμης Βαρσύ και την άλλη
έναν λησταρχος, πράγμα που σ' έξευτε-
λίζει και σ' εκθέτει στα βλέμματα όλου
του κόσμου...

Σταμάτησε. Κι' άφού για λίγες στιγμές
έμεινε σιωπηλός και βλοσυρός όπως
ήταν:

—Η σωτηρία σου από τον Γκαρνιέ, έ-
ξηκολούθησε, είναι το χειρότερο άπ' ό-
λα. Ψιθύρισμοι είρωνικοί για την οικο-
γένειά μας άκούονται από παντού. Είρω-
νεις και λόγια έξευτελιστικά διασταυ-
ρώνονται μέσα στα μέγαρα των γνωστών
και φίλων μας και όλοι, όσοι μας ζήλευαν
ως τώρα, βρίσκουν την εύκαιρία να μας
κοροϊδέψουν.

Η Μαθίλδη, προμαντεύοντας που ή-
θελε να καταλήξη ο θεός της, έτρεμε
από τον φόβο της, μα δεν μιλούσε.

—Ύποθέτω λοιπόν, επανέλαβε ο ντε
Βιλ, ότι δεν υπάρχει λόγος ν' άρνήσαι
να συγκατατεθής σ' ένα γάμο, που, όχι
μόνο την ύπληψή σου που κλονίστηκε θα
άποκαταστήση και θα σε περιφρουρήση
και από κάθε κίνδυνο, αλλά και το όνομά
μας θα σώση από κάθε προσβολή και τα-
πεινώσι. Γόνος καλής οικογενείας ο κό-
μης Βαρσύ, ευγενής, πλούσιος άνθρωπος,

που χάρει της ύπληψης του κόσμου
ολοκληρου είναι ζήλευτος γαμβρός. Επί-
πλέον σε αγαπά. Ποιός λόγος, λοιπόν, σ'
έμποδίζει να τον δεχθής ως σύζυγό σου;

Η Μαθίλδη έφριξε μα δεν μιλούσε.
Με το κεφάλι σκυμμένο μη μπορώντας να
ύπομνη την άυστηρότητα του βλέμα-
τος του θείου της, δεν τολμούσε ν' άρνη-
θής. Φρικτούσε όμως να συγκατατεθής και
να δεχθής να συνταύτιση την τύχη της με
τόν κόμητα Βαρσύ, εκείνον για τον όποιο
άν κι' αυτός την είχε σώσει από ήμερών,
δεν είχε πάψει να νοιάση κάποια έσχηρή
άντιπάθεια, κάποιο μίσος, που μεγάλωνε,
έφ' όσον ή άπαίτησις του θείου της να
τόν παντρευθής γινόταν έντονότερη.

Ο Ριχάρδος ντε Βιλ έρριξε διαπρα-
στικά βλέμματα έπάνω στην άνηψιά του
και μετά πήγε και στάθηκε με σταυρωμέ-
να τα χέρια έπάνω από το κεφάλι της
και την ρώτησε:

—Ε, λοιπόν; Τί έχεις ν' άπαντήσης
σ' όλα αυτά; Δέχεσαι τον κόμητα Βαρσύ
ως σύζυγό σου, ναί, ή όχι;

Η Μαθίλδη, που μέσα από το μυαλό
της περνούσαν όλες οι συνέπειες, ένδς
γάμου της με οιοδήποτε άλλον εκτός από
τόν Ζάκ, που σκεπτόταν ότι ένας παρό-
μοιος γάμος θα φανέρονε το σφάλμα της
και έντός του ότι θα την εξέθετε στα
βλέμματα όλων θα την άποξένωνε συγ-
χρόνως από κάθε δικαίωμα έπάνω στην
κληρονομία του πατέρα της, τινάχθηκε
από το κάθισμά της άποφασιστικά και με
εωνή σταθερά και έντονη:

—Όχι! απήντησε. Δεν τον δέχομαι.

Ο εισαγγελέως, που δεν περίμενε φαί-
νεται τόσο κατηγορηματική άρνησι από
την άνηψιά του, έμεινε κατάπληκτος και
σκηθόπασσε όταν την άκουσε ν' άρνήται
να δεχθής ως σύζυγο εκείνον για τον ό-
ποιον τόσο ένδιαφερόταν αυτός.

—Τί; Πώς; φώναξε. Δεν τον δέχε-
σαι ως σύζυγό σου;

—Όχι!

—Αγαπάς λοιπόν άλλον;

Για μια στιγμή ή Μαθίλδη έδίστασε.
Μετά όμως:

—Δεν αγαπώ, απήντησε θαρρετά, αυτό
όμως δεν σημαίνει ότι είμαι ύποχρεωμένη
να συμμορφωθώ με τις δικές σας άπαι-
τήσεις. Θέλω να μείνω άνύπαντη και θα
μείνω.

Ο εισαγγελέως μόλις συγκρατούσε την
οργή του.

—Μαθίλδη, φώναξε. Το όνομά μας
κηλιδούται, ή ύπόληψίς μας διασύρεται
και έγινα ο περιγέλωτος του κόσμου. Τί,
λοιπόν; Άρνείσαι ν' άποκαταστήσης την
λαμπρότητα του τιμίου ονόματός μας;

—Η διπλή άκονοσία μου άπαγογή, ά-
πότησε ή Μαθίλδη, δεν άτιμάζει ούτε
έσας, ούτε έμένα. Θέλω να μείνω κόρη
και θα μείνω. Άν αυτό σας προσβάλλει,
είμαι έτοιμη να έγκαταλείψω το σπίτι
σας. Άν το να μείνω έλεύθερη εκθέτη
την ύπληψή σας, μάθετε ότι έχω σκοπό
να κλεισθώ σε μοναστήρι.

Ξέρω το πε-
ριεχόμενο της διαθήκης του πατέρα μου.
Ξέρω ότι την κληρονομία θα την πάρω
ύπό πορισμούς. Όταν όμως γίνω μο-
ναχή, όταν άπαρνηθώ τα έγκαίνια, όταν
δηλώσω με την έπισημότητα της εγκλεί-
σεώς μου σ' ένα μοναστήρι, ότι δεν θα
παντρευθώ ποτέ, ο περιορισμός της δια-
θήκης καταπίπτει, και ή κληρονομία, ό-
πως έξερτε, θα μου παραδοθής άνευ όρων.

Ο εισαγγελέως που έβλεπε τώρα ότι,
με την τροπή που έπαιρναν τα πράγματα,
κινδύνευε να χάση τα έκατομμύρια της
Μαθίλδης μέσα από τα χέρια του, έγινε
ώχρότερος κι' από νεκρό.

Η νέα, έξ άλλου, με φωνή που γινό-
ταν όλον έντονότερη, άφού έρριξε μια
τολμηρή ματιά έπάνω στο θείο της:

—Κανείς, πρόσθεσε, δεν μπορεί να μου
επιβάλη να παντρευθώ. Κανείς δεν είναι
σε θέση να μ' άναγκάση να δυστυχίσω.
Σας το έδήλωσα και το έπανωλαβάνω
και πάλι: Θα γίνω καληγορή!

Ο εισαγγελέως ένοιωθε την έπιθυμία
ν' άρπάξη τη Μαθίλδη από το λαμό και
να την πνίξη. Συγκρατήθηκε όμως και
δεν άρθηκε την οργή του να έξωτερικευθής
σ' ένα κίνημα που θα πρόδιδε τους μυ-
στικούς διαλογισμούς και τα άπαισια
σχεδιά του.

—Κανείς, της είπε, δεν θέλει τη δυ-
στυχία σου και κανείς δεν θα σ' άναγκά-
ση, όπως άνοήτως λέε, να δυστυχίσης.
Μιλάς υπό το κράτος άδικαιολόγητης πα-
ραφοράς και έξάπτεσαι περιφρονώντας
εκείνον προς τον όποιον ώφειλες να τρέ-
φης περισσότερο σεβάσιο. Είσαι παιδί
όμως και, συνθηκολογώντας με την άξιο-
πρέπειά μου και μη ξεχνώντας τις ύπο-
χρεώσεις που έχω προς τον μακαριότη ά-
δελφό μου και πατέρα σου, δεν φέρουαι
άπέναντί σου με τον τρόπο που μου έ-
πιβάλλει ή άρετής συμπεριφορά σου, και
ο' αφήνω να σκεφθής και ν' άποφασίσης.

Έκαμε ένα όημα προς την έξοδο.

—Μην ξεχνάς όμως, της είπε, ότι έχω
πατρικά δικαιώματα έπάνω σου. Μην ύ-
περφύγης λοιπόν και μη μου δίδης ά-
φορη να σε ύποπτευθώ. Φεύγω και σκέ-
ψου.

Άνοιξε την πόρτα και βγήκε. Στάθη-
κε πίσω της, πρότεινε προς την κατεύ-
θυνσι της άνηψίας του τη γραδιά του, και

σφίγγοντας άγρια τα δόντια:

—Ω, όχι! βρυχήθηκε. Δέ θα σου περάσει, Ματθίλδη, και δεν θα χάσω τα έκατομύρια εγώ. Αυτό που θέλω θα γίνει: Γυναίκα του Μπονώ ή Βαρσού, αν έγασάς. Τό θέλω και θα γίνει!

Και έφυγε θυμωμένος βρίζοντας και απειλώντας, ενώ η Ματθίλδη που κατετρόμαξε κι' αυτή ή ίδια μπρός στο βάραθρο που μόνη της ξέώθησε τον έαυτό της έπεσε άτονη επάνω σ' ένα κάθισμα και ψιθύριζε ανάμεσα σε λυγμούς:

—Θεέ μου! Έσθ βοήθησε με τώρα την όρασή.

Ο ΜΠΟΝΩ ΕΛΠΙΖΕΙ...

Μετά την κατηγορηματική δήλωσι της άνηψιάς του, ότι δεν σκόπευε να παντρευθ ή τον κόμητα Βαρσού και ότι έξ άλλου ήταν αποφασισμένη να καταφύγει σ' ένα μοναστήρι, ό εισαγγελέως Ριχάρδος ντε Βιλ, έφυγε από τό σπίτι του κατατοραγμένος.

Είχε πιστέψει ότι τα σχέδιά του είχαν έπιτύχει και ότι τα είκοσι έκατομύρια της Ματθίλδης θα γινόνταν δικά του και τώρα, έπειτα από τη δήλωσι της εκείνη, έδλεπε ότι άδικα ήλπισε και άδικα κουράστηκε.

Χάρη στις ένεργειές του όΖάν είχε καταδικασθ σε θάνατο και, όπως έ πληροφορήθη, ύστερα από δυό μέρες έπρόκειτο να άποκεφαλισθ ή.

Όστόσο, όλα αυτά σε τίποτε δεν τον ώφέλησαν.

Έγινε ό,τι δεν περίμενε. Εύρισκε ότι δεν πρόβλεψε όσα έπρεπε κι' έτσι τό θύμα του, που νόμιζε πως τό είχε κάτω από την άπόλυτη διάθεσι του, διέφυγε μέσα από τα χέρια του.

Κι' ό εισαγγελέως, διασώζοντας άμυδρες τώρα έλπίδες έπιτυχίας, σήγαινα προς άνεύρεσι του συνενόχου του Μπονώ, τον όποιον και έβριζε πραγματικά στο ζυθοστατόριο «Καφέ - Κρυστάλ» όπου συνήθως συναντιόνταν.

—Ε, λοιπόν; τόν ρώτησε ό λήσταρχος όταν ό εισαγγελέως κάθισε άπέναντί του, σε μία άπόκεντρη γωνιά, του άριστοκρατικού κέντρου.

—Έκαμα ό,τι μου είπες.

—Της είπες πως πρέπει να με πάρη σύζυγό της;

—Ναι!

—Τί σου άπάντησε;

—Άρνήθηκε.

—Δεν με θέλει;

—Όχι!

—Της έπεβλήθηκε;

—Ναι! Και μου άπάντησε πως κανείς δεν έχει τό δικαίωμα να την αναγκάση να δυστυχήση.

—Θεωρεί δυστυχία της να παντρευθ ή μ' έμένα;

—Άκριβώς...

Ό Μπονώ χαμογέλασε είρωνικά και: —Δεν έχει και άδικο! είπε. Όστόσο, αυτό που θεωρεί δυστυχία της, εγώ θα την αναγκάσω να τό κάμη με πολύ μεγάλη εύχαριστήρι της.

—Ελπίζεις;

—Είμαι βέβαιος.

—Αλλά, με ποιόν τρόπο; Αυτή μου δήλωσε πως δεν έχει σκοπό να παντρευθ ή.

—Εμένα μόνο;

—Κανέναν...

—Και θα μείνη έλεύθερη σ' όλη της τη ζωή;

—Θά γίνει καλόγηρα...

Ό Μπονώ χαμογέλασε και πάλι είρωνικά.

—Καλά! είπε. Αυτά τα λέγει τώρα. Θα δούμε αν θα τό π ή και μετά δυό μέρες ό-

ταν θα πάγω να την έπισκεφθώ και να της μιλήσω.

Και πριν ό εισαγγελέως προλάβ ή ρωτήση με ποιόν τρόπο θα κατώρθωνε να μετατρέψη τα προς αυτόν αισθήματα της άνηψιάς του:

—Έκείνον που φοβούμαι να ματαιώση τό σχέδιά μου, του είπε, είναι αυτός ό διαβολέμενος ό Γκαρνιέ. Για πές μου, όμως, τί συνέβη μεταξύ αυτού και του Καρού και πως κατώρθωσε να σώση την άνηψιά σου από τα χέρια του λησταρχου;

★

Ό εισαγγελέως άφηγήθη όσα ή άστυνομία είχε κατορθώσει να έξακριβώση σχετικάς με την άπαγωγή της Ματθίλδης, που συνέπιπταν ολοκληρωτικά με την άλήθεια —έκτός του λόγου που άνάγκασε τη Ματθίλδη να πάη στο σπίτι του Κλεμάν, γιατί ή νέα είχε καταθέσει ότι πήγε προς τα εκεί χάριν περιπάτου.

Η Ματθίλδη είχε π ή στον άστυνόμο του 4ου τμήματος ότι εκεί που περπατούσε άφηρημένη την άρπαξαν δυό άγνωστοι και την άνέβασαν δήθεν δια της βίας στο σπίτι του Πέτρου Κλεμάν και την έκλεισαν μέσα σ' ένα δωμάτιο στο όποιον βρισκόταν και ένα άρρωστο παιδί, που, όπως της είπαν, ήταν ό γιός «ι άπ ο ι ο ν» Ζάν Ντενέ.

Τό τελευταίο αυτό άλλωστε τό είχε μάθει κι' ό Μπονώ, που για να πάρη πίσω τον Φραγκίσκο, είχε διενεργήσει έπίθεση κατά του έξοχικού εκείνου σπιτιού, τό όποιον όμως βρήκε έντελώς έγκαταλελειμμένο.

Η Λουίζα, σύμφωνα με τις οδηγίες του έραστού της, λίγο μετά την άναχώρησι του άυτοκινήτου που μετέφερε την άναίσθητη Ματθίλδη στο Καλά, πήρε τον Φραγκίσκο και μ' ένα πιστό ύπηρέτη, κατέφυγε σ' ένα φτωχικό σπίτι μιας πολύ μακρινής συνουκίας του Παρισιού.

Γι' αυτό όταν από την κατάθεσι της Ματθίλδης, ό Μπονώ έμαθε πού βρισκόταν ό Φραγκίσκος, και μπήκε σ' αυτό για να τον άπαγάγη πάλι, δεν βρήκε κανέναν εκεί.

Όύτε όμως ή άστυνομία κατώρθωσε τίποτε.

Η Ματθίλδη άπέφυγε έπιμελώς να κατοθήση κάτι που θα πρόδιδε τό προς τον γιό του Ζάν Ντενέ ενδιαφέρον της και δεν άπεκάλυψε ότι θεληματικά πήγε στο σπίτι του Κλεμάν, για να διαπραγματευθ ή την έξαγορά του άπαχθέντος Φραγκίσκου.

Αυτά όμως δεν ήταν πράγματα που ένδιέφεραν τους δυό συνενόχους, που ήξεραν ποιές σχέσεις συνέδεαν τη Ματθίλδη με τον Ζάν Ντενέ και τον μικρό Φραγκίσκο, και που κατάλαβαν την πραγματική άφορη ή της μεταβάσεως της νέας στο σπίτι του Κλεμάν.

Έκείνο που ήθελε να μάθη πρωτίτως ό Μπονώ ήταν ό τρόπος με τον όποιον σάθηκαν οι δύο άρχισυμμορίτες και γι' αυτό ρωτούσε τον Ριχάρδο ντε Βιλ πού, λόγω της θέσεώς του ως εισαγγελέως, ήξερε τα συμβάντα μ' όλες τους τις λεπτομέρειες πού, άλλωστε, δεν θα συνέβησαν όπως οι διαδόσεις έλεγαν.

Κι' ό λήσταρχος, άφου άφηκε τον εισαγγελέα να έξιστορήση με λίγα λόγια τα διατρέξαντα από τη στιγμή της εισόδου της Ματθίλδης —όπως τά είχε καταθέσει ή ίδια— στο σπίτι του Κλεμάν, μέχρι της εισόδου του άυτοκινήτου που την μετέφερε, στο 4ο άστυνομικό τμήμα, του είπε:

—Αυτά, δεν μās ενδιαφέρουν και πολύ. Τα ξέρω άλλωστε. Έκείνο που θέλω να μου διηγηθ ήτε, χωρίς να παραλείψετε καμιά λεπτομέρεια είναι: τί συνέβη μέσα στο 4ο άστυνομικό τμήμα στο όποιον έμπασε τό άυτοκίνητο ό διαβολέμενος

Γκαρνιέ, που την έφτιαξε μια χαρά στον Καρού. Όλα αυτά τα ξέρετε βέβαια έσεις.

—Άσφαλός.

—Πέστε λοιπόν τί έγινε τότε;

Ο ΓΚΑΡΝΙΕ... ΝΕΚΡΟΣ!

—Ό Γκαρνιέ, άρχισε να λέγη ό εισαγγελέως, εύθες μόλις μπήκε στο τμήμα, πήδησε κάτω από τό άυτοκίνητο, έτρεξε προς τους χωροφύλακες και τους είπε ότι μέσα στο άυτοκίνητο ήταν ό λήσταρχος Καρού μ' ένα σύντροφό του και με την άνηψιά μου...

—Και λοιπόν;

—Οι χωροφύλακες, χωρίς να προσέξουν ποιός ήταν εκείνος που τους έδιδε τις πληροφορίες αυτές, ώρμησαν προς τό άυτοκίνητο.

—Και δεν πρόφθασαν τον Καρού;

—Όχι!

—Γιατί;

—Ό λήσταρχος είχε άντιληφθ ή έγκαίρωι τί είχε συμβ ή. Και μόλις τό άυτοκίνητο πέρασε την πόρτα του άστυνομικού τμήματος και πριν σταματήση, αυτός κι' ό σύντροφός του άνοιγαν την πορτίτσα. Κι' ενώ ό Γκαρνιέ είδοποιούσε τους χωροφύλακες αυτοί έφευγαν τρέχοντας...

—Και ό σκοπός που ήταν στην πόρτα; Δεν τους έμπόδισε αυτός;

—Δεν πρόφθασε. Οι συμμορίτες τον σκότωσαν.

—Και οι άλλοι χωροφύλακες;

—Όρμησαν πίσω τους.

—Και πως δεν τους έπιασαν;

—Οι λησται είχαν προλάβει να δρούν από τό τμήμα και έτρεξαν προς μία πάροδο. Βρήκαν ένα άυτοκίνητο που στάθμευε μπρός σ' ένα μέγαρο, σκότωσαν τον σωφέρ, πήδηξαν επάνω και έξηφανίσθησαν.

—Επόμενο ήταν. Ένας άνθρωπος της τόλμης και της έξυπνάδας του Καρού, δεν μπορούσε να συλληφθ ή μ' όση εύκολία έπίστευαν.

—Και δεν συνέληφθη.

—Κι' ό Γκαρνιέ; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ό Μπονώ.

—Οι χωροφύλακες δεν άγνησαν να τον άναγκάσουν. Ός ότου όμως είδοποιήση τους άλλους εκείνος που τον άνεγνώρισε πρώτος, αυτός πήδησε από τον περίβολο του τμήματος στην αύλη του πλαινού σπιτιού.

—Δεν τον περιούκλωσαν μέσα στο σπίτι, αυτός κατέβηκε στο πηγάδι του σπιτιού και δεν τον βρήκαν. Όταν έπειτα βγήκε και κατεδιώχθη και πάλι και έπολιορκήθη, για δεύτερη φορά σ' άλλο σπίτι, έκαμε κάτι τό άπίστευτο.

—Δηλαδή;

—Στό σπίτι εκείνο είχε πεθάνει κάποιος. Ό Γκαρνιέ μπήκε στο δωμάτιο που είχαν αποθέσει τον νεκρό και δεν βρήκε εκεί παρά μια γρηά που κοιμόταν. Σήκωσε τότε τον νεκρό, τον έκρυψε μέσα σ' ένα μπαούλο, τό κλείδωσε, πήρε τό κλειδί και άφου έδεσε τα σαγόνια του, έπεσε μέσα στο φέρετρο, σκεπάστηκε μ' ένα σινδόνη και περιέμενε. Οι χωροφύλακες μπήκαν. Σεβάσθηκαν τον νεκρό, έρεύνησαν παντού, δεν τον βρήκαν κι' έφυγαν.

—Δηλαδή;

—Στό σπίτι εκείνο είχε πεθάνει κάποιος. Ό Γκαρνιέ μπήκε στο δωμάτιο που είχαν αποθέσει τον νεκρό και δεν βρήκε εκεί παρά μια γρηά που κοιμόταν. Σήκωσε τότε τον νεκρό, τον έκρυψε μέσα σ' ένα μπαούλο, τό κλείδωσε, πήρε τό κλειδί και άφου έδεσε τα σαγόνια του, έπεσε μέσα στο φέρετρο, σκεπάστηκε μ' ένα σινδόνη και περιέμενε. Οι χωροφύλακες μπήκαν. Σεβάσθηκαν τον νεκρό, έρεύνησαν παντού, δεν τον βρήκαν κι' έφυγαν.

—Αυτά, δεν μās ενδιαφέρουν και πολύ. Τα ξέρω άλλωστε. Έκείνο που θέλω να μου διηγηθ ήτε, χωρίς να παραλείψετε καμιά λεπτομέρεια είναι: τί συνέβη μέσα στο 4ο άστυνομικό τμήμα στο όποιον έμπασε τό άυτοκίνητο ό διαβολέμενος

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΓΕΡΑΚΑΡΗΣ και οί δυό τραγικές άρραβωνιαστικές του

Η ΤΑΝ από μικρό παιδί ό Λιθέριος Γερακάρης ένας άτίθασος και άιμοδόρος ναυτικός.

Δυνατός και χειροδύναμος, με καρδιά που δεν έγνώριζε τον τρόμο και με άκατανίκητη ροπή στην περιπέτεια και τον τυχοδιωκτισμό, ό Μανιάτης την καταγωγή Γερακάρης, νεαρώτατος συνέληφθη στο κουρσάρικο πλοίο του Βενετού πειρατού Ραμόνδου, ως κωπηλάτης άπλός...

Βρισκόμαστε στα 1660, την έποχή της δεσποτικής τουρκοκρατίας και του τουρκο - βενετικού πολέμου.

Ό νεαρός κωπηλάτης πολ ή γρήγορα έδωσε δείγματα της όρμητικής τόλμης του και της πολεμικής ικανότητός του μέσα στο κουρσάρικο του Ραμόνδου.

Ό Ραμόνδος, έκτιμώντας τις πολεμικές άρετές του, τον έβγαλε πολύ γρήγορα από τα σέλματα της γαλέρας όπου κωπηλατούσε και τον κατέταξε μεταξύ των έμπιστων παλληκαριών του.

—Αυτό τό παιδί που βλέπετε, έλεγε συχνά στους άνδρας του, να μου τό θυμηθ ήτε, πως κάποτε θα κουρσάει μόνο του την Μεσόγειο...

Ό θρυλικός κουρσάρος που έγινε άρχοντας της Μάνης.- Ό τρελλός έρωας του για τη βυζαντινή άρχοντοπούλα Άναστασία, που έγινε για χάρι του καλόγηρα

Ο ΑΣΗΜΟΣ ΚΩΠΗΛΑΤΗΣ ΜΙΑΣ ΓΑΛΕΡΑΣ

ΤΑ λόγια του Βενετού πειρατού βγήκαν άληθινά. Κατά την διάρκεια μιας πειρατικής έπιδρομής στα πλούσια παράλια της Συρίας, ό Γερακάρης έξαφανίστηκε...

Όμως δεν είχε συμβ ή αυτό. Ό Γερακάρης είχε λεηλατήσει ένα πλοίο άρχοντικό του τόπου, είχε γεμίσει με χρυσάφι τό πουγγιά του και καταφεύγοντας σε κάποια έρημη άκτή της Συρίας, έστησε τό πειρατικό όρμητήριό του...

Υστερα από λίγον καιρό, οι παλαιοί σύντροφοί του μάθαιναν με καπάλη έι ότι ό Γερακάρης, με μία πανωλισμένη γαλέρα και ένα καλά ώργανωμένο πλή

ρωμα από θαλασσόλυκους Μανιάτες, εκούρσευε τά παράλια της Άνατολικής Μεσογείου και είχε γίνει ό τρόμος των τουρκικών πλοίων...

Πραγματικά, την έποχή αυτή της διηγήσεώς μας, οι Μανιάτες, παρακινούμενοι από τους Βενετούς που βρισκόταν σε σκληρό πόλεμο με την Τουρκία, άρχισαν έναν έξοντωτικό πειρατικό άγώνα κατά των Τούρκων...

Επί κεφαλής των κουρσάρων αυτόων Μανιατών ήταν ό τρομερός Γερακάρης!

ΣΙΔΗΡΟΔΕΣΜΙΟΣ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

ΕΤΣΙ είχαν τά πράγματα, όταν σε πειρατική θαλασσομαχία, με τουρκικά πλοία, ό Γερακάρης συνέληφθη αιχμάλωτος και ώδηγήθηκε σιδηροδέσμιος στις σκοτεινές φυλακές του Ναυστάθμου της Πόλης.

Βεζύρης της Πόλης ήταν τότε ό πολυς Κιοπρουλής, ένας δαιμόνιος άνθρωπος, που έγνώριζε να έκμεταλλεύεται κάθε περίστασι προς τό συμφέρον της πατρίδος του.

Όταν, λοιπόν, ό Κιοπρουλής πληροφορήθηκε ότι ό τρομερός πειρατής της Μεσογείου Γερακάρης βρισκόταν σιδηροδέσμιος στις φυλακές, άμέσως έσκέφθηκε να τον χρησιμοποίηση για την ύποταξη των άτιθασών συμπατριωτών του.

—Γενναίε Γερακάρη, του είπε με φιλικό ύφος. Πληροφορήθηκα την αίχμαλωσία σου και ήρθανα σε δώ και για να σε χαϊρετίσω. Μά και για να σου έκφράσω τον μεγάλο μου θαυμασμό για τις τρανές θαλασσομαχίες σου και τό εκπληκτικά άνδραγαθήματά σου.

—Βεζύρη μου, ό θαυμασμός σου με συγκινεί και τά λόγια σου μου χαρίζουν μία μεγάλη συγκίνησι... Όμως δεν τ' αξίζω, νομίζω...

—Μην τό λές αυτό, Γερακάρη. Όλόκληρη ή Μεσόγειος σε τρέμει και φρενιά στο πέρασμά σου...

—Άλλοτε... Τώρα

μως, νάμαι ἐδῶ σιδηροδέ-
σμιος, με τσαλακωμένη τή
φήμη καί σπασμένα τὰ
φτερά!...

Ο Κιοπρουλής τὸν πλη-
σίαισε περισσοτέρως. Καί
σκύβοντας ἐμπιστευτικά
στ' αὐτὸ του, τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἔγινε αὐτὸ, Γερα-
κάρη, δὲν φταίς ἐσύ!

Ο ἡλιοφθήμενος θαλασσό-
λυκος ὠρθώθηκε.

— Ἀλλὰ ποῖος; ρώτησε
μέ ἐκπληξί.

— Αὐτοὶ ποὺ σὲ πρόδω-
σαν!

Τὰ μάτια τοῦ κουρσάρου
ἄστραψαν. Φλόγες μίσους
τὰ φώτισαν. Κι' ἔγιναν κόκ-
κινες, αἰμάτινες ἀπὸ τὴν ἔ-
ξαψι.

Ο Κιοπρουλής ἔσπευσε
τότε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ:

Σὲ πρόδωσαν οἱ Στεφα-
νοπουλαῖοι. Ο ἰαπαγω-
γεὺς τῆς μνηστῆς σου καὶ
ἄρχοντας τῆς Μάνης Μιχά-
λης Λεμαθάκης...

ΚΑΛΛΙΣΤΗ, Η ΩΡΑΙΑ ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΓΕΡΑΚΑΡΗ

ΤΙ ἐσήμαιναν ὅμως τὰ
λόγια ποὺ εἶπε ὁ Τούρ-
κος Βεζύρης στὸν Γε-
ρακάρη, γιὰ νὰ τοῦ ἐξάψῃ
τὸ μῖσος ἐναντίον τῶν ὁμο-
φύλων του;

Ο Λιθέριος Γερακάρης,
ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ τὴν
ὠραία ἀρχοντοπούλα τῆς
Μάνης Καλλιστή Ἰατροῦ,
κόρη τοῦ Γιακουμῆ Ἰα-
τροῦ, ἀρχηγοῦ τῆς ἰσχυρᾶς
φατρίας τῶν Ἰατραίων τῆς
Μάνης.

Ἡ Καλλιστή, σεμνὴ καὶ
πάγκαλλη κοπέλλα, ἀντα-
γάτησε τὸν γενναῖο συμπα-
τριώτη της καὶ τοῦ ὠρκί-
σθηκε πίστι αἰωνία.

— Ἡ ἐσένα θὰ πάρω, Λι-
θέριε, ἢ κανέναν! τοῦ εἶπε.

Ἦτερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυ-
χὴ πειρατεία τῆς Συρίας,
ὁ Γερακάρης ἐπέστρεψε
πάμπλουτος στὴν Μάνη καὶ
ἀρραβωνιάστηκε τὴν καλὴ
του.

Ἀκολούθησε ἓνα τριήμε-
ρο γλέντι, ποὺ χάλασε κό-
σμο.

Ὅμως τὴν ὠραία Καλλι-
στή τὴν ἐποφθαλμιόυσε κι'
ὁ Μιχαὴλ Λεμαθάκης, ἀρ-
χηγὸς τῆς φατρίας τῶν
Στεφανοπουλαίων ποὺ ὄρι-
σκόταν στὰ μαχαίρια μετὰ
τὴν φατρία τῶν Ἰατραίων.

Ἔτσι, ἓνα ὄραδο, ποὺ ὁ
Γερακάρης μετὰ τοὺς ἀρ-
ραβῶνες τοῦ ἔφυγε γιὰ νέ-
ες πειρατικές περιπέτειες,
ὁ Μιχαὴλ ἐπετέθηκε στὸν
πύργο τῶν Ἰατραίων, ἔ-
σφαξε τοὺς γονεῖς τῆς καὶ
ἀπήγαγε τὴν Καλλιστή,

τὴν ὁποία καὶ ἔκαμε δική
του...
Γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ δὲ καὶ
ἀπὸ τὴν αἰωνία ἀπειλὴ τῆς

ἐκδικήσεως τοῦ Γερακάρη,
ἐφρόντισε νὰ μάθῃ ποῖα
κατεῦθυνσι, ποῖα σχέδια εἶ-
χε αὐτὸς φεύγοντας καὶ νὰ
τὸν προδώσῃ στὴν Πύλη.

Ἔτσι, ὁ Γερακάρης, ὁ ἀ-
τρόμητος καὶ ἀήτητος
κουρσάρους τῆς Μεσογείου,
ἔπεσε κάποτε αἰχμάλωτος
τῶν Τούρκων...

ΕΝΑΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ, ΜΠΕΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ

Ο ΓΕΡΑΚΑΡΗΣ ὅταν
ἔμαθε ἀπὸ τὸ στόμα
τοῦ Κιοπρουλῆ τὴν ἄ-
τιμὴ προδοσία ποὺ τοῦ ἔγι-
νε ἀπ' τὸν ἀντίζηλό του,
κατελήφθη ἀπὸ μίαν ἀσυν-
κράτητη μανία. Ἐτρεμε
ὁ λόκληρος ἀπὸ τὸν θυμὸ τοῦ
καὶ ἐκόχλαζε μέσα του τὸ
πάθος τῆς ἐκδικήσεως.

— Μὴν κάνῃς ἔτσι, Λιθέ-
ριε, τὸν καθιστοῦσε ὁ Βε-
ζύρης τῆς Πόλης. Δὲν θὰ
σ' ἀφήσω νὰ σὲ μαράζωσῃ
τὸ σκουληκι τῆς ἀπελπισίας.

— Εἰμαι ταπεινὸς δοῦλος
σας, Βεζύρη μου.

— Λοιπόν, συνέχισε ὁ Κι-
οπρουλῆς μετὰ ἓνα σατανι-
κὸ μειδίαμα. Θὰ σοῦ χα-
ρίσω τὴν ἐλευθερία σου...

«Ἐχεις τὸ δικαίωμα
νὰ τοὺς ἐκδικήσῃς... Νὰ
τοὺς καταστρέψῃς... Ἄν
μπορέσῃς, ἐξασφαλίσεις
τοὺς ἐξολοθρευσε τοὺς. Τὸ ἴδι-
ο ποὺ κάνει, Ἐγὼ ἀπ' αὐτὴ
τὴ στιγμή, σ' ἀναγορεύω
μπέτη τῆς Μάνης καὶ σοῦ δί-
νω ὅλα τὰ ἡγεμονικά δικαί-
ωματα ποὺ σοῦ χρειάζον-
ται, γιὰ ν' ἀποσπᾷς τοὺς
πατριώτες σου ἀπ' τὴν ἐ-
πιρροὴ τῶν Βενετῶν... Αὐ-
τὸ καὶ μόνο σοῦ ζητῶ καὶ
εἰμαι βέβαιος πὼς εἶσαι
σύμφωνος νὰ τὸ ἐκτελέσῃς
καὶ ἱκανὸς νὰ τὸ ἐπιτύ-
χῃς.

Ο τρομερὸς κουρσάρους
τῆς Μάνης ἄφησε μιά δι-
άτορη κραυγὴ χαρᾶς καὶ
θριάμβου.

— Θὰ τὸ ἐπιτύχῃ!

Ἡ εὐκαιρία ποὺ τοῦ δι-
νόταν νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἐχ-
θρική φατρία τῶν Στεφα-
νοπουλαίων ποὺ τοῦ εἶχαν
κλέψει τὴν μνηστὴ του ἦ-
ταν μοναδική.

Κι' ὕστερα, ἰσχυρὸς καὶ
μοναδικὸς ἀρχοντας τῆς
Μάνης, θάφερνε στὸ κά-
στρο του τὴν πολυαγαπη-
μένη του Καλλιστή καὶ θὰ
ζοῦσε κοντὰ τῆς μιά ζωὴ
γεμάτη χλιδῇ, εὐμάρεια,
μεγαλοπρέπεια καὶ πρὸ
παντὸς ἔρωτα...

— Θὰ τὸ ἐπιτύχῃ!

Ἡ εὐκαιρία ποὺ τοῦ δι-
νόταν νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἐχ-
θρική φατρία τῶν Στεφα-
νοπουλαίων ποὺ τοῦ εἶχαν
κλέψει τὴν μνηστὴ του ἦ-
ταν μοναδική.

Κι' ὕστερα, ἰσχυρὸς καὶ
μοναδικὸς ἀρχοντας τῆς
Μάνης, θάφερνε στὸ κά-
στρο του τὴν πολυαγαπη-
μένη του Καλλιστή καὶ θὰ
ζοῦσε κοντὰ τῆς μιά ζωὴ
γεμάτη χλιδῇ, εὐμάρεια,
μεγαλοπρέπεια καὶ πρὸ
παντὸς ἔρωτα...

Ἔτσι, ἓνα ὄραδο, ποὺ ὁ
Γερακάρης μετὰ τοὺς ἀρ-
ραβῶνες τοῦ ἔφυγε γιὰ νέ-
ες πειρατικές περιπέτειες,
ὁ Μιχαὴλ ἐπετέθηκε στὸν
πύργο τῶν Ἰατραίων, ἔ-
σφαξε τοὺς γονεῖς τῆς καὶ
ἀπήγαγε τὴν Καλλιστή,

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΑΡΧΟΝ- ΤΟΠΟΥΛΑ ΕΡΩΤΕΥΕΤΑΙ ΤΟΝ ΚΟΥΡΣΑΡΟ

Ο ΓΕΡΑΚΑΡΗΣ ἐμει-
νε στὴν Πόλη δυὸ μῆ-
νες περίπου ἕως ὅ-
του ἐτοιμάσῃ τὸν μεγάλο
στόλο.

Ο Κιοπρουλῆς ἐπεδοκί-

λευσε μεγάλες τιμὲς στὸν
νέο «μπέτη τῆς Μάνης», τὸν
ἐφωδίασε μετὰ ἀφθονὰ χρή-
ματα, πολυάριθμα πληρώ-
ματα καὶ μεγάλες ποσότη-
τες πολεμοφοδίων καὶ βέ-
βαιος ὅτι τὸν εἶχε πιά φίλο
του, τὸν ἐπεδεῖκνε μετὰ ὑ-
περηφάνειας στοὺς ἡγεμονι-
κοὺς ἀρχοντας τῆς Πόλης,

Ἕλληνας καὶ Σλαῦους,
ποὺ ἀποτελοῦσαν τότε τὴν
ἐλληνική παροικία τοῦ Βυ-
ζαντίου.

Σὲ μιά τέτοια ἐπίσημη
δεξίωσι στὸ ἀρχοντικὸ σπι-
τι τῶν Βουχουζεστήδων, ὁ
Γερακάρης γνωρίσθηκε μετὰ
τὴν ὠραία Ἑλληνίδα Ἀνα-
στασία, ἀνηψιά τοῦ πρώην
ἡγεμόνος τῆς Μολδαβίας
Δούκα.

Ἐνας κεραυνοβόλος ἔρ-
ωτας συνέδεσε τοὺς δυὸ
νέους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὸ
θράδυ ἐκείνου συνηγάσαντο
τακτικά στὸν πύργο τοῦ
Γερακάρη...

Καὶ ἔτσι ὁ Γερακάρης
ἀπασχολημένος μετὰ τὸν
νέο αὐτὸν ἔρωτά του — ποὺ
τὸν ἔκαμε νὰ ξεχάσῃ ὁλό-
τελα τὴν σεμνὴ μνηστὴ του
τῆς Μάνης — λησμονοῦσε
τώρα καὶ τὸν κύριο σκοπὸ
γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Κιο-
προυλῆς τὸν εἶχε θγάλει ἀ-
πὸ τὴν φυλακὴ καὶ τοῦ εἶ-
χε δώσει πλοῦτη καὶ αξι-
ώματα...

— Θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύ-
γῃς μόνο ὅταν με ἀρραβώ-
νιστῇς! τοῦ ἀπαντοῦσε ἡ
ὠραία Ἀναστασία.

Ἔτσι, κάποια ἑρρινὴ εἰ-
δυλλιακὴ νύχτα, χωρὶς νὰ
ζητήσουν τὴν ἀδεία κανε-
νός, οἱ δυὸ ἔρασαν ἐγνώ-
ρισαν τὴν ὑπερτάτη χαρὰ
τοῦ ἔρωτος...

Τὴν ἑπομένη κιό-
λας ἄρχισε νὰ τρέμῃ.
Οἱ Φαναριστὲς ἀρχόντες, ὁ
ὁλοσυνδυαστὴς ἡγεμὸν τῆς Μολ-
δαβίας καὶ θεῖος τῆς, ὁ
Πατριάρχης... Τί θάλεγαν
ἐλπίδες αὐτοῦ καὶ ὅτι ἔ-
μελλαν τὸν παρὰ νόμο
αὐτὸν γάμο καὶ μετὰ ἔ-
γκάθειρτο, ἔναν πειρα-
τῆ καὶ ληστῆ τῶν θαλασ-
σῶν...

Μιά φαεινὴ ἰδέα πέρασε
ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Ἀνα-
στασίας. Καὶ ἔσπευσε ἀ-
μέσως νὰ τὴν γνωρίσῃ
στὸν Γερακάρη.

— Νὰ τί θὰ γίνῃ, τοῦ εἶ-
πε. Θὰ πᾶς στὸν θεῖο μου
νὰ με ζητήσῃς ἐπισήμως σὲ
γάμο. Ἐγὼ θὰ ἀρνηθῶ...
Τότε θὰ ἀποσταθῇς ἀμέ-
σως στὸν Βεζύρη καὶ θὰ ἐ-
πικαλεσθῇς τὴν ἐπέμβασι
του. Αὐτοῦ γιὰ νὰ μὴ σὲ
κακοκαρδίωσῃ, θὰ διατάξῃ
τὸν Πατριάρχην μὴ νὰ τε-
λέσῃ τοὺς γάμους μας. Τό-
τε καὶ ἐγὼ προσηγοριάζομαι

ΤΕΧΝΑΣΜΑ
ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

ΜΩΣ, ἡ Ἀναστασία
ἀπὸ τὴν ἐπομένη κιό-
λας ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

Οἱ Φαναριστὲς ἀρχόντες, ὁ
ὁλοσυνδυαστὴς ἡγεμὸν τῆς Μολ-
δαβίας καὶ θεῖος τῆς, ὁ
Πατριάρχης... Τί θάλεγαν
ἐλπίδες αὐτοῦ καὶ ὅτι ἔ-
μελλαν τὸν παρὰ νόμο
αὐτὸν γάμο καὶ μετὰ ἔ-
γκάθειρτο, ἔναν πειρα-
τῆ καὶ ληστῆ τῶν θαλασ-
σῶν...

Μιά φαεινὴ ἰδέα πέρασε
ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Ἀνα-
στασίας. Καὶ ἔσπευσε ἀ-
μέσως νὰ τὴν γνωρίσῃ
στὸν Γερακάρη.

— Νὰ τί θὰ γίνῃ, τοῦ εἶ-
πε. Θὰ πᾶς στὸν θεῖο μου
νὰ με ζητήσῃς ἐπισήμως σὲ
γάμο. Ἐγὼ θὰ ἀρνηθῶ...
Τότε θὰ ἀποσταθῇς ἀμέ-
σως στὸν Βεζύρη καὶ θὰ ἐ-
πικαλεσθῇς τὴν ἐπέμβασι
του. Αὐτοῦ γιὰ νὰ μὴ σὲ
κακοκαρδίωσῃ, θὰ διατάξῃ
τὸν Πατριάρχην μὴ νὰ τε-
λέσῃ τοὺς γάμους μας. Τό-
τε καὶ ἐγὼ προσηγοριάζομαι

ΤΕΧΝΑΣΜΑ
ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

ΜΩΣ, ἡ Ἀναστασία
ἀπὸ τὴν ἐπομένη κιό-
λας ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

Οἱ Φαναριστὲς ἀρχόντες, ὁ
ὁλοσυνδυαστὴς ἡγεμὸν τῆς Μολ-
δαβίας καὶ θεῖος τῆς, ὁ
Πατριάρχης... Τί θάλεγαν
ἐλπίδες αὐτοῦ καὶ ὅτι ἔ-
μελλαν τὸν παρὰ νόμο
αὐτὸν γάμο καὶ μετὰ ἔ-
γκάθειρτο, ἔναν πειρα-
τῆ καὶ ληστῆ τῶν θαλασ-
σῶν...

Μιά φαεινὴ ἰδέα πέρασε
ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Ἀνα-
στασίας. Καὶ ἔσπευσε ἀ-
μέσως νὰ τὴν γνωρίσῃ
στὸν Γερακάρη.

— Νὰ τί θὰ γίνῃ, τοῦ εἶ-
πε. Θὰ πᾶς στὸν θεῖο μου
νὰ με ζητήσῃς ἐπισήμως σὲ
γάμο. Ἐγὼ θὰ ἀρνηθῶ...
Τότε θὰ ἀποσταθῇς ἀμέ-
σως στὸν Βεζύρη καὶ θὰ ἐ-
πικαλεσθῇς τὴν ἐπέμβασι
του. Αὐτοῦ γιὰ νὰ μὴ σὲ
κακοκαρδίωσῃ, θὰ διατάξῃ
τὸν Πατριάρχην μὴ νὰ τε-
λέσῃ τοὺς γάμους μας. Τό-
τε καὶ ἐγὼ προσηγοριάζομαι

δηθεν ὅτι δὲν θέλω μετὰ
ἀρνησί μου νὰ ἐκθέσω τὴν
οἰκονομίαν μου στὴν ὀργὴ
τοῦ Βεζύρη, θὰ δεχθῶ τὸν
γάμο...

Ἔτσι καὶ ἔγινε.
Καὶ ὁ Γερακάρης παν-
τρεύθηκε ἐπισήμως τὴν ὠ-
ραία καὶ πάμπλουτη Ἀνα-
στασία...

ΣΚΛΗΡΗ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

ΑΛΛΑ, ἦρθε κάποτε ὁ
καιρὸς τοῦ χωρισμοῦ.
Ο Βεζύρης δὲν μπο-
ροῦσε νὰ περιμένῃ περισσό-
τερο καὶ διέταξε τὸν Γερα-
κάρη νὰ φύγῃ.

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἀπο-
χωρίσθηκαν μετὰ σπαραγμὸ
ψυχῆς...

ΦΩΤΙΑ, ΣΦΑΓΗ, ΘΑΝΑ- ΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΣΤΕΦΑΝΟ- ΠΟΥΛΑΙΟΥΣ!

Η ΑΙΜΟΒΟΡΟΣ ψυχὴ
τοῦ αἰμοσταγοῦς Γε-
ρακάρη δὲν εἶχε ξε-
χάσει στὸ μεταξὺ τὸ ἄσπον-
δο μῖσος τῆς κατὰ τῶν ἀ-
παγωγέων τῆς πρώτης μνη-
στῆς του... Ἰσως — καὶ
μᾶλλον ἀσφαλῶς — νὰ μὴ
τὴν θυμόταν πιά τὴν μικρὴ
κόρη τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φα-
τρίας τῶν Ἰατραίων. Νὰ
μὴν τὴν ἀγαποῦσε πιά...

Ὅμως, δὲν εἶχε λησμο-
νήσει τὴν ἐκδικήσι τοῦ.

Καὶ αὐτὴ, ὅταν ἔφθασε
στὴν Μάνη, ἦταν σκληρὴ,
φοδερή...

Μόλις ἀνέλαθε τὸ «μπει-
λίκι» τοῦ τόπου, διέταξε
γενικὴ σφαγὴ τῶν Στεφα-
νοπουλαίων. Τὸν Μιχαὴλ
Λεμαθάκη, τὸν ἀναιδῆ ἀν-
τίζηλό του, τὸν ἐκρέμασε
στὰ ὕψηλα τῆς μεγαλύτε-
ρης γαλέρας του καὶ τὸν
ἀφήσε ἐκεῖ νὰ ὑποστῇ τὴν
σκληρότερη θανατικὴ τι-
μωρία, σαλπίζοντας μέσα
στὸ νερὸ καὶ κατασπαράζο-
μενον ἀπ' τὰ σκυλόψαρα...

Ἔτσι, κάποια ἑρρινὴ εἰ-
δυλλιακὴ νύχτα, χωρὶς νὰ
ζητήσουν τὴν ἀδεία κανε-
νός, οἱ δυὸ ἔρασαν ἐγνώ-
ρισαν τὴν ὑπερτάτη χαρὰ
τοῦ ἔρωτος...

Τὴν ἑπομένη κιό-
λας ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

Οἱ Φαναριστὲς ἀρχόντες, ὁ
ὁλοσυνδυαστὴς ἡγεμὸν τῆς Μολ-
δαβίας καὶ θεῖος τῆς, ὁ
Πατριάρχης... Τί θάλεγαν
ἐλπίδες αὐτοῦ καὶ ὅτι ἔ-
μελλαν τὸν παρὰ νόμο
αὐτὸν γάμο καὶ μετὰ ἔ-
γκάθειρτο, ἔναν πειρα-
τῆ καὶ ληστῆ τῶν θαλασ-
σῶν...

Μιά φαεινὴ ἰδέα πέρασε
ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Ἀνα-
στασίας. Καὶ ἔσπευσε ἀ-
μέσως νὰ τὴν γνωρίσῃ
στὸν Γερακάρη.

— Νὰ τί θὰ γίνῃ, τοῦ εἶ-
πε. Θὰ πᾶς στὸν θεῖο μου
νὰ με ζητήσῃς ἐπισήμως σὲ
γάμο. Ἐγὼ θὰ ἀρνηθῶ...
Τότε θὰ ἀποσταθῇς ἀμέ-
σως στὸν Βεζύρη καὶ θὰ ἐ-
πικαλεσθῇς τὴν ἐπέμβασι
του. Αὐτοῦ γιὰ νὰ μὴ σὲ
κακοκαρδίωσῃ, θὰ διατάξῃ
τὸν Πατριάρχην μὴ νὰ τε-
λέσῃ τοὺς γάμους μας. Τό-
τε καὶ ἐγὼ προσηγοριάζομαι

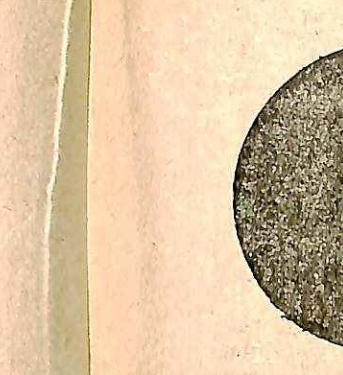
ΤΕΧΝΑΣΜΑ
ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

ΜΩΣ, ἡ Ἀναστασία
ἀπὸ τὴν ἐπομένη κιό-
λας ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

Οἱ Φαναριστὲς ἀρχόντες, ὁ
ὁλοσυνδυαστὴς ἡγεμὸν τῆς Μολ-
δαβίας καὶ θεῖος τῆς, ὁ
Πατριάρχης... Τί θάλεγαν
ἐλπίδες αὐτοῦ καὶ ὅτι ἔ-
μελλαν τὸν παρὰ νόμο
αὐτὸν γάμο καὶ μετὰ ἔ-
γκάθειρτο, ἔναν πειρα-
τῆ καὶ ληστῆ τῶν θαλασ-
σῶν...

Μιά φαεινὴ ἰδέα πέρασε
ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Ἀνα-
στασίας. Καὶ ἔσπευσε ἀ-
μέσως νὰ τὴν γνωρίσῃ
στὸν Γερακάρη.

— Νὰ τί θὰ γίνῃ, τοῦ εἶ-
πε. Θὰ πᾶς στὸν θεῖο μου
νὰ με ζητήσῃς ἐπισήμως σὲ
γάμο. Ἐγὼ θὰ ἀρνηθῶ...
Τότε θὰ ἀποσταθῇς ἀμέ-
σως στὸν Βεζύρη καὶ θὰ ἐ-
πικαλεσθῇς τὴν ἐπέμβασι
του. Αὐτοῦ γιὰ νὰ μὴ σὲ
κακοκαρδίωσῃ, θὰ διατάξῃ
τὸν Πατριάρχην μὴ νὰ τε-
λέσῃ τοὺς γάμους μας. Τό-
τε καὶ ἐγὼ προσηγοριάζομαι

24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1572:

Πλησίαζαν δύο
μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἀπὸ καιρὸ
ἐπὶ τοῦ Παρισιῖο ἦσαν ἔρημοι, κανένα
φῶς δὲν ἔλαμπε μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι ποὺ
ἐκέλευε τὴν πρωτεύουσα. Μία ἄσπρη σι-
πὴ ἦταν ἀπλωμένη παντοῦ Μονάχα ἓνα τιμή-
μα τῆς πόλεως, κοντὰ στὴν πλατεία τῆς
Γρένης, ἔμενε φωτισμένο. Ἦταν ἡ περίφημη
«Αὐλὴ τῶν Θεωμάτων», ὁ τόπος τῆς συγκε-
ντρώσεως τῶν λωποδυτῶν, τῶν δολοφόνων καὶ
τῶν ταγμάτων, ποὺ τὴν ἡμέρα ἐξασκούσαν,
δὴθεν ποικίλα ἐπαγγέλματα ἴδια τοῦ ζή-
τιάνου, καὶ τὴν νύχτα γλεντοῦσαν στὸ κα-
ταφύγιό τους, μπροστὰ στὰ μᾶτια τῶν ἀρ-
χῶν, ποὺ ἀπὸ φόβου δὲν τολμοῦσαν νὰ τοὺς
ἐμποδίσουν.

Ἐκτοῦ ἀπ' αὐτὴ τὴ συνουσία τοῦ Παρισιῖο
ποὺ ἀποτελοῦσε σὰν νὰ ποῖμε, μιά ξεχωρι-
στὴ πόλη μέσα στὴν πρωτεύουσα ὅλας οἱ
ἀλλες ἦσαν ἡσυχες καὶ σιωπὴς. Κάπου-
κάπου καμμία περίεργη διεύθυνσι, μετὰ
τὸ ἄσπρὸ θῆμα τοῦ ἐρημικοῦ δρόμου, κι'
αὐτοὶ σπάνια, γιὰ τὴν δημοσίαν ἀσφάλεια, τὴν
ἐποχὴ ἐκείνη, ἦσαν σὲ ἐμμερῶδη κατάστασι.

Ἐξάφνα τὸ ρολοὶ τοῦ Σαιν Ζερμαίν ντ'
Ἐξερῶν χτύπησε ἀργὰ δύο μετὰ τὰ μεσά-
νυχτα καὶ τότε μέσα στὴ νυχτερινὴ ἡσυχίαν
ἀντήχησαν ζωηρὰ οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλη-
σίας, σκορπιώντας στὴν κοιμημένη πόλιν τὸν
μεταλλικὸ ἦχο τοῦ.

Τὶ ἀράγε νὰ συνέβαινε; Μήπως κανένας ἐ-
χθρὸς ἐρίσκατο πρὸ τῶν πυλῶν; Ἡ μήπως
τὸ Παρίσι καγόταν; Μάλλον τὸ δεύτερο, μετὰ
τὴ διαφορά πὼς ἡ φωτιὰ θὰ ἀνάβε σὲ λίγο.

Μόλις οἱ κωδωνοκρούσεις ἀκούστηκαν, οἱ
δρόμοι, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή ἦσαν ἐμ-
ερισμένοι στὸ σκοτάδι, φωτίστηκαν ὡς διὰ
μαγείας καὶ πυκνὲς ὁμάδες ἀνθρώπων ὀπλι-
σμένων ὡς τὰ δόντια κρατῶντες πυρσούς
στοὺς σκέυους τῶν, ἐξουθύνοντας οὐρλιάζοντας
«Ζήτω ἡ Καθολικὴ Ἐνωσις!».

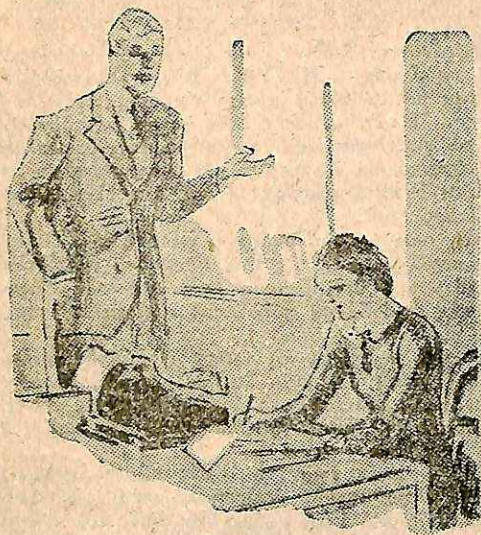
Καὶ τότε ἄρχισε κάτι, ποὺ θυμίζει μονάχα
τοὺς διωγμούς τοῦ Νέουνο.

Μὲ ἀφάνταστη σκληρότητα, οἱ φανατικοὶ
αὐτοὶ ὁδοὶ τοῦ Δουκὸς ντὲ Γκυζ ἄρχισαν
μὴ κα συστηματικὴ σφαγὴ τῶν διαμαρτυρο-
ντων.

Ἦταν τὸ μῖσος τῆς Αἰκατερίνης τῶν Με-
δικῶν, τῆς φοδερῆς βασίλισσας τῆς Γαλ-
λίας ἦταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ Πάπα, ἦταν ἡ
φιλοδοξία τῆς οἰκονομίας τῶν Γκυζ ἦταν
τέλος ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς, ποὺ δημι-
ούργησαν τὸ φρικτὸ αὐτὸ σφαγιο, ποὺ ἔ-
μεινε γνωστὸ στὴν ἱστορίαν μετὰ τὸ ὄνομα «Νύ-
χτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου».

Σὲ λίγο οἱ δρόμοι τοῦ Παρισιῖο πλημ-
μύρισαν κυριολεκτικὰ ἀπὸ αἷμα.

Ἦταν ἓνα ὄργιο σαδιστικὸ ποὺ ὁμοίον
παρουσιάστηκε ἄ

οις ν' αποθαρρύν' θῆ οὔτε στιγμή.
 Ἡ μητέρα της πέθανε ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἡ νέα ἀναγκάστηκε τότε νὰ πωλήσῃ τὰ ἐπιπλα τοῦ πατρικοῦ της σπιτιοῦ καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ σ' ἓνα μικρὸ διαμέρισμα κοντὰ στὸ γραφεῖο ὅπου ἐργαζόταν.

★

Δὲν πέρασε λίγη ὥρα πού εἶχε σηκωθῇ, ἐκείνο τὸ πρωῒ, ὅταν κάποιος κτύπησε στὴν πόρτα της.

— Ἐνα τηλεγράφημα γιὰ τὴ δεσποινίδα Γκραντιέ!

Ὁ προϊστάμενος τῆς Ὑδέτ ἦταν ἓνας πλούσιος δικηγόρος.

Ἡ Ὑδέτ ἀνοίξε βιαστικά τὸ τηλεγράφημα καὶ διάβασε: «Σὲ περιμένω μὲ τὸ τραῖνο τῶν 17.15'. Θὰ βρίσκομαι πὸ σταθμὸ τῆς Τρουβίλ. Φιλιά. Σουζάν».

Παρ' ὅλο πὺ εἶχε ἀκόμη καιρὸ ἡ Ὑδέτ, ἄρχισε νὰ ἐτοιμάξῃ βιαστικά τὴ βαλίτσα της. Ἐβαλε μέσα τὸ μαγιό της, ἓνα σόρετ καὶ δυὸ φορεματάκια λινά.

Ἐφθασε στὸ σταθμὸ μισὴ ὥρα νωρίτερα, τόσο ἦταν ἀνυπόμονη πὺ δὲν μπόρεσε νὰ περιμένῃ περισσότερο. Τὸ ἐξπρές ξεκίνησε ἐπὶ τέλους.

Ὅταν ἔφθασε στὸ σταθμὸ τῆς Τρουβίλ, ἡ Ὑδέτ ἀνεζήτησε παντοῦ τὴ φίλη της, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδε πουθενά. Δὲν εἶχαν ὥστόσο καμμιά καθυστέρηση. Περιέργο, σκέφθηκε. Πὺ εἶναι δυνατόν; Ἀφῆσε νὰ ἀραιώσῃ ὁ κόσμος, ἐλπίζοντας πὺς θὰ μπόρῃ κάποιον νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ, ἀλλ' εἰς μάτην.

Ὁ σταθμὸς ἀδειασε καὶ ἡ Ὑδέτ ἀναγκάστηκε νὰ προχωρήσῃ κι' ἐκείνη πρὸς τὴν ἔξοδο, ἀφοῦ περιμένε ἀρετὴ ὥρα, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἴσως ἡ φίλη της εἶχε καθυστερήσει νάρθη εἰς προῦπέντησί της.

Μερικὰ ἀμάξια παληοῦ τύπου, μὲ ὀμπρέλλες, περίμεναν ἔξω ἀπὸ τὸ σταθμὸ.

Ἐνας ἀμαξίας πλησίασε τὴν Ὑδέτ καὶ τὴ ρώτησε ἂν ἤθελε κανένα ἀμαξάκι.

— Πήγαίνε με στὴ «βίλλα τῶν κυμάτων» στὴν παραλία, σὲ παρακαλῶ, εἶπε ἡ Ὑδέτ.

Ἡ βίλλα βρισκόταν κοντὰ στοὺς Μαύρους Βράχους. Ἦταν διόροφη, μὲ ὠραῖο μικρὸ κήπο καὶ γεράνια στὰ παράθυρα καὶ τὰ μπαλκόνια.

— Φθάνει νὰ μὴν εἶναι ὄρθωστη ἡ δεσποινὶς Πομέυ, συλλογίζονταν ἡ Ὑδέτ καθὼς πλήρωνε τὸν ἀμαξά.

Μὲ τὴ βαλίτσα της στὸ χέρι, προχώρησε καὶ ἐκτύπησε ἀνυπόμονα τὸ κουδούνι τῆς ἐξόδου.

Ἡ γρη῏ ὑπηρετρία παρουσιάστηκε καὶ μὲ τὸ σκυθρωπὸ, σιωπηλὸ ὄφρος, πὺ ἡ Ὑδέτ γνώριζε ἀπὸ τὶς περιγραφὲς τῆς Σουζάν, καλοσπέρισε τὴν Ὑδέτ καὶ τὴ ρώτησε παραξενεμένη: — Καὶ ἡ δεσποινὶς, τί ἐγίνε;

— Δὲν τὴν εἶδα, Τζούλια. Ἐνόμιζα πὺς θὰ τὴν βρῶ ἐδῶ.

— Μὰ ἐκεῖ φύγει, τώρα καὶ μιὰ ὥρα, γιὰ νὰ ἐρθῇ στὸ σταθμὸ νὰ σὰς παραλάβῃ. Ἄν πῆγε πειρῇ, δὲν μπορεῖ νὰ ἔκανε παραπάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα. Τί νὰ ἔχῃ συμβῇ, ἀρὰ γε;

Ἡ Ὑδέτ διέκρινε κάποια ἀνησυχία στὸ ψυχρὸ ὠστόσο ὄφρος τῆς Τζούλιας. Κι' ἄρχισε νὰ ἀνησυχῇ κι' ἐκείνη σοβαρά.

— Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ χαθῇ, μέσα σ' ἓνα μικρὸ τόπο τὴν Τρουβίλ. Καὶ μάλιστα ἡ δεσποινὶς πὺ εἶναι ἀπὸ δῶ... συνέχισε ἡ Τζούλια. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω... τί νὰ ἔχῃ συμβῇ. Ἐλάτε πάντως μέσα. Θέλετε νὰ σὰς ὀδηγήσω στὸ δωμάτιό σας; Ἐγὼ θὰ πάω νὰ μάθω τί ἐγίνε ἡ δεσποινὶς, γιὰτὶ δὲν εἶναι φυσικὴ αὐτὴ ἡ ἀγνοπορία. Ἡ δεσποινὶς συνήθως εἶναι τόσο ἀκριβὴς.

Ἡ Ὑδέτ, δὲν θέλησε νὰ μείνῃ, καὶ ἀκολούθησε τὴν Τζούλια ἡ ὁποία ἀφοῦ ἔκλεισε τὸ σπῖτι, κατευθύνθηκε πρὸς τὸ σταθμὸ.

Στὸ δρόμο ρώτησε μερικὸς γείτονας.

— Μήπως εἶδατε καθόλου τὴ δεσποινίδα Πομέυ;

— Μά, ναί, πέρασα ἀπὸ δῶ στὶς ἐφτάμιση. Πήγαυε μέσα.

Δὲν τὴν εἶδαμε ὅμως νὰ ξαναγυρίσῃ. Ἄν περνοῦσε ἀπὸ δῶ, θὰ τὴν βλέπαμε, τῆς ἀπήντησαν οἱ διάφοροὶ γνωστοί.

Ἐνα «ἀνόητο» αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα

Ἡ Τρουβίλ, ἐὰν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τὴν πλάξ, εἶναι μιὰ μικρὴ, ἥσυχη ἐπαρχιακὴ πόλι. Τὰ σπῖτια εἶναι κολλημένα τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο. Ὅλοι σχεδὸν γνωρίζονται μεταξύ τους, χαιρετιοῦνται ὅταν συναντιῶνται καὶ θεωροῦν πὺς λουομένους ξένους ἐπισκέπτες, σὺν περαστικοῦς φιλοξενούμενους.

Ὅταν ἡ Τζούλια ἐξέφρασε τὴν ἀνησυχία της γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς Σουζάν Πομέυ, ὅλοι πρὸς ὅσους ἀπετάθη, προθυμοποιήσαν νὰ τὴν βοηθήσουν καὶ ἓνας καταστηματοῦχος μάλιστα, προσεφέρθη νὰ συνοδεύσῃ τὶς δυὸ γυναῖκες στὸ γειτονικὸ ἀστυνομικὸ τμήμα.

— Λυποῦμαι πολὺ, τοὺς εἶπε ὁ διεθυντὴς τοῦ τμήματος, πὺ ἀναγκάζομαι νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι μιὰ ξανθιά νέα μὲ μπλε φόρεμα, ἐγίνε θύμα αὐτοκινητικοῦ δυστυχήματος πρὸ μιᾶμισης ὥρας, μπροστὰ στὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου. Τὴν μετέφεραν λιποθυμισμένη στὸ νοσοκομεῖο. Δὲν βρέθηκαν στὴν τσάντα της κανένα χαρτί, πὺ θὰ μὲ βοηθοῦσε νὰ εἰδοποιήσω τοὺς δικούς της.

Ἡ Τζούλια ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ἡ Ὑδέτ παρ' ὅλη τὴ θλίψη της, διέτηρε τὴν ψυχραιμία της καὶ ζήτησε ἐπιμόνως νὰ τὴν ὀδηγήσουν ἀμέσως κοντὰ στὴ φίλη της.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω δυστυχῶς καμμιά πληροφορία γιὰ τὴν κατάστασί της, συνέχισε ὁ ἀστυνομικός. Ἀς ἐλπίσουμε ὅτι δὲν θὰ εἶναι τίποτε τὸ πολὺ σοβαρὸ. Θὰ σὰς δώσω μιὰ σύστασι γιὰ τὸ διεθυντὴ τοῦ νοσοκομείου, ὁ ὁποῖος θὰ σὰς δώσῃ κάθε πληροφορία γιὰ τὴν κατάστασί της φίλης σας καὶ θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ — ἐὰν εἶναι δυνατόν — νὰ τὴν ἰδῇτε. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ ξέρω, δεσποινίς, ἂν εἰσθε σεῖς ἡ ὁποία ἔχετε τὴν ἀρμοδιότητα νὰ ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς φίλης σας. Σὰς ρωτῶ... σχετικὰ μὲ τὸν ὁδηγὸ τοῦ αὐτοκινήτου πὺ προκάλεσε τὸ δυστύχημα. Νὰ ἡ κάρτα του... εἶναι ὁ Ζὰκ Σατέλ, ὁδὸς Βέρνυς, Παρίσι. Εἶναι ὁ γνωστός μουσικοσυνθέτης, δὲν ξέρω ἂν τὸν γνωρίζετε. Εἶχε τὰ χαρτιά του ἐν τάξει καὶ προσεφέρθη νὰ δώσῃ κάθε ἀποζημίωσι... ἐφ' ὅσον θεωρηθῇ ὑπεύθυνος.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε ἀστυνομικέ, εἶπε ἡ Ὑδέτ. Ἐλπίζω, ὅτι ἡ φίλη μου δὲν θὰ βρεθῇ στὴν ἀνάγκη νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ συμφέροντά της, ὅσον ἀφορᾷ τὸ δυστύχημα. Ἄν πάντως παραστῇ ἀνάγκη, θὰ φροντίσω νὰ ἰδῶ αὐτὸν τὸν κύριο ἢ θὰ τοῦ γράψω. Ἐλα, Τζούλια, πάμε...

— Μένει στὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Γλάρων» ὅπου πρόκειται νὰ παραμείνῃ ἓνα μῆνα, ἐπανάλαβε ὁ ἀστυνομικός. Ξέρετε πὺ βρίσκειται τὸ νοσοκομεῖο;

— Τὸ ξέρω ἐγὼ, εἶπε ἡ Τζούλια, σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της.

★

Ὅταν τοὺς ἐπετράπη νὰ μποῦν στὸ μικρὸ δωμάτιο τοῦ νοσοκομείου ὅπου δογοῦσε σιγανὰ ἡ Σουζάν, ἡ Ὑδέτ ἀντίκρισε ἓνα κατάχλωμο πρόσωπο, μὲ μάτια γαλανὰ ὀλόγλυκα καὶ ἓνα μικρὸ στόμα πὺ προσπαθοῦσε νὰ τῆς χαμογελάσῃ.

— Ὑποφέρετε πολὺ, Σουζάν; ρώτησε ἀνησυχὴ ἡ Ὑδέτ. Ἐννοῖα σου, δὲν θὰ ἀργήσῃς νὰ γίνῃς ἐντελὼς καλά. Αὐριο θάβῃς νὰ μείνῃς κοντὰ σου.

— Τί θλιβερὸς διακοπὲς θὰ κάνῃς, Ὑδέτ! εἶπε μὲ μισοσδυμένη φωνὴ ἡ Σουζάν. Καὶ εἶχα τόσο χαρὰ πὺ θὰ σὲ γνώριζα, ἐπὶ τέλους. Αὐτὸ τὸ ἀνόητο... δυστύχημα, μὰς χάλασε ὅλα τὰ σχέδια!... Ἀ! κανεὶς δὲν φταίει ἄλλος ἀπὸ μένα, γιὰ ὅτι μοῦ συνέβη. Ἡμουν τόσο ἀπορροφημένη στὶς σκέψεις μου, πὺ διέσχίζα τὴ λεωφόρο χωρὶς νὰν νὰ προσέξω τὰ αὐτοκινήτα. Δὲν πονῶ πολὺ, ἀλλὰ αἰσθάνομαι ἓνα πνίξιμο καὶ μιὰ ἐξάντλησι... Τζούλια, ἡ φίλη μου Ὑδέτ, εἶναι στὴ βίλλα σὺν στο σπῖτι της! Ἀκούς; Σὲ παρακαλῶ, Ὑδέτ, νὰ πάρῃς ἀπόψε ἀπὸ τὸ γραφεῖό μου τὴν κάρτα μου, τὸ ἡμερολόγιό μου. Ἐγὼ συνοψίζω σ' αὐτὸ ὅλα τὰ ἐπεισόδια τῆς θλιβερῆς ἱστορίας τοῦ θανάτου μου. Ἄν πεθάνω... Ὁχι, ὄχι, μὴ μὲ διακόπῃς, αὐτὸ εἶναι ἐνδεχόμενον... Ἀλλωστε μὲ τὸ νὰ μιλάμε γιὰ τὸ θάνατο, δὲν θὰ πῇ, ὅτι θὰ τὸν προκαλέσωμι!... Ἄν πεθάνω, πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ δώσῃς τὸ ἡμερολόγιό μου, στὰ χεῖρά τοῦ Ρομπέρτ Ἀνσελό... Θέλω νὰ μάθῃ, ὅταν δὲν θὰ βρεῖ σκαμνὶ πῖα στὴ ζωὴ... πόσο τὸν ἀγάπησα... Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι; Καλὸς μιλῶσε μὲ φωνὴ λαχανιασμένη καὶ μὲ τὰ χεῖρα γαντζωμένα στὸ στήθος της, ὁ γιατρὸς ψιθύρισε στὶς δυὸ ἐπισκέπτριες:

— Μὴν τὴν κουράζετε περισσότερο. Ἐλάτε αὐριο πάλι στὶς ἐννέα... Θὰ μπορέσετε τότε νὰ μείνετε ὅσο θέλετε, τώρα ὅμως πρέπει νὰ τῆς κάνω μιὰ ἐνεσι γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ. Ἐχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι.

Ἡ Ὑδέτ ἀκούμπησε τὰ χεῖλη της ἐπάνω στὸ ὠχρὸ μάγουλο τῆς φίλης της, ἐσφίξε δυνατὰ τὸ λεπτὸ της χεράκι καὶ θύνηκε

ἀπὸ τὸ δωμάτιο, συνοδευομένη ἀπὸ τὴ Τζούλια πὺ μπουρμούριζε μέσα στὰ δόντια της:

— Δοιπόν, γιατί;

— Δυστυχῶς, δεσποινίς, ἡ κατάστασίς της εἶναι πολὺ σοβαρά... καὶ δὲν χωρεῖ καμμιά χειρουργικὴ ἐπέμβασις... εἶναι θαῦμα πὺς εἶναι εἰς θέσιν νὰ μιλᾷ καὶ πὺς διατηρεῖ ὅλη τὴν διανοητικὴ της διαύγεια.

— Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν καμμιά ἐλπίς; ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ Ὑδέτ.

— Δυστυχῶς, εἶναι πολὺ λυπηρὸ, εἶμαι ὅμως ἀναγκασμένος νὰ σὰς πῶ ὅτι ἡ ζωὴ της, εἶναι ζήτημα ἡμερῶν, ὠρῶν ἴσως... Τὸ μόνο πὺ μποροῦμε νὰ κάνωμε, εἶναι νὰ ἀνακουφίζωμε τοὺς πόνους της... εἶπε ὁ γιατρὸς.

Ἡ Τζούλια ξέσπασε πάλι σὲ λυγμούς.

— Ἀ! εἶμαι σίγουρη πὺς ἔτρεχε σὺν τρελλὸς αὐτὸς πὺ ὠδηγοῦσε τὸ καταραμένο αὐτοκίνητο, εἶπε ἡ Ὑδέτ στὴ Τζούλια καθὼς γυρίζαν σπῖτι. Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι ὁ ἄθλιος χορεύει ἴσως αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ γελά μὲ τοὺς φίλους του στὸ καζίνο, ἐνῶ τὸ θῦμα του περνᾷ τόση ἀγωνία... Τί σκληρὴ καὶ ἀδικὴ ἡ μοῖρα!

★

Αἰσθανόταν μιὰ ἀγανάκτησι, ἡ Ὑδέτ καὶ ἓνα μίσος γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, πὺ ὤληξε ὁ δολοφόνος τῆς φίλης της.

Ὑστερα ἀπὸ ἓνα πένθιμο δείπνο, μέσα στὴ θλιβερὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ ἀδειοῦ σπιτιοῦ, ἡ Ὑδέτ δὲν θέλησε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν ὑπηρετρία τὸ ἡμερολόγιό τῆς Σουζάν πὺ ἦταν μέσα στὸ σαρτάρι τοῦ μικροῦ γραφείου της. Δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ ὅτι ἡ φίλη της θὰ ἔκανε σὲ λίγο νὰ ζῇ.

Δὲν τὴν χωροῦσε ὁ τόπος, αἰσθανόταν μιὰ ταραχὴ καὶ μιὰ νευρικότητα πὺ τὴν ἔκαναν νὰ πηγαυνοῦσε σὺν τρελλῇ. Ἐξαφνα πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ πᾶ νὰ βρῇ τὸν Ζὰκ Σατέλ, τὸν μουσικοσυνθέτη, τὸν δρᾶστη τοῦ δράματος.

Ὅταν ἔφθασε στὸ καζίνο, τὸν βρῆκε νὰ διευθύνῃ τὴν ὀρχήστρα.

— Θέλετε νὰ τὸν εἰδοποιήσωμε ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ τοῦ μιλήσετε στὸ διάλειμμα; τὴ ρώτησε ὁ μαίτρ.

— Σὰς παρακαλῶ, εἶπε ἡ Ὑδέτ, καὶ κάθησε στὴν μεγάλη βεράντα, ἀπὸ ὅπου μποροῦσε κανεὶς νὰ βλέπῃ τὴν ὀρχήστρα, μέσα ἀπὸ τὰ ὀρθάνοιχα παράθυρα τῆς κεντρικῆς σάλας. Ὁ Ζὰκ Σατέλ εἶχε γυρισμένα τὰ νῶτα πρὸς τὴ θάλασσα. Ἡ Ὑδέτ μποροῦσε νὰ βλέπῃ τὴ σιλουέττα του, μὲ τοὺς φαρεῖς τετραγώνους ὠμους καὶ τὰ καστανὰ μαλλιά.

Ἦταν ἀρκετὰ κομπὸς μέσα στὸ σμόκιν του καὶ μὲ τὰ γαντοφορεμένα χεῖρα του, διηθῦνε κάποια δικὴ του σύνθεσι, πὺ ἀναγραφόταν στὴν πινακίδα τῶν ἐκτελέσεων.

Ἐνας ἀδῶος δολοφόνος

ΣΤΟ διάλειμμα ἡ Ὑδέτ εἶδε τὸν μαίτρ, πὺ πλησίαζε τὸν νεαρὸ συνθέτη καὶ τοῦ μίλησε σιγὰ. Ὁ Ζὰκ Σατέλ, τὸν ἀκολούθησε ἀμέσως στὴ βεράντα.

— Εἰς τί θὰ μποροῦσα νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος, δεσποινίς;

— Εἶμαι φίλη, ἡ μοναδικὴ φίλη τῆς νέας πὺ τραυματίσαστε σήμερα τὸ ἀπόγευμα, εἶπε ἡ Ὑδέτ αὐστηρὰ σὺν νὰ τοῦ ἀπήγγελλε καμμιά κατηγορία. Ἦλθα νὰ σὰς ἀναγγείλω ὅτι ἡ κατάστασίς της εἶναι ἀπελπιστικὴ, ὅτι εἶναι μιὰ νέα εἰκοσι πέντε χρόνων... ὅτι εἶναι ἓνα πλάσμα πὺ δὲν ἔχει βλάβει κανέναν... ἦταν καλὴ, γλυκειά, γενναῖοδωρη καί... Ἦταν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ καὶ σκέπασε μὲ τὰ δυὸ της χεῖρα τὸ πρόσωπό της, προσπαθώντας νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς της. Ὁ Ζὰκ Σατέλ τὴν συνεκράτησε καθὼς τὴν εἶδε νὰ κλονίζεται καὶ τὴν ὠδήγησε σὲ μιὰ ψάθινη πολυθρόνα.

— Εἶμαι φοβερὰ λυπημένος, ψιθύρισε, γιὰ ὅτι ἐγίνε, ἀλλὰ σὰς βεβαῖω ὅτι αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη νέα διέσχισε τόσο ἀστραπιαῖα τὴ λεωφόρο, πὺ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ προλάβῃ νὰ φρενάρῃ. Δὲν μπόρεσα νὰ προβλέψω τὴν κίνησί της αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ, γιὰτὶ περπατοῦσε ἐπάνω στὸ πεζοδρόμιο ἀργὰ καὶ συλλογισμένα. Ἐξαφνα, πετάχθηκε... ἀκριβῶς τὴ στιγμή πού... Σοβαρῶς, εἶναι ἀλήθεια πὺς εἶναι καταδικασμένη! Μὴν ἔχετε ἐναντίον μου... Εἶναι τρομερὸ αὐτό... νοιώθω τὸ μελαγχολικὸ της πρόσωπο νὰ μὲ καταδιώκῃ... Αἰσθάνομαι ὅτι ἐγὼ δολοφόνος, ὥστόσο κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ προλάβῃ αὐτὸ τὸ δυστύχημα... Ἐτρεχα τόσο λίγο... Ὡ! δὲν θέλω ἐν τούτοις νὰ ὑπεκλίνω τὶς εὐθύνες τὶς ἰλικές, νὰ θεωρηθῶ ὅμως φονεὺς, ἐνοχος, εἶναι φρικτὸ καὶ ἀδικό!

Ἡ Ὑδέτ αἰσθάνθηκε ὅτι ὤληξε ἀδικία. Ὁ Ζὰκ Σατέλ δὲν εἶχε ἔλθει στὴν Τρουβίλ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐργασθῇ. Ἀλλωστε καὶ ἡ ἰδία ἡ Σουζάν τὸ εἶχε ἀναγνωρίσει ὅτι κανεὶς δὲν ἦταν ὑπάτιος, ὅτι ὅλα εἶχαν συμβῇ ἀπὸ τὴν ἀπερισεψία της... Τί ἤθελε τώρα ἡ Ὑδέτ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ προσβάλῃ αὐτὸν τὸν ἀγνωστο;

Σήκωσε τὸ βλέμμα της καὶ τὸν κύτταξε σὺν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ ἐξηκολούθησε ὕστερα νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴ φίλη της, πὺ ἔχανε τόσο τραγικά.

— Καταλαβαίνω, δεσποινίς, καὶ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ θυμώ-

σω μαζί σας ὡποσδήποτε. Γνωρίζετε πρὸ καιροῦ μὲ τὴ φίλη σας; ρώτησε ὁ νεαρὸς συνθέτης.

— Απόψε τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ, ἀλλὰ ἀλληλογραφοῦσα με ἀπὸ καιρὸ. Ἡ φίλιά μας γεννήθηκε μὲ τὰ γράμματα καὶ πιστέψτε με, ἦταν μιὰ φίλια ἀληθινή. Σὲ ἓνα γράμμα μέσα εἶναι πὺ εἰλικρινῆς κανεὶς, γίνεται πὺ ἐξομολογητικὸς γιὰτὶ ἔχει λίγο τὴν ἐντύπωσι ὅτι μιλάει στὸν ἑαυτὸ του. Σὰς βεβαῖω ὅτι γνωρίζω τόσο καλά τὴ φτωχὴ Σουζάν. Ἐχει μιὰ ἐξαιρετικὴ ψυχὴ...

Ἀπὸ τὴ σάλλα ἄρχισαν ν' ἀκούγονται τὰ κουρδίσματα τῶν μουσικῶν τῆς ὀρχήστρας καὶ ὁ θόρυβος τοῦ κοινοῦ πὺ ξανάπαυρε τὶς θέσεις του.

— Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σὰς ἀφήσω, δεσποινίς, εἶπε ἀνασπέναντος ὁ Ζὰκ Σατέλ. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μὲ λυπᾷσθε λίγο. Δὲν εἰν' ἐτοῖ; Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ διευθύνω τώρα μιὰ ὀπερέττα κι' αὐτὸ μοῦ εἶναι πολὺ σκληρὸ. Δὲν ἀνέκει κανεὶς στὸν ἑαυτὸ του στὸ ἐπάγγελμα καὶ καὶ περιμένουν ἀπὸ μένα, ἓνα τέταρτο χαρὰς καὶ εὐθυμίας... Θὰ ξαναἰδωθοῦμε ὅμως!... ναί, ναί, πρέπει... Θά... πάντως ἂν θέλετε θὰ μποροῦσαμε νὰ μεταφέρωμε τὴ φίλη σας σὲ μιὰ μεγάλῃ κλινικὴ καὶ νὰ καλέσωμε ἓναν χειρουργὸ ἀπὸ τὸ Παρίσι... ἀναλαμβάνω, φυσικά, τὴ δαπάνη. Σὰς παρακαλῶ, δεσποινίς, νὰ δεχθῇτε νὰ θέσω στὴ διάθεσί σας τὸ βαλάντιό μου... Ὡ! μὲ εἰδοποιοῦν... Χαίρετε, ὀρεβουάρ, δὲν εἰν' ἐτοῖ; Αὐριο τὸ πρωῒ θάβῃ νὰ σὰς βρῶ στὸ νοσοκομεῖο.

— Ναί, στὶς ἐννέα τὸ πρωῒ. Ὁρεβουάρ, κύριε, εἶπε ἡ Ὑδέτ. Ὅταν βρέθηκε μόνῃ ἡ Ὑδέτ, προσπαθοῦσε νὰ δικαιολογήσῃ μέσα της, τὴν ἔλξι πὺ ἐδοκίμασε μὲ τὴν γνωριμία αὐτοῦ τοῦ καλλιτέχνη:

— Φαίνεται πραγματικὰ θλιμμένος καὶ τὸ ὄφρος του δείχνει ἓναν ἄνθρωπο, λεπτόν, καλόν, ἔξυπνον. Εἶναι μόλις τριάντα ἐτῶν καὶ εἶναι κίβλας συνθέτης ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς. Τί ὠραία ἔκφρασι πὺ ἔχει, ρομαντικὴ, μὲ μάτια ποιητικά... Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι αὐτὸς ὤληξε ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τῆς δυστυχισμένης τῆς Σουζάν....»

Ἀπρόοπτη κληρονομία

ΤΑΝ ξαναγύρισε στὴ βίλλα, ἡ Τζούλια τὴν περίμενε μὲ τὸ ἡμερολόγιό τῆς Σουζάν στὰ γόνατα. Ἡ Ὑδέτ τὸ πῆρε καὶ ἀνέβηκε στὴν κάμαρά της. Δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ παρὰ κατὰ τὶς πρωινὲς ὥρες.

Στὶς ἐννέα βρισκόταν κίβλας κοντὰ στὴν ἄμοιρη φίλη της ἡ ὁποία, παρ' ὅλο πὺ αἰσθανόταν πῖα τὸ τέλος της νὰ ἐγγίξῃ, εἶχε τὴ δύναμιν νὰ τῆς πῇ χαμογελώντας:

— Πρὸ μιᾶς ὥρας ὑπαγόρευσα τὴ διαθήκη μου. Σοῦ ἀφήνω τὴ βίλλα μου, σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ κρατήσῃς κοντὰ σου τὴν Τζούλια στὴν ὁποῖαν ἀήνω ἓνα μικρὸ εἰσόδημα. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι δικὰ σου, ἀγαπημένη μου... Δὲν ἔχω παρὰ ἑσένα στὸν κόσμο... καί... ἐκεῖνον στὸν ὁποῖον θὰ δώσῃς τὸ ἡμερολόγιό μου. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι; Διάβασέ το πρῖν, γιὰ νὰ γνωρίσῃς ἐντελὼς τὴ φτωχὴ ἱστορία τῆς Σουζάν Πομέυ... ἦταν τὸ μόνο πὺ σοῦ εἶχα κρύψει. Ὅταν τὰ μάθῃς ὅλα, θὰ καταλάβῃς γιὰτὶ ἐπιθυμῶ ὁ πρῶν μνηστὴρ μου νὰ μάθῃ ἐπὶ τέλους... τὴν αἰτία... ποῦ... ποῦ...

Ἡ φωνὴ της ἦταν τόσο σθεναρὴ, πὺ ἡ Ὑδέτ ἀναγκάστηκε νὰ σκύβῃ ἐπάνω στὸ ὠχρὸ πρόσωπο γιὰ νὰ ἀκούῃ.

— Ἠσύχασε, τῆς εἶπε. Σοῦ ὑπόσχομαι, ὑπόσχομαι σιγῶς. Μὴ μιλάς, ὅμως. Αὐτὸ σὲ κουράζει... πρέπει νὰ προσέχῃς... γιὰτὶ θὰ γίνῃς καλά, χρυσὴ μου... Ἡ ἀδυναμία σου σὲ κάνει νὰ αἰσθάνοσαι πὺς σβύνεις. Ὁ γιατρὸς ὅμως ἐγγυάται... Σὲ λίγες μέρες θὰ μπορέσωμε νὰ σὲ μεταφέρωμε σ' τὴ βίλλα, ὅπου ἡ Τζούλια κι' ἐγὼ θὰ σὲ περιποιη

πολλά πράγματα να πούμε! Δεν πονάω καθόλου και τώρα σαν να αντανέω καλύτερα... Μόνον η αδυναμία... αλλά αυτή θα ραπεύεται... Πώς σκοτεινιάζει όμως!... Σκύψε, 'Υβέτ, θέλω να διακρίνω τα χαρακτηριστικά σου... Πάντα μου έλειπε τόσο μια αδελφή... και τώρα τη βρήκα... επί τέλους! Τί γλυκό πράγμα που είναι μια φίλη... μια στοργική και πιστή φίλη!

Η Σουζάν άφησε το κεφάλι της να πέση και η 'Υβέτ αισθάνθηκε τα δάκτυλά της, που κρατούσε μέσα στα χέρια της, να παγώνουν. Μόλις άκουγεται η ελαφρά της αναπνοή, Μια νοσοκόμος μπήκε στο δωμάτιο, στάθηκε λίγο κοντά στην 'Υβέτ... κι ύστερα την άπεμάκρυνε από το κρεβάτι της άρρωστης.

Η γρηά Τζούλια που είχε ιδή τους και τους να πεθαίνουν, της έκλεισε τα μάτια.

Στόν διάδρομο του νοσοκομείου που την τράβηξαν, η 'Υβέτ έβλεπε μπροστά στον Ζάκ Σατέλ και γέροντας επάνω του, έλαμφε μαζί του τον άδικο χαμό της φίλης της.

Ο τρίτος θαυμαστής

ΛΑ τελείωσαν, κανονίστηκαν και η «Βίλλα των Κυμάτων» διετήρησε τη χαρμόσυνη όψη της, για τα μάτια του διαβάτου... Πόσο τα πράγματα και η φύσις, μένουν αδιάφορα στη δυστυχία που πληγώνει τον άνθρωπο!...

Πρίν γυρίση στο Παρίσι η 'Υβέτ χρειάστηκε να παρουσιάσει στο γραφείο του Λατούρ, του συμβολαιογράφου της πρώην πελάτισσάς του.

—Η βίλλα σας άνηκε, είπε στην 'Υβέτ, καθώς και μιá χρηματική περιουσία που θα σας δίνη ένα εισόδημα εικοσι χιλιάδες φράγκα. Έχετε δικαίωμα, ως κληρονόμος της Σουζάν Πορέν, να έχετε άγαπητή άποζημιώσεως έναντίον του Ζάκ Σατέλ.

—Δέν σκοπεύω καθόλου, κύριε Λατούρ, να χρησιμοποιήσω αυτό το δικαίωμα. Η φίλη μου άνεγνώρισε ότι η άπερισκεψία της υπήρξε αίτια του δυστυχήματος. Άλλωστε το χρήμα είναι δυνατόν να άπανορθώσει ένα τέτοιο δυστύχημα: είπε η 'Υβέτ.

—Όποτε εγκαταλείπετε λοιπόν, δεσποινίς, κάθε δικαίωμα που σας...

—Φυσικά. Αυτό έξ άλλου υπήρξε και η έπιθυμία της Σουζάν, της φτωχής μου φίλης, διέκρινε η 'Υβέτ.

»Πέστε μου, όμως, κύριε Λατούρ, να δεχθώ την κληρονομιά αυτή...

—Μάλιστα, δεσποινίς. Η νεαρά πελάτισσά μου, ήτο μόνη στον κόσμο. Η βίλλα και η μικρή περιουσία που σας άφησε, είχαν περιέλθει σ' αυτήν έσχάτως από μιá ήλικιωμένη εξαδέλφη της, ή όποια της τα έκληροδότησε πρίν πεθάνη. Θα μπορούσα, δεσποινίς, να σας ρωτήσω τί σκοπεύετε να κάμνετε τώρα; Τα έξήντα μου χρόνια άφ' έδος και ή νεότης σας άφ' έρου μου δίνουν αυτό το δικαίωμα, να λαμβάνω το θάρρος να σας ρωτώ... Όταν ή νεαρά πελάτισσά μου, μου υπήρξε τις τελευταίες της θελήσεις μου είχε πη ότι είσθε άναγκασμένη να έργάζεσθε για να ζήτε. Τώρα θα μπορούσατε, φυσικά, να έγκαταλείψετε τη θέσι σας. Ξεκινήστε, παιδί μου, και μίν ξεχνάτε ότι είμαι πάντα στη διάθεσί σας, σέ ό,τι θα μπορούσα να σας έξυπηρετήσω, είπε ό κύριος Λατούρ.

Η 'Υβέτ παρ' όλο που είχε τόσο λίγο γνωρίσει τη φίλη της, που έβλεπε έναν τόσο τραγικό θάνατο, αισθανόταν μιá μόνωσι στην ψυχή της, σαν να είχε συνήθιση να ζή πάντα κοντά της. Μιá μεγάλη δυσκολία προσπαθούσε να έγκλιματιθής μέσα στο καινούργιο περιβάλλον της βίλλας, ανάμεσα στα παλιά έπιπλα, που την έκαναν να αισθάνεται τον έαυτό της τόσο ξένο.

Τίποτε από όλα αυτά που είχε γύρω της και που ως προχθές της ήταν ξένα, δέν της μιλούσε στην ψυχή.

Μόνο το ήμερολόγιο της νεκρής φίλης της το όποιον είχε ξανατοποθετήσει μέσα στο γραφείο, διατηρούσε γι' αυτήν μιá ξεχωριστή σημασία. Άγαπούσε να κάθεται στην πολυθρόνισα του γραφείου, εκεί που καθότανε και ή Σουζάν όταν κρατούσε τις σημειώσεις από το θλιβερό αισθηματικό της μυθιστόρημα...

Πέρασαν τρεις μέρες όταν κάποιο πρωί ή Τζούλια της άνηγγειλε ότι ένας κύριος έπιθυμούσε να την ιδή και την παρακαλούσε να τον δεχθής.

—Μου έδωσε την κάρτα του, είπε ψυχρά ή Τζούλια... διάβασα το όνομα... είναι αυτός που προκάλεσε το καταραμένο δυστύχημα. Μίν ξεχνάτε πάντως, δεσποινίς, ότι αν δέν βρίσκóταν αυτό το αυτόκίνητο, άκριβώς τη στιγμή που ή φτωχή δεσποινίς... Άλλοίμονο... Μήπως θα θέλατε να τον δεχθήτε;

Η 'Υβέτ έγινε κατακόκκινη και δίστασε προς στιγμήν καθώς ή Τζούλια την κίταξε με έκεινο το βλέμμα της άποδοκιμασίας, που έδειχνε όλη της την διαμετρική και την άποστροφή, για την έπιείκεια της νέας κυρίας της.

—Κατεβαίνω άμέσως, Τζούλια! Άπεδείχθη ότι αυτός ό κύριος δέν είναι υπέθινος για το τραγικό δυστύχημα. Ξέρει ότι βρίσκομαι έδω και δέν μπορώ να μίν τον δεχθώ. Μίν άνηγγειλε, Τζούλια, αυτό δέν έμποδίζει πάντως να είναι... άλλοίμονο... στα μάτια μου, ό άνθρωπος χάρις στον όποιον χά...

50

θηκε τόσο άδικο ή φίλη μου.

Η 'Υβέτ προχώρησε άναστενάζοντας, προς το σαλόνι. Συνηθισμένη να αναλύη πάντα τα συναισθήματά της, και να τα αντίκρύξη με θάρρος και ειλικρίνεια, αισθανόταν ότι ό νεαρός συνθέτης άπασχολούσε υπερβολικά τη σκέψη της, διαισθανόταν δέ καθαρά ότι έκείνος την άγαπούσε κιόλας, παρ'όλο που δέν της είχε άναφέρει τίποτε γι' αυτό ούτε το πρωί έκείνο στο νοσοκομείο, ούτε στις άλλες συναντήσεις που είχε μαζί του κατόπιν.

Μιά σκιά στεκόταν όμως ανάμεσά τους, ή σκιά της Σουζάν. —Φεύγω αύριο από την Τρουβίλ, είπε ό νεαρός μουσικός στην 'Υβέτ. Πηγαίνω στη Ντυνάρ, όπου θα δώσω τέσσαρα κονσέρτα. Κατόπιν θα γυρίσω πάλι... Θα βρίσκομαι έως τότε έδω... Θα μου επιτρέπατε να σας ξαναδώ;

Η 'Υβέτ κατέβασε τα μάτια. Προσπαθούσε να μίν ήπιοςψη στη συμπάθεια που ένοιωθε γι' αυτόν και ήθελε να φανή όσο μπορούσε ψυχρή και άυστηρή στο νεαρό καλλιτέχνη, που υπήρξε το τυφλό όργανο της τύχης...

—Όποτε πρέπει να σας άποχαιρέτησω; Ξαναρώτησε ύστερα από λίγα λεπτά σιωπής. Δέν θάθελα να εξαφανισθώ όμως από τη ζωή σας χωρίς να σας εκφράσω τον έρωτα που μου έμπνεύσατε, δεσποινίς 'Υβέτ. Σας αγαπώ και δέν ζητώ παρά το δικαίωμα να προσπαθήσω να κατακτήσω την καρδιά σας... Καταλαβαίνω πόσο το φρικτό αυτό άτύχημα σας άπομακρύνει από μένα και πόσο ή παρουσία μου ακόμα μέσα σ' αυτό το σπίτι, σας φαίνεται σαν Ιεροσολία.

Σώπασε λίγα λεπτά, έλπίζοντας να άκούση μιá λέξη διαμετρίας από την 'Υβέτ. Η νέα έν τω μεταξύ άναλογιζόταν με θλίψη:

«Νά, λοιπόν, κι' ό τρίτος θαυμαστής, αυτόν που έλεγα πάντα πως θ' άγαπούσα και θα τον έκανα μνηστήρα μου. Είναι άκριβώς όπως τον ποθούσα, αλλά ή άνάμνησις του τραγικού τέλους της Σουζάν, μάς χωρίζει φρικτά. Η φίλη μου μου έξησφάλισε τη ζωή και το μέλλον. Δέν έχω το δικαίωμα να δεχθώ την άγάπη έκείνου που προκάλεσε το χαμό της. Είναι καλύτερα να μίν ξαναϊδωθούμε πιά!»

—Φεύγω, λοιπόν, είπε ό Ζάκ Σατέλ. Είμεθα όλοι —έν' ή άλήθεια— τυφλά όργανα της σκληρής μοίρας που μάς διέπει! Έπρεπε να έλθω στην Τρουβίλ για να γνωρίσω τί θα πη τόνος. Μέσα σ' αυτές τις λίγες μέρες, έζησα ένα δράμα, μια τραγωδία... Ένοιωσα τί είναι να αγαπάς χωρίς να έλπιζεις τίποτα... Α! δέν σας κατηγορώ. Τα έπιχειρήματά σας είναι τόσο δίκαια... Έγώ όμως, που δέν υπήρξα σέ τίποτε ένοχος, θα υποστώ μιá τιμωρία που δέν θα μου άξιζε: Να μίν σας ξαναδώ, να σας θεωρήσω για πάντα χαμένη για μένα!

—Θά ξεχάσετε, είπε σιγανά ή 'Υβέτ. —Όχι. Α! μίν φοβάστε. Θα ζήσω, βέβαια, θα παντρευθώ ίσως μιá μέρα, γιατί καταλήγει κανείς πάντα στο να άναζητήσει μιá οικογενειακή έστία, αλλά σεις θα μέινετε στη θύμησί μου, ή μεγάλη μου, ή μοναδική άγάπη της ζωής μου!

Η 'Υβέτ, συγκινημένη τρομερά, άκουγε αυτή τη θαθεία, γλυκειά φωνή, γεμάτη πάθος και ειλικρίνεια, να άντηχη μέσα στο σαλόνι που είχε ζήσει ή φτωχή Σουζάν και ένοιωθε κάποιου τύφου.

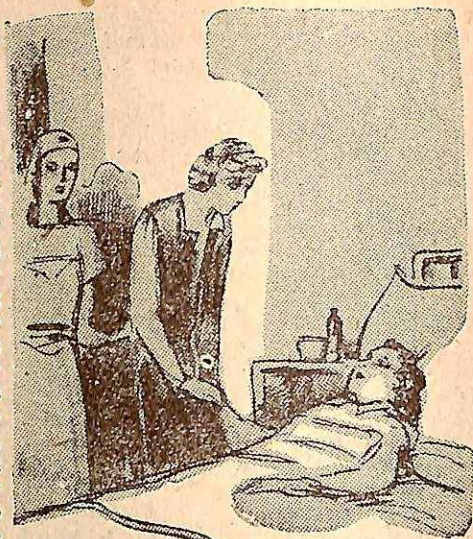
«Ετείνε το χέρι της στον Ζάκ Σατέλ και κυττάζοντάς τον τώρα, γενναία, στα μάτια, του είπε:

—Σας εκτιμώ και σας συμπονώ άληθινά. Δέν μπορώ τίποτε περισσότερο. Είσθε πολύ δίκαιος και πολύ λογικός, ώστε να μίν με θεωρήσετε για σκληρόκαρδη. Χαίρετε, κύριε Σατέλ. Είσθε ένας μεγάλος καλλιτέχνης και ή τέχνη σας είναι ένας μεγάλος παρήγορος. Εύχομαι να βρήτε γρήγορα αυτή που θα γίνη γυναίκα σας και θα σας κάνει να ξεχάσετε ένα όνειρο που δέν ήταν δυνατόν να πραγματοποιηθή.

Τό ήμερολόγιο μιās νεκρής

νός έφερε το χεράκι της 'Υβέτ στα χείλη του, υπεκλήθη και βγήκε από το σαλόνι.

Όταν τον είδε να άπομακρύνεται ή 'Υβέτ, αισθάνθηκε τον έαυτό της τρομερά μόνο και εγκαταλειμμένο. Ήταν βέ-

Η 'Υβέτ που κρατούσε το χέρι της, το άνοισε να παραλύη.

βαιη ότι ό Ζάκ Σατέλ, ήταν άξιος μιās μεγάλης άγάπης και καταλάβαινε ότι είχε άναγκασθ ή άπώθηση την ίδια της την εύτυχία!

Η 'Υβέτ ζητούσε κάτι για να ξεχάση τον πόνο της. Θυμήθηκε ότι ή Σουζάν της είχε επιτρέψει να διαβάσει το ήμερολόγιο της, πρίν το διαβιβάσει στον Ρομπέρ Άνσελό. Άνέθηκε λοιπόν στην κάρτα της, πήρε το ήμερολόγιο, το άνοιξε και άρχισε να διαβάξη:

Η ίστορία της ζωής μου

«15 Νοεμβρίου 1934

»Η ζωή από σήμερα πήρε για μένα μιá ιδιαίτερη σημασία, από τη στιγμή που γνώρισα τον Ρομπέρ Άνσελό. Είναι άπιστευτο!... αλλά μόλις τόν είδα σήμερα το πρωί για πρώτη φορά, τον άνεγνώρισα και του χαμογέλασα όπως θα χαμογέλασε κάποτε και ή ώραία του δάσους στο πριγκιπόπουλο των άνείρων της, που την έζυπνισε από τον βαθύ της ύπνο.

»Είμαι βοηθός άρχιτέκτονος και έπιθεωρούσε το γήπεδο όπου ό κύριος Λοσούρ, ό κηδεμών μου, στού όποιου το γραφείο έργάζομαι ως δακτυλογράφος πρόκειται να οικοδομήση έργοστάσια.

»Ό κηδεμών μου είναι ένας άνθρωπος ψυχρός και άυστηρός που με μεταχειρίζεται σαν σκιάβα του. Όταν βγήκα από το οικοτροφείο, μου προσέφερε μιá θέσι μέσα στο σπίτι του, όπου ήλπιζα με χαρά να βρω λίγη στοργή, κοντά στους δικούς του. Η στέγη που μου προσέφερε και το σεργίτιο μου στο οικογενειακό τραπέζι, είναι οι μόνες εύεργεσίες που μου παρέχονται και για τις όποιες πρέπει να χρωστάω μεγάλη εύγνωμοσύνη. Αυτό με κάνει να το αισθάνομαι καλά ό κηδεμών μου. Βοηθώ την ύπηρετρία στα οικιακά και κρατώ την άλληλογραφία του κηδεμόνος μου, επιδιωρόθω και μαντάρω τα ρούχα του βράδυ, πλάι στην κυρία Λοσούρ. Άν τολμούσα, θα έφευγα. Άλλού θα ήμουν έλεύθερη να φροντίζω για τον έαυτό μου. Έδω είμαι ύποχρεωμένη να ύπακούω, χωρίς να έλλίξω κανένα άντάλλαγμα φιλίας και στοργής, κοντά σ' αυτούς τους δυό άνηγρούς ανθρώπους που έχουν για μόνη τους φροντίδα πως να κερδίσουν και να οικονομούν χρήματα.

»Σήμερα το πρωί, όταν ό κύριος Λοσούρ, μου είπε να τον άκολουθήσω στο οικοπέδο, υπήκουσα χωρίς να φαντασθώ ποτέ ότι ή μοίρα μου έπεφλάσσε αυτό το άντάλλαγμα...

»Αγαπώ και είμαι εύτυχισμένη! Αυτό μου άρκει. Η μόνη σκέψη που με άποσολεί είναι να ξαναδώ τον Ρομπέρ. Θα τον συναντήσω αύριο.

«18 Νοεμβρίου

»Κάνει τρομερό κρύο, βρέχει άδιάκοπα τώρα και δυό μέρες. Μου είναι άδιάφορα όμως όλα αυτά, γιατί έγω μέσα μου κλείνω την άνοιξη του έρωτά μου.

»Ό Ρομπέρ μου μίλησε. Α! άπλη έπαγγελματική συνομιλία. Ό κηδεμών μου προσεφέρθη να με παραχώρηση ενόγειος, στον άρχιτέκτονά του, τον προϊστάμενο του Ρομπέρ, κι' έκείνος δέχθηκε εύχαρίστως.

»Είμαι ένθουσιασμένη, γιατί ό Ρομπέρ, ό όποιος επιβλέπει την έργασία, μου ύπαγορεύει την άλληλογραφία.

»Ξέρω ότι είναι πέντε χρόνια μεγαλύτερός μου, ότι δέν έχει περιουσία και ότι έλπιζει να γίνη άρχιτέκτων και να έργασθ ή για λογαριασμό του, γιατί έχει οικογενειακά βάρη, τη μητέρα του και μιá νεαρά αδελφή. Θα ζητηση άσφαλώς να παντρευθ ή καμμιá πολύφερνο. Έγώ δέν έχω δεκάρα, ή φτωχιά...»

«23 Νοεμβρίου

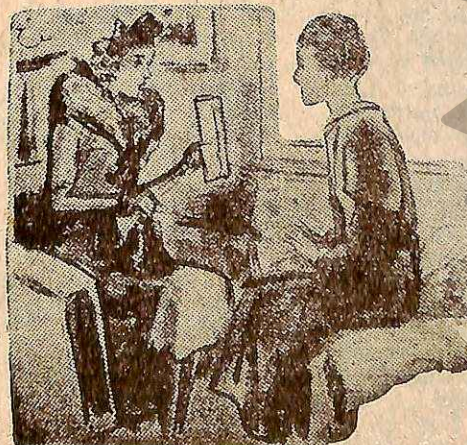
»Μου είπε ότι είμαι ώραία! Χθές το βράδυ κίταξα καλά τον έαυτό μου μπροστά στον καθρέφτη και άρχισα να συμπάθω το πρόσωπό μου, άφου άρέσει σ' έκείνον! Δέν ήτον ένα άπλο κομπλιμένο εκ μέρους του, αλλά μιá διαπίστωση που έκανε με κάποια έκπληξη.

»Δέν άγαπήθηκα ποτέ και δέν υπήρξα ποτέ εύτυχής, γι' αυτό ξέρω ν' άρκουμαι σε λίγα. Αυτές οι λέξεις φώτισαν τη ζωή μου.

»Αργότερα διαβάζοντας τις σημειώσεις μου, θα μπορώ να λέω:

«Με βοηθων κάποτε ώραία!»

»Ματαιοδοξία; έγω έαυτός; Όχι, όχι. Αυτό που με συγκινεί

Άνοιξε την τσάντα της

ιδιαιτέρως είναι ότι, αυτός, ό Ρομπέρ, με βρήκε όμορφη. Δέν με ένδιαφέρει παρά γι' αυτόν.»

«12 Δεκεμβρίου

»Με συμπονεί και με συμβουλεύει να τολμήσω να άνακτήσω την έλευθερία μου, έφρόσον προ μιās έβδομάδος έγινε ένήλιξ. Η ιδέα ότι ύπηρετώ τον κηδεμόνα μου, χωρίς να έχω μισθό, κάνει τον Ρομπέρ να έπαναστατή. Είναι κι' αυτός φτωχός και ξέρει την άξία του χρήματος. Μου προσέφερε τη φιλία του, δέν είμαι πιά μόνη στον κόσμο. Η ζωή μου φαίνεται τώρα ώραία!

»Αισθάνομαι ότι μπορώ να τολμήσω το κάθε τι, δέν θέλω όμως άκόμη να φύγω, γιατί ή ύπόστασίς μου ως δακτυλογράφου του έπιχειρηματία Λοσούρ, μου δίνει την εύκαιρία να βλέπω κάθε πρωί τον Ρομπέρ.»

«20 Δεκεμβρίου

»Μ' αγαπά κι' έκείνος. Μου το είπε σήμερα το πρωί, τη στιγμή που υπήρξατε τον κατάλογο των υλικών. Θέλει να πάω να γνωρίσω τη μητέρα του στο Σαιντ Άντρές. Θα πάω μιá Κυριακή, έστω και αν ή κυρία Λοσούρ άρνηθ ή ν' μ' άφήση να βγω μόνη.»

«24 Δεκεμβρίου

»Μου προσέφερε μενεξέδες για τα Χριστούγεννα. Ποτέ, κανείς άλλος δέν μου είχε πρόσφέρει λουλούδια!»

«10 Ιανουαρίου

»Τό να τον παντρευθώ θα ήταν τρέλλα! Είναι φτωχός και αυτά που κερδίζει μόλις άρκουν για να ζήση την άρρωστη μητέρα του και την αδελφή του που δέν είναι παρά δεκαπέντε έτών και έξακολουθεί τις σπουδές της. Τό να παντρευθ τον Ρομπέρ, είναι σαν να τον καταδικάζω στη φτώχεια, παντοτεινά. Τού καταστρέφω το μέλλον του, που μπορεί να είναι λαμπρό αν κινή έναν πλούσιο γάμο...

»Είδα τη μητέρα του που μου είπε:

«—Αγαπητό μου παιδί, ό γυιός μου σας λατρεύει, σκεφθήτε όμως ότι ή φτώχεια είναι ένας φοβερός αντίπαλος που, συνήθως καταστρέφει την εύτυχία, όταν δυό σύζυγοι είναι άναγκασμένοι να παλαϊούν συνεχώς έναντίον της. Άν ό Ρομπέρ σας παντρευθ ή, θα είναι ύποχρεωμένος να μείνη για πάντα βοηθός και να μίν κερδίση ποτέ παρά πάνω από χίλια πεντακόσια φράγκα το μήνα. Δέν σκέπτομαι τον έαυτό μου, ούτε τη Λουίζα, ή όποια σέ λίγον καιρό θα είναι εις θέσιν να κερδίση τη ζωή της. Άνηγοχώ όμως για σας τους δυό... Ό Ρομπέρ είναι φιλόδοξος και έχει ταλέντο. Θα σας συγχωρήση άρά γε μιá μέρα το ότι του καταστρέψατε την καριέρα του ; Άν τον αγαπάτε πραγματικά, θα καταλαβαίνετε άσφαλώς, ότι, με τό να τον παντρευθήτε, τον καταδικάζετε σε μιá μετριότητα για την όποια δέν αισθανθ ή τον έαυτό του, έπαναστατημένο μιá μέρα...»

»Κατάλαβα! Δέν έχω το δικαίωμα να είμαι εύτυχισμένη»

»Ό Ρομπέρ όμως μ' αγαπά και δέν θα δέληση να με έγκαταλείψη. Πρέπει ή ψυχρότης να προέλθ ή από μένα... Έγώ, να διακόψω... Όέλω με κάθε τρόπο, να γίνη εύτυχισμένος, έστω κι' αν τό πληρώσω με τη ζωή μου!»

«Αισθηματική διαθήκη»

ΛΑ τελείωσαν πιά!

»Τόν δεβαίωσα ότι είχα άπατηθ ή νομίζοντας πως τον άγαπούσα, ότι φοβόμουν τη φτώχεια, έπειδή ήπουνά άπροιική και ότι προτιμούσα να παντρευθ έναν πλούσιο...

»Με πίστεψε άμέσως, τόσο εύκολα, που παραξενεύτηκα.

«—Είσαι άκριβώς όμορφη για να βρεις έναν χρυσόκάνθαρο, μου είπε σκληρά, με ύφος πικρίας. Καλή τύχη λοιπόν, δεσποινίς Σουζάν και χαιρετε...»

»Επειτα έφυγε...

»Ό κηδεμών μου, με ύφος θριαμβευτικό μου άνήγγειλε ότι ό Ρομπέρ Άνσελό ζήτησε την άδεια από τον προϊστάμενό του και έφυγε για τη Παρίσι, όπου ήλπιζε να βρή μιá καλύτερη θέσι...

»Όταν το άκουσα αυτό νόμισα, πως θα λιποθυμήσω, κατέβασα τα μάτια για να κρύψω τα δάκρυά μου. Έτσι τελείωσε το μυθιστόρημά μου και δέν θα άπαρτίζεται παρά από έναν πρόλογο...

»Ό κύριος Λοσούρ είναι ένθουσιασμένος που διετήρησε στην ύπηρεσία του μιá δακτυλογράφο τόσο λίγο άπαιτητική και τόσο κόμοδη. Για μένα, τώρα πιά, τό να ζω έδω ή άλλοι, πολύ λίγο μ' ένδιαφέρει! Παντού θα είμαι χωρίς τον Ρομπέρ πιά!...»

«16 Ιανουαρίου 1936

»Ενας συμβολαιογράφος της Τρουβίλ, μου έγραψε για να μου άναγγείλ η το θάνατο μιās εξαδέλφης μου, της όποιας άγνωστα την ύπαρξη. Αύτή ή άγνωστη συγγενής μου, με καθιστά κληρονόμο της. Κι' έτσι βρίσκομαι ξαφνικά πλούσια!...

»Πολύ άργά όμως!

»Πέρασε ενάμιση χρόνος που ό Ρομπέρ με άπεχαιρέτησε. Δέν έμαθα τί απέγινε... και θα ήτο δυνατόν να με πιστέψη πιά,

«Αν πήγαινα να τον βρω και να του ομολογήσω την αιτία της τότε ανήσυχής μου; Αδύνατον!

»Τον αγαπώ έν τούτοις, δεν έπαυσα ποτέ να τον αγαπώ και θα τον σκεπτόμαι ώς την τελευταία μου πνοή!»

«28 Αύγουστου»

»Εγκατεστάθην στη «Βίλλα των Κυμάτων» στην Τρουβίλ. Προσέλαβα μιιά υπηρέτρια που θα συμμερινοθή τη ζωή μου, γιατί σκοπεύω να ζήσω και να πεθάνω εδώ. Αγαπώ τη θάλασσα, την πλάζ, τον ανοικτό ορίζοντα...

»Δεν έχω κανέναν γνώριμο και δεν ζητάω να συνάψω καμιά σχέση. Δεν είμαι μόνη, αφού ζω με την ανάμνησι του Ρομπέρ. Εκείνος ίσως με ξέχασε πιά... Προτιμώ όμως να διατηρώ το όραίον μου όνειρο και να αναλογίζομαι έναν Ρομπέρ του οποίου υπήρξα ή μεγάλη αγάπη.

»Δεν θέλησα πορά την εύτυχία του. Έν τούτοις θέλω μετά τον θάνατό μου, αυτές οι σημειώσεις να του διαβιρασθούν ώστε να μάθω την αλήθεια, να καταλάβη μέχρι ποίου σημείου τον αγάπησα.

»Αυτό είναι όλο! Πόσο μικρό και θλιβερό είναι το μυθιστόρημα της ζωής μου!»

«7 Απριλίου 1938

»Ξέρω σέ ποιόν θα έμπιστευθώ τη φροντίδα να διαβιβάσθ τίσ σημειώσεις μου αυτές στον Ρομπέρ. Θα αναθέσω στη φίλη μου την Υβέτ, την οποίαν δεν γνώρισα, δεν είδα ποτέ, αλλά χάρις στην άλληλογραφία μας, έγκτιμω τόσο για την ευθύτητά της. Αυτή θα αναλάβη να διαβιβάσθ την αλφάβητα μου. Της την έμπιστευομαι τελείως... Αν νομίσθ εκείνη ότι πρὸς χάριν της εύτυχίας του Ρομπέρ πρέπει να τον αφήσθ ακόμα στην άγνοια, ως καταστρέψθ το χειρόγραφο. Την αφήνω να ενεργήσθ σύμφωνα με τὰ αίσθήματα που της υπαγορεύει ή συνειδήσίς της».

Η Υβέτ έκλεισε εύλαβικά τὸ τετράδιο καί σκέφθηκε τώρα ότι ή δική της ή θυσία ήταν πολύ μικρότερη, γιατί εκείνη δεν είχε υποφέρει όσο ή φίλη της, μόνο τον έρωτα του Ζακ Σατέλ αναγκάστηκε να άποκρούσθ. Πόσο υπεράνθρωπη ήταν ή θυσία της Σουζάν!

»Υστερα από τέσσερις μέρες, ή Υβέτ Γκραντιέ έφευγε για τή Χάβρη, όπου πήγαινε να συναντήσθ τον κύριο Λοσσούρ, τον παλιό κηδεμόνα της Σουζάν.

»Ηλπίζε ότι εκείνος θα ήταν εἰς θέσιν να της δώσθ τίσ απαραίτητες πληροφορίες για τον Ρομπέρ Άνσελό.

Μιά λεπτή και άχαρη άποστολή

Ο κύριος Λοσσούρ δέχθηκε ψυχρά την νέα και της έδωσε τη διεύθυνσι της κυρίας Άνσελό, μητέρας, ή οποία ζούσε πάντα στη Σαιντ - Άντρές με την κόρη της.

—Συγχωρήστε με, κυρία, είπε ή Υβέτ, αφού χαιρέτησε την κυρία Άνσελό. Αναγκάζομαι να σας άνησυχώσω, γιατί έρχομαι να σας άναγγείλω τον θάνατο της Σουζάν Ποιεύ που ήταν φίλη μου.

—Ω! την καυμένη! Πώς; ήταν άρρωστη ή μήπως από κανένα δυστύχημα; ρώτησε ή κυρία Άνσελό.

Η Υβέτ διηγήθηκε τὰ του δυστυχήματος που έστοίχισε τη ζωή της Σουζάν και ώμολόγησε ότι ήταν έπιφορητισμένη να εκπληρώσθ τίσ τελευταίες θελήσεις της Νορμανδής.

—Αυτή ή αισθηματική διαθήκη είναι για μένα κάτι ιερό, είπε ή Υβέτ, Έπιθυμώ να μάθω πού βρίσκεται ο γυιός σας. Φαντάζομαι να έπραγματοποίησε τίσ φιλοδοξίες του, είπε άθελα με κάποιο τόνο πικρίας ή Υβέτ, γιατί θυμόταν ότι και ή κυρία Άνσελό, είχε παίξει ένα ρόλο αρκετά άχαρο σ' αυτή τη θλιβερή περιπέτεια.

Η γηραιά κυρία Άνσελό, κατάλαβε τον ύπαινιμό:

—Έπρεπε να φροντίσω, δεσποινίς, πρωτίτως για τὸ μέλλον του γυιού μου, είπε. Ω! αν ξέρατε πόσες φορές αναλογίστηκα τη θυσία της φτωχής αυτής νέας, ή οποία, άλλωστε, για καιρό φαινόταν άνώφελη, αφού ο Ρομπέρ ήταν άπαρηγόρητος. Εύτυχως κατάλαβε επί τέλους ότι μιιά και όλα είχαν τελειώσει, έπρεπε να τὸ πάρθ άπόφασι. Παντρεύτηκε πρὸ ενός και ήμισους έτους με την κόρη του προϊσταμένου του. Έχει ήμισυ θέρσι... και άπέκτησε έσχατος και ένα χαριτωμένο παιδί... Νομίζετε ότι είναι άπαραίτητο, άγαπητή δεσποινίς, να του μιλήσετε για την πρώην μνηστή του; Αν είσθε τόσο άποφασισμένη και νομίζετε ότι αυτό είναι καθήκον σας να κάνετε, δεν θέλω να σας έμποδίσω. Ο γυιός μου κατοικεί στην όδον Βικτωρος Ουγκώ αριθμός 16, σὸ Παρίσι. Έχει την ιδιωτική του κατοικία και τὸ γραφείο του μαζί... Καμμιά φορά είναι τόσο επινιδυνό να ξαναξιμίξθ κανείς σ' έναν άνθρωπο τὸ παρελθόν.

Η Υβέτ άπεχαιρέτησε την κυρία Άνσελό και πήρε τὸ ξέπρὸς για τὸ Παρίσι, όπου άλλωστε θα έπρεπε να είδοποίησθ τον προϊστάμενό της, τον κύριο Μπωδέ, ότι θα εγκατέλειπε τη θέσι της.

Είχε σκεφθθ πριν πάρεθ την άπόφασί της και δεν θα μπορού-

σε φυσικά να κλεισθ στη βίλλα της Τρουβίλ, άνεργη συνεχώς. Έπιθυμούσε όμως να βρεθ κάποια καλύτερη θέσι, πὸν θα την ενδιέφερε περισσότερο.

Όταν έφθασε στην όδον Βικτωρος Ουγκώ, ή Υβέτ είδε μιιά μεγάλη ταμπέλα, στην πρόσψι ενός μεγάρου:

«Α. Μουανώ και Ρ. Άνσελό, άρχιτέκτονες Παρισίων».

Ένας υπηρέτης της άνοίξε και την εἰσήγαγε στην πολυτελέστατη αίθουσα άναμονής. Σέ λίγο μιιά νέα γυναίκα παρουσιάστηκε, με πολύ ευγενικό έξωτερικό και γλυκεία φυσιογνωμία και παρεκάλεσε την Υβέτ να περάσθ σὸ γειτονικό γραφείο.

—Ο κύριος Άνσελό, άπουσιάζει για λίγες μέρες, της είπε. Ξέρω τὰ των υποθέσεων του, γιατί του χρησιμεύω ως γραμματεὺς! Έλπίζω να μπορώ να σας πληροφορήσω πότε θα μπορέσθ να άσχοληθ με τὸ ζήτημά σας.

Η Υβέτ έμάντεψε ποιά ήταν ή γραμματεὺς και ψέλλισε κάπως στενοχωρημένα:

—Ω! Δεν έρχομουν να δώ τον άρχιτέκτονα, αλλά τον γυιό της κυρίας Άνσελό, την οποίαν έπεσοκέφην χθές τὸ βράδυ.

Είχαμε μιιά κοινή φίλη, ή οποία, άλλοίμονο, πέθανε ξαφνικά, είπε ή Υβέτ.

—Ήταν νέα, αυτή ή κοινή φίλη; ρώτησε ή κυρία Άνσελό, με ύφος συμπαθείας για την έκφρασι του πόνου της Υβέτ.

—Είκοσι πέντε ετών, κυρία. Όνομαζόταν Σουζάν Ποιεύ, άπήνησε ή Υβέτ.

—Ω! Θεέ μου!... διέκοψε ή νεαρά γυναίκα.

Στὸ άκουσμα του δνόματος έγινε κάτωχρη.

—Έρχεσθε να τὸ άναγγείλλετε λοιπόν αυτό σὸν άνδρα μου; είπε παραγμένη και άνήσυχη.

—Μάλιστα, κυρία. Ω! είχα δηλαδή άνάγκη να έλθω σὸ Παρίσι για ιδιωτικές μου δουλειές, και σκέφθηκα ότι... αφού ή Σουζάν υπήρξε και συνεργάτις κάποτε τὸν άνδρός σας...

—Ξέρω, διέκοψε ή κυρία Άνσελό. Ξέρω ότι ο Ρομπέρ και ή νέα αυτή, είχαν κάνει σχέδια γάμου τὰ οποία εκείνη έναι: άτέλειμψε εξ αίτίας των οικονομικών του Ρομπέρ κ' αυτό τον έκανε να υποφέρει τρομερά...

Η Υβέτ μάντεψε τώρα κάποιο καινούργιο δρᾶμα μέσα σὸ πλούσιο αυτό μέγαρο.

Σιγά - σιγά ή κυρία Άνσελό, άφέθηκε σὸ άπόλυτα εἰλικρινή έξομολόγησι, και με μιιά φωνή γεμάτη πόνο και συγκίνηση, διηγήθηκε στη νέα τους θλιβερούς άρεαδώνας της, τίσ δυσκολίες του πρώτου καιρού του γάμου των, ο οποίος δυστυχώς μόνον από μέρους της ήταν εξ έρωτος.

—Ω! ο Ρομπέρ υπήρξεν εἰλικρινής μαζί μου, έτόνισε ή κυρία Άνσελό. Μου μίλησε για τον παλιό του δεσμό και την άπελπισία του... Τὸν άπαύουσα όμως και πιστεύω πὸς θα μπορούσα να τον κάνω να ξεχάσθ την παλιά του μνηστή. Πάλαψα χρόνο όλόκληρο, εναντίον της άόρατης και άγνωστης αυτής άντιζήλου μου, πὸν μου έκλεβε την καρδιά του Ρομπέρ. Υπέφερα φρικτά και καμμιά φορά στην άπελπισία μου, όταν τὸν έδλεπα τόσο θλιμμένο, μου ήρχετο να του φωνάξω: «Πήγαινε λοιπόν σ' αυτή που έχει σκλαβώσει όλη σου τη σκέψι και κατακτσίσει για πάντα την καρδιά σου!»

»Υστερα γνώρισα τη χαρά τὸν παιδιού, ενός χαριτωμένου μωρού πὸν με έκανε να κερδίσω επί τέλους και την αγάπη τὸν άνδρός μου. Ναί, μπορώ να πὼ τώρα ότι ο Ρομπέρ, μ' άγαπή άληθινά. Δεν σκεπτεται παρὰ έμένα, δεν ζή, δεν εργάζεται παρὰ για μένα και τὸ παιδάκι μας.

»Να όμως τώρα πὸν τρέμω πάλι και φοβάμαι ότι ή είδησι αυτού του θανάτου, μπορεί να ξαναζωντανέψθ την παλιά αγάπη του Ρομπέρ. Αν τώρα πιά πὸν δεν υπάρχει αυτή ή νέα, ο Ρομπέρ ξεχάσθ την σκληρότητα με την οποίαν τὸν εγκατέλειψε και διατηρήσθ μόνο την άνάμνησι της παλαψ των αγάπης...

»Πληροφορήθηκε κρυφά τὰ της τύχης αυτής της νέας. Ξέρω ότι δεν παντρεύτηκε. Όταν τὸ μάθθ αυτό ο Ρομπέρ, δεν θα θεωρήσθ ότι πρὸς χάριν του και έπειδή ίσως είχε μετανοιώσει, δεν θέλησε να παντρευθ; Φοβάμαι... Με μιιά τέτοια άνάμνησι είναι τόσο δύσκολο να παλαίσθ κανείς.

Η Υβέτ θα μπορούσε να άντιτάξθ εἰς άπάντησιν τὸ ήμερολόγιο της νεκρᾶς, αλλά δεν τολμά. Η όμολογία πὸν περιείχε θα μπορούσε να προξενήσθ μεγάλο κακό. Ο Ρομπέρ, τη στιγμή άκριβώς πὸν κόντευε να γιατρευθ από τὸν παλιό του πόνο, θα μάθαινε την τραγική αλήθεια, την ύπεροχη θυσία της γενναίας αυτής καρδιάς και τότε, μιιά τρομερή άντιπαλός θα ώρθονόταν άνάμεσα σ' αυτόν και την γυναίκα του, τη νεαρά μητέρα!

—Σας ικετεύω, συνέχισε ή κυρία Άνσελό, μὴν πῆτε τίποτα. Η μητέρα του δεν θα θελήσθ ποτὲ εξ άλλου να τὸν μιλήσθ για την Σουζάν Ποιεύ και ξέρω ότι ο Ρομπέρ έχει ξεχάσει πιά —ίσως και από έγωισμό— την παλιά του αγάπη.

—Τώρα είμεθα εύτυχισμένοι, αλλά ή εύτυχία είναι ένα πράγμα τόσο εύθραστο!... Μιά λέξι άρκεί για να την καταστρέψθ... Μὴ μιλήσετε, πρὸς Θεού... Η Σουζάν Ποιεύ, χωρίς να τὸ θέλῃ και χωρίς να τὸ ξέρῃ, έχει προξενήσει ήδη αρκετόν πόνο...

Η Υβέτ σημάθηκε και χαμογελώντας είπε στη νεαρά γυναίκα, πὸν έτρεπε για την εύτυχία της:

—Μὴν άνησυχίτε. Έχετε στερεώσει πιά την εύτυχία σας.

αφού άγρυπνᾶτε τόσο γι' αυτήν. Ξέρετε να την υπερασπίσετε. Έχω τη γνώμη ότι δεν χρειάζεται να ιδὼ τὸν άνδρα σας. Η-θελα μόνον να σας ζητήσω κ' εγὼ με τη σειρά μου, μιιά χάρι... κάτι πάρα πάνω... Έναν όρκο!

Άνοίξε την τσάντα της και έβγαλε τὸ τετραδιάκι με τίσ σημειώσεις της Σουζάν και τὸ έδωσε στην κυρία Άνσελό.

—Διαβάστε το. Η φίλη μου μ' άφησε στη διάθεσί μου να ενεργήσω σύμφωνα με τη συνείδησί μου. Σας θεωρώ άξίαν της έμπιστοσύνης μου. Πρέπει να μάθετε τί έξαιρετική ψυχή ήταν ή Σουζάν, τί πιστή καρδιά και πόσο δεν έπαυσε να αγαπά τὸν άνδρα σας. Διαβάστε τὸ ήμερολόγιο της νέας στην οποίαν χρωστάτε την εύτυχία σας... Κρατήστε το και άργότερα, όταν θα είσθε βέβαιη ότι τίποτα δεν θα μπορούσε να κλονίσθ την άγάπη τὸν άνδρός σας για σας, δώστε του να τὸ διαβάσθ... Δώστε το έστω και μετά πέντε, δέκα χρόνια, όταν είσθε πιά γέροι κ' οι δύο, άδιάφορο, ή φτωχή Σουζάν, μπορεί να περιμένη, φτάνει να μὴ μείνη για πάντα παρεξηγημένη ή θυσία της...

—Όστε τὸν αγαπούσε άληθινά; Αυτή... Μα γιατί τότε τὸν άπέκρουσε;

—Ήταν πολύ φτωχή και ή μητέρα του μνηστήρος της θεώρησε ότι αυτός ο γάμος θα ήταν ή δυστυχία του γυιού της. Καταλαβαίνετε τώρα;

—Ναί... Ω! πόσο θα υπέφερε!..

Παλιό όνειρο πὸν πραγματοποιείται...

Ο ΤΑΝ βρέθηκε σὸ γραφείο του κυρίου Μπωδέ ή Υβέτ, δεν είχε πιά τη συνήθη εύθυμη διάθεσι πὸν την χαρακτήριζε άλλοτε.

—Αντιούμαι πολύ πὸν σας χάνωμε, δεσποινίς Υβέτ, της είπε ο προϊστάμενός της. Οι καλοί συνεργάται είναι τόσο σπάνιοι και σας συμπαθούσαμε τόσο.

—Σας εύχαριστώ. Πιστεύετε ότι κ' εγὼ...

—Μείνετε ακόμα λίγο, την διέκοψε ο κύριος Μπωδέ καθώς την είδε να σηκώνεται. Έλπίζω να έρχεσθε πότε - πότε να μας βλέπετε. Αλήθεια, περιμένα από στιγμή σὸ στιγμή τὸν άνηψιό μου...

Καθήστε λίγο. Ξέρετε, κουράστηκε πιά να κάνει αυτή τη ζωή των διακεδάσεων. Στὸ βάθος είναι τόσο καλός... Νομίζω ότι είναι πραγματικά έρωτευμένος μαζί σας. Θα ήμουνα άλλωστε τόσο εύτυχής να σας έκανα άνηψιά μου.

Η Υβέτ κοκκίνισε. Έως τότε ποτὲ ο κύριος Μπωδέ, δεν είχε δείξει κανένα ενδιαφέρον για τὸν διάδοχό του, όσον άφορᾶ τίσ αισθηματικές του κλίσεις.

Αυτό την κάνει να φαντασθ τώρα ότι ή ιδέα πὸς είναι πιά πλούσια, δεν αφήνει άδιάφορο τὸν κύριο Μπωδέ.

Ο Γκαστόν της άρσει, είναι έξυπνος, συμπαθητικός... Κοίμα πὸν τρενάρει τόσο τη φοιτητική του ζωή... Άλλωστε ή Υβέτ θα ήθελε να την παντρευθ κάποιος γι' αυτήν την ίδια και μόνο! Αν πραγματικά και ο άνηψιός διαπνέεται από τίσ ίδιες ύπολογιστικές διαθέσεις τὸν θείου, και θελήσθ να της προτείνῃ γάμο, θα άρνηθθ άσφαλώς!

Άκριβώς τη στιγμή εκείνη ο Γκαστόν Μπωδέ μπήκε ξαφνικά σὸ γραφείο.

—Α! δεσποινίς Υβέτ! Επί τέλους! Η άπουσία σας έκανε τὸ γραφείο πολύ μελαγχολικό. Ξέρετε, κατὰ την άπουσία σας, έλαβα άποφάσεις σοβαρές τις οποίες θα κρατήσω αυτή τη φορά. Τίς άνεκοίνωσα και σὸν θείο μου. Νά... Θα άρχίσω να τὸν βοηθώ συστηματικά, θα με κατατοπίσετε για όλες τις δικογραφίες πὸν θα περνοῦν από τὰ χέρια σας, κ' έτσι θα δλεπώμαστε και κάθε μέρα!

—Μά, άγαπητέ μου Γκαστόν, ή δεσποινίς Υβέτ ήλθε να μου άναγγείλῃ ότι μάς φεύγει, είπε ο κύριος Μπωδέ. Έχει κάτι άλλο, πὸν την άναγκάζει... νομίζω...

Ο δικηγόρος Μπωδέ προσπαθεῖ να κρύψθ κάποιο χαμόγελο.

—Φεύγετε; ρώτησε ο άνηψιός παραγμένος. Ω! κ' εγὼ πὸν ήλπίζα, να κατορθώσω να σας κάνω να με αγαπήσετε! Ναί, ναί, έως τώρα δεν υπήρξα σοβαρός, σύμφωνα, τελείωσαν όμως πιά αυτά... Σας αγαπώ τόσο!... Μίλησα για σας στη μητέρα μου. Κι' ο πατέρας μου αν ζούσε, θα μου άπαντούσε κ' αυτός όπως εκείνη:

«Παντρεύσου αυτήν πὸν αγαπᾶς, μικρέ μου. Εἴσαι αρκετά πλούσιος και για τὸς δύο σας».

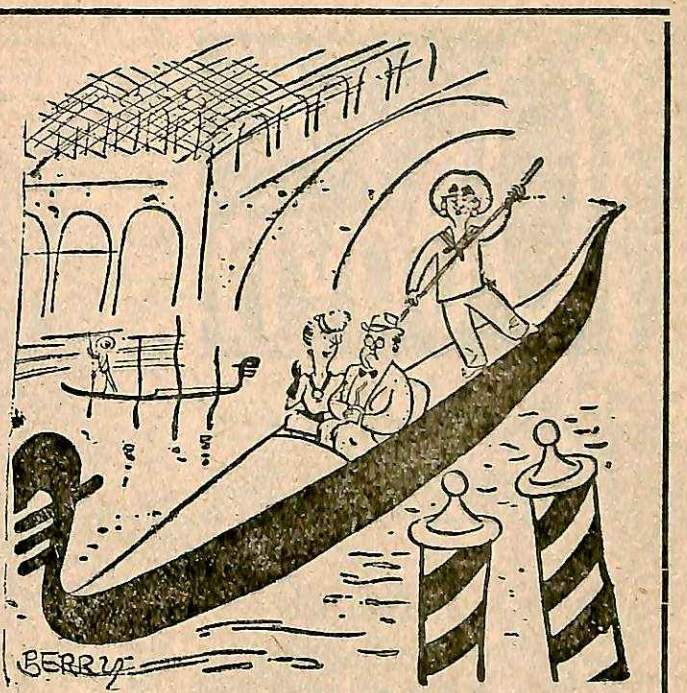
—Εἶνε δυνατόν, θέτε μου, να την αφήσετε να φύγῃ; ξαναείπε ο νέος.

Ο δικηγόρος γλύστρησε άόδρυστα έξω από τὸ δωμάτιο χαμογελώντας ένθαρυντικά στην Υβέτ.

Όστε λοιπόν ο Γκαστόν δεν ήξερε ότι ήταν τώρα κάτοχος ή Υβέτ, μιᾶς βίλλας και μιᾶς προίκις!... Και ωστόσο... Ας τὸ πὸν ζητούσε άκριβώς κ' εκείνη.

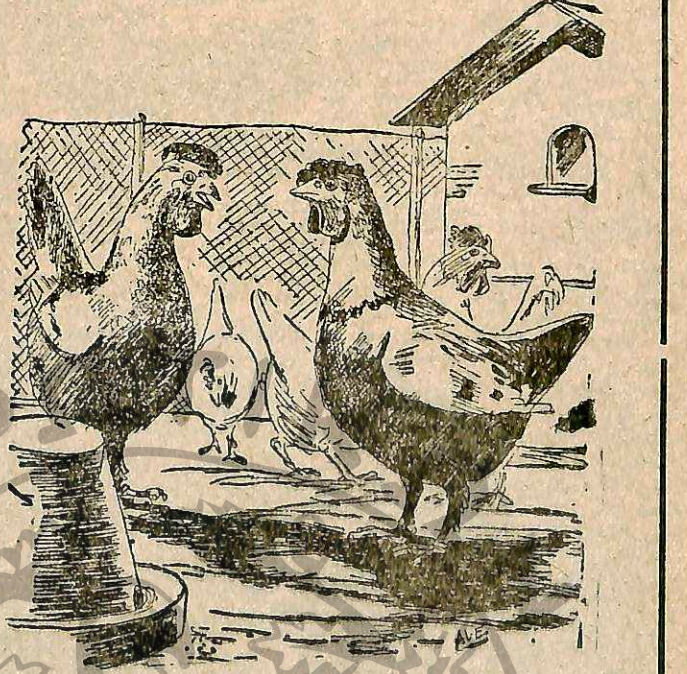
—Α! ψιθύρισε ο Γκαστόν. Μαντεύω ότι με έχετε κρίνει πολύ άσχημά. Ντρέπομαι για όλες μου τις τρέλλες... Σας άρκίζομαι όμως ότι τελείωσαν αυτά πιά...

»Μὴ φεύγετε ακόμα... περιμένετε να με δῆτε πὸς θα στρωθὼ στη δουλειά... Σας αγαπώ, εγὼ... Δεν πιστεύω να φύγετε για να άρραβωνιασθίτε μήπως; Α! όχι αυτό, πρὸς παν-

ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ ΕΙΣ ΒΕΝΕΤΙΑΝ

—Διάβολε! Ξέχασα σὸν ξενοδοχείο μας της Βενετίας τις πεποτές τὸν ξενοδοχείο της Νεαπόλεως.

ΜΕΤΑΕΥ ΟΡΝΙΘΩΝ

Η Α' κ ό τ τ α : —Δοικόν, τί λέγαμε;
Η Β' κ ό τ τ α : —Τὸν κακό σου τὸν καιρό λέγαμε. Μιλᾶν οι κόττες!

τός!...

Η Υβέτ συγκινημένη, νοιώθει πὸς ο νέος την έχει πιά κατακτήσει με την εἰλικρινεία του:

—Εἶναι αλήθεια ότι πρόκειται να άρραβωνιασθώ, κύριε Γκαστόν. Γνωρίζω κάποιον νέο από τότε πὸν εργάζομαι σ' αυτό τὸ γραφείο, πὸν μὸν άρεσε πάντα αλλά πὸν μὸν φαινόταν όχι τόσο σοβαρός... και δεν άφηνα τὸν εαυτό μου να τὸν άγαπήσθ.

»Υποσάφησε όμως ότι σὸν μέλλον θα άλλαξθ έντελώς, ότι θα γίνῃ ο πὸν σοβαρός επιστήμων και έχω πλήρη έμπιστοσύνη σὸν λόγο του. Δεν με ρωτᾶτε τὸ όνομά του; είπε ή Υβέτ.

—Οχι... Ναί... Ω! Εγὼ είμαι. Εἶναι δυνατόν να είμαι εγὼ; Τόση εύτυχία, δεν τολμά ακόμα, να τὸ πιστέψω, άγαπημένη μου!

Τ Ε Λ Ο Σ

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΝΤΟΡΟΥ ΛΑΜΟΥΡ

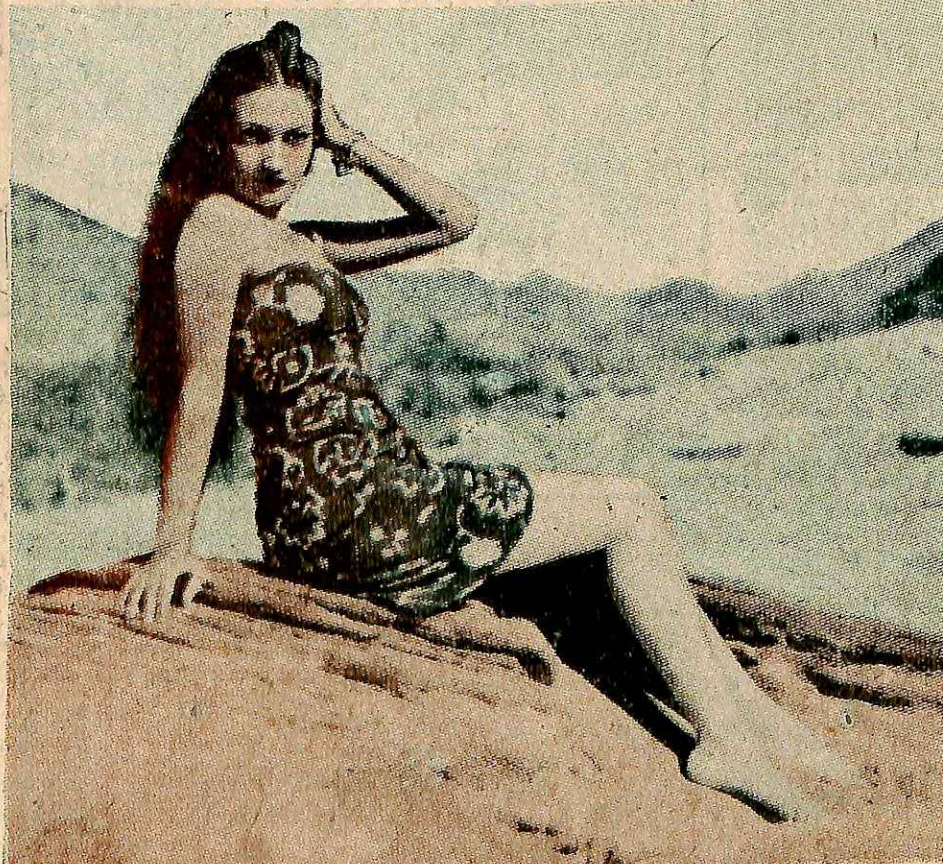
ΜΙΑ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ

«Η ιστορία της ζωής μου, λέει η Ντόρο Λαμούρ, μοιάζει με την ιστορία της ζωής της Γκρέτα Γκάρμπο. Αυτός δε είναι ένας από τους κυριότερους λόγους που με κάνουν να την αγαπώ σαν αδελφή μου. Στο σημείωμά μου αυτό όμως, δεν πρόκειται να μιλήσω για τον αστέρα των αστέρων, αλλά για τον εαυτό μου.

Στην πραγματικότητα δεν ονομάζομαι Ντόρο Λαμούρ, αλλά Ντόρο Λάιλι. Το Λαμούρ είναι ένα ψευδώνυμο και κατώτερο θα σας αναφέρω σε ποιόν το οφείλω. Ο πατέρας μου ήταν υδραυλικός στην Νέα Ορλεάνη. Είμαι συνεπώς Αμερικανίδα. Έν τούτοις έχω και λίγο μεξικάνικο αίμα στις φλέβες μου γιατί η γιαγιά της μητέρας μου ήταν από το Μεξικό. Ο πατέρας μου όμως είναι βέρος Αμερικανός.

Ο πατέρας είχε ένα μόνο, αλλά μεγάλο ελάττωμα. Είχε πολλές ιδέες στο κεφάλι και έννοιασε να τις πραγματοποιήσει όλες μαζί. Αυτό ακριβώς τον κατέστρεψε. Ήμιαστε λοιπόν αναγκασμένοι να ζούμε με στερήσεις και από μικρή γνώρισα την πείνα και την απόγνωση.

Την εποχή εκείνη, όπως και τα άλλα παι-

Η ΝΤΟΡΟΥ ΛΑΜΟΥΡ στη νέα της δημιουργία «Μπροστά στον άνεμο».

διά της συνεισέφερε έξοδα διαρκώς στους δρόμους. Ήμουν πάντα κουρελιασμένη και τα μαλλιά μου ήταν διαρκώς αχτένιστα. Όλα αυτά έδιναν φθίνετα μιά άγρια έκφραση στο πρόσωπό μου.

Επειτα άρχισα να εργάζομαι ως μούσικα. Την εποχή εκείνη έγινε στην Νέα Ορλεάνη ένας μεγάλος διαγωνισμός καλλονής. Η πρώτη μου σκέψη ήταν να λάβω και εγώ μέρος. Οι φίλες μου άλλωστε με παρακινούσαν επαινώντας την ομορφιά μου. Κρυφά από τους γονείς μου παρουσιάστηκα στα καλίστεια της Νέας Ορλεάνης και χωρίς να το περιμένα καθόλου, εκέρδισα το πρώτο έραβείο. Με ανέκηρυξαν δηλαδή «Μίς Νέα Ορλεάνη».

Το έραβείο ήταν ένα ωραίο κύπελλο και εκατό δολάρια. Το κύπελλο το χάρισα στους γονείς μου και με τα εκατό δολάρια έφυγα την επομένη κρυφά από αυτούς για το Σικάγο. Είχα εκεί μερικούς συγγενείς και έτρεφα την ελπίδα ότι αυτοί θα με βοηθούσαν.

Στο Σικάγο όμως μ' έπαιρναν πικρές απογοητεύσεις. Κανείς δεν ενδιαφερόταν για την «Μίς Νέα Ορλεάνη». Ο κόσμος είχε πιά έθρεψη τις καλλονές. Δεν άργησα να καταλάβω ότι η επιτυχία μου στα καλλιστεία δεν θα μου εξησείμει σε τίποτε. Έπρεπε λοιπόν να ασχοληθώ σε κάτι πιο κοινό, πιο πρακτικό. Προτού εξαντληθούν τα εκατό δολάρια μου έβριχα μια θεία μαγική ιδέα. Σ' ένα μεγάλο κουρείο και άργότερα, χάρις στην γνώριμιά μου με έναν ηθοποιό, άρχισα να κερδίζω το ψωμί μου ως υπολλήλος θεατρίου ενός μεγάλου θεάτρου. Στο θέατρο εκείνο όμως ο κόσμος τραγουδούσε και οι γυναίκες άρχισαν και εγώ να τραγουδώ. Μπορείτε τώρα να φαντασθείτε την έκπληξή μου όταν διειστώσα ότι η φωνή μου ήταν καθαρή και μελωδική. Μά την αλήθεια, μου άρεσε να ακούσω την... φωνή μου.

Έν τώ μεταξύ είχα γνωρίσει έναν καλό φίλο, τον Τζιμ Κάλλυ, έναν δαιμόνιο διαφημιστή. Ο Τζιμ μου κρατούσε συχνά συντροφιά όταν δεν είχα εργασία στο θέατρο. Μηνόμιστε όμως ότι ήμιαστε έρωτευμένοι. Όχι! Ημιαστε δυο καλοί φίλοι και τίποτε περισσότερο. Ένα απόγευμα, είπα απότομα στον Τζιμ:

—Τι θα ήθελες να σου τραγουδήσω;

—Εσύ; μου είπε κατάπληκτος.

—Εγώ αντί απαντήσεως, άρχισα να τραγουδώ όσο το δυνατόν καλύτερα ένα έρωτικό τραγούδι της μόδας.

—Διάβολε! είπε τότε ο Τζιμ. Τα πράγμα-

τα αλλάζουν!

Και παίρνοντας το κύπελλο του έφυγε

οάν να τον κυνηγούσαν.

Την άλλη μέρα έμαθα, από τον ίδιο, που

είχε πάει.

—Ντόρο, μου είπε, άπόψε θα τραγου-

δήσεις έμπρός στον Χέρμπερτ Καϊύ!

—Επρελάθηκες; του άπάντησα.

Ο Τζιμ όμως δεν ήταν καθόλου τρελλός. Και πράγματι, το βράδυ εκείνο, ο δημοφιλέστερος μασέτορ τζαζ, ο γόης Χέρμπερτ Καϊύ, έδεχθηκε να με ακούσει. Αυτό ήταν το πρώτο μεγάλο θήμα της ζωής μου. Ο Χέρμπερτ Καϊύ με προσέλαβε άμέσως ως τραγουδίστρια.

Χάρις σ' αυτόν έπειτα από έναν χρόνο γνωρίσθηκα στο Χόλλυγουντ με τους άντρες που, του κινηματογράφου και έβγαζαν και εγώ ασήρη, χωρίς να συναντήσω «άνυπέρβλητα έμπόδια και τραγικές απογοητεύσεις». Η ζωή μου σήμερα είναι ευτυχισμένη. Δεν έχω κανένα άπολύτως παράπονο με την τύχη. Έάν στην αρχή μου έδειξε τα δόντια της, τώρα μου προσφέρει άμέσως ό τι επιθυμώ. Και δεν επιθυμώ παρά ένα μόνο πράγμα: «Να με αγαπάς ό σύζυγός μου!»

Αυτή είναι η αυτοβιογραφία της Ντόρο Λαμούρ. Επειδή όμως η διάσημος ηθοποιός κεραιείται στο άνωτέρω της σημείωμα πολλά πράγματα, θα τα προσθέσω έμεις κατώτερο.

ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Το Χόλλυγουντ άπέχει χιλιάδες χιλιόμετρα από το Σικάγο, που κρατούσε τον σύζυγό της με ένα συμβόλαιο. Η Ντόρο προτιμούσε να τραγουδά έμπρός στους ελαχιστούς πελάτες του κέντρου και να βρίσκεται κοντά στον άνδρα της, παρά να τραγουδά στο Χόλλυγουντ έμπρός σ' όλον τον κόσμο. Γιατί η Ντόρο δεν έχει μόνο την πρωτοτυπία να έχει μακριά μαλλιά αλλά και την έκκεντρικότητα να μη είναι φιλόδοξη! Ο σύζυγός της όμως ήταν και την έπεισε να μείνει στο Χόλλυγουντ. Η Ντόρο υπήκουσε. Έμεινε στο Χόλλυγουντ και έπληττε τρομερά. Και ο Καϊύ όμως έπληττε τρομερά στο Σικάγο, γι' αυτό με την πρώτη ευκαιρία που του έδωθηκε, έδεχθηκε μια θεία σό Ντένβερ του Κolorάδο. Η μισή απόδοσή, που έχωρισε τους δυο σύζυγους είχε τώρα καλυφθεί. Η Ντόρο ζητούσε λοιπόν τώρα να καλυφθεί και την υπολοιπή απόδοσή.

Την ώρα που έτοιμαζε τις άποσκευές της, έφθασε σπίτι της ένας πράκτορ της Έταιρίας «Παραμάουντ» και την παρεκάλεσε να έδεχθεί μια δοκιμή. Χωρίς να το επιθυμεί και πολύ αυτό η Ντόρο έδέχθηκε. Η δοκιμή έγινε πολύ διαστικά, πάντως όλοι, ηλεκτρολόγοι, μηχανικοί κλπ έμειναν κατάπληκτοι. Η Ντόρο έμεινε διαρκώς καλά φωτισμένη και μακιγιαριζόταν με μεγάλη ευκολία. Το δε μακιγιάρισμα έπύχωνε θαυμασία. Εκείνη όμως τότε έπείλε να τελειώνουν γρήγορα γιατί είχε μόνο 48 ώρες άδεια.

Η συνάντησή της με τον σύζυγό της έγινε περιττό να περιγραφεί. Δυστυχώς η ευτυχία τους δεν έκράτησε ούτε τις 48 ώρες που υπέλογιζαν. Ένα τηλεγράφημα προσκαλούσε την Ντόρο πίσω στο Χόλλυγουντ. Την ίδια ημέρα της έπιστροφής της, υπέγραψε ένα συμβόλαιο με την «Παραμάουντ».

Εγύρισε εν πρώτοις την «Πριγκίπισσα της Ζούγκλας», έπειτα το τελευταίο τράινο από την Μαδρίτη, την «Μανία του μαύρου χρυσού». Επειτα από την τρίτη αυτή ταινία της έπέστρεψε κοντά στον άνδρα της. Το Χόλλυγουντ όμως την χρειαζόταν και την άναγκάσθηκε. Συνελήφθη λοιπόν και θέλοντας και μη ώδηγήθηκε και πάλι στην πρωτεύουσα του κινηματογράφου. Μετά την έπιστροφή της στή, εγύρισε μια μεγάλη ταινία, την περίφημη παραγωγή του Γκόλντγουιν: «Καταιγίς». Έν τώ μεταξύ στο Χόλλυγουντ άσχησαν να της κάνουν μια τρομερή διαφήμιση. Η Ντόρο Λαμούρ άνωμαζόταν: «Τελευταία σειρήν της δημιουργίας». «Ανέκδοτη άαμψ». «Παράξενη και μοιραία γυναίκα». Την υποχρέωναν να παίρνει πόζες περίεργες και έξωτικές, με έλέμματα αινιγματώδη και με όδλια χαμόγελα. Τους άφανε να την κάνουν ό τι θέλουν, χωρίς την παραμικρή αντίσταση και με μια παροιμιώδη άδιαφορία. Οι έφημερίδες έγραψαν άρθρα ολόκληρα για την μυστηριώδη γοητεία της, για το άκανόνιστο «σέξ-άππλ» της μορφής της και στο τέλος, με τους μύθους που άρχισαν να γράφουν για την περασμένη της ζωή, κατάρωσαν να την έξοργίσουν.

Δεύτερη δραπέτευση. Τη φορά αυτήν η Ντόρο φεύγει για την Νέα Υόρκη και δεν θέλει με κανέναν τρόπο να έπιστρέψει στο Χόλλυγουντ. Μόλις όμως ο άνδρας της την άπειλει ότι θα την εγκαταλείψει, η Ντόρο άποφασίζει να έπιστρέψει στο Χόλλυγουντ και να τελειώσει την ταινία που είχε άφήσει στη μέση, το περίφημο «Ρόδον του Μεξικού».

Η τελευταία της ταινία: «Μπροστά στον άνεμο», είναι μια μεγαλειώδης ναυτική δημιουργία της Παραμάουντ. Στην ταινία αυτή, παρά το πλευρό της Ντόρο πρωταγωνιστούν ο περίφημος Χένρυ Φόντα, ο πασίγνωστος Τζόρτζ Ράφτ και ό επίσης περίφημος Τζων Μπάροουρ.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΕΡ Σ

Η ΔΙΨΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Μιά νέα εξόρ-
μησις προς την
ΑΛΑΣΚΑ

Η ΑΛΑΣΚΑ είχε άπομείνει ένας θρύλος ως πριν από μερικούς μήνες άκόμη. Οι τρομερές εκατόμβες των θυμάτων, που είχαν άφήσει τα κόκαλα τους επάνω στις παγωμένες έκτάσεις της, είχαν θέσει ένα άδοξό τέρμα στην έκτορτασία για την κατάκτηση του χρυσού που από το 1880 είχε συγκεντρώνει τους τυχοδιώκτες από όλον τον κόσμο.

Και οι τολμηρότεροι έδιστάζαν πιά. Από τις χιλιάδες των χρυσοθηρών, που είχαν ξεκινήσει από παντού, άλλοι μόνοι και άλλοι σε όμαδες, έλάχι-νοι είχαν γυρίσει. Και άπό αυτούς πιά ελάχιστοι ήταν εκείνοι που είχαν φέρει μαζί τους μια ποσότητα χρυσού, ίκανή να τους άποζημιώσει για τους κόπους των. Οι άλλοι είχαν πεθάνει ή, άπογοητευμένοι όπως ήσαν, δεν έθρηκαν την δύναμη για να εξαγυρίσουν. Και άπόμειναν μέσα στα αιώνια χιόνια, κοντά στο μέρος όπου είχαν ιδη να γεννιέται το ωραιότερο και το καλύτερο όνειρο της ζωής τους.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΧΡΥΣΟΘΗΡΩΝ

ΣΤΟΣΟ, μερικοί μεμονωμένοι χρυσοθη-ραι δεν έλειψαν ποτέ.

Και ένας άπ αυτούς, ο Άμερικανός Μακ Τζέφφerson, είχε μια καταπληκτική τύχη πριν από λίγον καιρό. Άνεκάλυψε μια πελωρία φλέβα, για την έκμετάλλευση της όποιος συστήθηκε άμέσως μια μεγάλη εταιρία με κεφάλαια δύο διασεκατομμύρια δολ-λάρια!

Άπό το κεφάλαιο αυτό, τα 3/4, δηλαδή το έναμισο διασεκατομμύριο δολλάρι-ων, καλύπτεται από την ά. έία των μηχανημάτων που διαθέτει η Έταιρία.

Καθένας μόνο από τους πέντε μεγάλους έκσκαφείς της άξίζει 250 έκατομμύρια δολλάρια.

Το ποσόν φαίνεται υπερβολικό, αλλά δεν είναι, γιατί οι έκσκαφείς αυτοί είναι πελωρία πλωτά έργο-στάσια, με μηχανικές και

ηλεκτρικές έγκαταστάσεις τεραστίας δυνάμεις.

Άρκεί να σημειωθεί ότι τα έργοστάσια αυτά φτιάχνουν μόνο τους μια τέχνητή λίμνη γύρω, μέσα στην όποια πλεύουν. Διαφορετικά, θα ήταν άδύνατη ή μετακίνησις τους επάνω στους ποταμούς. Φαντασθείτε τώρα ποιά πελωρία δύναμεις χρειάζεται για να μπο-τό το συγκρότημα των έργοστασίων και να μεταφερ-θι άπό το ένα μέρος στο άλλο.

Άλλως τα, το νερό της λίμνης είναι και για άλλους λόγους άπαραίτητο. Γιατί στην Άλάσκα δεν υπάρχει νερό ή τουλάχιστον δεν υπάρχει σε άάθος, όπου να είναι δυνατή ή άνόρυξις φρέατος. Και το νερό χρειάζεται όχι μόνο για την κίνησι και τη λειτουργία του έργοστασίου, αλλά και για την έπεξεργασία των στρωμάτων της άμμου, που περιέχουν το χρυσάφι.

Οι παλαιοι χρυσοθηραι, με τα πρωτόγονα μέσα που διέθεταν, μόλις κατάρθωναν να «πλύνουν» ένα κυ-βικό μέτρο γής την ημέρα. Ένας σημερινός έκσκαφεύς πλένει και διύ-λιζει περισσότερα από 10.000 κυβικά μέτρα την ημέρα. Και το κυριώ-τερο είναι ότι φθάνει σε άάθος, που ποτέ δεν θα μπορούσαν να το όνειρευ-θοδν οι πρωτοπόροι των έξερευνήσεων στην Άλά-σκα και συναντᾷ άληθινά πιά κοιτάσματα χρυσού.

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΠΩΣ παρατηρεί ο Μπράντφορντ Βάσμπορν, διευθυντής του Νέου Μουσείου Φυσικής Ιστορίας της Άγγλίας, οι παλαιοι χρυσοθηραι περιωρίσθηκαν μόνο στην έπιφάνεια. Ένώ ο πραγμα-τικός χρυσός της Άλάσκας, που θα άνατρέψει μια μέρα την Ισορροπία του κόσμου, βρίσκεται σε μεγάλο άάθος, λόγω του ειδικού έάρους που έχει το πολύτιμο αυτό μέταλλο και που το κάνει να χώνε-ται όλοένα και πιο βαθιά μέσα στη γή.

Οι παλαιοι αυτοι χρυσο-θηραι είχαν μια μεγάλη λεκάνη με μικρές τρύπες στον πυθμένα της, μέσα στην όποια έρριχναν μια ποσότητα λασπώδους άμμου, που την έπαιρναν άπό μικρό σχετικώς άάθος.

Η άμμος μαζί με το νερό καταστάλαζαν σιγά σιγά και στο τέλος άπόμεινε στον πυθμένα της λεκάνης μια μικρή ποσότης χρυσού

Οι παλαιοι χρυσοθηραι είχαν μια μεγάλη λεκάνη με μικρές τρύ- πες στον πυθμένα της, μέσα στην όποια έρριχναν μια ποσότητα λασπώδους άμμου...

σε ψήγματα. Η ποσότης αυτή ήταν το κέρδος τους. Όσοι όμως άντεχαν και είχαν ύπομονή, κατάρθωναν σιγά - σιγά να σχημα-τίσουν μια αξιόλογη περι-οοσία.

Άργότερα, έφευρέθηκε το «σλούς», ένα είδος μα-κρόστενου σωλήνος από ξύ-λο με μικρές έγκοπές, στο έσωτερικό του. Το «σλούς» αυτό έχρησίμευε σαν σου-ρωτήρι. Έρριχναν μέσα μια ποσότητα χρυσοφόρου άμμου και κατόπιν έχυναν άφθονο νερό. Το νερό πα-ρέσυρε την άμμο, που έ-θγαινε άπό το άλλο ά-κρον του σωλήνος, ενώ το χρυσάφι καταστάλαζε έπ-νω στις έγκοπές. Η έργα-σία γινόταν έτσι πιο εύκο-λη και πιο γρήγορη.

Έτοποθετούσαν άκόμη στις έγκοπές του σωλήνος μια μικρή ποσότητα ύδραρ γύρου, που έχει την ιδιό-τητα να έλκυη και να συ-κρατεί το χρυσάφι, μαζί με το όποιο φτιάχνει ένα είδος μίγματος.

Λίγη ώρα άργότερα, ο πελωριος ούτος όγκος άρ-χιζεί να λιώνη και να σωριάζεται κάτω, σαν να ήταν από λάχαρι.

Κατόπιν άρχίζει ή έπε-ξεργασία των συντριμμά-των του βράχου, που γί-νεται μέσα στα ίδια αυτά κινούμενα έργοστάσια.

Άλλά τώρα δεν άνευρί-σσονται πιά ψήγματα χρυ-σού μόνον. Άνευρίσκονται όλόκληροι όγκοι, που φθά-νουν κάποτε το μέγεθος ενός μήλου ή ενός πορτο-καλλίου.

Γι' αυτό και ή έπεξερ-γασία των πετρωμάτων φαίνεται ότι είναι πολύ πε-

στην άμμο, αλλά κομμα-

τιάζουν επίσης και τους πε-λωριους θράγκους που σκε-πάζουν το έδαφος της Ά-λάσκας.

Άλλοτε, το κομμάτι σμα αυτό γινόταν με την εκτόξευσι θερμού ύδατος. Άλλά άργότερα εις χρυσό θήρας, όνόματι Μιλ, παρε-τήρησε ότι και το ψυχρό νερό είχε το ίδιο άποτελε-σμα.

Μέσα στον βράχο, που φθάνει κάποτε το ύψος των 100 ποδών, εισάγουν χα-λύβδινους σωλήνες, με τους όποιους διοχετεύουν στο έσωτερικό του νερό με μεγάλη πίεσι.

Λίγη ώρα άργότερα, ο πελωριος ούτος όγκος άρ-χιζεί να λιώνη και να σωριάζεται κάτω, σαν να ήταν από λάχαρι.

Κατόπιν άρχίζει ή έπε-ξεργασία των συντριμμά-των του βράχου, που γί-νεται μέσα στα ίδια αυτά κινούμενα έργοστάσια.

Άλλά τώρα δεν άνευρί-σσονται πιά ψήγματα χρυ-σού μόνον. Άνευρίσκονται όλόκληροι όγκοι, που φθά-νουν κάποτε το μέγεθος ενός μήλου ή ενός πορτο-καλλίου.

Γι' αυτό και ή έπεξερ-γασία των πετρωμάτων φαίνεται ότι είναι πολύ πε-

ρισσότερο προσοδοφόρος, από την επεξεργασία της απλής άμμου, που η περιεκτικότητά της σε χρυσόν είναι σχετικώς πολύ μικρή. **ΠΡΟΣ ΝΕΟΝ...**

ΕΛΔΟΡΑΔΟ;

ΑΛΛΑ και σήμερα ακόμη οι χρυσοθήραι που εργάζονται μόνον τους δεν είναι λίγοι. Με ρικοί απ' αυτούς παραμένουν στην 'Αλάσκα από χρόνια πολλά και, μολονότι έχουν μαζέψει αρκετό χρυσάφι, δεν αποφασιίζουν να φύγουν, με την ελπίδα ότι η τύχη θα τους οδηγήσει μια μέρα σε κάποια μεγάλη φλέβα, που θα κάμει την ευτυχία όλης της ζωής των.

Και κάθε μέρα έρχονται νέοι από όλα τα μέρη του κόσμου. Έγκαθίστανται σε μια μικρή καλύβα που συνηθώς την καλύπτουν μόνον των και καθ' όλη την περίοδο που λιώνουν τα χιόνια, δηλαδή από τις 10 Μαΐου ως τις 20 Σεπτεμβρίου, εργάζονται άκατάπαυστα για την άνευρεση του πολυτίμου μετάλλου.

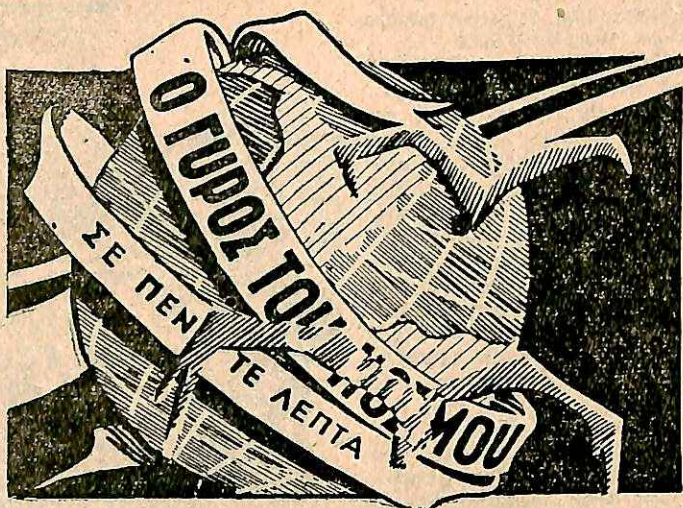
Εννοείται ότι εκτός από τα λίγα αυτά χρήματα της εγκαταστάσεώς των δεν χρειάζονται τίποτε άλλο. Γιατί όσο άτυχοι και να είναι, θα έρθουν πάντα μια μικρή ποσότητα από σκόνη χρυσού, που θα την πουλήσουν στις μικρές καντίνες που υπάρχουν δόγυρα, για να μπορέσουν να προμηθευθούν εκείνα που τους χρειάζονται για να ζήσουν. 'Αλλ' η ζωή στην 'Αλάσκα είναι πολύ σκληρή. Μια άλλητινή κόλαση, μέσα στα αιώνια χιόνια, που υπόσχεται όμως τη μεγάλη ευτυχία για εκείνους που θα είναι τυχεροί.

Η 'Αλάσκα, μετά την ανακάλυψη του Μάκ Τζέφφερσον, γνωρίζει σήμερα μια καινούργια περίοδο δόξης και ακμής. Οι τυχεροί, οι οποίοι σιγά σιγά από όλα τα μέρη του κόσμου, και οι απέραντες παγωμένες εκτάσεις της, που γυαλίζουν στις ακτίνες του ήλιου, καθρεφτίζουν και πάλι τα τρελλά όνειρα των ανθρώπων που φλέγονται από τη δίψα της κατακτήσεως του πολυτίμου μετάλλου.

Γ. ΛΕΟΝΤΗΣ

ΠΩΣ ΝΑΞΕΡΕ

— Γιατί, μπαμπά, στάθηκε το αυτοκίνητό μας;
— Για να πληρώσαμε το δημοτικό φόρο, παιδί μου.
— Πληρώνουνε φόρο κι' όταν το αυτοκίνητο είναι άδριο;
— Δεν ξέρω, παιδί μου, μ' άδριο αυτοκίνητο δεν έπληγα ποτέ μου.

ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

ΤΟ Διεθνές Γραφείο 'Εργασίας της Γενεύης έτελείωσε την περασμένη εβδομάδα την σύνταξη μιας πολύ περιεργής στατιστικής: Κατ'όρθωσιν να συγκεντρώσει στα χαρτιά του όλους εκείνους τους ανθρώπους, οι οποίοι για τον έναν ή τον άλλον λόγον, ζουν μακριά από την πατρίδα τους.

Ο αριθμός των ανθρώπων αυτών έχει τεραστίως αυξηθεί μετά τον παγκόσμιο πόλεμον, παρ' όλους τους περιορισμούς της μεταναστεύσεως που εφαρμόζονται παντού. 'Ετσι έχουμε ένα σύνολον από 30 εκατομμύρια. 'Εάν λοιπόν ήταν δυνατόν να συγκεντρωθούν όλοι αυτοί οι άνθρωποι σ' ένα όρισμένο μέρος, θα έδημιουργείτο ένα νέο Κράτος που θα ήταν συγχρόνως και μια μεγάλη δύναμις.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟ ΡΟΛΟΪ

ΣΤΗΝ Καντώνα βρίσκεται το αρχαιότερο και πολυτιμότερο ρολοί του κόσμου. Είναι μια πελώρια κλεψύδρα, ένα είδος Μαθουσάλα των οργάνων για τη μέτρηση του χρόνου. Η μεγάλη αυτή κλεψύδρα, που είναι θαύμα τέχνης, διατηρείται σ' ένα απομονωμένο δωμάτιο και βρίσκεται υπό την διαρκή επίβλεψιν ενός φύλακος.

Από πολλών ετών η φρούρηση της γιγαντιαίας αυτής κλεψύδρας έχει ανατεθεί σε μίαν οικογένεια. 'Από γενεάς εις γενεάν, τα μέλη της οικογενείας αυτής έχουν αναλάβει την συντήρησιν και την καθαρική του σεβαστού αυτού ωρολογίου. Η κλεψύδρα αποτελείται από τέσσαρες χάλκινες δεξαμενές νερού, τοποθετημένες την

μια άπανω στην άλλη και μέσα στις οποίες το νερό περνάει με χρονομετρικήν ακρίβεια.

Στην τελευταία δεξαμενή επιπλέει μια συσκευή που σηκώνεται μαζί με την στάθμη του νερού και σε μια ξύλινη πινακίδα σημειώνει αυτομάτως το πέρασμα των ωρών. 'Επίσης, μια άλλη συσκευή, που συνδέεται με την πρώτη, κατά όρισμένα χρονικά διαστήματα χτυπάει άπανω σ' ένα πελώριο χάλκινο γκλόγκ. Το ρολοί λοιπόν αυτό είναι και το αρχαιότερο από όσα έχουν ειδικό μηχανήμα για να χτυπούν τις ώρες.

ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΤΕΡΑΣ

ΚΟΝΤΑ εις το Μέντεν της Βεστροφλίας γεννήθηκε πρό ήμερών ένα περίεργο τέρας. Εύτυχώς ότι το τέρας αυτό δεν είχε ανθρώπινο. 'Ετσι δεν πρόκειται να λυπηθούν με την γέννησί του γονείς δυστυχισμένοι.

Είναι ένα δικέφαλο μοσχάκι, που γεννήθηκε στον σταύλο ενός χωρικού από μίαν αγελάδα που γεννέει για πρώτη φορά. Δικέφαλα μοσχάρια έχουν γεννηθεί πολλές φορές και τα ζωολογικά μουσεία είναι γεμάτα από τέτοια αυτά. Τώρα όμως πρόκειται για μίαν άνωμαλία ακόμα πιο περιεργή.

Στην πραγματικότητα το μοσχάκι αυτό έχει ένα κεφάλι, εις το οποίον όμως ξεχωρίζονται καθαρά δυο μούτρα με δυο στόματα και δυο ζευγάρια ρουθούνια. Στο μέτωπο υπάρχουν τέσσαρα μάτια, ενώ τα αυτιά είναι μόνον δύο. Στη μέση όμως του κρανίου υπάρχει και ένα τρίτο, που δεν επρόφασε να αναπτυχθεί. Το τέρας αυτό δεν έζησε περισσότε-

ρο από 24 ώρες.

ΠΛΟΥΤΙΖΕΤΕ ΜΕ ΕΝΑ ΨΕΜΜΑ

ΣΤΗΝ Φιλαδέλφεια της 'Αμερικής, την περασμένη εβδομάδα έώρτασε την 25ην επέτειον από της ίδρύσεώς του ο πιο παράξενος σύλλογος του κόσμου: Είναι ο περίφημος «Σύλλογος των 'Ευτών», που αριθμεί 65 χιλ. μελών, θα πείτε ότι ο Σύλλογος αυτός θα μπορούσε να περιλάβει όλους τους κατοίκους του πλανήτη, αφού όλοι είπαμε παραπάνω από μια ψευτιά κατά τη διάρκεια της ζωής μας. 'Αλλά τότε ο Σύλλογος δεν θα είχε πιά καμιά αξία, αφού δεν θα αποτελούσε κάτι το σπάνιο και το μοναδικό.

Εν πάση περιπτώσει, ο Σύλλογος αυτός έχει και το εξής πρωτότυπο: Κάθε χρόνο την επέτειο της ίδρύσεώς του, διοργανώνει ένα διαγωνισμό ψευτιάς μεταξύ όλων των μελών του, τα οποία επί τη ευκαιρία αυτή καταβάλλουν από ένα δολλάριο το καθένα. Και το σύνολον των δολλαρίων αυτών, που αντιπροσωπεύουν μίαν αρκετά μεγάλην περιουσία, το παίρνει αυτός που θα αφήσει το μεγαλύτερο ψέμμα. 'Ετσι, ο μεγαλύτερος ψεύτης του κόσμου μπορεί χμέσως να γίνει πλούσιος!

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΥ

Ο ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ είναι εκατόν ετών. 'Η εκατονταετηρίς αυτή γιωρτάστηκε και πρό διετίας αλλά φαίνεται ότι η χρονολογία δεν ήταν σωστή και θέλουν τώρα να την διορθώσουν. Τα πράγματα συνέβησαν ως εξής:

Ένας 'Αγγλος μηχανικός, ο Τσάρλ Γουάτσον, κατεσκεύασε στα 1837 ένα μηχανήμα με το οποίον, όπως αναφέρει το δίπλωμα ευρεσιτεχνίας, «είναι δυνατός να επικοινωνήση κανείς από ένα μέρος εις άλλο, με την βοήθειαν ηλεκτρικού ρεύματος, το οποίον περνά από ένα μεταλλικόν σύρμα».

Ο πρώτος αυτός τηλεγράφος χρησιμοποιήθηκε για την μεταβίβαση σημάτων πρό παντός από τους σιδηροδρόμους και σε μικρές αποστάσεις. Μόνον μετά διετίαν, δηλαδή στα 1839, πρό ενός ακριβώς αιώνα, χρησιμοποιήσαν την νέαν εφεύρεσιν για την μεταβίβασιν τηλεγραφημάτων υπό την σημερινή της μορφήν. 'Εννοείται

ότι το μηχανήμα αυτό ήταν πρωτόγονο και τελειοποιήθηκε πολύ αργότερα. Δικαίως λοιπόν θέλουν να γιορτάσουν τώρα την εκατονταετηρίδα και όχι πρό διετίας.

ΜΑΥΡΗ ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΜΕΤΑ τον πρώτον μαύρον καθηγητήν Πανεπιστημίου, έχουμε την πρώτην μαύρην δικαστήν, η οποία εθέσθαι δεν μπορούσε να διορισθί άλλοι πουμενά από την 'Αμερικήν. Η μαύρη αυτή δικαστής ονομάζεται Τέιν Μπούλιν και είναι διωρισμένη στην Νέα 'Υόρκη. Τα καθήκοντά της περιορίζονται στην εκδίκαση οικογενειακών υποθέσεων, τώσον μεταξύ των μαύρων, όσον και μεταξύ των λευκών. Η Τέιν Μπούλιν είναι μόνον 31 ετών και είναι σύζυγος ενός λευκού δικηγόρου, που άσκει όμως το επάγγελμά του σε άλλη περιφέρεια για να μην έρχεται σε προστριβές με την γυναίκα του.

ΜΗ ΦΟΒΑΣΘΕ ΤΑ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΑ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ πολλοί που τρομάζουν και στην ιδέα ακόμη ότι μπορεί κάποτε να αναγκασθούν να πέσουν με αλεξιπτωτων από αεροπλάνο. Και όμως, όπως εξηκριώθη κατά τα τελευταία γυμνάσια αλεξιπτωτιστών που έγιναν στη Γαλλία, η πτώσις αυτή δεν είναι και τόσο τρομερή όσο φαντάζεται κανείς.

Εν πρώτοις, από τας παρατηρήσεις που έκαναν οι ιατροί, εξηκριώθη απολύτως ότι η πτώσις αυτή δεν είναι καθόλου επιβλαβής για τον ανθρώπινον οργανισμόν. Τουναντίον μάλιστα ωφελεί. Γιατί πολλοί αλεξιπτωτιστάι που έπασαν κατ' επανάληψιν και μάλιστα υπό δυσμενείς και ρικές συνθήκες, όχι μόνον δεν έπαθαν τίποτε, αλλά τουναντίον το θάρρος τους αυξήθηκε.

ΜΙΑ ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΠΟΥ ΖΗ

ΜΙΑ γυναίκα στην 'Αγγλία, η κυρία Λίλιαν Ράξεν, ηλικίας 69 χρονών, εις την κομητεία του 'Εσσεξ βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση, γιατί δεν μπορεί να αποδείξη επισήμως ότι βρίσκεται σ' ακόμη στη ζωή. Και δεν θα μπορούσε να πάρη την σύνταξί της, αν δεν το αποδείξη αυτό, γιατί εις τα ληξιαρχικά γραφεία της πόλεως Ουίντερ όπου γεννήθηκε, φέρεται ως πεθαμένη.

Είναι τέσσερα χρόνια τώρα που η κυρία Ράξεν προσπαθεί να πείση τις αρμόδιες αρχές ότι δεν απέθανε, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα μέχρι τούδε: επισήμως είναι νεκρή και οι αρχές δεν μπορούν να την αναγνωρίσουν σαν ζωντανή. Η δυστυχισμένη αυτή γυναίκα — δυστυχισμένη επειδή είναι ακόμη ζωντανή — είναι θύμα ενός τραγικού λάθους. Όταν απέθανε μια αδελφή της, κατά λάθος στην ληξιαρχική πράξι του θανάτου ανέφεραν αυτήν ως πεθαμένη και τούτο, επειδή την εποχή εκείνη ποῦταν ακόμη ανύπαντρη, η αδελφή της λεγόταν Λίλιαν Γκραίη, αυτή δέ Γκραίης Λίλιαν. 'Επέρασαν πολλά χρόνια από τότε χωρίς να αντιληφθί κανείς το λάθος, που έμεινε άπαρητητο μέχρι πρό τετραετίας, όταν η Ράξεν εξήγησε κάποις πιστοποιητικό και αρνήθηκε να της το δώσουν, επειδή στα βιβλία εφέρετο ως νεκρή.

Τώρα η νεκρή αυτή είναι υποχρεωμένη να κάμη αίτησιν στο υπουργείον της Δικαιοσύνης για να εκδοθί βασικόν διάταγμα, που να διατάσση την επανεγγραφήν της στα ληξιαρχικά βιβλία, ώστε να πάψη να είναι πεθαμένη και να ξαναγυρίση με τους ζωντανούς ως που να πεθάνη σ' αλήθεια.

ΠΟΣΟ ΑΝΤΕΧΕΙ Τ' ΑΥΓΟ

ΟΤΑΝ θέλωμε να πούμε για κάτι ότι είναι λεπτό και σπάει εύκολα, το παρομοιάζομε με ένα σόφλι αυγού. 'Αλλά δεν ξέρουμε την αντοχή του λεπτού αυτού περιβλήματος, που είναι πραγματικά καταπληκτική, όπως απέδειξαν τα σχετικά πειράματα.

Τελευταίως λοιπόν η αντοχή αυτή εξετάσθηκε κατά τρεις τρόπους: με μηχανικήν πίεσιν μεταξύ των δύο πόλων του αυγού, με υδραυλικήν πίεσιν στο εσωτερικό και με την ίδιαν πίεσιν στο εξωτερικό. Πά να εφαρμόσουν την πρώτην μέθοδον έκαναν το εξής: από μια μικρή τρυπίτσα αδειασαν το αυγό από το περιεχόμενόν του, μετά έτοποθέτησαν το σόφλι σ' ένα πιάτο και έβαλαν άπάνω του διάφορα βάρη. Και το σόφλι, παρ' όλην την τρυπίτσα που είχε, έσπασε κάτω από ένα βάρος 34 χιλιογράμμων. Το περίεργο δέ είναι ότι κανένα αυγό δεν σπάζει εις τους δύο πόλους. 'Επίσης, προτο σπάση, το σόφλι του αυγού δεν αλλάζει ποτέ

ΟΙ ΑΔΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η ΚΑΡΜΕΝ ΜΕ ΗΡΑΣΘΗ...

Κατέκτων πάλοι τας γυναίς έως να είπης δρυζαν με ήβλεπον τὰ θήλεα κι' εὐθέως ἀλλοιθώριζαν και πρό του εμπροσθίου μου κατέπιπτον ποδός τὰ μάλα τσουρμωδῶς.

"Αφθονον εἶχον ἄλλοτε τὸ γυναικείον ψώνιον καὶ τὰς μαμζέλας μάλιστα μ' ἀφ' ὅτου ἦλθεν αὐτανδρος ὁ Βάργκας ὁ Ἀντόνιο μου ἔθραυσε τὴν πιάτσα.

"ὦ, ναί, ὁ ἀφιλότιμος ἐκεῖνος ταυρομάχος ἐκέρδισε τὸν ἔρωτα ἀπάντων τῶν γυναικῶν καὶ οὕτω ἔμεινον ἐγὼ ὁ Δὸν Ζουάν μονάχος, μῖσος, θυμὸν καὶ μένεα κατὰ τοῦ Βάργκα πνέων. 'Αλλ' ἀνευ σκέψεως πολλῆς συνελθὼν ἰδεῶν τρελλῶδη καὶ σπουδαίαν.

Τούτέστι μίαν κουστουμιάν Ισπανικὴν φορῶ καὶ ὥσπερ καρναβάλιον οἰκτρώδες ἐθεάθην μεθ' ὃ ἐντὸς τῆς κουζινὸς ἐκθύμως προχωρῶ καὶ ἐν... τραπεζομάχαιρον ἐκρέμασον ὡς σπάθην. Εἶτα ζητῶ ἀγέρωχος ἵνα ταυρομαχίῃσω καὶ εἰς τὸν στίβον νὰ ἐμβῶ με θάρρος λίαν λαῦρον ἵνα τὰς δεσποσύνας μας θαθέως συγκινήσω ἀλλὰ... δὲν ἔχω ταῦρον.

Ταῦρον ἀμέσως ἀπαιτῶ, ὁ διάολος νὰ πάρῃ κι' ἄς εἶναι καὶ μοσχάρι.

'Αλλ' ὅμως δὲν εὐρίσκεται — καὶ εἶναι νὰ γελᾷς — 'Εδῶ οὐτ' ἀγέλας.

'Εκ τῆς ἀμηχανίας μου καὶ ἐκ τῆς συμφορᾶς μου με σθένος μέγα εἰσορμῶ ἐντὸς τῆς καμαράς μου κι' ἀφοῦ ὁ Ταῦρος μούλειπεν ἐκ λόγων, φεῶ, μοι- (ραίων,

ταυρομαχίαν ἀρχινῶ μ' ἕναν γερόν... κορέον. Τὸν βλέπω τρέχοντα γοργῶς ἐπὶ τοῦ ἐπαπλώματος καὶ βγαίνουν φλόγες φλογεραὶ ἐκ τοῦ τρανοῦ του (στόματος)

"ὦ, τὸ θηρίον! "Ηρχετο ἵνα με κερατήσῃ καὶ τὸ ἀνδρεῖον αἷμα μου ἀγρίως νὰ ροφήσῃ. Δὲν χάνω ὅμως τὸν καιρὸν καὶ τὸν κορὸν ἀρπάζω ἀπὸ τὸν ἕνα πόδα του καθὼς κι' ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ δίδω γρόνθους φοβερούς, τὸν σφίγγω, τὸν (τινάζω

κι' ἀγκαλιασμένοι πίπτομεν κοὶ οἱ δύο στὸ κρεβάτι. Τραχὺς καὶ ἀπερίσπαστος συνάπτεται ἄγῶν ὁρμῶ ἐγὼ ἀκάθεκτος ἐν πλήρει παρατάξει ἐνῶ ἀνοίγει ὁ κορὴς τὴν κάτω του σιαγών καὶ χάριν γούστου ἀπαιτεῖ νὰ με κατασπαράξῃ. Πλὴν ὅμως τὸν ἐπρόλαβον καὶ τὸν ἀναγκάστῃ καὶ οὕτω ὑπερέβαλον τὸν Βάργκαν τὸν Ἀντόνιον τὴν μάχαιραν ἀνέσπασα καὶ κατατεμαχίζω ἐνδόξως... τὸ σενδόνιον.

Καὶ πάλιν μοὶ ἐξέφυγε τὸ αἰμοδόρον τέρας ἔχον δυνάμεις φεῶ, ἐμοῦ ὀλίγον ὑπερέτας. Μεθ' ὃ ἐγὼ εἰς τὸν ἄγῶν δὲν εἶμαι πλέον πρόθυμος καὶ πίπτω εἰς τὴν κλινὴν μου, μακρόσυρτος, θαρρὺς ἀσθεναίων καὶ μαίρκιος.

Γαννιώτικος, πολιτικός, ὥσπερ χαλβᾶς, λιποθυμὸς... Καὶ ἤδη Κάρμεν πρὸς ἐμὲ ἔλθε μοιρολογούσα καὶ ψάλλε τὸ ἀσματίον θαθέως οὖν ἀλγούσα. «Γιὰ σένα, Παρατατικό, ἐξέρχονται τὰ ἀστρά καὶ ἡ ὠχρὰ Σελήνη.

"Αἰ, πόσον ἐφοβήθηκες, πού θέλεις τώρα πάστρα ἀλλ' ὅμως ποῶς σε πλένει.»

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

σχήμα.

Γιὰ νὰ ἐξακριβώθῃ ἡ ἀντοχή τοῦ αυγοῦ στὴν ἐσωτερικὴν πίεσιν ἐμπάσαν μέσα στὸ σόφλι ἕνα λεπτότατον σωλήνα στὴν ἀκρὴ τοῦ ὁποῖου ἦταν μὴ σφαῖρα ἀπὸ καουτσούκ. Με τὸν σωλήνα ἐγέμισαν τὴν σφαῖρα νερό καὶ με τέτοια πίεσι πού ἐφθασε τὶς 4 ἀτμόσφαιρες. Ξέρετε δὲ ὅτι πίεσις

μίας ἀτμόσφαιρας ἰσοδυναμεῖ με 1.033 χιλιογράμματα πᾶνω σὲ κάθε τετραγωνικὸ ἑκατοστό.

Τέλος, γιὰ τὴν ἀντοχὴ τοῦ στὴν ἐξωτερικὴν πίεσιν ἐβάλαν τὸ σόφλι μέσα σὲ μίαν δευμάτινη σφαῖρα καὶ τὴν ὑπέβαλον σὲ ὑδραυλικὴν πίεσι πού ἐφθασε τὶς 37 ἀτμόσφαιρες γιὰ νὰ σπάσῃ τὸ αυγό.

Κουβεντούλες

Παραπονείσθε, καλή μου φίλη, γιατί ο γυιός σας προσκαίται να παντρευθεί και προσπαθήτε να βρήτε διάφορες προφάσεις για να δικαιολογήσετε το παράπονό σας: "Οτι νομίζετε πως αυτή που επιλέξετε δεν θα τον κάνει εύτυχισμένο, ότι θα χάσετε τον προστάτη σας, γιατί έμειναν χήρα πολύ νέα και αυτός σας έβγαζε από το σπίτι, ότι θά βρουν πως εί- ναι πολύ νέος για να κάνει οικογένεια και χίλια άλλα. Συγγνώμης λέτε πως δεν έχετε να προσάψετε το παραμικρό στην κοπέλλα που επιλέξε, μόνο το ότι δεν σας αρέσει. 'Αλλ' αγαπητή μου, ως μη κρυβόμαστε πίσω από τα δάκτυλά μας, οι περισσότεροι γονείς σηκώνουν επανάσταση όταν μάθουν πως ο γυιός τους απεφάσισε να παντρευθεί. Τον θέλουν σκλάβο, να εργάζεται διαρκώς για την οικογένεια και να παραγκωνίζει τελείως τον εαυτό του. Δεν πρέπει να έχει ψυχή, δεν πρέπει να αισθάνεται και δεν του αναγνωρίζουν ποτέ το δικαίωμα να σκεφθεί λίγο και την ευτυχία του. 'Αφ'όσον πλέον κατά μέ- ρος οι άν υπάκουαν αδελφές πρέπει να παντρευθούν πρώτα όλες οι αδελφές και μόνον τότε να τομήρη και να διανοήθην να κάνει και αυτός οικογένεια.

Εύτυχως όμως, αγαπητή κυρία, δεν ζούμε πια στην εποχή των ραγιάδων και το κάθε άτομον έχει δικαίωμα να διαθέσει τον εαυτό του και να επιδιώκη την ευτυχία του. 'Ο γυιός σας είναι 30 ετών, όπως λέτε, σεις εσθε εξησφαλισμένη υλικώς λόγω της συντάξεως του συζύγου σας, πρέπει λοιπόν να επιβληθήτε στον εαυτό σας και να δαμάσετε τον εγωισμό σας δίδοντας την συγκατάθεσή σας για τον γάμο του. 'Εχει όλα τα δικαιώματα να ευτυχίση το παιδί σας και σεις έχετε καθήκον να μην εσθε εμπόδιο στην ευτυχία του. Σκεφθήτε ότι θα αποκτή- σεte έγγονάκι και όπως λέει η λαϊκή παροιμία: «Του παιδιού μου το παιδί, δυο φορές παιδί».

Ξ Σ Μ Ε Ρ Α Λ Λ Α

Η μόδα ΜΠΟΛΕΡΟ ΚΑΙ ΕΠΑΝΩ-ΦΟΡΙΑ

Τόσο το μπολερό όσο και το επανωφόρι πρέπει απαραίτη- τως να πλουτίζουν την καλο- καιρινή μας γκαρνταρόμπα.

Έκ πρώτης όψεως φαντα- ζόμεθα ότι και το ένα και το άλλο είναι περιττά εξάρτημα- τα κατά τους θερινούς μήνες. 'Αλλά ακριβώς την εποχή αυ- τή πρέπει να είμαστε προσεκτι- κότεροι διότι συχνότατα οι αντίθεσεις της θερμοκρασίας είναι μεγάλες.

Χαριτωμένο π. χ. θα είναι ένα πολύ κοντό μπολερό λινό χρώματος πολύ κτυπητού, φο- ρούμενο επάνω από ένα φορε- μάτι από λινό άσπρο.

Το μπολερό αυτό μπορεί να έχει μανικάκι κοντό ή και να στεργηται εντελώς μανικιού ό- πότεν θα αφήνη να φαίνεται το κοντό μανικάκι του φορέμα- τος.

Επίσης πολύ πρακτική ή ζα- κετούλα, είδος μπολερό και αυτή, αλλά με μακρό μανίκι, που κατεβαίνει λίγο χαμηλότε- ρα από τη μέση, είναι χρώμα- τος ουδέτερου, δηλαδή ικανού να ταιριάζη με οποιοδήποτε χρώμα του φορέματος, και έξ υφάσματος κατά προτίμησιν λεπτοτάτου μαλλινού.

Η ζακέττα - μπολερό αυτή, θα μάς συνοδεύση συχνότατα στους περιπάτους μας, στις μικροεπεριδουλες μας και θα την φορούμε άμέσως, μόλις κάπως ζεσταμένοι, καθήσωμε στο υπαίθριον.

'Αλλ' ερχόμαστε ήδη στο έ- πανωφόρι, απαραίτητο και αυτό εξάρτημα στις δυο του μορφές, ήτοι στη μορφή του σπορτίφ και του άμπιγέ έπα- νωφοριού.

Το καλοκαιρινό σπορτίφ έ- πανωφόρι γίνεται κατά το πλείστον από ύφασμα καντρι- γέ, είναι τελείως ριχτό όσον αφορά την κοπή και καλύπτει το φρέμα.

Το άμπιγέ βραδυνό επανωφο- ράκι είναι κατά το πλείστον μαύρο, από ύφασμα μεταξωτό μάτ, και πολλές φορές κομμέ- νο αν φθέρη, ακολουθεί την άμπλερ της βραδυνης τουαλέτ- τας.

Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΝΤΕ ΣΤΥΛ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Σας φαίνεται ίσως παράξε- νη αυτή η καινοτομία. 'Ός τώρα είχαμε άκουσει άμπιγέ κόνον τουαλέττες ντε στύλ, για βραδυνές δεξιώσεις και έ- σπερίδες.

Δεν φαντάζεσθε, εν τούτοις, πόσο χαριτωμένη είναι η κοπή αυτή, δηλαδή το πολύ εφαρμο- στο κορσάζ, και η πολύ πλα- τειά και συρωτή φούστα για τα καλοκαιρινά έξοχικά φορε- μάτια.

Ενδεδειγμένο για τα φου- στανάκια αυτά το λινό, ή βα- τιστένιο ύφασμα, σταμπαρισμέ- νο με λογίων - λογίων ανθά- κια, με μπουνκετάκια, με στε- φανάκια από λουλούδια.

Ένα φουσκωτό κοντό μανι- κάκι, ένα ντεκολτέ συνήθως τε τράγωνο και μία ζώνη που σχηματίζει κορσελέ συμπληρώ- νει την όλη τουαλετίτσα που είναι πράγματι χαριτωμένη στην έξοχική ατμόσφαιρα.

'Αλλοτε πάλι το ύφασμα των φορεμάτων αυτών αντί να είναι σταμπατό με λουλουδά- κια, στολίζεται με βούλες ή και με καντριγέ από διαφορο- χρωμες γραμμές.

Ο καλλωπισμός ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΙΜΟ ΣΑΣ

Ξέρετε θέβαια όλες ότι ο λαιμός είναι το μέρος του σώ- ματος που γράσκει ευκολώ- τερα απ' όλα τ' άλλα, αλλά είναι επίσης το μέρος που σκε- πτόμαστε μόνον όταν πια κα- ταστραφή, όποτεν είναι αδι- νατον πια να διορθώσωμε το κακό που έχει γίνει.

'Από αισθητικής πλευράς έ- νας καλοφτιαγμένος λαιμός πρέπει να είναι στρογγυλός και άκατα γεμάτος, αλλά συγ- χρώνως όχι χονδρός. Και το πολύ χονδρό, και το πολύ ά- δύνατο είναι ελάττωμα, αλλά μεταξύ των δυο, χειρότερος είναι ο αδύνατος, διότι ρυτι- δώνει ευκολώτερα από τον χονδρόν. Μετά τας διαστάσεις έρχεται το χρώμα που πρέπει να είναι όπως δήποτε σχετι- κό με το χρώμα του προσώ- που και αυτό είναι κάπως δύ- σκολο τώρα που όλες οι γυ- ναικες μαυγιάρονται. Το πρό- σωπο είναι άσπρο και ο λαι- μός είναι μαύρος αν δεν προ- σέξωμε να τον περιποιηθώμε όπως και το πρόσωπο. 'Η κρέ- μα που χρησιμοποιείται για το πρόσωπο πρέπει να χρησι- μοποιήται και για τον λαιμό,

να έπακολουθή δέ πουδράρι- σμα.

Ο ΠΟΛΥ ΧΟΝΔΡΟΣ ΛΑΙΜΟΣ

Δύο πράγματα είναι άποτε- λεσματικά για τον πολύ χον- δρό λαιμό: το μασάζ και η γυμναστική. Αυτά τα δυο άλ- λωστε είναι και προληπτικά για το διπλοσάγωνο που καθώς ξέρουμε, προσθέτει ηλικίαν.

'Ιδού πως γίνεται το μα- σάζ :

Γεμίζετε τα δάκτυλά σας κρέμα και αρχίζετε το μασάζ εκ των εμπροσθεν προς τα πλά- για. Αυτή την κίνηση την έπα- ναλαμβάνετε είκοσι φορές. 'Ε- πευτα γυρίζετε άργά το κεφά- λι σας από τα δεξιά εις τ' ά- ριστερά όσο μπορείτε περισ- σότερο και έπειτα από τ' άρι- στερά στα δεξιά. Κάθε μέρα κάνετε μία μικρή προσπάθεια πάρα πάνω για να κυττάζετε ει δυνατόν πίσω σας χωρίς να κινήτε τον κορμό.

Μετά απ' αυτό το γύμνασμα κάνετε κάρψιν της κεφαλής εμπρός και πίσω, δεξιά και άριστερά. 'Όλα αυτά θα γί- νωνται μεθοδικά και κάθε πρωί και τις νύχτες θα πλα- γιάζετε χωρίς διόλου μαξι- λάρη.

Ο ΠΟΛΥ ΑΔΥΝΑΤΟΣ ΛΑΙΜΟΣ

Και σ' αυτό όφελει το μα- σάζ με την διαφορά πως θα γίνεται «τσιμπητό» και εκ των πλαγίων προς τα εμπρός. 'Α- κολουθως δυο φορές την έβδο- μάδα θα κτυπούμε επί πέντε λεπτά της ώρας με τις παλά- μες μας τον λαιμό βουτώντας το χέρι μέσα στο έξής μίγμα:

Οινόπνευμα 45 βαθμών 30 γρ., μαντόλ σκόνη 1 γρ., και τις άλλες μέρες θα το βρέχω- με με αυτή την λοσιόν: 'Οξυ- γενό 80 γρ., γλυκερίνη και κο- λώνια από 30 γρ. Είναι τονω- τικό των μυών και έμποδίζει την χαλάρωσι των ιστών και έπομένως το πρόωρον γήρας.

Το σπiti

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΨΩΝΙΖΕΤΕ

Τα άπολότως φυσικά προϊ- όντα κατήντησαν πλέον σπά- νιον είδος, διότι στην εποχή που ζούμε η χημεία παίξει τό- σο σπουδαίον ρόλο στην παρα- γογή, ώστε κάποτε δυσκολενό- μεθα να διακρίνωμε την άπά- τη που καταδιώκεται απ' αυ- τήν που άλλοιώνει την ποιότη- τήν.

τα χωρίς να είναι και κατα- δικαστέα.

Την μιά την καταδιώκουν οι νόμοι, την άλλη πρέπει να την άποφύγουν οι άγορασται μό- νοι των.

Φυσικά, ο καλύτερος τρό- πος για να μη γεμίζουν οι άγορασται είναι να αγοράζουν τα πράγματά τους από κατα- στηματα άνεγνωρισμένα που είναι γνωστόν ότι πουλούν κα- λά πράγματα, άλλ' έπειδή δεν είναι δυνατόν πάντοτε αυτό, ως προσέχωμε τουλάχιστον τα έξής:

Αν αγοράζωμε κονσέρβες, ως κυττάξωμε προσεκτικά την ήμερομηνία που φέρουν. 'Αν δεν έχουν ήμερομηνία δεν πρό- πει να τις έμπιστευώμεθα, διό- τι αυτή η παράλειψις είναι σκόπιμος.

'Ας άποφύγωμε κάθε είδος που είναι άπομίμησης και κά- θε πομπώδη τίτλον που είναι γραμμένος μόνο και μόνο για να μάς έξαπατά.

Πρέπει επίσης να προσέχω- με όλες τις οδηγίες που είναι γραμμένες επάνω στα κοντιά και ως προτιμούμε όσο το δυ- νατόν μάρκες άνεγνωρισμένες έστω και αν είναι κατά τι ά- κριβώτερες. Π. χ. όσον άφο- ρά τις σαρδέλλες του κοντιού, μία από τις πρώτες μάρκες έ- ναι η «Αιμέ», οι Νορβηγικές

δεν είναι σαρδέλλες αλλά ένα είδος μικρού ψαριού που έί- ναι μαλακό και πολύ λιγώτερο εύγευστο. 'Η 'Αμερικη επί- σης δεν βγάξει σαρδέλλες κι' αυτά που πουλούνται ως σαρ- δέλλες είναι άλλα ψάρια.

Οι τόννοι επίσης θέλουν με- γάλη προσοχή καθώς και οι μαρμελάδες, διότι όλα αυτά παραποιούνται με την μεγαλύ- ρη εύκολία. 'Αντι τόννου μάς προσφέρεται παλαμίδα και άν- τι μαρμελάδας με φρούτα και ζάχαρι μάς προσφέρεται ζα- χαρίνη.

Το νοικοκυριό

ΒΑΖΑ ΤΟΥ ΓΛΥΚΟΥ

'Όλες σας δέβαια θα κάνε- τε τα γλυκά σας της εποχής, τις μαρμελάδες σας και φυ- σικά τα φυλάτε σε βάζα για τον χειμώνα. Τα βάζα αυτά λοιπόν είναι γυάλινα ή πήλινα έπίτηδες γι' αυτή τη χρηση. Τα βάζα αυτά προτιμότερον να είναι μικρά γιατί όταν άνοι- ξουν πρέπει να φαγωθούν σε μικρό σχετικά διάστημα. Προ- τιμάτε λοιπόν τα συνηθισμένα βάζα της μαρμελάδας. Για ν' άποφύγετε το σπασμό τους, βουτήξτε τα πριν τα γεμίσετε σε κρύο νερό, ύστερα σε ζε-

στό και άνομηπτήστε τα σε μία πετσέτα διπλωμένη πολλές φο- ρές. Στεγνώνουν άμέσως και τότε άρόβως ρίχνετε μέσα το γλυκό καυτό. 'Αφού γεμίσε- τε τα βάζα σας, τα αφήνετε άνοικτά μία μέρα ολόκληρη και κατόπιν τα σκεπάζετε με ένα χαρτί, το όποιον βουτάτε πρώ- τα σε λίγο οινόπνευμα και το δένετε γύρω στο βάζο.

'Αν ζαχαρώση λίγο το γλυ- κό σας από πάνω μόνο, μην άνησυχήσετε, παρ' όταν πρό- κειται να το χρησιμοποιήσετε, το ζεσταίνετε λίγο για ν' ά- νελύση ή ζάχαρη.

Η άλλη λογαφία μου

Μεγάλην Περιπέ- τειαν.—Σας λυπούμαι για όσα έπάθατε, αλλά δυστυχώς δεν μπορώ να σας συμβουλεύ- σω πολλά πράγματα. Τον έαυ- τό σας θα εξετάσετε και αν δεν μπορείτε να ζήσετε χωρίς αυτόν τον άνθρωπο, ύποτα- χθήτε στο μοιραίον 'Εφταί- ξατε πολύ θέβαια, αλλά τί ό- φελει τώρα να το λέμε άφού τα γινόμενα ούκ άπογίνονται. Το μόνο που σας μένει είναι να άπομακρυνθήτε τελείως ά- πό το πρόσωπο αυτό, αν ό- μως δεν έχετε την δύναμη τότε

προσπαθήσετε να επιτύχετε τον γάμο. Δεν σας έγγυώμαι όμως ότι θα εύτυχήσετε.

Σ ό ν ι α ν.—Μετά λύτης μου σας λέγω ότι φάρμακον κατά του τοπικού πάχους των ποδών δεν υπάρχει. 'Αν ύ- πήρχε θα έβλέπαμε στο δρόμο τόσες χονδρές γάμπες; 'Ότι και αν σας παρουσιάσουν δεν είναι πραγματικόν.

Τ ρ ε λ λ η ν Π ε τ α . λ ο υ δ ί τ σ α ν.—'Εν πρώ- τοις σας συνιστώ να μη χη- σιμοποιήσετε καλλυντικά χω- ρις να υπάρχει λόγος άφού έί- σθε τόσο νέα. Λίγη βαζελίνη μόνο τα βράδυα για να καθα- ρίζετε την επιδερμίδα από το λίπος και τη σκόνη. Ρούζ και κραγιόν ν' άργήσετε να χρησιμοποιήσετε, πάντως όμως όταν αρχίσετε προτιμήσατε τα Κοτύ ή Ουμπινγκάν σε χρώμα κοραλλιού. Τα μαλλιά σας να τα βρέχετε συχνά με βρασμένο χαμομήλι. Για ν' άδυνατίσετε λίγο, σας συνιστώ περπάτο και γυμναστική. Για τις τρίχες ξύρισμα συχνό. Για τις πανά- δες βράσετε πύρρα και να πλύνεσθε με το νερό αυτό. Τα- κούνι μη φοράτε ψηλότερο των 5 πόντων. Στη διάθεσί σας πάντα για ό,τι χρειασθήτε.

Ε Σ Μ Ε Ρ Α Λ Λ Α

Τρία μοντελάκια της εποχής (μεταξύ ζέστης και δροσερού καιρού). — 1ον Ένα λεπτομάλιστο σύνολο, ντε-πές, με μικρή μπό- σκια. Μέτρα: 2.30X1.30 ή 3.50X0.90. 2ον Φορέμα από τουαλ ή άμπιγέ. Κορσάζ ντεκολτέ ντραπαρισμένο με έσάρπα από ύφασ- μα με πουά. Ζώνη από το ίδιο ύφασμα της έσάρπας. Μέτρα: 2.60X1. Ζώνη και έσάρπα άπορατίτσα 0.80X0.90. 3ον Φορέμα από κρέπ έμπριμέ. Σούρες στο έμπροστίον στη έσοί της φούστα, με άμπιγέ. Γιακάκι και φιδόκορ σε αντί- θετο τόνο. Μέτρα: 2.80X1.20 ή 4.25X0.80.

πρωτό ΛΟΥΛΟΥΔΙΟΝ

ΕΝΑΣ ΦΥΤΙΚΟΣ ΕΔΙΣΩΝ

Τὸ λουλουδί τῶν περισσοτέρων εἰδῶν τῆς φασκομηλιάς παρουσιάζει μίαν πρώτην τάξεως λύσι στο δύσκολο πρόβλημα τῆς σταυρωτῆς γονιμοποιήσεως.

Ὅπως ὁμως συμβαίνει καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ παίρνουν μίαν ἐφεύρεσι, τὴν βελτιώνουν καὶ τὴν ἀπλοποιούν, ἔτσι καὶ στὸν κόσμον τῶν φυτῶν ἐκείνων ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ὀνομασθοῦν «μηχανικά», ἡ ἐφεύρεσις τῆς φασκομηλιάς τροποποιήθηκε καὶ σὲ πολλὰ φυτὰ βρίσκεται ἀρκετὰ τελειοποιημένη.

Ἕνα κοινότατο φυτὸ, ἡ ἀγριοσταφίδα, ἔφερε σπουδαίες μεταρρυθμίσεις στὴν ἐφεύρεσι τῆς φασκομηλιάς. Τὸ σχῆμα τοῦ κάλυκος εἶναι περίπου ὁμοίον μ' αὐτὴν, ὥστε τὸ στίγμα καὶ οἱ δύο ἀνθῆρες εἶνε τοποθετημένοι μέσα στὴν ἴδια καλύπτρα, καὶ μόνο ἡ μικρὴ, ὑγρὴ σφαῖρα τοῦ στίγματος θγαίνει ἀπ' ἐξω.

Μέσα στὴ χνουδένια ἐκείνη σκηνή, τὰ ὄργανα καὶ τῶν δύο φύλων θρίσκονται, λοιπόν, πολὺ στενωχωρημένα καὶ μάλιστα σὲ ἀμείων ἐπαφή. Χάρης ὁμως σ' ἓναν μηχανισμό, ποὺ εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν μηχανισμό τῆς φασκομηλιάς, ἡ αὐτογονιμοποίησις εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατος.

Οἱ ἀνθῆρες μοιάζουν μὲ δυὸ μικροκαλάκια γεμάτα γονιμοποιὸ σκόνη, τὴν γῆρι. Τὰ δύο αὐτὰ μικροκαλάκια εἶνε τοποθετημένα κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε τὰ στόματά τους φράζονται ἀμοιβαίᾳ. Ὅπως βρίσκονται, λοιπόν, ἡ σκόνη εἶνε ἀδύνατον νὰ βγῇ ἀπὸ μέσα μόνη της.

Δυὸ ὁδοιπορτοὶ ἐκφύσεις κρατοῦν τοὺς ἀνθῆρες σ' αὐτὴ τὴν στάσι. Ὅταν ὁμως μιά μέλισσα μπῇ μέσα στὸ ἀνθος νὰ ρουφήξῃ τὸ μέλι του, ἀπαρακρύνει κατ' ἀνάγκην τὴν ἑξῆς ὁδοιπορτοὺς ἐκφύσεις, καὶ ἀμέσως τότε οἱ ἀνθῆρες ἀνοίγουν καὶ τινάζουν τὴν γῆρι τοὺς στὰ νῶτα τοῦ ἐντόμου.

Ἀλλὰ δὲν σταματᾷ ἔως ἐδῶ ἡ ἐξυπνάδα καὶ ἡ πρόνοια τοῦ λουλουδιοῦ. Ὁ Χ. Μύλλερ, ποὺ ἐμελέτησε πρῶτος τὸν θαυμαστὸν μηχανισμό τῆς ἀγριοσταφίδας, ἔγραψε σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

«Ἐάν οἱ στήμιονες χτυποῦσαν τὰ νῶτα τοῦ ἐντόμου διατηρῶντας τὴν στάσι τους, οὔτε ἓνας κόκκος γύρεως

δὲν θὰ ἔπεφτε ἀπὸ μέσα, γιατί τὰ στόματά τους θὰ ἔμεναν φραγμένα. Ἐνῶς ἄλλος ὁμως μηχανισμός, ἀπλούστατος καὶ ἐξυπνότατος, ἐρχεται νὰ παρακάμψῃ αὐτὴ τὴν δυσκολία.

«Τὸ κάτω χεῖλος τοῦ κάλυκος, ἀντὶ νὰ εἶναι συμμετρικὸ καὶ ὀριζόντιο, εἶναι ἀκανόνιστο καὶ λοξό, ὥστε στὴ μίαν πλευρὰ εἶναι ψηλότερο κατὰ μερικὰ χιλιοστά. Ἡ μέλισσα, λοιπόν, ὅταν ἀκουμπήσῃ ἐπάνω ἐκεῖ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι γερμένη στὸ ἓνα πλευρό.

»Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι τὸ κεφάλι της θὰ ἀγγίξῃ τὴν προεχούσας τοῦ κάλυκος τὴ μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης. Διαδοχικὰ λοιπόν γίνεται καὶ τὸ ἀδαισμά των ἀνθῆρων, οἱ ὅποιοι ἀμέσως ἀνοίγουν τινάζουν τὴ σκόνη τους στὰ νῶτα τοῦ ἐντόμου.

»Ἐπειτα, ὅταν ἡ μέλισσα ἐπισκεφθῇ ἄλλο λουλουδί, τὸ γονιμοποιεῖ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Γιατὶ τὸ πρῶτο ποὺ συναντᾷ ὅταν μπάσῃ τὸ κεφάλι της μέσα στὸν κάλυκα, εἶναι τὸ στίγμα. Καὶ προστριβεται ἀκριβῶς μὲ τὸ μέρος τοῦ σώματός της ὅπου οἱ στήμιονες ἐτίναξαν τοὺς ἀνθῆρες των.»

ΟΙ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ ΤΗΣ ΜΗΧΑΝΙΚΗΣ

Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ συνεχίσῃ ἐπ' ἀπειρον αὐτὰ τὰ παραδείγματα. Κἀθε λουλουδί ἔχει τὴν ἰδέα του, τὸ οὐστήμα του, τὴν πείρα του, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν παίρνει διδάγματα.

Ἄν ἐξετάσῃ κανεὶς ἀπὸ κοντὰ τὴς μικρότερες ἐφευρέσεις τῶν λουλουδιῶν, τὰ μέσα ποὺ μεταχειρίζονται γιὰ νὰ ἐπιτύχουν κάποιον σκοπὸ, καὶ τὰ τεχνάσματα, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ θυμηθῇ τὴς διάφορες ἀνθρώπινες ἐπινοήσεις τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ βιοτεχνία ἦταν ἀκόμη στὴν ἀκμὴ της.

Ἀλλὰ τὸ δικό μας δαυμόνιο χρονολογεῖται μονάχα ἀπὸ χθές, ἐνῶ τὸ πνεῦμα τῶν λουλουδιῶν λειτουργεῖ ἀπὸ χιλιάδες χρόνια. Ὅταν τὸ λουλουδί παρουσιάσθηκε στὴ γῆ, δὲν ὑπῆρχε γύρω του κανένα πρότυπο γιὰ νὰ τὸ μιμηθῇ. Καὶ ἀναγκάστηκε νὰ τὰ ἐπινοήσῃ ὅλα μόνον του.

Στὴν ἐποχὴ ποὺ ἐμεῖς βρισκόμαστε ἀκόμη στὸ ρόπαλο καὶ στὸ τόξο, οἱ σχετικῶς πρόσφατες ἡμέρες κατὰ τὴς

ὁποῖες θρήκαμε τὸν στρόφαλον, τὴν τροχαλία, τὸ παλάνκο καὶ τὸν κρινόν, σὲ ἐποχὴ ποὺ τὰ ἀριστουργήματα τῆς μηχανικῆς μας ἦταν ὁ καταπέλτης, τὸ ρολοὶ καὶ ὁ ἀργαλεῖος, ἡ φασκομηλιά εἶχε τελειοποιήσῃ τὰ στηρίγματα καὶ τὰ ἀντίθαρα τῆς ἀκριβοστάτης αἰώρας της, ἡ δὲ ἀγριοσταφίδα τὰ φιαλίδια ποὺ βουλῶνιται ἀμοιβαίᾳ, τὴς διαδοχικῆς ἐξαπολύσεις τῶν ἐλατηρίων της καὶ τοὺς συνδυασμοὺς τῶν ἐπικλινῶν ἐπιπέδων της.

Ποῖος λοιπόν, ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια ἀκόμη ὑποπευόταν κἀν τὴς ἰδιοτήτες τῆς ἔλικος, τὴν ὁποῖαν ὁ σφένδαμνος καὶ ἡ φιλόρα χρησιμοποιοῦν ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκαν τὰ φυτὰ;

Πότε θὰ κατορθώσαμε νὰ κατασκευάσῃμε ἀλεξιπτωτο ἢ πτητικὸ μηχανήμα τόσο στερεό, τόσο ἐλαφρὸ, τόσο λεπτὸ καὶ τόσο ἀσφαλές, ὅσο τὸ πτητικὸ μηχανήμα τοῦ ἱερακίου;

Πότε θὰ βρούμε τὸ μυστικὸ τῆς κατασκευῆς, μὲ ὀλικὸ τόσο λεπτὸ ὅσο τὸ μεταξὶ τῶν πετάλων ἑνὸς ἐλατηρίου τῶσον ἰσχυροῦ, ὅσον ἐκείνου ποὺ τινάζει τὴ χρυσὴ γῆρι τοῦ σπάρτου;

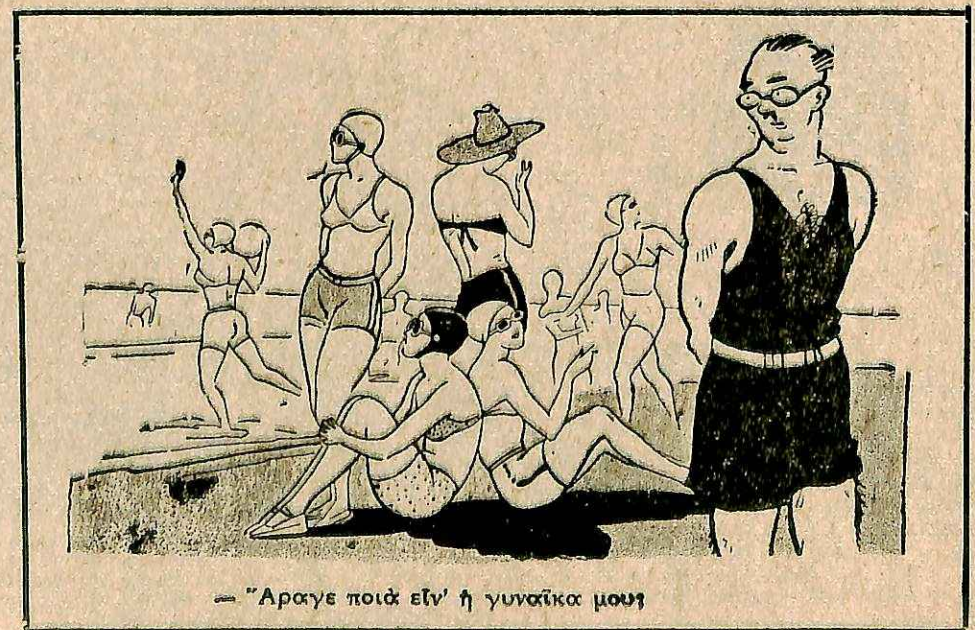
Καὶ ἡ μορφοδική, ποὺ λέγεται καὶ «γυναικεῖο πιστόλι», πότε θὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὸ μυστικὸ τῆς θαυμαστῆς δυνάμεώς της;

Τὴν ξέρετε τὴν μορφοδική; Εἶναι μιά ἀσημαντὴ κολοκυθία ποὺ φυτῶναι μόνη της στὴς ἀκτές τῆς Μεσογείου.

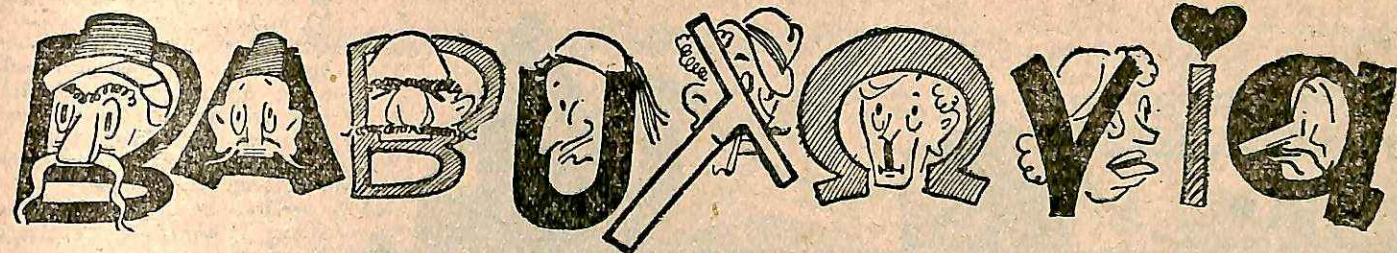
Ὁ σαρκώδης καρπὸς της, ποὺ ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ δαμάσκηνου καὶ εἶναι κιτρινοπράσινος ὅταν ὠριμάσῃ, εἶναι προικισμένος μὲ ἀνεξήγητην ζωτικότητα. Λιγὰκι νὰ τὸν ἀγγίξῃ κανεὶς ὅταν εἶναι ὠριμος, κόβεται ἀμέσως ἀπὸ τὸν μίσχο του καὶ τινάζει μακριὰ ἓνα γλοιῶδες ὕγρο μαζὶ μὲ ἀπειροὺς σπόρους. Καὶ τὸ τινάγμα γίνεται μὲ τόση δύναμι, ποὺ οἱ σπόροι πέφτουν τέσσερα καὶ πέντε μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸ φυτὸ.

Εἶναι τόσο καταπληκτικὸν αὐτὸ, σὰν νὰ μπορούσαμε ἐμεῖς μὲ μιά σπασμωδικὴ κίνησι νὰ θγάλωμε ἀπὸ μέσα μας τὰ σπλάγχνα καὶ ὅλα τὰ ἐσωτερικά μας ὄργανα καὶ μὲ τὴν ἴδια κίνησι νὰ τὰ πετάξωμε μισὸ χιλιόμετρο μακριὰ μας, ἀφήνοντας ἔτσι μονάχα τὸ δέρμα καὶ τὸν σκελετό μας!

ΜΑΡΙΣ ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ

— "Αραγε ποιά εἶν' ἡ γυναῖκα μου;

Κουβέντες τῆς Σμυρνιαῖς ΤΑ ΣΑΡΑΝΤΑ

— Ζαμφώ, ἀνοίξε, καλέ!
Μιά μαυροφόρα μὲ βαρὺ πένθος χτυποῦσε τὴν πόρτα τῆς Ζαμφῶς τὸ μεσημέρι τοῦ Σάββατου.
Ἦ Ζαμφῶ ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

— Ποῖος εἶνε; Ἀχ... Ἐσὺ, Ροδονθέα μου! Ἐλα μέσα. Καλέ, τί πάθες; Ἐσὺ εἶσαι χάλια! Ἦθόι κουρελιασμένη ἢ πλερέζα σου καὶ τὰ μπουχοῦρία σου μέσα στὸ χῶμα!

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Νεκροταφεῖο, εἶπεν ἡ Δωροθέα, μιά παχουλὴ μεσόκοπη.
— Κατάλαβα, εἶχες τὰ σαράντα τοῦ συχωρεμένου τοῦ ἀντροῦ σου. Μὰ ἐσὺ, καλέ, ἦπθες κι' ἡσκοτώθηκες! Ἦθόι! ὡς καὶ νυχιές ἔχεις στὰ μάγουλά σου, τὸ καπέλλο σου χάλια, ρημασμένη καὶ σκοτεινιασμένη. Δὲν κάνεις καλὰ, Ροδονθέα μου, οὐλοὶ ἐκεῖ θὰ πᾶμε. Κλάψε τονε, δὲ σοὺ λέω — νοικοκύρης σου ἦτανε — καὶ τέτοιος καλὸς ἀντρας — μὰ ἔχι καὶ νὰ σικοτωθῇς. Ἐσὺ ἡκουρελιαστήκες, κι' ἡγένηκες ἀλλαχῆμο. Καλέ, τὰ μαλλιά σου τραβοῦσες! Εἶσαι σὰν τὴ φαφάνια! Μὴ χειρότερα! Κάτσε νὰ πῆς ἐναν καφέ.

Ἡ Δωροθέα, σκονισμένη, κουρελιασμένη, ἔπεσε σὲ μιά καρέκλα, ἔβγαλε τὸ καπέλο καὶ σκούπισε τὰ μοῦτρα της, ποὺ ἦταν γεμάτα γρατσουνιές.
— Νὰ πῶ τὸ φαρμάκι καλύτερα, Ζαμφῶ μου. Θὰ στὰ πῶ, μὰ νὰ μὴ θγάλῃς λόγο ἀπὸ τὸ στόμα σου. Ν' ἀκούσῃς ρεζίλικια, ποὺ νὰ φύγῃ τὸ σεραφεῖ σου! Σήμερα εἶχα τὰ σαράντα τοῦ Γιαννακοῦ. Ἀπὸ χθὲς ἀγόρασσα κουφέτες καὶ τοῦ στόμα ἓνα σινὶ χρουσὸ μὲ τ' ὄνομά του. Τζεμπλεμποῦδα κοπανισμένη, ἀλεῦρι κα-βουρντισμένο, ζάχαρη ψιλή, καὶ φρούτα. Τὴν ἄρχοντικό κι' ὁμορφο.

— Ὅπως εἶνε ὁδλα σου, Ροδονθέα μου, σὲ ξέρω.

— Τὸ λοιπὸν ἤγραψα σ' ἓνα χαρτί τ' ὄνομά του, κι' ἤπῃα στὸ Νεκροταφεῖο καὶ νὰ θάλω τὸν παπὰ νὰ γονατίσῃ στὸ μνήμα του. Εἶχα ματζὶ μου τὴν παρακώρη τοῦ Δεσποινῶς, τὴ Μηνλίτσα, νὰ μοὺ τὰ σηκῶνῃ, γιατί πῆρα καὶ πούλουδα. Ἀμα τόνε μνημονεύσῃς στὸ ἱερὸ, ἤπῃ-ρα τὰ κόλλυβα νὰ τὰ σκροπίσω στὸ μνήμα ματζὶ μὲ τσοὶ ντάλιες. Τόμου πᾶω καὶ γονατίζω κι' ἀρχίζω — Γιαννακό μου, ἦρθα ἐρημη καὶ σκότεινη! — γλέπω μίαν ἄλλη μὲ τὰ μαῦρα νὰ κλαίῃ κι' αὐτή.

— Κάνετε λάθος, κυρά μου, τὴν λέω. Ἐδῶ εἶνε τοῦ ἀνδρὸς ποὺ τὸ μνήμα.

— Ἐσεῖς κάνετε λάθος, μοὺ λέει, εἶνε τοῦ δικοῦ μου. Τὸν εἶχα ἀστεφάνωτο δέκα χρόνια. Ἀχ! τέτοιος ἄγγελος! Γιαννάκη, μάτια μου!

— Κι' ἀρχίζει τὰ κλάματα.
— Καλέ, Χριστιανή μου, τὴν λέω, θὰ μ' ἀφήκῃς νὰ κλάψω τὸν ἀντρα μου; Ἀ-ρώτησε στὸν καθάρι τοῦ νεκροταφεῖου νὰ σοὺ πῇ. Ἐ-δῶ εἶνε θαμμένος ὁ Γιαννακὸς ὁ Βαρδαλόχας, ὁ Κουρνιάς.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ Γιαννάκης μου, Βαρδαλόχας Κουρνιάς στὸ Παγκράτι, μοὺ λέει.

Κι' ἀρχίζει φωνές καὶ κλάμματα.
— Γιαννάκη μου ποὺ σῆα κρουφὸ καμάρι. Γιαννάκη μου, ποὺ μ' ἔδωζες μὲ τὸ αὐτοκίνητο νὰ μὴ σὲ δοῦνε οἱ κακὲς γλώσσες.

— Τότες, πιά, Ζαμφῶ μου, ἡκατάλαβα πὼς ἦτανε ἡ μαντινούτα τοῦ ἡ Ζαχαρῶ τοῦ Φλάρου, ἐκεῖνη ἡ κακο-

νοματισμένη ἀπὸ τοῦ Φραντζολᾶ τ' ἀλῶνι, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε λεύτερος. Καὶ τὴ μουνταῖνον ἀπὸ τὰ μαλλιά!

— Μωρή, τὴν φωνάζω, ξετοπίωτῃ, ἐδῶ θὰ σοὺ θγά-λω τὸ σκουλί σου!

»Τὴ σύχισή μου, Ζαμφῶ. Μὲ χύμψε κι' αὐτὴ, μὲ κουρελιάσε, μ' ἔγδαρε, μὰ τὴν ἦκανα σώσπαστῃ σπὸ ξύλο.

»Μὰς χωρίσανε οἱ ἀνθρώποι τοῦ νεκροταφεῖου. Δέκα ἀντροὶ καὶ δὲν ἤμπορούσαν νὰ τὴν πάρουνε ἀπὸ τὰ χέρια μου. Γι' αὐτὸ μὲ βλέ-πεις σ' αὐτὰ τὰ χάλια. Εἰ-δες, καλέ, ὁ μανιανούδας νὰ μὲ κογιονάρῃ χρόνια καὶ νάχῃ μαντινούτα μὲ περι-ποίησε καὶ μὲ μπερικέτια ὁ ἀσυχῶρετος κι' ἀμνημό-νευτος! Ἀλυσωτο νὰ τόνε βγάλουνε ἰσαλλά!

Ἡ Ζαμφῶ εἶπε: — Καλά, μὴ χολοπερε-χῶσαι! Οὐλοὶ ἔτσι εἶνε. Ἀ-νάθεμα τὸν καλύτερο. Πή-γανει νὰ ραφτῇς, νὰ μὴ σὲ πάρῃ χαμπάρι ὁ συνοικι-σμός.

— Καλέ, τί νὰ ραφτῶ, ποὺ θὰ βάλω κόκκινα! Ἀκούς νὰ τόνε θλιφτῶ τὸ μπερ-μπάντι;

— Ἦπτε τὸν καφέ της, συνήλ-θε, κι' ὑπερα, φεύγοντας, εἶπε στὴ Ζαμφῶ:

— Ζαμφῶ μου, ὅτι εἶπα-με ἐδῶνὰ νὰ μείνῃ. Δὲ θέ-λω νὰ τὸ μάθουνε οἱ κακὲς γλώσσες νὰ γίνω ρεζίλι!

— Ἐννοία σου, καλέ. Ἐ-γὼ στόμα ἔχω καὶ μιλιὰ δὲν ἔχω. Μονάχα νὰ μὴν τὰ πῇ ἡ ἄλλη!

Μόλις ἔφυγε ἡ Δωροθέα, ἡ Ζαμφῶ θῆκε στὴν γειτο-νιά. Ὡς τὸ θράδυ ὅλος ὁ συνοικισμὸς τοῦ Βύρανος ἤ-ξερε τὸ μυστικὸ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Ὁ Μποχῶρ καὶ ὁ Γιοσηφικός ἐπῆραν μιά βάρκα ἀπὸ τὴν ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου νὰ πᾶνε λίγο ρομάντσο στὸ Σαρονικό. Συμφωνήσανε μὲ τὸ θαρρῆναι καὶ τὴν ἐπιστρέ-ψουνε στὸ ἴδιο μέρος. Ἡ θάλασσα γυαλί. Μπήκανε μέσα καὶ ξενοίχτηκαν μακριά...

— Μποχῶρ κουνάει! εἶπεν ὁ Γιοσηφικός.

— Εἰ νερό εἶνε, Γιοσηφικός, τὰ κουνάει! Ἀμα ντὲ φέλει ὁ φῶς κανένας ντὲν χάνεται μάτια μου.

Σὲ λίγο ὅμως τὰ κύματα ἦταν φοβερά. Ἡ βάρκα πῆ-γαινε νὰ καταποντιοθῇ. Ὁ Γιοσηφικός ἀρχισε τὰ κλά-ματα.

— Αἱ Ντιός! Αἱ Ντιός!

Ὁ Μποχῶρ τὸν κῆρυξε κατὰληπτος καὶ τὸν ρώτησε:

— Κε κέρες; Γιατὶ κλαῖς, Γιοσηφικός;

— Ντὲν βλέπεις; Τὸ βάρκα τὰ δουλιάει!

— Εἰ στὰ μπένε! Γιατὶ κλαῖς πὼς τὰ δουλιάει τὸ βάρκα; Ντικὸ μας εἶνε;!

Τὰ δάσανα
τοῦ Καραμπέτ

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Σουρπουῖτσα παπούτσια ἤτε-λε.

— Καραμπέτ, σ' ἀντάλια τὰ πάρω!

— Σαντάλια, μαντάλια, ντὲν ἤξερω... Πα-πούτσια τέλεις, παπούτσια τὰ πάρης...

— Ἀμα φῖνα τ' ἐλάω, Καρα-μπέτ, γιαθερούμι!

Ἕνα ζωγάρι ἠπῆρε, ντάχτυλος μεγάλος ὁδλος δὲω φαίνεται.

— Ἀμά, νὲ τρύπιο πρᾶ-μα, Σουρπουῖτσα! εἶπα.

— Μόντα ἴνεται, Καραμ-πέτ. Καθῶ μὴν κάνεις.

Κυριακὴ πρωὶ-πρωὶ, Σουρ-πουῖτσα ντύθηκε.

— Ἐ, ποὺ τὰ πᾶμε, Κα-ραμπέτ;

— Ὅπου θγκάλει ντρό-μος, Σουρπουῖτσα.

Πορπατηχτός πῆγαμε, μεγάλο ντρόμο περάσα-με, ἥλιος πολὺ καφετρός κάνει.

Τζιτζιφιές καφενεδάκι κά-τσαμε, Σουρπουῖτσα κουρα-σμένη πολὺ γέννηκε.

— Ἀμάν, Καραμπέτ, πα-τάρια μου ἠπρίστηκε! Ἀ-πούτσια ἰατὰνα πῆραμε.

Βλέπω ποντάρια Σουρ-πουῖτσα ντοῦμπανο ἦτανε.

— Βγάλα! εἶπα, Σουρπουῖτσα ἤβγαλε, ἄμα ποντάρια πόνος πολὺ ἔκανε.

— Ἀχ! ἄμάν Καραμπέτ, μπαίλιντσα! Λίγο τάλασσα νὰ βρέξω ποντάρια μου, πό-νος περάσει.

Σιγά-σιγά ματζὶ πῆγα-με κοντὰ τάλασσα. Ποντάρια τοῦ μέσα ἤβαλε, ντρο-ερίστηκε. Ἀμὰ ἐκεῖ ὄλογα πολλὰ μέσα τάλασσα ἦτανε. Πολὺ φοβήθηκε Σουρπουῖ-τσα κλατοῖσεν.

Καφινὲ γυρίσαμε.

— Ἀμάν, Καραμπέτ, πᾶ-νε παπούτσια μου!

Πολιτισμένοι φωνάζα, γκά-ριζα, ἄμα νὲ παπούτσια! Φτερός ἦτανε. Ἕνα ζευγά-ρος παντοφλά τερλίκια ζή-τηκα καφετζὴ ντανεικὸς καὶ θράντο ἱσιπὶ γυρίσαμε.

Χαράμ παρὰ παπούτσια πῆγαμε.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ
ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΞΕΝΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΩ
ΜΟΥΣΑΙΩΣ

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

3ον

Όταν ο χαλίφης τελείωσε την ιστορία του, η κουκουβάγια τον ευχαρίστησε και είπε:

— Άκουσε τώρα και τη δική μου ιστορία και θα ιδής, πώς δεν είμαι λιγώτερο δυστυχισμένη από σένα. Ο πατέρας μου είναι βασιλιάς των 'Ινδιών κι' εγώ ή μονάρχισσα λατρεύω τον κόρη.

» Ονομάζομαι Λούσα. Αύτως ο μάγος Κασνούρ που σάς μάγεψε και σάς, έσπρωξε και μένα στη δυστυχία.

» Ηρθε μια μέρα στον πατέρα μου και με ζήτησε γυναίκα για το γιού του τόν Μίτσα. Ο πατέρας μου όμως που είναι ένας ευέξαπτος άνθρωπος διάταξε να τον πετάξουν κάτω από τις σκάλες.

Ο αθλιός κατώρθωσε να γλυστρήσει κοντά μου σε μια άλλη μορφή. Μια μέρα που πήγα στο περιβόλι για να μαζέψω φρούτα ήρθε μεταμφιεσμένος σε σκλάβο και μου πρόσφερε ένα ποτό που με μεταμόρφωσε σ' αυτό το απαίσιο πουλί. Λιπόθυμη από το φόβο με έφερε εδώ και με την τρομερή του φωνή μου φώναξε σ' αττία:

«Εδώ θα μείνεις, άπαισία, καταφρονιμένη άπόια κι' απ' αυτά τα ζώα, ως πού να πεθάνεις, ή ως πού κάποιος να σε ζητήσει για γυναίκα του, με την ίδια τη θέλησή του, άκουα και σ' αυτή σου τη φοβερή μορφή. Έτσι εκδικούμαι έσένα και τόν περήφανο πατέρα σου».

— Από τότε πέρασαν πολλοί μήνες. Δυστυχισμένη και ξερημη ζω μέσα σ' αυτούς τους τοίχους, άποδιωγμένη από τόν κόσμο και από τα ζώα άκούη. Η ώραία φύσις είναι άποικεισμένη για μένα, γιατί είμαι τυφλή την ημέρα. Και μόνον όταν τόν φεγγάρι χύνει τόν γλωμό του φώς επάνω σ' αυτά τα δώματα τότε πέφτει τόν πλόπλο που σκεπάζει τά μάτια μου.

Η κουκουβάγια τελείωσε και με τή φτερά της σκούπισε πάλι τά μάτια της, γιατί ή άφήγησις τών συμφορών της,

της έφερε δάκρυα.

Ο χαλίφης είχε πέσει σε θαθεία συλλογή με την αφήγησιν της περιγήπισσας.

— Άν όλα δεν με άπατούν, είπε, στίς δυστυχίες μας ύπάρχει κάποιος μυστικός σύνδεσμος, και εγώ θα βρω τόν κλειδί αυτού τού αινίγματος.

Η κουκουβάγια τού άπήνητησε:

— Ω, κύριε, κι' εγώ έχω μια τέτοια ιδέα, γιατί κάποτε στά παιδικά μου χρόνια μια σοφή γυναίκα μου προφήτεψε ότι, ένας πελαργός θα μου φέρει μια μεγάλη εύτυχία. Και ίσως να ξέρω πώς θα σωθώμε.

Τού χαλίφη τούκανε μεγάλη έκκλησι αυτό και ρώτησε με ποιόν τρόπο ενόμιζε πώς θα σωθούν.

— Ο μάγος που μās έκαμε δυστυχισμένους, είπε αυτή, έρχεται, τόν μήνα μια φορά, σ' αυτά τά έρειπια. Όχι μακριά απ' αυτό τόν δωμάτιο είναι μια σάλα. Εκεί συνηθίζει αυτός να γλεντοκοπάει μαζί με πολλούς συντρόφους του. Πολλές φορές ως τώρα πήγα κρυφά εκεί και κρυφάκουσα. Διηγούνται άναμεταξύ τους τά αίσχρα έργα τους. Ίσως να προφέρη τώρα τή μαγική λέξι που λησμονήσατε.

— Ω, άκριβή περιγήπισσα, φώναξε ο χαλίφης, πές ποτε έρχεται αυτός και πού είναι ή σάλα;

Η κουκουβάγια έμεινε σιωπηλή μια στιγμή και ύστερα είπε:

— Μή σάς κατοφανή, αλλά υπό έναν όρο μπορώ να έκπληρώσω την επιθυμία σας.

— Λέγε, λέγε, φώναξε ο χαλίφης. Μπορείς να διατάξεις, τόν θρίσσω εντελώς σωστό.

— Δηλαδή θα ήθελα να έλευθερωθώ κι' εγώ άμσως, αλλά αυτό μπορεί να γίνη, μόνον αν ένας από τους δύο σας μου δώσει τόν χέρι του.

Οι πελαργοί, φάνηκαν σάν να πειράχθηκαν κάπως μ' αυτή την εισήγησι. Ο χαλίφης έκαμε νόημα στον ύποτακτικό του να τόν άκολουθήση μια στιγμή έξω.

— Μεγάλε θεζύρη, είπε πίσω από τήν πόρτα ο χαλίφης, αυτό είναι ένα κομικό παζάρι.

άλλά νομίζω πώς θα μπορούσατε να τήν πάρετε.

— Έτσι; άπήνησε εκείνος, για να μου δώλη τά μάτια με τά νύχια της ή γυναίκα μου όταν θά γυρίσω στο σπίτι; Έκτός απ' αυτό, εγώ είμαι γέρος άνθρωπος και σεις νέος και άνύπανδρος και θα μπορούσατε πολύ πιό καλά να δώσετε τόν χέρι σας σε μια νέα και ώραία περιγήπισσα.

— Περί αυτού άκριβώς πρόκειται, αναστέναξε ο χαλίφης ενθ' άφηση να κρεμασθούν κάτω τά φτερά του. Ποιός μπορεί να μου πη ότι είναι νέα και ώραία; Αυτό θα πη να άγοράζης γουρουνί στο σακί.

Κοινοβέντισαν άναμεταξύ τους άκόμα πολύ ώρα.

Τέλος όμως, ο χαλίφης, όταν είδε ότι ο θεζύρης του εά προτιμούσε να μείνη πελαργός παρά να παντρευτή τήν κουκουβάγια, άπεφάσισε να έκκληρώση αυτός ο ίδιος τόν όρο.

Η κουκουβάγια ευχαριστήθηκε έκαιρετικά. Και τούς ώμολόγησε ότι σε πιό καλύτερη ώρα δεν ήταν δυνατόν να έρθουν, γιατί κατά πάσα πιθανότητα εκείνη τή νύχτα θα συνάζονταν εκεί οι μάγοι.

★

Έγκατέλειψε κείνο τόν δωμάτιο μαζί με τούς πελαργούς για να τούς οδηγήση σε κείνη τή σάλα. Προχώρησαν επί πολύ ώρα μέσα σ' έναν σκοτεινό διάδρομο. Και τέλος, μέσα από έναν μισογκρεμισμένο τοίχο ένα φώς έπεσε επάνω τους.

Όταν έφθασαν εκεί, τούς συμβούλεψε ή κουκουβάγια να καθήσουν εντελώς ήσυχoi. Άπό τήν τρύπα που είχαν μπρός τους μπορούσαν να βλέπουν μια μεγάλη σάλα. Ήταν διακοσμημένη γύρω - γύρω με στήλες και στολισμένη με πολυτέλεια. Πολλές χρωματιστές λάμπες άντικαθιστούσαν τόν φώς τής ημέρας. Μέσα στη μέση της σάλας θρισκόταν ένα στερογγυλό τραπέζι με πολλά έκλεκτά φαγητά. Γύρω από τόν τραπέζι ήταν ένας σοφάς και επάνω του κάθονταν όχτώ άνδρες. Έναν απ' αυτούς τόν άνεγνώρισαν οι πελαργοί, ήταν ο μικρέμπορος που τούς ε-

χε πουλήσει τή μαγική πούδρα. Ο διπλάνος του τόν καρακίνησε να τούς διηγηθί τά καινούργια του κατορθώματα, και αυτός διηγήθηκε, μεταξύ άλλων και τήν ιστορία τού χαλίφη και τού θεζύρη του.

— Τί λέξι τούς έβαλες; ρώτησε ένας άλλος μάγος.

— Μιά, πολύ δύσκολη, λατινική, άπίτησε εκείνος, Μ ο υ τ α μ π ό ρ !

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ

Όταν οι πελαργοί, πίσω από τήν τρύπα, άκουσαν αυτό, παρ' όλίγον να τά χάσουν από τή χαρά τους.

Έτρεξαν με τά μακριά τους πόδια τόσο γρήγορα προς τήν πόρτα τών έρειπίων που ή κουκουβάγια μόλις πρόφθασε να τούς άκολουθήση.

Έκει ο χαλίφης συγκινημένος είπε στην κουκουβάγια.

— Σωτήρα τής ζωής μου και τής ζωής τού φίλου μου. Για αϊώνιο ευχαριστώ, πάρε με για σύζυγό σου!

Ύστερα έστρεψε προς τήν άνατολή. Τόν ίδιο και ο σύντροφός του. Και οι δύο πελαργοί έκλιναν τρεις φορές τούς μακρόστενους λαιμούς τους προς τόν ήλιο που έβγαινε εκείνη τή στιγμή πίσω από ένα βουνό.

— Μ ο υ τ α μ π ό ρ, φώναξαν και με τόν ... μ π ό ρ, ήσαν κίβλας μεταμορφωμένοι.

Με υπέρτατη χαρά ρίχτηκαν γελώντας, ο κύριος και ο θεζύρης, ο ένας στην άγκαλιά τού άλλου.

Άλλά ποιός μπορεί να περιγράψη τήν έκπληξί τους, όταν κοιτάζοντας γύρω τους, είδαν μια ώραία θαυμάσια στολισμένη κυρία να στέκει μπρός τους.

Μειδιώντας γλυκά, έδωσε τόν χέρι της στο χαλίφη.

— Δεν άναγνωρίζετε πιά τήν κουκουβάγια σας, είπε.

Αυτή ήταν.

Ο χαλίφης ένθουσιασμένα από τήν όμορφιά της και τή χάρι της, τόσο που φώναξε, ότι ήταν πολύ τυχερός που ύπηρεξε πελαργός.

Και οι τρεις τώρα ξεκίνησαν για τή Βαγδάτη. Ο χαλίφης βρήκε στα φορέματά του, όχι μόνον τήν ταμπάκερα με τήν μαγική σκόνη, αλλά και τόν σακκούλι με τά λεφτά του. Άγόρασε λοιπόν στο πρώτο χωριό που συνήντησαν, ό,τι τούς ήταν απαραίτητο για τόν ταξίδι και έτσι έφθασαν γρήγορα στις πύλες της Βαγδάτης.

Η άφιξις τού χαλίφη προκάλεσε μεγάλη έκπληξι. Τόν είχαν για πεθαμένο. Ο λαός τόν άγαπούσε πολύ και χάρηκε όταν είδε τόν άγαπημένο του κυρίαρχο να ξανάρχεται κοντά του.

Άλλο τόσο όμως φούντωσε τόν μίσος του εναντίον τού άπατεώνα Μίτσα. Ξεσηκώθηκαν, όλος ο κόσμος πήγε στο παλάτι και συνέλαβαν τόν γέρο μάγο και τόν γιό του.

(Άκολουθεί)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΝ

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΗΛΘΕ Η ΦΡΑΣΙΣ:
«ΠΑΡΑ ΜΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ»;

άνέρχεται και έπιπλέει στην έπιφάνεια τού νερού.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ;

Η φράσις αυτή, που τήν άναφέρουμε πολύ συχνά, έχει πολύ μακρινήν προέλευσι: Κατά τόν Μωσαϊκό νόμο, για τά δευτερεύοντα έγκλήματα όριζόταν ή ποινή τών μαστιγώσεων, ο αριθμός τών όποιων δεν έπιτρεπότο να υπερβαίνη τις σαράντα. Άπό τούς 'Ιουδαίους, μεταξύ άλλων, υπέστη, πέντε φορές, τήν ποινή αυτή και ο Άπόστολος Παύλος, όπως άλλωστε γράφει και στην δευτέρα του προς Κορινθίους έπιστολή: «Υπό τούδ αϊών η πεντάρakis τεσσαράκοντα παρ' μίαν έλαβον».

Γιατί όμως έδιδονταν σαράντα παρ' μία μαστιγώσεις και όχι σωστές σαράντα; Διότι, μ' όλο που ο νόμος επέτρεπε σαράντα μαστιγώσεις, έπειδή ή μαστίγι ήταν τριπλή, άποτελείτο δηλαδή από τρία λουριά, χτυπούσαν τόν κατάδικο στις πλάτες, δεμένον σε έναν χαμηλό στύλο, δεκατρείς φορές. Και δεκατρείς επί τρία κάνουν 39. Τις έτρωγε δηλαδή σε δεκατρείς δόσεις, κι' έτσι έγινονταν τεσσαράκοντα παρ' μία.

ΠΟΣΑ ΠΛΟΙΑ ΕΧΕΙ Ο ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝΝΟΥΣ;

Κατά τήν τελευταίαν στατιστικήν τού Λονδινείου Λούδ, ή Έλλάς έχει σήμερα 607 πλοία συνολικής χωρητικότητος 1.780.666 τόννων. Έξ αυτών μόνον 26 πλοία είνε νεώτατα, ηλικίας κάτω τών πέντε έτών και τόννων έν συνόλγ 102.895. Κάτω τών δέκα έτών, δέκα πλοία, 79.230 τόννων. Κάτω τών 13 έτών, 13 πλοία, 49.923 τόννων. Κάτω τών 20 έτών, 60 πλοία, 237.201 τόννων. Κάτω τών 25 έτών, 158 πλοία, 595.172 τόννων. Και, τέλος, ηλικίας 25 έτών και άνω, 340 πλοία, 260.711 τόννων. Άς σημειωθή ότι ή παγκόσμιος ναυτιλία περιλαμβάνει σήμερα 13.560 πλοία, συνολικής χωρητικότητος 41.518.035 τόννων.

ΓΙΑΤΙ ΟΤΑΝ ΑΝΑΒΩΜΕ ΦΩΤΙΑ, Ο ΚΑΠΝΟΣ ΑΝΕΡΧΕΤΑΙ;

Ο ατμοσφαιρικός άέρας που περικυκλώνει τή φωτιά, καθώς θερμαίνεται, έξογκούται και έλαφρότερος από τόν ψυχρό άέρα που τόν περιβάλλει. Γι' αυτό άνέρχεται, συμπαρασύροντας και τά μικρότερα μόρια καπνού, που κι' αυτά είνε έλαφρότερα τού άέρος. Ο καπνός δηλαδή, άνέρχεται για τόν αυτόν λόγο για τόν όποιον άνέρχεται κι' ένα κομμάτι φελλού που τόν βυθίζομε στο νερό και έπειτα τόν αφήνομε, όποτε

χει ως άποτέλεσμα διάφορες άρρώστειες, όπως είναι τόν σκορβοτό και άλλες οι όποιες μ' ένα όνομα λέγονται άβιταμινώσεις. Οι άρρώστειες αυτές δεν θεραπεύονται παρ' μόνον άμα δοθούν στους άσθενείς οι βιταμίνες που τούς λείπουν.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΚΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΚΑΤΑΜΕΡΙΖΟΝΤΑΙ ΑΥΤΑ;

Τά σύνορά μας φθάνουν σήμερα τά 1.166.8 χιλιόμετρα και καταμερίζονται ως έξης:

Τ ο υ ρ κ ί α ς : 10.9 χλμ. επί ξηράς και 208.7 χλμ. επί ποταμών. Β ο υ λ γ α ρ ί α ς : 460.0 χλμ. επί ξηράς και 20.5 χλμ. επί ποταμών. Γ ι ο υ γ κ ο σ λ α υ ί α ς : 217,2 χλμ. επί ξηράς και 19.6 χλμ. επί λιμνών. ' Ι τ α λ ί α ς (Άλβανίας): 243.3 χλμ. επί ξηράς και 7.2 χλμ. επί λιμνών.

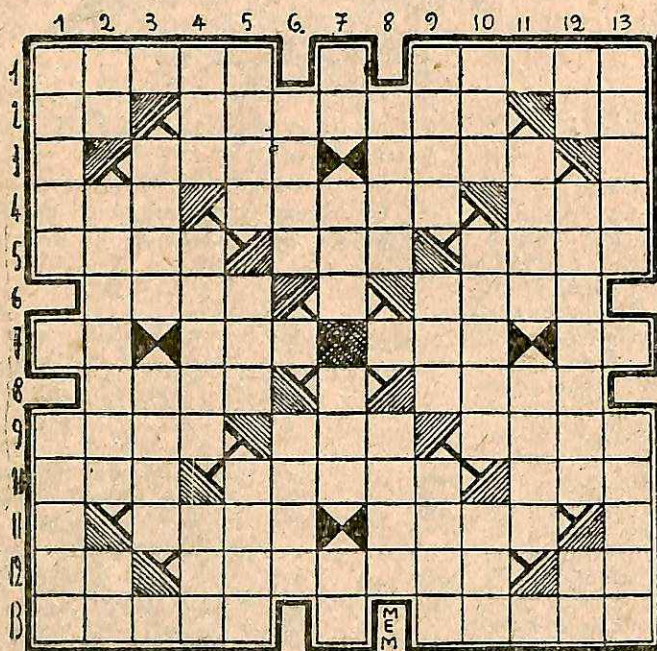
ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΧΡΩΜΑ ΕΡΕΘΙΖΕΙ ΤΟΝ ΤΑΥΡΟ;

Είναι πολύ δύσκολο ν' άπάντηση κανείς με θεβαιότητα σ' αυτό τόν έρώτημα, γιατί είναι δύσκολο και νά τόν διαπιστώση. Δεν έγιναν έως τώρα σοβαρά πειράματα που νά διαπιστώσουν ότι πράγματι τόν κόκκινο χρώμα έρεθίζει τόν ταύρο περισσότερο από ένα άλλο χρώμα. Ώστόσο, είναι πιθανόν, ότι τόν κόκκινο χρώμα, άκριβώς έπειδή είναι τόν ζωρότερο χρώμα, έρεθίζει τόν ταύρο, αν και είναι άμφίβολο αν θα είχε αυτή τή δύναμι αν δεν παρουσιάζετο στο ζώο υπό μορφήν κινουμένου πανιού. Και στους ανθρώπους, άλλωστε, έχει παρατηρηθή ότι τά διάφορα χρώματα έχουν διαφορετικήν επίδρασιν στο νευρικό σύστημα και προκαλούν διαφορετικά συναισθήματα. Τόν πράσινο, άφνης, και τόν μωβ έχουν καταπραυντικήν επίδρασι, ενώ τόν κόκκινο και τόν κίτρινο διεγείρουν τά νεύρα. Η κοινή ιδέα ότι τόν κόκκινο χρώμα έρεθίζει τόν ταύρο, έπειδή είναι τόν χρώμα τού αίματος, είναι άβάσιμη.

Ο ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

ΟΤΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ ΕΙ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 61

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Μεγάλη θεά της αρχαίας Ελλάδας. — Ο κάτοικος της πόλεως.
- Αιγυπτιακή θεότητα, προσωποποίηση του Ήλιου. — Όνομα πολλών αρχαίων πόλεων, των σημερινών αρχαίων πόλεων, των σημερινών αρχαίων πόλεων, των σημερινών αρχαίων πόλεων.
- Αγίολος στρατηγός, διέταλε τον άρχηγό των εν Θεσσαλονίκη άγχιγυκίων στρατευμάτων. — Το φορούν οι μοναχοί και οι ιερείς.
- Χρονικός σύνδεσμος. — Έντροπη, συστολή. — Μουσικός φθόγγος.
- Οικοδόμημα έφωδιασμένον με μηχανικά έγκαταστάσεις δια την έν ξηρασία διατήρησιν σιτηρών και την ταχείαν φόρτισιν και εκφόρτισιν αυτών. — Τας δ-ποιας. — Χρονικόν διάστημα.
- Ελε των «έπτα σοφών» της Ελλάδος έν τή έν Ίωνία Πη-νής. — Όνομα τεσσάρων έσσιλέ-ων της Σπάρτης.
- Μουσικός φθόγγος. — Λου-πρόλιος του Βελγίου έν τή δια-μερίσματι της Λιέγης. — Τριγυ-νοειδές σιδηρόν άκρον του άρό-τρου. — Παρ' άρχ. Αιγυπτίους, πό έτερον των στοιχείων έν έν άπετελείτο ο άνθρωπος και το έπρόν ήτο άλλον όμοίωμα του ελικού σώματος και έπέξη μετά θάνατον.
- Καρποφόρον δένδρον. — Έκτεταμένη μονωδία άδομένη τή ρυνοειδή πιάτνω.
- Γερμανός φιλόσοφος θεω-ρεί την φιλοσοφίαν ως φυσικήν επιστήμη του πνεύματος της δε Ψυχολογίαν ως άσιν της φιλο-σοφίας. — Τελικός σύνδεσμος. — Ζών (δημοτική).
- Όργανισμός προστατεύων έν των κυριωτέρων ελληνικών προτόντων (τά άρχικά του). — Άρχαία πόλις της Β. παραλίας της Σικελίας κτισθείσα υπό Καλ-κιδών. τώ 480 π.Χ., κατελήφθη και καταβύβηθη υπό των Καρχη-δονίων τώ 409 π. Χ. — Χρονικόν διάστημα.
- Όρος της Μακεδονίας πα-

ρά τδ δμάνυμον χωρίον του νο-μού Θεσσαλονίκης. — «Έν τούτω...»

12) «Άρβρον πληθυντικός, — Άναπτύσσεται μεταξύ δύο έτερο-φύλων νέων. — Άρβρον.

13) Τεμάχιον έξυλου κανονικού σχήματος. — Όροσειρά της Βουλ-γαρίας. Έδωσε τδ όνομα της και ες την Βαλκανικήν χερσόνησον.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Τροφή απαραίτητος ες τον άνθρωπον. — Βασίλειος των Θη-ρίων έν έφόνευον ο υίός του ΟΙ-δίπους, άγνοών ότι αυτός ήτο

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 60

Οριζοντίως

- 1) ΔΙΟΝΟΝ — ΠΑΠΑΣ, 2) ΕΣ — ΤΟΛΕΔΟΝ — ΣΑ. 3) ΑΙΜΑ — ΩΣΑΝ. 4) ΝΑΙ — Η-ΜΕΡΑ — ΟΠΗ, 5) ΗΡΩΣ — ΑΙΑ — ΕΤΟΣ, 6) ΑΝΙΑ — Ι-ΡΑΝ, 7) ΑΒ — ΡΕΑ — ΙΣΑ — ΤΙ, 8) ΙΣΟΙ — ΗΤΟΙ, 9) ΑΚΙΣ — ΑΡΑ — ΩΜΟΣ, 10) ΜΗΝ — ΑΜΩΜΑ — Α.Σ.Ο., 11) ΑΥΓΗ — ΟΡΟΣ, 12) ΟΙ — ΠΑ-ΝΙΚΟΣ — ΤΟ, 13) ΣΑΜΟΣ — ΝΗΣΙΣ.

Καθέτως

- 1) ΛΕΡΝΗ — ΑΜΝΟΣ, 2) ΙΩΝ — ΑΡΑΒΙΚΗ — ΙΑ, 3) ΑΙ-ΩΝ — ΣΙΝΑ, 4) ΟΤΙ — ΣΙ-ΡΟΣ — ΥΠΟ, 5) ΝΟΜΗ — ΑΕΙ — ΑΓΑΣ, 6) ΛΑΜΑ — Α-ΜΗΝ, 7) ΡΕ — ΕΙΣ — ΗΡΩ — ΙΩ, 8) ΔΩΡΑ — ΑΜΟΚ, 9) ΠΟΣΑ — ΙΣΗ — ΑΡΟΝ, 10) ΑΝΑ — ΕΡΑΤΩ — ΟΣΗ, 11) ΝΟΤΑ — ΟΜΑΣ, 12) ΑΣ — ΠΟΝΤΙΟΣ — ΤΙ, 13) ΣΑΦΗΣ — ΣΟΦΟΣ.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ Δ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ. 61 ΤΕΥΧΟΥΣ ΜΑΣ.

Αφθονά έφθασαν καθημερινός στα γραφεία μας τα ποιήματα και πεζογραφήματα επί τη θέσει της εικόνας του Διαγωνισμού του

πατήρ του.

2) Μόριον χρησιμοποιούμενον προς σχηματισμόν του μέλλοντος. — Όνομα του διαρρέοντος την Ρώμην ποταμού. — Άνθη.

3) Προόν των μελισσών. — Γαλακτώδες ύγρον έκρέον έκ φυ-τού κοπτομένου ή χαρασσομένου.

4) Μόριον δεξαιωτικών. — Θε-ρινόν άθηνάικόν κέντρον. — Συμ-πλεκτικός σύνδεσμος.

5) Τά μη σύνθετα, τά εύκόλως έννοούμενα. — Η λουτρόπολις, αύ-τή αναφέρεται και στο 7 όριζον-τίως. — Έμφανίζεται στον ούρα-νό μετά βροχή και με ήλιον.

6) Δυσάρεστον συναίσθημα γεννώμενον από την έλλειψιν πνευματικής ή άλλης άσχολίας. — Ταινία έκ δέρματος.

7) Μονάς ηλεκτρική, αντίστα-σεως (από του όνόματος Γερμα-νού φυσικού). — Ποσειδών επίρ-ρημα. — Διάσπομος Γάλλος θεα-τρικός συγγραφέας και μυθιοτο-ριογράφος. — Τίθεται πρό του ρήματος όταν πρόκειται να άνα-φέρουμε κάτι που θα... συμβή.

8) Μία των ώραιότερων λέξε-ων της ελληνικής γλώσσης. — Έ-δρα κοινότητος της νήσου Άν-δρου Τόπος έν τή Άδην, άλλως Λήθη.

9) Ο διαπρεπέστατος μετά τον Άχίλλεα των όμηρικων ήρώων. — Πρόθεσις. — Κυκλοφορεί μέσα σε κάθε άνθρωπινον σώμα.

10) Προσωπική άντωνυμία (6' προσώπου). — Όνομασία της με-τωπίσεως του Μωάμεθ έκ Μέκ-κας εις Μεδίαν. — Έξ αυτής άρχε-ται ή χρονολογία των Μωαμεθα-νών. — Συμπλεκτικός σύνδεσμος.

11) Πρόθεσις. — Γυναικείον ό-νομα παρ' Εύρωπαίους.

12) Άρβρον (πληθυντικός). — Όνομασία περιοχής και άλλως μεγάλου δουκάτου της Ιταλίας. — Άρβρον.

13) Νήσος του Αιγαίου παρά τή Μικρασιατική παράλια. — Ο κάτοικος μεγάλης άσιατικής χώ-ρας.

Αποστολεύς: ΘΑΛΕΙΑ ΣΥΜΕΩΝΙΔΟΥ Θεσσαλονίκη

3ον Βραδείον: Ε. Δ. ΓΕΩΡ-ΓΑΝΤΙΖΟΓΛΟΥ, ο οποίος μας έ-πέστειλε τδ άκόλουθο ποίημα:

Κάποτ' ο κυρ' Μαθιός κυττάζοντας με (πνίγεται κι' αυτό στο κύμα και παρασημοφορήθη άλλως πού σα φουκακμένος γάλλος τδ φορεί και καμρώνει.

Κι' ο Μαθιός μας μ' άπορία μένει στού λουτρού τδ κρυσ (Μαρία Ήλιάδου — Άθήναι)

3ον Βραδείον: Ε. Δ. ΓΕΩΡ-ΓΑΝΤΙΖΟΓΛΟΥ, ο οποίος μας έ-πέστειλε τδ άκόλουθο ποίημα:

Κάποτ' ο κυρ' Μαθιός κυττάζοντας με (πνίγεται κι' αυτό στο κύμα και παρασημοφορήθη άλλως πού σα φουκακμένος γάλλος τδ φορεί και καμρώνει.

Κι' ο Μαθιός μας μ' άπορία μένει στού λουτρού τδ κρυσ (Μαρία Ήλιάδου — Άθήναι)

3ον Βραδείον: Ε. Δ. ΓΕΩΡ-ΓΑΝΤΙΖΟΓΛΟΥ, ο οποίος μας έ-πέστειλε τδ άκόλουθο ποίημα:

Κάποτ' ο κυρ' Μαθιός κυττάζοντας με (πνίγεται κι' αυτό στο κύμα και παρασημοφορήθη άλλως πού σα φουκακμένος γάλλος τδ φορεί και καμρώνει.

Κι' ο Μαθιός μας μ' άπορία μένει στού λουτρού τδ κρυσ (Μαρία Ήλιάδου — Άθήναι)

3ον Βραδείον: Ε. Δ. ΓΕΩΡ-ΓΑΝΤΙΖΟΓΛΟΥ, ο οποίος μας έ-πέστειλε τδ άκόλουθο ποίημα:

Κάποτ' ο κυρ' Μαθιός κυττάζοντας με (πνίγεται κι' αυτό στο κύμα και παρασημοφορήθη άλλως πού σα φουκακμένος γάλλος τδ φορεί και καμρώνει.

Κι' ο Μαθιός μας μ' άπορία μένει στού λουτρού τδ κρυσ (Μαρία Ήλιάδου — Άθήναι)

3ον Βραδείον: Ε. Δ. ΓΕΩΡ-ΓΑΝΤΙΖΟΓΛΟΥ, ο οποίος μας έ-πέστειλε τδ άκόλουθο ποίημα:

Κάποτ' ο κυρ' Μαθιός κυττάζοντας με (πνίγεται κι' αυτό στο κύμα και παρασημοφορήθη άλλως πού σα φουκακμένος γάλλος τδ φορεί και καμρώνει.

Κι' ο Μαθιός μας μ' άπορία μένει στού λουτρού τδ κρυσ (Μαρία Ήλιάδου — Άθήναι)

Εοθήεαι έφώναξε. Σώστε με θά (πνίγεται κι' ο κυρ' Μαθιός τόν Μι- (χαλιό να σώση.

Μα στον ευθο τής θαλάσσης έ- (πήγε να πατώσι.

Κι' ο Μιχαλιός πού ήξερε κολύ- (μπι σαν δελφίνι

τόν κυρ' Μαθιό άπ' τδ νερό ες (την στιγμή τόν θγάζει

ο άπουργός παρασημο τόν Μι- (χαλιό τδ δίνει

κι' ο κυρ' Μαθιός περίλυπος στέ- (κει και τόν κυττάζει

(Μίτσα Θωμά — Γλυφάδα)

2ον Βραδείον: ΜΑΡΙΑ ΗΛΙΑ-ΔΟΥ, η οποία μας άπέστειλε τδ άκόλουθο ποίημα:

Τι καμάρ' ποχέι αυτός αλλογίζετ' ο Μαθιός, Δέρ τονε πώς καμρώνει σαν περιφάνο παγώνι.

Κι' ο Μαθιός μας ο καυμένος τδ παρασημο κυττάζει και κρυφα άναστενάζει.

Μιά ιδέα κατεδάζει κι' ες ένέργεια την θάζει κάπριο φουκαρά πληρώνει και τδ λέει καλά και σώνεκ μέσ' τή θάλασσα να πέση.

Μή σε νοιάζει θάρρος ένώ να σε θγάζ' άπ' τδ νερό.

Πέφτ' ο φουκαράς κι' αρχίζει — Πνίγεται να ξεφονιάζι

κι' ο Μαθιός πού καρτεράει μέσα στο νερό λουτάει. Νάτονε λοιπόν σωτήρας τδ παρασημο θά πάρη τούτ', σωτήρας, Τι καμάρει

Στδ κολύμπι ο καυμένος δεν έν' όμως μεθιμένος και εοθήεαι αρχίζει τώρ' αυτός να ξεφονιάζι έτσι τώρ'α με τδ ζορι δ... πνιγμένους τόν άπατάει

κι' έξω στην στεριά τόν θγάζει, (Μαρία Ήλιάδου — Άθήναι)

Τδ παρασημο, τι κρίμα πνίγεται κι' αυτό στο κύμα και παρασημοφορήθη άλλως πού σα φουκακμένος γάλλος τδ φορεί και καμρώνει.

Κι' ο Μαθιός μας μ' άπορία μένει στού λουτρού τδ κρυσ (Μαρία Ήλιάδου — Άθήναι)

3ον Βραδείον: Ε. Δ. ΓΕΩΡ-ΓΑΝΤΙΖΟΓΛΟΥ, ο οποίος μας έ-πέστειλε τδ άκόλουθο ποίημα:

Κάποτ' ο κυρ' Μαθιός κυττάζοντας με (πνίγεται κι' αυτό στο κύμα και παρασημοφορήθη άλλως πού σα φουκακμένος γάλλος τδ φορεί και καμρώνει.

Κι' ο Μαθιός μας μ' άπορία μένει στού λουτρού τδ κρυσ (Μαρία Ήλιάδου — Άθήναι)

3ον Βραδείον: Ε. Δ. ΓΕΩΡ-ΓΑΝΤΙΖΟΓΛΟΥ, ο οποίος μας έ-πέστειλε τδ άκόλουθο ποίημα:

Κάποτ' ο κυρ' Μαθιός κυττάζοντας με (πνίγεται κι' αυτό στο κύμα και παρασημοφορήθη άλλως πού σα φουκακμένος γάλλος τδ φορεί και καμρώνει.

Κι' ο Μαθιός μας μ' άπορία μένει στού λουτρού τδ κρυσ (Μαρία Ήλιάδου — Άθήναι)

3ον Βραδείον: Ε. Δ. ΓΕΩΡ-ΓΑΝΤΙΖΟΓΛΟΥ, ο οποίος μας έ-πέστειλε τδ άκόλουθο ποίημα:

Κάποτ' ο κυρ' Μαθιός κυττάζοντας με (πνίγεται κι' αυτό στο κύμα και παρασημοφορήθη άλλως πού σα φουκακμένος γάλλος τδ φορεί και καμρώνει.

Κι' ο Μαθιός μας μ' άπορία μένει στού λουτρού τδ κρυσ (Μαρία Ήλιάδου — Άθήναι)

3ον Βραδείον: Ε. Δ. ΓΕΩΡ-ΓΑΝΤΙΖΟΓΛΟΥ, ο οποίος μας έ-πέστειλε τδ άκόλουθο ποίημα:

Κάποτ' ο κυρ' Μαθιός κυττάζοντας με (πνίγεται κι' αυτό στο κύμα και παρασημοφορήθη άλλως πού σα φουκακμένος γάλλος τδ φορεί και καμρώνει.

Κι' ο Μαθιός μας μ' άπορία μένει στού λουτρού τδ κρυσ (Μαρία Ήλιάδου — Άθήναι)

με μεγάλη του πικρία έλέπει τόν καλό σωτήρα να πηγαίνει κορδωτός, και με τδ μετάλλιο μπρός. (Ε. Δ. Γεωργαντζόγλου Άμπελόκηποι)

4ον Βραδείον: ΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΥ (Παγκράτι)

5ον Βραδείον: ΧΡ. ΠΕΡΤΣΕΜΑΝΣ (Νέα Έλβετία).

6ον Βραδείον: ΗΛΙΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ (Θεσ-σαλονίκη).

7ον Βραδείον: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΚΑΣ (Χα-λάνδρι).

8ον Βραδείον: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΚΑΓΚΟΠΟΥ-ΛΟΣ (Άθήναι).

9ον Βραδείον: ΔΙΟΝ. ΒΛΑΣ ΣΟΠΟΥΛΟΣ (Πειραιεύς).

10) Βραδείον: ΒΟΥΛΑ ΣΩΜΟΓΛΟΥ (Βόλος)

ΠΕΖΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Μας άπέστειλαν οι κάτωθι ά-ναγνώστες μας:

1) Παντελής Άρζόγλου (Ά-θήναι). 2) Μηνάς Ματσάκης (Άγ. Παρασκευή). 3) Σκεύης Σωτήρης (Κόρινθος). 4) Κων. Σκαρπιάς (Ναύπακτος). 5) ΕΥ. Τ. 60. (Πάτρα). 6) Σαμουήλ Ναχιμίας (Θεσσαλονίκη). 7) Νι-κόλ. Σακελλαρίδης (Άθήναι). 8) Σολομών Σαούλ (Θεσσαλο-νίκη). 9) Διονύσι. Α. Τσούνης (Σμύρνα Όλυμπία). 10) Ι. Ν. Οικονομάκης (Χίος). 11) Δημ. Ρούσσος (Άθήναι). 12) Νικ. Παπαδινέου (Λάρισα). 13) Κυ-ριάκος Χιώτης (Άθήναι). 14) Χαράλ. Χαρολαμπιδής (Καθά-λα). 15) Γεώργ. Κατσιρόπουλος (Παγκράτι). 16) Χρήστος Βα-σιλόπουλος (Άθήναι). 17) Βασίλ. Γεωργόπου-λος (Ν. Φιλαδέλφεια). 18) Νικ. Δημητριάδης (Άθήναι). 19) Δη-μήτριος Κουτσόπουλος (Άρνας). 20) Άναγνώστρια «Χ» (Ο Ντέ-κτελις «Χ» προσπαθεί ήδη να ά-νακαλύψη την πραγματική σας ταυτότητα. Θά τδ κατορθώσι ά-ρανε).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

Στδ εοχόμενο τεύχος μας θά δημοσιευθούν μερικά πεζά τδ καλύτερα καθώς και μερικά ά-κόμη καλά ποιήματα).

ΤΟ ΑΠΟΡΟΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΝΑΥΡΟΥ

ΟΙ άπευθυνόμενοι διά πάσαν συμβου-λήν προς τόν δόκτορα Κάμα πρέπει ά-παραίτητως να γράφουν την άκριβή ή-μεραν, μήνα και έτος της γεννήσεώς των, ει δυνατόν δε και την ώραν

ΑΙ έπιστολαί πρέπει να συνοδεύονται με γραμματόσημα άξίας πέντε δραχμών διά την άπάντησιν.

Μιά έβδομάς μεγάλων προσπαθειών και μεγάλων έπιτυχιών θά είνε ή τελευ-ταία έβδομάς του Αύγου-στου. Αί έπιτυχία αυτά θά έπιτευχθούν τόνον επί του αίσθηματικού, όσον και έ-πι του κοινωνικού και οί-κονομικού επιπέδου. Έπω-φελήθητε όσο περισσότε-ρον ήμπορείτε και μην ά-φήντε καμμίαν εύκαιρίαν να σας διαφύγη.

ΑΙ ύποθέσεις και αι έπι-χειρήσεις σας εύνοούνται ιδιαίτερώς κατά τας ώρας 8 — 9 π.μ. του Σαββάτου (26) και 9.30 — 10.45 π.μ. της Τετάρτης (30).

Διά τας χρηματικά ζητή-ματα μία πολύ καλή ώρα είνε ή 11 — 12.30 μ.μ. της Κυριακής (27). Έπίσης κατά δεύτερον λόγον ή 11 — 1 μ.μ. της Δευτέρας (28) και ή 10 — 12.30 μ.μ. της Τετάρτης (30).

Η ώρα 4 — 6.30 μ.μ. της Κυριακής (27) εύνοει τας τυχράς παγινιδία.

Η αγορά λαχείων εύνο-είται επίσης κατά τας ώ-ρας 4 — 7 μ.μ. της Κυρια-κής (27).

ΑΙ αίσθηματικά ύποθέ-σεις εύνοούνται κατά τας κάτωθι ώρας:

7 — 9 μ.μ. της Παρα-σκευής (25), 10.15 — 12.30 μ.μ. της Κυριακής (27), 5 — 7.30 μ.μ. της Δευτέ-ρας (28) και 3 — 5.30 μ.μ. της Τετάρτης (30). Όλι-γώτερον κατά την ώραν 10 — 12.30 μ.μ. της Πέμ-πτης (31).

Η ώρα 5 — 8 μ.μ. της Κυριακής (27) είνεαι κα-τάλληλος διά γάμους.

Διά τδ μέλλον σας έπω-φελήθητε από την ώραν 11.30 — 12.15 μ.μ. της Πα-ρασκευής (25). Πολύ κα-τάλληλος επίσης είνεαι ή πρώια της Τετάρτης.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Χ. Χ. Χ. 15. — Θά συναντήσε-τε πολλὰς δυσκολίας ες τας πρώ-ας ώμας της ζωής σας. Μεγά-λη άσπίθεια ες την κοινωνικήν σας θέσιν και την οικονομικήν σας κατάσταση. Οίκογενειακή άσυνφωνία. Η ζωή σας προς τδ παρόν δεν παρουσιάζει καμμίαν άλλαγην. Βραδύτερον όμως θά βελτιωθί κατά πολύ. Αισθήματα έπιπόλνια ά επιφανειακά. Θά δοκιμάσετε άργότερα ένα μεγάλο αίσθημα τδ όποιον θά συγκλονί-ση την ζωήν σας. Γάμος έξ έρω-ας. Όχι πολύ σύντομος.

ΕΝΤΕΣΙΑ. Η ζωή σας ύπὲρ ξε ως σήμερ'α μία διαρκής έναλ-λαγή μεταξυ εύχαρίστητων και δυ-σαρστών γεγονότων. Η άδελφαι-στέ αυτή θά εξακολουθήση με τάσεις σταθεροποιήσεως από τδ τέλος του έτους. Σημαντικὴν καλυτέρευσιν θά ίδετε κατά τδ 1941. Ο γάμος σας προσκοινο-εί ες δυσχερείας. Ένα παλαιόν σας αίσθημα πιθανόν να άναζω-γονηθί.

ΓΙΟΛΑΝΤΑΝ Ν. Α. — Θά σας άπαντήσω ες τδ προσέχερ' φύλ-λον.

Μ. ΜΙΚΡΟ. Ν. ΚΥΠΑΡΙΣΑ-ΚΗ Μ. 999. — Έβιάσθητε πολύ ες την αίσθηματική σας περιπέ-τειαν, πού άλλωστε δεν την έλέ-πω σοβαράν. Πιθανότητα γάμου προς τδ παρόν δεν έλπει. Φρον-τίστε προηγουμένως να εξαφα-νίσετε μία καλή θέσι στη ζωή. Είθετε χαρακτήρ' πολύ εύαίσθη-τος, μεγαλοχολικός και όνειροπό-λος. Πολλά άδύνατος. Έλλειψις θελήσεως και θάρρους. Μεγάλη δυσκολία στα πρώτα σας θέμα-τα. Η ύγεια σας δεν είνε πολύ σταθερά. Πρέπει να φοβήσε ά-σθενεία των άναπνευστικών όργα-νών ή τδ στομάχου. Προχωρή-στε με περισσότερον θάρρος στη ζωή και μην αφήντε την φαντα-σίαν σας να σας παρασύρῃ.

ΦΑΛΗΡΙΑΤΙΣ ΣΑΝ Χ. 27. — Η τυχ' θά σας εύνοήσι πολύ και θά σας οδηγήσι ες μίαν πολύ καλήν άποκατάστασιν. Πρέ-πει να έχετε έμπιστοσύνην στο μέλλον σας. Θά δοκιμάσετε ένα δυνατόν αίσθημα, αλλά θά γνω-ρίσετε μερικά άπογοητεύσεις.

ΠΡΕΠΕΙ να είνε πολύ έπιφύλα-κτική. Ες την οίκογενείαν σας θά έχετε άργότερα μερικά προσ-τριβεία. Οίκογενειακή εύημερία. Ο σύζυγός σας θά κατέχη κα-λύτεραν κοινωνικήν θέσιν από σας δεν μπορώ όμως να έρω αν θά είνε γάμος. Συχνά με-τακινήσεις. Διά την θέαν σας δεν μπορώ να προβλέψω τίποτε, έφ' όσον δεν έξερω την ήμερομηνίαν γεννήσεώς της. Υγεία σχε-τικά καλή. Ημέρα Παρασκευή. Χρώμα κυανόν, λίθος τουρκοϋάζ.

ΝΙΝΟΝ Μ., Σόρον. — Δεν έλπώ ότι είνε δυνατή ή συμεί-ωσις με τόν τέως σύζυγον σας και δεν σας την συνιστώ. Είνε χαρακτήρ' έλαϊος, άπότομος, με αίσθημα έναλλαγας και μετα-πτώσεις διαθέσεως πού δεν προ-οικονομούν τίποτε καλόν. Η δυστυχία του και ή μικροψυχία ή όποία τόν διακρίνει θά σας ά-δηγήσουν ες πολλάς περιπέτει-ας. Ες την ζωήν σας θά έρθε μίαν ήλικήν ένίσχυσιν έκ μέρους ενός άνδρος, ή όποία θά σας έλ-πει πολύ ώφέλιμος. Διά τδ πρό-ωπον πού μοι γράφετε δεν είνε δυνατόν να προβλέψω εάν θά έ-πακολουθήση γάμος, εάν δεν έ-χω μίαν άκριβή ήμερομηνίαν της γεννήσεώς του. Εκείνο πάντως τδ όποιον μπορώ να σας πώ είνε ότι ο χωρισμός δεν θά μετα-βάλι τδ αίσθημα τού, θά είνε δε μάλλον προσωρινός. Βελτιώ-σιν της οίκογενεικής σας κατα-στάσεως δεν προβλέπω, τούτων-τίον μάλιστα μερικά στενωχωρή-α κατά τδ τρέχον και τδ έρχό-μενον έτος. Τδ διαζύγιον σας θά έραδύνι να έκδοθί. Θά συνά-ψετε και δεύτερον γάμον πολύ εύτυχότερον του πρώτου. Όχι όμως πολύ σύντομος. Πρέπει να κάμπετε ύπομονήν. Βλέπω σε σας ένα προσέχερ' ταξίδι. Χρώμα κυ-ανόν ή γκριζό. Άριθμός 3. Λί-θος ίσασπι ή άχάτης. Ερωτήστε με ό τι άλλο επιθυμείτε.

16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1919. Δελτί-νίκιον. — Ημπορείτε να άποβλέ-ψετε με έμπιστοσύνην στο μέλλον σας. Θά εύνοησθε αρκετά τόνον από άπόνοες θέσεως όσον και οικονομικής. Προς τδ παρόν ό-μως χαρακτηρίζει την ζωήν σας μία αστάθεια και θά δυσκολε-ίτε τδ πολύ ες τόν δρόμον πού πρέ-πει να άκολουθήσετε. Οίκογε-νειακή σύμφωνία. Γάμος πολύ άργότερα έξ αίσθηματος άρκετά εύτυχής. Η ύγεια σας δεν είνε πολύ στα

τω από την ήρεμον φύσιν σας κρύβετε ελαφιν και φλογερών χαρακτήρα. Θα πανδρευθήτε πολύ γρήγορα έπειτα από ένα δυ- νατόν και απροσδόκητον αίσθη- μα. Είς την πραγματοποίησην ό- μως του γάμου σας θα συναντή- σετε μερικά δυσκολία και ά- ναβολάς. Εύτυχος όχι σημαντι- κός. Καλή κοινωνική θέσις και θαλάσσιος της οικονομικής κατα- στάσεως του συζύγου σας μετά τον γάμον σας. Αμφίβολος ή απόκτησις παιδιών. Πρέπει να είσθε πολύ επιφυλακτική. Θα ά- φοσιωθήτε έξ ολοκληρώσει τον άνδρα που θα αγαπήσετε. Το έ- τος 1939 είναι δια σας τυχερόν. 'Ημέρα Τρίτη, χρώμα έρυθρόν λίθος άμέθυστος.

ΡΥΤΙΔΕΣ. Θεο(ν)ικήν. — 'Η ζωή σας θα είνε παραωδής και θα παρουσιάση πολλές άνωμα- λίας. Είσθε στενόκαρδος και έρίσκεσθε πάντοτε σε μια άνω- νιδή κατάστασι άναζητήσεων και επιδιώξεων. 'Η ιδιότης αυτή του χαρακτήρου σας δεν σας ά- φηνει να προσδεύεστε, διότι ζη- τάτε τρόπον τινα να προσεφλή- σετε την επιτυχίαν. Να μην έγ- καταλείψετε την σημερινήν σας έργασίαν. 'Η πρόδοός σας θα είνε κάπως έραδία, άλλ' άσφα- λής. Θα συναντήσετε άλλωστε μιαν σημαντική ύποστήριξιν. Πρέπει να προσέχετε την υγείαν σας, που μπορεί να σας δώση άφορμήν στενοχωριών. Επίσης να έντείνετε και να συστηματι- ποιήσετε τας προσπάθειάς σας και να όπλισήτε με μεγαλυτέ- ραν αύτοπεποίθησιν. Γάμον έλέ- πω πολύ άργότερα. Αί σημερι- νάί σας σκέψεις θα προσκρού- κουν εις άνυπέρβλητα έμπόδια. Με την φίλην σας σας έρίκει μια άδυσσος τάσεων και αισθη- μάτων. Αί σχέσεις σας δεν είνε καθόλου άρμονικαί. Χαρακτήρ σίνιγματικός και κρυψίνους. 'Α- δύναμις έξωτερικεύσεως. Γη μέ- σα εις ένα ίδιον της κόσμου και δεν μπορεί να σας άντιληφθή. 'Ε νωλλάγαλ διαθέσεως. Περίοδοι μεγάλων διαχύσεων, τας όποι- ας ακολουθούν άλλαι ψυχρότητος και άδιαφορίας. 'Η αισθηματική της ζωή έχει άφήσει άναμνήσεις α' όποιας δυσκόλως λησιμονού- νται. Προσέξτε εις τούτο: ή τά- κισ της, μολονότι άσυνειδήτως, είνε να φύγη από κοντά σας. Είς σας άπόκειται να σκεφθήτε τί πρέπει να κάμψτε. Την ζωήν της καλύπτει κάποιο μυστήριον, το όποιον άποφεύγω να προσδιορί- σω. Δεν έλέπω πιθανότητα γά- μου μαζί της. Φροντίστε να έξα- κριβώσετε καλύτερα τά πραγμα- τικά αισθήματά της άπέναντί σας και πρωτίτως τας συνέπειας τας όποι- ας το παρελθόν έχει άφήσει επάνω της.

ΕΛΙΖΑΝ—ΜΙΜΗΝ. — 'Η ζωή σας θα είνε κάπως άνησυχος εις τά πρώτα σας έθιμα και θα προσκρούση εις έμπόδια και δυσ- χερείας. Συντόμως όμως θα έλ- τιωθή κατά πολύ. Γάμος σύντο- μος κατόπιν θανάτου και φλογερών αισθημάτων. Καλή οικονομική κατάσταση και κοινωνική θέσις. Μερικά σοδαρά άσθενεία. Μην άφήσετε να παρασύρεσθε από τας άπαισιόδοδους σκέψεις σας.

ΜΑΙ' ΜΠΛΟΥ. — Γάμος έξ έ- ρωτος, άλλ' όχι πολύ σύντομος. Πολλά έμπόδια και δυσχερείαι. Θα δοκιμάσετε προηγουμένως πολλά αισθήματα τά όποια ύ- πάρχει κίνδυνος να σας παρασύ- ρουν πολύ μακριά. Προσέξτε! 'Εχετε μιαν φυσική γοητείαν και χωρίς να το θέλετε ίσως προκαλείτε τους άνδρας. Τά ση- μερινά σας αισθήματα δεν πρό- κειται να καταλήξουν εις τίποτε. Προσέχετε την υγείαν σας. 'Αρ- γότερα θα άποκτήσετε άρκετά χρήματα. 'Αποχρώσεις σκοτεινά άποκλίνουσαι προς τό μέλλον, ήμέρα Δευτέρα, λίθος δυνή ή σάπφειρος.

ΜΕΓΑΛΟΝ ΑΥΤΟΦΩΤΟΝ Α- ΣΤΕΡΑ. — Χαρακτήρ πολύ ρο- μαντικός και όνειρεπικός. Ζητε έξω από την πραγματικότητα και ή φαντασία ύπερσχύει σε σας από την λογικήν. Θα πανδρευθή- τε από έρωτα εις ηλικίαν νεα- ράν. Αξίόλογος κοινωνική θέ- σις, αλλά μέτρια οικονομικά μέ- σα κατά τά πρώτα σας έθιμα. 'Η ζωή σας άργότερα πιθανόν μετά τό έτος 1955 θα γνωρίση μιαν σημαντικήν εξέλιξιν και θα ίκανοποιήση πολλά από τά όνει- ρά σας. Προσέχετε την υγείαν σας, που δεν είναι πολύ σταθερά. 'Αποφύγετε τας έρωτικές περι- πτείας μη λησιμονήτε όμως ότι είσθε προικισμένη με μιαν φυσι- κήν γοητείαν που έλκύει τους άνδρας. 'Ος ήμέρα σας έννοει ή Δευτέρα και ως άριθμός τό 5. Το κυανόν χρώμα ένισχύει την φυσική γοητείαν σας. Διά κόσμη- μα θα προτιμήσετε ως πολύτιμον λίθον τον σμαράγδον. ΤΑΥ'ΑΟΡ, ΠΑΟΥΕΛ. — Δυσκο-

λίας και έμπόδια εις τά πρώτα έθιμα της ζωής σας. Θα στα- διοδρομήσετε με πολλόν κόπον και επί πολλόν χρόνον θα παρα- μένιτε εις θέσιν έξαρτήσεως. 'Η ζωή σας θα έελτιωθή έραδύ- τερον και θα σας παράσχη την δικήν ευημερίαν. Περιπτώσι γάμον δεν προβλέπω προς τό παρόν. Το σημερινόν σας αίσθη- μα δεν παρουσιάζει πολλές πιθα- νότητες όμαλής εκδόσεως. Χαρά κτηρ επίπολας, έλαίου και ά- σταθής. Μεμψιμοιρείτε δι' όλα. 'Ος έτος σημαντικόν σας σημει- ώνω τό 1943. ΜΑΡΛΕΝ. — 'Ημέρα Παρα- σκευή, χρώμα γκρίζο (άποχρώ- σεις όχι έννοικαί. Λίθος, σάπφει- ρος). 'Η ζωή σας θα παρουσιά- σι πολλά μεταπτώσεις και έ- ναλλαγάς. 'Αφήνετε όλα, τας ευκαιρίας να σας διαφεύγουν και περιορίζετε την δράσιν σας εις μιαν έπιφανειακήν λάμψιν. Συχνά άσθενεία Μεγάλη άδρά- νεια χαρακτήρα. 'Εναντιότητες εις τά αισθηματικά σας ζητήμα-

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΙ των Βρυξελλών, ειδικοί, ά- πεφάνθησαν ότι τά καλ- λυντικά μας είναι έε- δραιωμένα επί αληθών έπιστημονικών βάσεων και ή θεραπευτική των άξια είναι αξιουσστα- τος. 'Ινστιτούτο Καλ- λονής Με KETTY—'Ερ- μοϋ 35—Τηλεφ. 22-0-88

τα. 'Η ζωή σας θα έελτιωθή πο- λύ άργότερα. Μεγάλοι πιθανότι- τες άποκτήσεως χρημάτων. ΚΟΚΚΙΝΟ ΡΟΔΟ Ν—Σας άπήνησα εις τό φύλλον 60.

ΣΚΛΗΡΟΚΑΡΔΗΝ. — 'Ο Α είνε φύσις θερμή άλλ' άρκετά έ- πιπολαία. Κατέχεται από φλογε- ρά όνειρα και μεγάλες φιλοδο- ξίες. Πολλή έννοιστις ώστε να μωρεση να άγαπήση πραγματι- κά. Του άρέσουν αί εύκολοί έ- ρωτικοί κατακτήσεις. Δεν έλέπω δυνατόν αίσθημα έκ μέρους, σας. Είς την ζωήν του θα προσδεύση άρκετά και θα καταλάβη αξιο- λόγον κοινωνικήν θέσιν. Την Β, την έλέπει ως μιαν πιθανήν κα- τήχησιν. Προσέξτε. 'Οπωδύ- ποτε όμως, μην άποδίδετε μεγα- λην σημασίαν εις αυτό τό αίσθη- μα, διότι ούτε έκ μέρους σας ούτε έκ μέρους του είνε σοδα- ρόν. Είσθε φύσις, άσπασή αισθη- ματικός αλλά φλέγεσθε από τον πόθον της κατακτήσεως και τό κατορθώσετε διότι έχετε ίσχυρόν σεξ-άππλ. 'Ο γάμος σας έρα- δυνεί άρκετά άκμην, αλλά θα είνε πολύ πλούσιος και εύτυχής. Ταξίδια όχι προς τό παρόν. 'Αρ- γότερα άρκετά. Το περιβάλλον σας είνε καλόν και μόνον ή ίδια τροπία του χαρακτήρου σας σας σέει εις μερικά συγχωρήσεις. Θα ήτο προτιμότερον άντι να έ- πιλήψητε να γίνετε ήρωας έρωτι- κού δράματος να φροντίσετε να ζήσετε πραγματικά την ζωήν σας και όχι μέσα εις μιαν άμφοφα- ρον άλαστοεικής κοφτότητας. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑΝ Ν—'Η περί- πτωσί, σας μοϋ είνε πραγματικά άνεξήγητος. 'Οπωδύποτε σας άπαντά. Είς την ζωήν σας θα έχετε πολλά διακυμάνσεις. Μο- λονότι είσθε προικισμένη με θαυ- μάσια προσόντα θα άφήσετε πολ- λές ευκαιρίας να περάσουν άχρη- στοποιήτοι. Μερικά οικονομικά κατάστασις προς τό παρόν. 'Αρ- γότερα όμως θα έελτιωθή κατά πολύ. Φλογερά αισθήματα, τά ό- πεία όμως δεν θα σας δώσουν παρά προσωρινών μόνον την ά- πόλυτον ίκανοποίησιν. Γάμος έξ έρωτος σχετικώς σύντομος. Θα ζήσετε άρκετά εύτυχες εις την συζυγικήν σας ζωήν, αλλά με- ρικά άσχημάτα και πένθη θα πλή- ξουν την οικογενείαν σας. Προ- σέχετε την υγείαν σας. 'Αποφύ- γετε τά θαλάσσια ταξίδια. 'Ο ά δ ε λ φ ό ρ σας Καλή διάνοια και σωματική ευκυνσία και δραστηριότης. Πρέπει να προ- σέχη όμως διότι ύπόκειται εις μερικούς κινδύνους άσθενείων και άσχημάτων. Θα συναντήση πολλά δυσχερείας εις τά πρώτα έθιμα της ζωής του και θα δυσ- κολευθή έως ότου δημουσγήση μιαν καλήν θέσιν. Θα έονταθή εις ύπαλληλικόν στάδιον ή όπισ- θήποτε θέσιν έξαστωμένην. Στα- διοδρομία έραδία άλλ' καλή Γενικός ή ζωή του, παρά την δυσ- χερίαν της, άρχής, θα είνε άσ- κετά καλή.

ΚΛΟ—ΚΛΟ Β.— Είς τό προ- ηγούμενον γράμμα σας δεν είχα- τε έτος γεννήσεως ούτε διά τον έαυτόν σας ούτε δι' εκείνον. Μη- λένε λοιπόν ότι έχετε άντιγρα- φον της έπιστολής, διότι και ε-

γώ κρατώ εις χείρας μου τό πρωτότυπον. 'Η τύχη θα σας εύ- νοήση άρκετά τόσο εις τό ζή- τημα της άποκαταστάσεως όσον και εις την άλλην σας ζωήν. Θα συναντήσετε όμως μερικά δυσ- χερείας εις την πραγματοποίησιν του γάμου σας. Είνε πιθανή μια ψυχρότης με τό πρόσωπον διά τό όποιον μοϋ γράφετε. Τά πράγ- ματα όμως θα διορθωθούν σύντο- μως. Το περιβάλλον σας δεν εύ- νοεί την κανονικήν ανάπτυξιν σας. Θα περάσετε μερικές οίκο- νομικές στενοχωρίες. 'Η ζωή του φίλου σας θα είνε κάπως τασο- γώδης και δύσκολος εις τά πρώ- τα του έθιμα. Θα σταδιοδρο- μήση όμως καλώς και μάλλον εις θέσιν έξαρτήσεως. Να του συστήσετε να άποφύγη την ά- νάγκην εις περιπέτειας και ύ- ποθέσεις όχι διαλά, και να έχη μεγαλύτερον θάρρος και έπιμυ- νήν εις την επιδίωξιν των σκο- πών του.

ΝΤΟΥΣΙΝΚΑ ΜΟΥ Σουέζ. — 'Η τύχη θα σας εύνοήση εις την άπόκτησιν χρημάτων από πι- γήν άπροσδόκητον. Δεν έλέπω όμως, πολύ σύντομον την πραγ- ματοποίησιν αυτής της επιθυμί- ας σας. Οικονομική ζωή όχι ήρεμος και εύχάριστος. Φοβού- μαί μήπως επιζητήσετε διάλυσιν του γάμου σας. Προσέξτε πάν- τως. 'Εχετε πολλόν καλόν εργα- σιμόν, αυτό όμως δεν έμποδίζει να ύπόκεισθε εις μερικούς κινδύ- νους ύπούλων άσθενείων, όπως τόν άναγνωστικό συστήματος κλπ. Δι' αυτό πρέπει να κάμνε- μίον ήρεμον ζωήν και να άπο- φεύγετε τας καταχρήσεις. Διά τό 1939 δεν έλέπω τίποτε τό ά- ξιουσμέλιον. 'Οχι σοδαρά με- τακινήσεις. Τα θαλάσσια ταξίδια δεν σας έννοούν. Είσθε από τάς φύσεις που την πραγματική εύ- τυχία μπορούν να την έροδύνουν μέσα στον ίδιο τον έαυτόν των. Φροντίστε λοιπόν να προσ- αρμόσετε τον συναισθηματικόν σας κόσμον προς την πραγματι- κότητα, διότι δυστυχώς αυτό δεν συμβαίνει σήμερα.

Δ ό κ τ ω ρ ΚΑΜΑ. — 'Ο δόκτωρ Κάμα, έλαβε και θα άπαντήση στα ύπό τά κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα ληφθέντα μέχρι της μεσημέριας Σαββά- του 19 Αύγουστου:

Σαββατογεννημένη Ε. Π., Σο- δαρή Κυρία. 'Ακριδα της Κηφι- σιάς. 'Αλόη—Πόλις (πρέπει ν' ά- ποσκεύετε γραμματόσημον 8 γρο- σίων τελευταίας εκδόσεως), Ρυ- τίδες. Θεσσαλον. Θείο—Κυθήρα, Δυστυχισμένη 'Υπαρέξ Ν. Τ., Τρελλή Μικρούλα Α. Ζ., Κακό- κρητος, Σ. ΗΡ. Φρέν. 'Ασ- σαρ, Κονταίτα Μορένο, 'Απο- γοητευμένη—Καλλιθέα, Μαρίνα — Φλώρινα, Τσιλδα, Μ. Ι. Μ., Δ. Κ. Κ., Ναυσικά Κ., Σάρα Μπουανιέ, Νουταγλία 202, Μόρ- να—Πειραιεύς, Καίτη Γ. Μέγα

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ, για τά μπάνια για τίς ήλιοθεραπείες ζητήσατέ μας τά κατάλληλα προ- στάτευτικά καλλυντικά. 'Ινστιτούτο Καλλονής Με KETTY—'Ερμοϋ 35. Τηλ. 22-0-88

ΡΕΤΡΟΛΕ ΗΑΗΝ Σταματά την πιω- διν των μαηλιών.

Γιά να γνωρίσετε τον χαρακτήρα σας

Αί έπιστολαί που θα άπευθύνονται ε'προς την Γραφολογόν του 'Εθναυροϋ (Λεωφόρος 19, 'Αθήνας), πρέπει να περιέχουν σα- φή και συγκεκριμένα έρωτήματα. 'Εάν ή συμβουλή ζητήται δι' άλλο πρόσωπον και όχι για τον γράφοντα πρέπει άπαραίτητος να περιέχεται και ένα άποκόμω έπιστολής ή σημειώματός του. Προσέξτε όμως: 'Όταν καθήσετε να γράψετε, προσπαθήστε να είσθε έντελώς φυσικοί. Μην επιτιθεσθήτε να μιμηθήτε αυτόν ή εκείνον τον χαρακτήρα, γιατί αυτό θα σας ελάττωι χωρίς να σας ώφελήση σε τίποτε. Το σημείον αυτό είνε κεφαλαιώδες. 'Απαραίτητος επίσης πρέπει να περιέχεται στην έπιστολή σας τό ψευδώνυμον στο όποιον θέλετε να σας άπαντήσωμε. 'Εκάστη έπιστολή πρέπει να συνοδεύεται και από πέντε δραχ- εις γραμματόσημα, δι' έκαστην.

Γ κ έ ι σ σ α ν.— Χαρακτήρ τρυφερός, άλλ' επίπολας. Τα αισθήματά σας είνε πολύ επιφα- νειακά και άσπαστα. 'Ελκεσθε ά- πό τό παράδοξον και τό άσυνήθι- στον. 'Η τύχη σας έννοει. 'Επω- φελήθητε Γάμος έξ αισθήματος. Εύτυχής άλλ' όχι πολύ σύντο- μος. Θα άποκτήσετε χρήματα. 'Η άγάπη σας προς τας περιπε- τείας δεν θα ίκανοποιηθή άπολύ- τως. Θα ζήσετε ήρεμον ζωήν. Θα δοκιμάσετε πολλά αισθήμα- τα.

Κ. Φ. Τ α γ κ α ν ί κ α.— 'Η οικονομική σας σταδιοδρομία θα είνε δυσχερής. Περιορίσαν θ' άποκτήσετε άργότερα. 'Ενα αί- σθημα θα σας οδηγήση εις γά- μον. Μέχρις ότου όμως πραγμα- τποιηθή θα προσκρούετε εις έμπόδια και άναβολάς. Να πα- ραμένετε εις τό σημερινόν έπάγ- γελμα. Τα ύπάρχοντα έμπόδια θα έξαφανισθούν.

Λ ο γ ο τ έ χ ν η ν Ν. Μ. Κ. — Κρίνετε πολύ καλά ότι τά ποι- ήματα αυτά είνε από άντιγρα- φή. Αυτό όμως δεν έμποδίζει τί- τίλην σας να τά αισθανήται. Εί- νε φύσις πολύ τρυφερά και αί- σθηματική. 'Ο έρως είνε γι' αύ- τον μια φυσική ανάγκη εκδηλώ- σεως και θα τον αισθανθή σ' ό- λην την σκληρότητά του, όχι ως ένα άπλο αίσθημα μόνον, γιατί είνε φύσις, πολύ θερμή. 'Υπα- κούει πού πολύ στο ένστικτό της, που είνε πολύ δυνατό σ' αυτή την νέα. 'Αλλά είνε ακόμη πολύ ά- σχημάτιστο και γι' αυτό δεν μπορεί να πάρη μια ώριμην μορφή. Εύκολοι άπογοητεύσεις και δάκρυα. Θα άφουσιωθή έντε- λως από άνθρωπον που θα άγα- πηση.

Μ α ρ α μ έ ν η ν Κ α ρ δ ι ά Κνωσσόν.— 'Η περίπτωση σας με συγκινεί ιδιαίτερος και με άνησυχεί περισσότερο ή διαί- σθησις ώρισμένων γραμμών του χαρακτήρου σας που φανερώνουν τά μεγάλα άπογοητεύσι σας και την ώθησί σας σε πράξεις που θα είνε από πολλών άπόψεων δυσάρεστες. Τα λόγια σας δεν θα μοϋ έκανον καμιά έντύπω- σιν, αν δεν έόλεπα σίτις γραμ- μέες αυτές την ίκανότητα σας να πραγματοποιήσετε ό τί γράφετε. Σταματήστε αυτή την κατάστα- σιν. Με δυσχεραίνεται την άπάν- τήσι μοϋ. Δεν μπορώ να σας πώ τίποτε, εφ' όσον δεν είμαι έε- θαία ότι θα τό άκούσετε με θάρ- ρος και ήρεμψιν. Με τον δρόμον

εϋθός ως λάβω την έπιστολήν σας.

Ρ έ ν α Φ.— Φύσις πολύ αί- σθηματική και όνειρεπικός. 'Η φαντασία σας παρασύρει και σας άποκαρύνει από την πραγματι- κότητα. Είς την αισθηματικήν σας ζωήν θα γνωρίσετε μερικάς έναντιότητες. 'Η άποκατάστασις σας θα είναι συνέπεια ενός ίσχυ- ρού αισθήματος. Δεν την προβλέ- πω όμως πολύ σύντομον. Μερικά οικονομικά άσχημάτα. Οίκονω- μική κατάστασις μετρία.

'Α κ ρ ω τ ή ρ ι ο ν Κ ύ α ρ ο ς, Χανιά. — Όχι σύντομον την άποκατάστασιν εις την προ- τέραν σας θέσιν. 'Η ύποστήριξις την όποιαν έχετε είνε πολύ γλα- ρά. Δεν κατορθώνετε λόγω του χαρακτήρου σας να προσεκύετε την συμπαθείαν προς τό άτομόν σας και να προκαλήτε την έπι- στολήν. Θα έχετε μερικάς με- τακινήσεις εις την ζωήν σας, άλλ' όχι σοδαρά ταξίδια. Προς τό παρόν δεν έχετε πιθανότητα άποκτήσεως χρημάτων. Βραδύτε- ρον θα άποκτήσετε έγγειον ίδιο- κτησίαν, πιθανόν κατόπιν γάμου. 'Η υγεία σας είνε σταθερή. 'Ε- χετε πολύ παραμεληθεί. 'Αλλά υπάρχει πάντοτε ό καιρός διά να την έξονομάσετε. Διότι ό άργανισμός σας είνε πολύ καλός και παρουσιάζει άρκετην άντο- χήν.

Αυτό τό Μικρό Λάβον μπορεί να σας κάμη να φαίνεσθε **10 Χρονία Μεγαλύτερα**

Ένώ ένα χρω- μα πούδρας μο- ροεί να σας κάμη να φαί- νε- τε νέα και να σ τ ο λ ι- ζή- την έπιδερμι- δά σας με ά- περιόγραπτον υ- ραίοι ή τ α, μια άλλη μο- ροεί να σας κάμη να μοιά- ζετε σάνρηά. Τό να είσθε μελοχροί ν ή δεν θέλει να

είνα κουταλάκι του καφέ pousse de creme. Είς την πούδραν Τοκαλόν ή mousse de creme, είναι έπιστημονι- κώς άναμενγμένη, άκρι- βώς εις την πρόπουσαν ά- νωλογίαν με πούδρα έκτά- κτως λεπτήν, αεροποιημέ- νην. Δεν σχηματίζει ούτε κηλίδας, ούτε πλάκας επί της έπιδερμίδος και μια ά- πλη ή χρησιμοποίησις θα σας δώση επί όκτω όλοκλήρους ώρας τό καλύτερον καλ' γοη- τευτικώτερον χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μετα- χειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. 'Η από- χρωσις έλέγχεται τη θοη- θεία τελευταίως άνακαλυ- φέντος μηχανήματος όπερ άποκλείει οίολήποτε λάθος. 67

ΛΑΜΑ

Μεταχειρίζεσθε 'Οδοντόκρεμα

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ή άπαρχή κάποιας εύτυχίας...
ΧΑΜΕΝΗΝ ΥΠΑΡΕΙΝ 3

Η ιστορία σου περιλαμβάνει άσφαλώς αρκετήν δόσιν μυστηρίου, άγαπητή μου... Για να σου μιλήση έτσιό νέος αυτός, φαίνεται πως σε εκτιμά. Δεν πρόκειται όμως, βέβαια, περί φλογεροῦ έρωτος... γιατί τότε, δεν θα μπορούσε να μένη τόσον καιρό χωρίς να σε βλέπη.

Προσπάθησε να συναντηθής μαζί του σε καμιά οικγενειακή συγκέντρωσι. Φρόντισε, όμως, να μη άντιληφθῇ αυτός ότι επιδίωξες έσύ την συνάντησι. Καί όταν συναντηθῇτε, προσπάθησε, με τις έρωτήσεις που θα του υποβάλῃς και με τις έξομολογήσεις που θα κυτάρξης να του άποσπάσης, να λύσης τὸ μυστήριον.

ΘΑΙΒΟΝ

Υπερβάλλεις, άσφαλώς, τὰ πράγματα. Πρέπει να ξέρῃς ότι τὰ αίσθήματα στα όπωια παρεμβάλλονται έμπόδια, φαίνονται ακόμη πιο φλογερά απ' ό,τι πράγματι είναι. Όταν τὰ έμπόδια λείψουν, έ, τότε και τὰ αίσθήματα άτονούν...

Η Έκκλησία, υπό ώρισμένες προϋποθέσεις, δεν άπαγορεύει την ένωσι που μου άναφέρεις. Τὰ έμπόδια, συνεπώς, μπορούν να λείψουν, εάν τὸ πράγμα φθάσῃ στο άπροχώρητο. Άφησε όμως να περάσουν μερικά χρόνια, για να πεισθῇς εάν τὸ αίσθημά σου είναι βαθύ και διαρκές.

ΠΤΩΧΟΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΝ

Ποιός σου είπε, άγαπητή μου, ότι οι φτωχοί δεν έχουν τὸ δικαίωμα ν' αγαπούν;

Πρέπει όμως να πεισθῇ και ότι άνταγπάσαι. Κάμει νύξι του αίσθηματός σου στην άγαπημένη σου και από την στάσι που θα τηρήσῃ θα καταλάβῃς εάν σε αγαπά ή όχι. Καί, εάν συμβαίνη τὸ πρώτον, ή φτώχεια σου (άρου μάλιστα αυτή είναι πλουσία) δεν θα παίξῃ κανέναν ρόλο...

ΖΑΡΝΤΙΝΙΕΡΑ

Πρέπει να καταπολεμήσης, άγαπητή μου, αυτό τὸ αίσθημα. Μόνο πίκρες και στενοχώριες θα σε ποτίσῃ, εάν τὸ άφήσης και γιγαντώσῃ.

ΡΕΑ Ρ.

ΤΗ/ΑΝΑΤΟΛΗ

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ
ΤΩΝ ΔΕΡΒΙΣΑΔΩΝ

ΚΑΠΟΤΕ δυο δερβίσηδες της Πόλης δεν είχαν δουλειά και σκέφθηκαν να κάμουν μία πρόχειρη επιχείρησι για να εξοικονομήσουν λίγα λεφτά. Εκείνην την ήμέρα ήταν ή γιορτή της Ζωοδόχου Πηγής και όλοι οι Ρωμηοί της Κωνσταντινουπόλεως πήγαιναν στο Μπαλουκλή όπου γινόταν μεγάλο πανηγύρι.

— Άκουσε, Άχμέτ, είπε ό μεγαλύτερος δερβίσης, έχω μία ιδέα για να κερδίσωμε πολλά λεφτά. Οι Ρωμηοί σήμερα έχουν μεγάλο πανηγύρι στο Μπαλουκλή και θα γλεντάνε ως τή νύχτα. Να πάρωμε λοιπόν ένα γαλόνι ρακί κι ένα ποτηράκι και να πάμε να τὸ πωλήσουμε ποτήρι-ποτήρι στους Ρωμηούς.

Η ιδέα αυτή άρεσε στον Άχμέτ, που πρόσθεσε μάλιστα να πάνε άργά, κατά τὸ θράδυ, όποτε θάχουν τελειώσει τὰ ρακιά που κουβαλοῦν μαζί τους οι Ρωμηοί, για να πουλήσουν με περισσότερη εύκολία τὸ έμπόρευσμά τους.

Έμειναν άμυφωνοι, άγόρασαν με τὰ λίγα λεπτὰ που είχαν ένα γαλόνι ρακί και ένα ποτηράκι, και ξεκίνησαν σιγά, σιγά με τὰ πόδια για τὸ Μπαλουκλή, με την άπόφασιν να πουλήσουν πρὸς ένα γρόσι τὸ κάθε ποτηράκι ρακιοῦ.

Είχαν περάσει τὸ μισό

δρόμο, όποτε κουρασμένοι καθώς ήσαν, ξάπλωσαν κάτω από ένα δένδρο για να ξεκουρασθοῦν για λίγη ώρα.

Πέρασαν λίγες στιγμές και καθώς ό Άχμέτ έψαχνε μέσα στην τσέπη του σαλβαριου του για να βγάλῃ τὸ μαντήλι του, βρήκε ένα γρόσι.

Τώγαλε και κυττάζοντας τὸ γαλόνι με τὸ ρακί, που κρατοῦσε ό σύντροφός του, τὸυ είπε δίδοντάς του τὸ γρόσι:

— Άκουσε, σύντροφε, ένα γρόσι δεν είπαμε πως θα πουλήσωμε τὸ ποτήρι; Πάρε λοιπόν τὸν παρὰ και δώσε μου ένα ποτηράκι!

— Σωστά, τὸυ άπαντᾷ ό σύντροφός του και δίνον-

τάς του ένα ποτήρι, παίρνει τὸ γρόσι.

Σε λίγο έκαμε και ό άλλος τὴ σκέψιν πως μπορούσε να πιῇ ένα ποτήρι για να δροσισθῇ και δίνοντας πὶ σω τὸ γρόσι στον Άχμέτ ήπие και αυτός, με τὴ σειρά του, τὸ ποτηρακι του.

Πίνοντας όμως... έρχεται ή όρεξις και έτσι, ύστερα από λίγη ώρα, και άφου τὸ γρόσι πηγαίονερχόταν από τὸν ένα στον άλλον δερβίση τὸ γαλόνι είχε άδειάσει, ενώ οι δυο σύντροφοι κυλιόνταν μεθυσμένοι... από τὸν ένθουσιασμό τους για τὸ τόσο γρήγορο έξοπύλημα τὸυ έμπορεύματος τους!

Ο ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ

ΚΥΡΙΑ

Αν πραγματικά ενδιαφέρεσθε να έχετε ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ φυσικήν με την τελευταίαν εξέλιξιν της, πρέπει να έμπιστευθῇτε εις τὰ τελειότερα Ραδιομηχανήματά μας. Τὰ καθαρώς ευρωπαϊκά φάρμακα που μεταχειριζόμεθα, μας δίδουν τὸ δικαίωμα να συστήσωμεν εις τὰς Κυρίας ότι υπερέχομεν των άλλων. Τόσον ή Περμανάντ όσον και ή Μιζ - άντλι των εργαστηρίων μας φημίζονται εις κάθε συγκέντρωσιν Νεώτερα πάντοτε μοντέλα για κάθε γούστο, για κάθε ιδιοτροπία.

Γενικαί τιμαί: Δι' ήλεκτρισμοῦ και άνευ ήλεκτρισμοῦ δραχμ. 125.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Χαλκοκονδύλη 13. — Τηλ. 53.277

Κοι Κοι Κομμωταί! Προτιμήσατε τὰ φάρμακα Ρεαλίσ. Άποδίδουν 100 % έπιτυχίαν.

Χαλκοκονδύλη 13

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΚΑΛΑΝΤΙΔΗ

ΘΑ ΦΟΡΕΣΕΤΕ ΤΟ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΖΑΠΤΕΙΟΥ 1 - ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ-1

Σεμινάρ

